

நீ. ௨. 72

நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

மூன்றாம் பாகம்

இலங்கைச் சரித்திரமும் உலக சரித்திரமும்

6

ஆக்கியோர் :

ஜி. வி. மெண்டிஸ், B.A. Ph.D.

பேராசிரியர் எஸ். ஏ. பேக்மன், M.A., F.R.Hist.S.

சென்னை தமிழ் கல்வி
இலங்கைச் சரித்திரம்
மெண்டிஸ்

மக. ௨. 4 அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, விமிற்றெட்
அச்சியற்றுவோர், பிரசுரிப்போர், புத்தகம் விற்பனைசெய்வோர்
குமார வீதி, கோட்டை, கொழும்பு, (இலங்கை)

1955

ரூபா 3.75

நம்முன்முள்ளித்த அருஞ்செல்வம்

மூன்றாம் பாகம்

இலங்கைச் சரித்திரமும் உலக சரித்திரமும்

ஆக்கியோ

ஜீ. எஸ். மெண்டிஸ், B.A., Ph.D.

பேராசிரியர் எஸ். ஏ. பேக்மன், M.A., F.R.Hist.S.

1936-ம் ஆண்டில் வித்தியாபகுதியினர் வெளியிட்ட
புதிய சரித்திர பாடத்திட்டத்துக்கமைய எழுதப்பட்டது

கொழும்பு அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, லிமிற்றெட்
அச்சியற்றுவோர், பிரசுரிப்போர், புத்தகம் விற்பனைசெய்வோர்
குமாரவீதி, கோட்டை, கொழும்பு, இலங்கை.

1955

1951-ம் ஆண்டில் முதலாம் பதிப்பு அச்சிடப்பட்டது.
1955-ம் ஆண்டில் மறுமுறை அச்சிடப்பட்டது.

ஐரோப்பாவிலும் அதன்மூலமாக உலகிலும் பல மாற்றங்களுக்கு ஏதுவாக இருந்த பிரான்சிய அரசியற் புரட்சி, கைத்தொழிற்புரட்சி, பொருளாதாரப்புரட்சி என்பவை ஆரம்பமானகாலம் தொடக்கம் உள்ள சரித்திர சம்பவங்களையே இந்நூல் விளக்குகிறது. இத் தகைய புரட்சிகள் 18-ம் நூற்றாண்டில் தோன்றினாலும், அவற்றுக்கான கருமங்கள் பல ஆண்டுகளுக்கு முந்தியே ஆரம்பமாயின என்பதை நாம் மனத்திற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம்வரைதான் இந் நூல் சம்பவங்களை விளக்குகிறது. அதற்குப் பிந்தி நடந்த சம்பவங்கள் பல உள. ஆனால் அவை இந்நூலில் இடம் பெறவில்லை. அவை மிகச் சமீப காலத்திலேயே நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அவற்றை நாம் கண்டும் கேட்டு மிருக்கிறோம். அவற்றில் எம்மிற் சிலர் நேரடியாகவும் பங்குபற்றியிருக்கிறோம். எனவே அவற்றைப் பற்றிப் பட்சபாதகமற்ற முறையில் எழுதுவது ஓர் சரித்திர நூலா சிரியனுக்கும், பட்சபாதகமற்ற முறையில் படிப்பது வாசிப்பவருக்கும் துர்லபம்.

இந்நூலிற் காட்டிய காலச் சம்பவங்களோ அநந்தம். அவை மிக முக்கியமானவை. அவற்றை எல்லாம் குறை வற இப்படியான ஓர் சிறு நூலில் எழுதுவதென்றால் இலகுவான கருமம் அல்ல. ஆகவே மிகப் பிரதான விடயங்கள் தானும் ஒரு வரி இரண்டு வரியில் மாத்திரமே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் ஆசிரியராயுள்ளார் இவ்வற்ப விபரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு தம் மாண வர்க்கு இன்னும் பல விடயங்களைச் சேகரித்து அவை விடயமாகத் தம் மாணவர்க்கு வேண்டிய அறிவுறுத்து வர் என எதிர்பார்க்கிறோம். மாணவராயினோர் தாம் வசிக்கும் இவ்வுலகத்தைப்பற்றி ஏற்கெனவே கொஞ்ச மாவது அறிந்திருக்கிறார்கள்; அந்த அறிவை இந்நூலிற் சுருக்கமாகக் காட்டியுள்ள விடயங்களுடன் சம்பந்தப் படுத்திக்கொள்ளுதல் ஆசிரியர்களின் கடமை.

கொழும்பு

அப்போதிக்கரீஸ் கம்பெனி, லிமிற்றெட்.
அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சரித்திரபாடம் கற்பிப்பதில் தேசப்படங்களை ஆசிரியர் இயன்றளவு உபயோகித்தல் வேண்டும். தேசப்படங்கள் உபயோகியாது சரித்திரபாடத்தை மாத்திரம் படிப்பிப்பதால் தக்கபயன் ஒருபோதும் கிடைக்கமாட்டாது. தேசப்படங்கள் பெறுவது முடியாவிட்டால் ஆசிரியர்கள் கரும்பலகையிலாவது தேசப்படங்களை வரைந்து பாடங்களுக்குத் தக்கவாறு விளக்க, மாணவ மாணவிகள் அவற்றைத் தம் கடதாசியில் வரைந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

முதற் பகுதி

இலங்கைச் சரித்திரம்
(1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம்)

பொருளடக்கம்

முதற் பகுதி

இலங்கைச் சரித்திரம் (1796-ம் ஆண்டு
தொடக்கம்)

அத்தியாயம்

பக்கம்

முதலாம் பாகம்: இலங்கையில் பிரித்தானிய
ஆட்சி தாபிக்கப்படல் 1796--1837

1

I. பிரித்தானியர் வந்த காலத்தில்
இலங்கையின் நிலைமை ..

3

1. கண்டி இராச்சியத்தின் அரசியல்.
2. டச்சு கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அரசாங்கம்.
3. கிராம வாழ்க்கை.

II. கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்
பற்றல் ..

12

1. கண்டிக்கெதிராக நடந்த முதல் யுத்தம்.
2. கண்டியைக் கைப்பற்றுதல்.
3. கண்டிக் கலகம் 1817—1818.

III. இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சி
பலப்படுதல்

26

1. கோட்டைகள்.
2. வீதிகள்
3. பிரதானிகளும் சிவில்சேவையும்.
4. பௌத்த சமயம்.

IV. தற்கால அரசாங்கமுறை உருவாதல்

36

1. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆட்சி.
 2. முடிக்குரிய குடியேற்ற நாட்டரசாங்கம்.
 3. கோல்புறுக் சீர்திருத்தங்கள்.
 4. நீதிமன்றச் சீர்திருத்தம்.
 5. சமுதாயச் சீர்திருத்தங்கள்.
- இரசகாரியமுறை ஒழிதல்.

அத்தியாயம் பக்கம்
இரண்டாம் பாகம்: நாட்டின் அபிவிருத்தி 47

V. தோட்டங்கள் அபிவிருத்தியாதல்;
நிர்ப்பாசன முறைகள் புதருத்
தாரணமாதல் 49

1. ஆரம்ப முயற்சிகள் (1796—1837)
2. கோப்பி. 3. தேயிலை, ரப்பர்,
தென்னை. 4. நெல்.

VI. போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் .. 59

1. வீதிகள். 2. புகையிரதம், தந்தி,
தெலிபோன். 3. கொழும்புத் துறை
முகம் நிர்மாணிக்கப்பட்டமை.

VII. தோட்டங்கள் திறந்ததால்
ஏற்பட்ட வேறு பயன்கள் .. 70

1. தொழிலாளர். 2. வியாபாரமும்
வங்கி முறையும். 3. பட்டினங்களின்
வளர்ச்சி. 4. நிர்வாக சீர்திருத்
தங்கள். 5. நீதிபரிபாலன, சட்ட
சம்பந்தமான சீர்திருத்தங்கள்.
6. சட்டசபை; பத்திரிகைகள்.

மூன்றாம் பாகம்: சமுதாய அரங்கியல்
சீர்திருத்தங்கள் .. 63

VIII. தலைமைக்காரரும் குடியானவரும் 85

1. தலைமைக்காரர். 2. விவசாயிகளின்
வீழ்ச்சி. 3. குடிகளின் நிலைமை சீர்
திருத்தம் அடைதல்.

அத்தியாயம் பக்கம்

IX. மத்திய வகுப்பினர் .. 97

1. மத்திய வகுப்பினரின் தோற்றம்.
சமுதாய மாற்றங்களும், பெளத்த
இந்து சமய புநருத்தாரணமும்.

X. அரசியற் சீர்திருத்தங்கள் .. 105

1. மக்கலம் சீர்திருத்தம். 2. மனிங்
சீர்திருத்தம். 3. டொனோமூர் சீர்
திருத்தம். 4. முடிபு.

இரண்டாம் பகுதி

1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம் இரண்டாவது
உலக மகாயுத்தம்வரை

XI. 19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டுகளில்
ஏற்பட்ட மகா மாற்றங்கள் .. 119

1. மகா மாற்றங்களின் தன்மை.
2. ஏற்றுமதி இறக்குமதி முறைகளிலும்,
போக்குவரத்து முறைகளிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள். 3. மாற்றங்களின்
காரணங்களும் பலர்களும்.

II. விஞ்ஞானம், கல்வி, மனித
கேடிமாபிவிருத்தி .. 132

1. மனித சேமாபிவிருத்தி இயக்கம்.
2. வைத்தியத்துறையில் முன்னேற்றம்.
3. அறிவும் கல்வியும். 4. சமுதாய
சேமாபிவிருத்தி.

அத்தியாயம்

பக்கம்

XIII. பிரான்சீய அரசியற் புரட்சியும்

ஐரோப்பிய யுத்தங்களும் .. 147

1. பிரான்சீய அரசியற் புரட்சி. பயங்கர ஆட்சி. 3. நெப்போலியன்.
4. பிரான்சின் முதலாவது சக்கராதிபத்தியம். புரட்சிகளினதும் மகாயுத்தங்களினதும் பலாபலன்கள்.

XIV. ஐரோப்பாவில் லிபரல், தேசியக் கொள்கைகளின் தோற்றம் .. 165

1. வியன்னா காங்கிரசும் அது விதித்தனவும். 2. லிபரல், தேசியக் குழறல். 3. 1830-ம் ஆண்டின் அரசியற் புரட்சி. 4. 1848-ம் ஆண்டின் அரசியற் புரட்சியும் அதன் பலாபலன்களும்.

XV. ஜெர்மனியிலும் இற்றலியிலும் ஒற்றுமை .. 180

1. இற்றலியில் தேசிய இயக்கம்.
2. ஜெர்மனி ஒன்றாதல்.

XVI. 19-ம் நூற்றாண்டிலும் 20-ம் நூற்றாண்டின் முதற்பகுதியிலும் பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து என்பவற்றின் நிலைமை .. 195

1. இங்கிலாந்துக்கும், பிரான்சுக்கும் மிடையே இருந்த தொடர்பு.
2. இங்கிலாந்தில் சனநாயக வளர்ச்சி.
3. பிரான்சில் சனநாயகமுறை முன்னேற்றம்.

அத்தியாயம்

பக்கம்

XVII. கிழக்கு, தென்கிழக்கு ஐரோப்பா 213

1. எரிலேவிய இன மக்கள்.
2. ஐரோப்பாவில் ருஷ்ய நிலைமை.
3. துருக்கியின் வீழ்ச்சியும் கிறிமியன் யுத்தமும். 4. பாலக்கன் நாடுகளின் தோற்றம். 5. ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி நாடுகளும் எரிலேவியரும். 6. ருஷ்ய உள்நாட்டு விவகாரங்கள். 7. ஆசியாவில் ருஷ்ய விஸ்தரிப்பு.

XVIII. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம்—சுதந்திர டொமினியன்களின் வளர்ச்சி .. 227

1. 1815-ம் ஆண்டிலும் 1939-ம் ஆண்டிலும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய நிலை. 2. சுயாட்சிபெற்ற முதல் டொமினியனான கனடா. 3. ஆஸ்திரேலியாவும் நியூஸிலாந்தும். 4. தென்னாபிரிக்கா. 5. அயர்லாந்து.

XIX. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம்—இந்தியா, குடியேற்ற நாடுகள் .. 250

1. 19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் நிலை. 2. கொம்பனி ஆட்சியும் அதன் முடிவும். 3. பிரித்தானியரின் இந்தியப் பரிபாலனம். 4. இந்தியாவில் சுயாட்சிமுறை வளர்ச்சி. 5. பர்மா. 6. குடியேற்ற நாடுகள்.

அத்தியாயம்

பக்கம்

XX. ஆபிரிக்கா, இந்து சமுத்திரத் தீவுகள், பசிபிக் சமுத்திரத் தீவுகள் என்பவற்றில் ஐரோப்பியர் ஆதிக்கம் பரவல் 266

1. ஆபிரிக்காவுக்கு ஐரோப்பியர் போதல். 2. ஆபிரிக்கா பிரிக்கப்படல். 3. எகிப்து, ஸுடான், திரிப்போலி. 4. இக்கால ஆபிரிக்கா. 5. ஆசியாவில் ஐரோப்பிய செல்வாக்கு அபிவிருத்தி. 6. பசிபிக் சமுத்திரம். 7. ஐரோப்பாவும் உலகமும்.

XXI. தூர கிழக்கு நாடுகள் 284

1. சீனத்தில் மேற்கு நாட்டினர் பிரவேசம். 2. ஜப்பானில் மேற்கு நாட்டினர் பிரவேசம். 3. அந்நிய நாடுகளுடன் ஜப்பானும், சீனமும் கொண்டிருந்த தொடர்பு. 4. ஜப்பானும் ருஷ்யாவும். 5. சீனத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள்.

XXII. அமெரிக்க நாடுகள் 298

1. அமெரிக்கக் கண்டம். 2. ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள். 3. தென் அமெரிக்காவும் மன்றோக் கொள்கையும். 4. அமெரிக்க உள்நாட்டு யுத்தம். 5. அமெரிக்காவின் மேற்குநோக்கிய வித்தரிப்பும், பொருளாதார அபிவிருத்தியும். 6. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் அந்நிய விவகாரங்கள்.

அத்தியாயம்

பக்கம்

XXIII. முதலாவது உலக மகாயுத்தக் காரணங்களும் அதன் நிகழ்ச்சிகளும் 314

1. முத்தேச நேசக்கட்சி. 2. மூவரசுக் கூட்டுறவு. 3. முதலாவது உலக மகாயுத்தம் மூண்டதற்கு உடன் காரணங்கள். 4. முதலாவது உலக மகாயுத்தப்போக்கு.

XXIV. சமாதான இயக்கமும் அதன் முறிவும் (I) 324

1. சமாதான உடன்படிக்கை. 2. ஜெர்மன் குடியேற்ற நாடுகள். 3. சர்வதேச சங்கம். 4. ருஷ்ய அரசியற் புரட்சி. 5. இற்றலியில் பாசிஸ்தர் புரட்சி. 6. 1920-ம் ஆண்டுக்கும் 1930-ம் ஆண்டுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட சமாதான இயக்கம். 7. தென் கிழக்கு ஐரோப்பா; மேற்கு ஆசியா.

XXV. சமாதான இயக்கமும் அதன் முறிவும் (2) 350

1. பொருளாதார வீழ்ச்சி. 2. ஜப்பானும் சீனமும். 3. ஜெர்மனியில் நானியரின் எழுச்சி. 4. இற்றலியும் அபிசீனியாவும். 5. ஸ்பெயினில் உள்நாட்டுச் சண்டை. 6. அச்ச நாடுகள். 7. ஆஸ்திரியா இணைக்கப்படல். 8. யுத்தம் அணுகல்.

முதலாம் பாகம்

இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சி தாபிக்கப்படல்
1796-1837

ப்தினெட்டாம் நூற்றாண்டு ஈரகவுள்ள இலங்கைச் சரித்திரத்தை 'நம்முன்றோளிர்த்த அருஞ்செல்வம்' நூலின் முதலிரண்டு பகுதிகளிலும் கூறினோம். 19-ம், 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் பிரித்தானிய பரிபாலனத்திலே இலங்கையில் நிகழ்ந்த முக்கியமான சம்பவங்களை இந் நூலில் இனிக்கூறுவாம். இவ்விரு நூற்றாண்டுக் காலமும் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் மிக முக்கியமானது. முன்னொரு போதும் இலங்கையில் ஏற்படாத பல மாற்றங்கள் இக் காலத்தில் உண்டாயின. நமது இன்றைய வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் பல சம்பவங்கள் இக்காலத்திலே நிகழ்ந்திருக்கிறபடியால் இக்காலத்துச் சரித்திரமும் குறிப்பிடத்தக்க பெருமைவாய்ந்ததென்று சொல்லலாம்.

பிரித்தானிய பரிபாலன காலத்துச் சரித்திரத்தை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். 1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1837-ம் ஆண்டுவரையுள்ள பகுதி ஒன்று. தமது ஆட்சியை இலங்கையில் திரமாகத் தாபிக்கவும், புதியதொரு அரசியல் முறையை அமைக்கவும் பிரித்தானியர் இக்காலத்தில் முயன்றார்கள். 1837-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 20-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் ஈரகவுள்ளது இரண்டாவது பகுதி. இக்காலத்திலே இலங்கை பல துறைகளிலும் விருத்தியடைந்தது. விசேடமாக தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டன. இதன் பயனாக சமுதாய, பொருளாதாரத் துறைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட தோடு அரசியல் அமைப்பிலும் திருத்தங்கள் உண்டாயின. மூன்றாவது பகுதி 20-ம் நூற்றாண்டுடன் ஆரம்பமாகிறது. மத்திய அல்லது நடுத்தர வகுப்பு மக்கள் எனப்படுவரின் எழுச்சி, அரசியல் ஆதிக்கம் பிரித்தானியர்

கையில் இருந்து, படிப்படியாகச் சனங்களின் கைக்கு மாறியமை என்பவையே இக்காலத்து முக்கியமான அம்சங்களாம்.

பிரித்தானியர், தமது ஆட்சியை இலங்கையில் எவ்வாறு தாபித்தார்கள் என்பதை அறிவதற்கு, கரையோர மாகாணங்களை* அவர்கள் கைப்பற்றிய காலத்தில் இலங்கை இருந்த நிலைமையைப்பற்றி அறிந்துகொள்வது நல்லது. அவ்வாறு அறிந்த பின் கண்டி இராச்சியத்தை அவர்கள் எவ்வாறு கைப்பற்றினார்கள் என்பதையும், அதன் பயகை இலங்கை முழுவதும் எவ்வாறு அவர்கள் வசமாயிற்றென்பதையும் ஆராயலாம். சனங்கள்மீது தமது ஆட்சியைப் பலமாக நிறுவவும், வர்த்தக விருத்திக்கு ஏற்ற ஒரு தற்கால அரசியலமைப்பைத் தாபிக்கவும் பிரித்தானியர் கையாண்ட வழிவகைகளைப் பற்றி கடைசியாக ஆராய்வாம்.

தேசாதிபதிகள், 1796-1837

சென்னைத் தேசாதிபதி, 1796

பிரெடரிக் நோர்த், 1798

சேர் தேர்மஸ் மெயிர்லந்து, 1805

சேர் ரொபேட் பிறெளண்ட்ரி, 1812

சேர் எட்வேட் பேரெஜர், 1822

சேர் எட்வேட் பார்ன்ஸ், 1824

சேர் ரொபேட் வில்மர் ஹோட்டன், 1831

*Maritime Provinces.

1-ம் அத்தியாயம்

பிரித்தானியர் வந்த காலத்தில் இலங்கையின் நிலைமை

1. கண்டி இராச்சியத்தின் அரசியல்

1796-ம் ஆண்டிலே இலங்கையில் இரண்டு சுதந்திரமான அரசாங்கங்கள் வேறுவேறுக நடைபெற்றுவந்தன. அவையாவன: கரையோர மாகாண அரசாங்கம், கண்டி இராச்சியம் என்பனவே. கரையோர மாகாணங்களில் ஒருவித ஆட்சி நிலவ, கண்டி இராச்சியத்தில் இன்னொருவித ஆட்சியிருந்தது. கரைப்பிரதேசங்களில் ஒல்லாந்தர் எனவும் வழங்கப்படும் டச்சுக்காரர் ஆட்சிபுரிந்தார்கள். இப்போது மேல் மாகாணம், தென் மாகாணம், வட மாகாணம் என வழங்கப்படும் பகுதிகளும், வடமேல் மாகாணக் கரைப்பகுதியும், கீழ் மாகாணக் கரைப்பகுதியும் டச்சுக்காரர் ஆட்சிக்குள் அடங்கியிருந்தன. இலங்கையின் எஞ்சிய பகுதி—அதிலும் விசேடமாக மத்திய பகுதி—கண்டி இராச்சியத்துக்குள் அடங்கியிருந்தது. இவ்விராச்சியத்தை ஓர் அரசன் அக்காலத்தில் அரசுபுரிந்தான்.

கண்டி மன்னன் தன்கீழ்ப் பல உத்தியோகத்தரை நியமித்து அதிகாரம் செலுத்தினான். தனது இராச்சியத்தின் பெரும் பிரிவுகளைப் பரிபாலிக்க திஸாவை என்னும் ஓர் அதிகாரியையும், சிறிய பிரிவுகளைப் பரிபாலிக்க ரட்டேமகாத்மயா என்னும் ஓர் அதிகாரியையும் அரசன் நியமித்துவைத்தான். இவ்வதிகாரிகள் தமக்கு விடப்பட்ட பகுதிகளை, மேலும் சிறிது சிறிதாகப் பிரித்து, அவை ஒவ்வொன்றையும் கோரூளைமார் எனப்படும் தலையாரிகள் வசம் விடுத்தனர். இன்னும், கிராமங்களைப்

பரிபாலிக்க தலைமைக்காரரையும் நியமித்தனர். திஸாவை களுள் முக்கியமான இருவரை அரசன் தனது பிரதானிகளாக நியமித்து, அவர்களுக்கு அதிகாரிகள்* என்ற பட்டத்தை வழங்கினான். திஸாவையும் ரட்டே மகாத்மயாலும் சனங்களிடத்துப் பெரும் செல்வாக்கும் அதிகாரமும் உடையவராயிருந்தனர். தங்கள் தங்கள் பகுதிகளுக்குள் சமாதானத்தையும் ஒழுங்கையும் அவர்கள் நிலைநிறுத்தினார்கள். அரசனுக்குச் சேரவேண்டிய அரசிறையைச் சேகரிப்பதோடு சனங்கள் இராசகாரியம் செய்கிறார்களா என்றும் மேற்பார்வை செய்தார்கள். மேலும், தங்கள் தங்கள் பகுதி ஊரவர்களுக்கிடையே நேரும் பிணக்குகளையும் விசாரித்து வேண்டிய வேண்டிய படி தீர்ப்பு அளித்தனர். பலவகையில் அவர்கள் குறுநில மன்னர் அல்லது சிற்றரசர்போலவே விளங்கினார்கள் என்றும் கூறலாம். அக்காலத்திலே போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் மிகக் குறைவாக இருந்தபடியால் அரசன் தானும் அவர்களுடைய கருமங்களை நேரே மேற்பார்வை செய்ய முடியாமல் இருந்தது.

வேறு பலவகையான உத்தியோகத்தரும் அரச சேவையில் இருந்தார்கள். சிலர் போர்வீரராகச் சேவை செய்தனர். அரசனுக்கு வேண்டிய மரங்களைத் தறித்து உதவும் வேலையைச் சிலர் செய்தனர். சிலர் யானை பிடித்து அரசனுக்குச் செலுத்தினர். வேறும் பலர் அரசனுக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களையும் முத்து முதலாம் திரவியங்களையும் சம்பாதித்துக் கொடுப்பதில் ஈடுபட்டனர். வேறு பல வேலைகளை வேறும் பலர் புரிந்தனர். அவற்றுட் சில குறிப்பிடத்தக்க அதிமுக்கிய மில்லாதனவாகும். இச்சேவைகள் எல்லாம் பொதுவாக இராசகாரியம் என்று வழங்கப்பட்டது.

இவ்வாறுகத் தனக்குச் செய்யப்படும் சேவைகளின் பொருட்டு அரசன் சம்பளம் அல்லது வேதனம்

*Adigar: அதிகாரி. இக்காலத்தில் அதிகாரம் என்றும் வழங்குவர்.

கொடுக்கும் வழக்கம் இருக்கவில்லை. ஊழியம் செய் வோரின் சீவனோபாயத்தின் பொருட்டு அவன் நெல் வயல்களை மானியமாக அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். இந்நிலங்களின் பொருட்டு அவர்கள் ஒரு வரி இறுக்க வேண்டும் என்ற நியதியிருந்தது. ஆனால் அந்த நில வரியை அவர்கள் இறுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எதுவும் இருக்கவில்லை. இந்நிலங்களை அனுபவிக்கும் ஒவ்வொரு வரும் தமது குலத்துக்கேற்ற தொழிலை அரசனுக்குச் செய்து சேவைபுரிந்தனர். அரசன் எல்லா நிலங்களையும் இவ்வாறு மானியமாகக் கொடுக்கவில்லை. தனது சொந்த உபயோகத்தின் பொருட்டு அவன் பல கிராமங்களை வைத்திருந்தான். இக்கிராமங்கள் கபடகம் என வழங் கப்பட்டன. தனது சொந்த நிலங்களைப் பண்படுத்தி விவசாயம் செய்வோருக்கும், ஏனைய சேவைகளைப் புரிவோருக்கும் இவற்றில் சில நிலங்களை அவன் மானிய மாகக் கொடுத்தான்.

தனக்குச் சேவைபுரியும் பிரதானிகளுக்கும் அரசன் சில கிராமங்களை வழங்கினான். இவை நிந்தகம் என வழங்கப்பட்டன. இன்னும் சில நிலங்களை விகாரை களுக்கும் தேவாலயங்களுக்கும் மானியமாகக் கொடுத்தான். இந்நிலங்கள் விகாரகம், தேவாலகம் என முறையே பெயர்பெற்றன. அரசனின் சேவையில் இருக்கும்வரைதான் பிரதானிகள் நிந்தகமத்துக்கு உரிமை உடையவர்களாயிருந்தனர். விகாரகமத்தையும் தேவாலகமத்தையும் மேற்பார்வை செய்வதற்கு நிலாமை கள் என்னும் அதிகாரிகளை அரசன் நியமித்தான். அவற்றுல் வரும் வருமானங்களைக்கொண்டு அந்த அந்த விகாரைகளும் தேவாலயங்களும் பரிபாலிக்கப்பட்டன.

2. டச்சுக் கிழக்கிந்திய கம்பெனி*யின் அரசாங்கம்

கண்டி இராச்சியத்தில் இருந்த அரசியன் முறையையே கரையோர மாகாணங்களின் சிங்களப்

*Dutch East India Company.

பகுதிகளில் இருந்த அரசியன் முறை பெரும்பான்மையாக ஒட்டியிருந்தது. இம்மாகாணங்களில் ஆட்சி செலுத்திய டச்சுக்காரர், அற்பமான சில மாற்றங்களுடன் சிங்கள அரசியன் முறையையே பின்பற்றினர். முதலியார்களாகவும் சிறிய உத்தியோகத்தராகவும் பல சிங்களரை அவர்கள் நியமித்தார்கள். ஆனால் திஸாவைபோன்ற உயர்தர அதிகாரிகளாக டச்சுக்காரரையே நியமித்தனர். இதுவே அவர்கள் பரிபாலன முறையில் செய்த முக்கியமான மாற்றமாகும். உயர்தர அதிகாரிகளுக்கு அவர்களும் நிந்தகமத்தை வழங்கினார்கள். சிறிய உத்தியோகத்தருக்கு நிலம் மானியமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. சாதியை ஒட்டிய இராசகாரிய முறையை அவர்களும் அனுட்டித்தனர். முக்கியமில்லாத சில சேவைகளை அவர்கள் நீக்கியதோடு, தமது வியாபாரத்துக்கு அநுசரணையாகச் சில மாற்றங்களையும் செய்தார்கள். உதாரணமாக, கறுவாப்பட்டை உரிக்கும் தொழிலில் பலரை ஈடுபடுத்தினார்கள். இப்படியான அற்ப மாற்றங்கள் மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கையில் முக்கியமான மாறுதல் எதனையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்று தொகுத்துக் கூறலாம்.

டச்சுக்காரரின் யாழ்ப்பாண அரசு, இக்காலத்து வட மாகாணம், கீழ் மாகாணம் என்பனவற்றைக் கொண்டதாகவிருந்தது. இங்கே அவர்களின் அரசியல் முறை சிங்கள நாட்டு அரசியன் முறையிலும் பார்க்க வித்தியாசமுடையதாகவிருந்தது. இராசகாரியமோ நிலமானிய முறையோ இங்கே கிடையா. குடிகள், தங்கள் நிலங்களில் விளையும் பொருள்களில் ஒரு பாகத்தை அரசாங்கத்துக்கு இறையாகக் கொடுத்தார்கள். சிங்கள நாடுகளிலே முதலியார், ரட்டேமகாத்மயா என்று வழங்கப்பட்ட பதவிகளுக்குப் பதிலாக மணியகாரன் என்னும் பெயருடன் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டனர். மணியகாரனுக்குக் கீழ் உள்ள உத்தியோகத்தர் உடையார் என வழங்கப்பட்டார். மணியகாரன்மார், உடையார்மார் என்பவர்களின் வேலை அரசிதையை வகுவிப்பதே.

சிங்கள நாடுகளில் இருந்த அதிகாரிகள் குடிகளைக் கொண்டு இராசகாரியம் செய்விக்கவேண்டியிருந்ததால் அவர்களுக்கு அதிக செல்வாக்கு இருந்தது. அத்தகைய செல்வாக்கு யாழ்ப்பாணத்து அதிகாரிகளுக்கு இருக்கவில்லை.

டச்சுக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் தேசாதிபதி முதற்கொண்டு எல்லா உத்தியோகத்தரும் தத்தம் மேலதிகாரிகளின் கட்டுப்பாட்டுக் கடங்கியவர்களாயிருந்தனர். அத்துடன் விதிக்கப்பட்ட சட்டங்களுக்கும் நீதித்தலத் தீர்ப்புக்களுக்கும் இணங்கி ஒழுகவேண்டிய வராயுமிருந்தனர். ஆனால் கண்டி இராச்சியத்துப் பிரதானிகள், அதிகாரிகளுக்கு இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் கிடையா. இதுவே கண்டி அரசாங்க முறைக்கும் டச்சு அரசாங்க முறைக்கும் உள்ள பிரதான வித்தியாசம். கண்டி அரசனின் பிரதானிகளும் அதிகாரிகளும் ஏனைய உத்தியோகத்தரும் அதிக கட்டுப்பாட்டில் அடங்காத வராயும், அநேக விடயங்களில் யதேச்சாதிகாரமாகக் கருமம் ஆற்றுவவராயும் இருந்தனர். அரசன் அவர்களுக்குக் காலம்தோறும் ஆணை பிறப்பிப்பது உண்மை தான். ஆனால் குறித்த குறித்த சட்டப்படியோ கட்டளைப்படியோ நடக்கவேண்டும் என்ற நியதி அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. அரசன் சட்டங்கள் இயற்றுவதும் அரிது. சனங்கள், தமது முன்னோர் அனுட்டித்த பழக்க வழக்கங்களைத் தாமும் பின்பற்றி நடந்தார்கள். அவர்களுக்கிடையே ஏதும் பிணக்கு ஏற்பட்டால், அம்மக்களுக்குரிய தேசவழக்கம் என்ன என்பதை உத்தியோகத்தர் ஆராய்ந்து தீர்ப்புக் கூறுவார். ஆனால் கரையோர மாகாணங்களையாண்ட டச்சுத் தேசாதிபதி பட்டேவியாவில் உள்ள மகா தேசாதிபதி*யின் கட்டளைக்கிணங்கவே கருமங்களைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. அவன் கண்டி அரசனைப்போலச் சர்வாதிகாரியாக இருக்கவில்லை. டச்சு அரசாங்க உயர்தர உத்தியோகத்தர்க்கு அதிக

*Governor-General: கவர்ணர்-ஜெனரல் என்றும் கூறுவர்.

விரிவான கட்டளைகள் வழங்க, அவற்றுக்கிணங்க அவர்கள் ஒழுகவேண்டி இருந்தது.

பட்டினங்களில் நீதித்தலங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அங்கே ரோமன்-டச்சுச் சட்டப்படி வழக்குகள் விசாரணை செய்து தீர்ப்புக் கூறப்பட்டன. தமிழருடைய தேச வழமை என்னும் சிவில் சட்டத்தை* டச்சுக்காரர் முறையாகத் தொகுத்து, அதற்கிணங்க அவர்களுடைய வழக்குகளில் தீர்ப்புக் கூறினர். சிங்கள நாட்டிலும் முக்கியத்துவம்வாய்ந்த வழக்குகள் எல்லாம் நீதித்தலத்திலேயே விசாரணை செய்யப்பட்டன. அப்படியான காலத்தில் தேசவழக்கத்தை டச்சு அதிகாரிகளுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்காகப் பல சிங்கள உத்தியோகத்தார் நீதித்தலத்திற் சமுகமாயிருப்பர்.

3. கிராம வாழ்க்கை

நமது ஆராய்ச்சியின் பாற்பட்ட இக்காலத்தில், அதாவது 1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1837-ம் ஆண்டு வரை, இலங்கையானது பல கிராமங்கள் செறிந்த ஓர் நாடாக விளங்கியது. கண்டி இராச்சியத்துக்கு இராச தானியாக அமைந்திருந்த கண்டி நகரமும், கொழும்பு, காலி, யாழ்ப்பாணம்போன்ற துறைமுகங்களுமே பட்டினங்களாயிருந்தன. நெல் விளைவித்தலே மக்களின் பிரதானமான சீவனோபாயத் தொழிலாக இருந்தது. இத்தொழிலுக்கு ஏராளமான தண்ணீர் தேவையாக இருந்தது. எனவே, தண்ணீர் சுலபத்தில் கிடைக்கக்கூடிய பள்ளத்தாக்குகளிலும் நீர் வளம்மிக்க ஏனைய பிரதேசங்களிலுமே கிராமங்கள் அமைந்தன வயல் நிலங்களையடுத்துச் சிறு குடிசைகளை அமைத்து விவசாயிகள் வாழ்ந்துவந்தனர். பக்கங்களில் உள்ள புற்றறைகளில் அவர்களுடைய கால்நடைகள் மேய்ந்தன. அவர்கள் தம் குடிசைகளைச் சுற்றியுள்ள மேட்டு நிலங்களில் இருந்த செடிகள், பற்றைகளை அகற்றி கமுகு, பலா, ஈரப்பலா முதலிய மரங்களை உண்டாக்கினார்கள். எஞ்சிய

*Civil Law.

நிலங்கள் பெரும் காடுகளாகக்கிடந்தன. அவற்றிற் பல இப்பொழுது ரப்பர்த் தோட்டங்களாகவும், தேயிலைத் தோட்டங்களாகவும், தென்னந்தோப்புகளாகவும் காட்சியளிக்கின்றன. ஆனால் முற்காலத்தில் இவை கிராமங்களுக்கிடையே பெரிய காடுகளாய்க்கிடந்தன.

ஒவ்வொரு கிராமமும் தனக்குத் தேவையான சகல பொருள்களையும் தானே உண்டாக்கியது. அதனால் ஓர் கிராமம் மற்றக் கிராமத்தில் தங்கியிருக்கவேண்டிய அவசியம் அதிகமாக ஏற்படவில்லை. தமக்குத் தேவையான உணவுப்பொருள்களைக் கிராம மக்கள் விளைவித்தனர். அந்தக் கிராமத்தில் அல்லது அயற்கிராமத்தில் வசித்த கொல்லன், விவசாயத்துக்கு வேண்டிய கருவிகளைச் செய்துகொடுப்பான். அதற்கு வேதனமாக அவனுக்கு நெல்லைக் கொடுப்பார்கள். இதுபோலவே கிராம மக்களுக்கு வேண்டிய சமையற் பாத்திரங்களைக் குயவன் செய்துகொடுப்பான். இக்காலத்திற்போல அக்காலத்திலே பணப்புளக்கம் நடைபெறவில்லை. தெருக்களும் அக்காலத்தில் இல்லை. அவை அவசியமில்லாதிருந்தன. நடைபாதைகள்தான் இருந்தன. அவற்றின் வழியே சனங்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக நடந்து போனார்கள். தல யாத்திரையின் பொருட்டு மாத்திரம் அவர்கள் தம் கிராமத்தைவிட்டுப் பிரயாணம் செய்வரேயன்றி வேறு விடயங்களின் பொருட்டுப் பிரயாணம் செய்தமை மிக அரிது.

ஒவ்வொரு கிராமமும் தனது கருமங்களைத் தானே நடத்திவந்தது. காண்பாவ என்று சிங்களத்தில் வழங்கப்படும் கிராமச்சபை அல்லது பஞ்சாயத்தே கிராம ஆட்சியை நடத்தியது. விவசாயம் சம்பந்தமான கருமங்களை ஒழுங்குசெய்வதுடன், கிராம வாசிகளிடையே ஏற்படும் பிணக்குகளையும் இச்சபை தீர்த்துவைத்தது.

அக்காலத்திலே சாதிக்கட்டுப்பாட்டை அடிப்படையாகக்கொண்டே சமுதாய வாழ்வு பொதுவாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது; சாதி என்பது ஓர் சமுதாயக் கூட்டத்தைக் குறிப்பதாகும். ஒரு சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்

10

நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

தங்களுக்குள்ளே சம்பந்தம் செய்து பந்திபோசனமும் செய்துகொள்ளுவார்கள். புறச்சாதியாருடன் பந்தி போசனம் செய்துகொள்ளமாட்டார்கள். சாதி என்பதும் முற்பிறப்பிற் செய்த கர்மத்தின் பயனும் இப்பிறவியில் ஏற்படுகிறது என்ற எண்ணம் இருந்தது. தொழில் பற்றியே ஒவ்வோர் சாதியின் உயர்வு தாழ்வும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. பிறப்பினால் சாதி அமைந்ததென எண்ணியபடியால், அவர்கள் ஒரு சாதியிலிருந்து மற்றொரு சாதியைத் தழுவிக்கொள்வதில்லை. இதனால் இக்காலத்திற்போல அவர்கள் தமக்கு உரியதாயிருந்த ஒரு தொழிலை விட்டு இன்னொரு தொழிலை ஏற்றுக்கொள்ளவும் சாத்தியப்படவில்லை.

சாதியாசாரங்களில் தவறுவோரை அவரவர் குடும்பத்தினர் தண்டித்துவந்தனர். தாய், தந்தை, மக்கள், அம்மக்களின் மனைவிமார், பிள்ளைகள் எல்லாரும் ஒரு குடும்பமாகவே கருதப்பட்டார்கள். தமது பாதுகாப்பை முன்னிட்டு ஓர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லாரும் ஒருமித்தே வாழ்ந்துவந்தனர். இக்காலத்தில் என்றால் நம்மைப் பாதுகாக்கப் பொலிகப் படை உண்டு. ஆனால் அக்காலத்தில் அப்படியில்லை. கன்வர், பகைவர் முதலிய வர்களாலுண்டாகும் அபாயத்திலிருந்து தம்மைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதற்காக குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் யாவரும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து எக்கருமத்தையும் நடத்திவந்தார்கள். தன்தன் விருப்பப்படி ஒருவரும் நடக்கவில்லை. குடும்பத்தில் உள்ள மற்ற அங்கத்தவர்களின் அபிப்பிராயத்தை ஒருவன் அலட்சியம் செய்து தனது எண்ணப்படி கருமம் ஆற்றினால், அவன் குடும்பத்திலிருந்து நிராகரிக்கப்பட்டு பல இன்னல்களுக்கு ஆளாக வேண்டியிருந்தது.

சமுதாய நிலைமைகளிலும் பொருளாதார நிலைமைகளிலும், கண்டி ராச்சியத்துக்கும் கரையோர மாகாணங்களுக்குமிடையில் சில வேறுபாடுகள் இருந்தன. கண்டி ராச்சியத்தில் குடியானவர்கள் பொதுவாகக் கல்வி வாசனையற்று இருந்தார்கள். எழுத, வாசிக்கவேண்டிய

அவசியம் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. ஏனெனில், அவர்களுடைய தினசரி வாழ்க்கை அப்படியாக இருந்தது. உயர் சாதியைச் சேர்ந்த சிலர் கல்வி அவசியம் என உணர்ந்தால் விகாரைகளுக்குப் போய் பௌத்த பிக்குக்களிடம் தனித்தனியாகக் கல்வி கற்றார்கள்.

கரையோர மாகாணங்களில் அதிகமான குடியானவர்கள் கல்வியறிவுடையவராயிருந்தனர். தமது சமயமாகிய கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சனங்களுக்குப் போதிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் டச்சுக்காரர் பல பாடசாலைகளை ஆரம்பித்தனர். இப்பாடசாலைகளிலே சனங்கள் கல்வி கற்றனர். மேலும், டச்சுக்காரர் தமக்குத் தேவையான பண்டகசாலைகளையும் இல்லங்களையும் கட்டுவிப்பதற்காகவும், கந்தோர்களுக்கும் வீடுகளுக்கும் தேவையான தளபாடங்களைச் செய்விப்பதற்காகவும் சனங்களுக்கு தச்சு வேலை, வீடுகட்டும் வேலை, மேசன் வேலை, செங்கல் சுடுதல் ஆகிய கைத்தொழில்களைப் பயிற்றினார்கள். நெல் விவசாயத்தோடு கழுகு, தென்னை முதலிய மரங்களையும் வளர்த்தார்கள். சிலர் கோப்பி முதலிய வியாபாரப் பயிர்களையும் தம் தோட்டங்களில் சாகுபடி செய்தனர்.

மேலும், கண்டி ராச்சியத்தில் இருந்தவர்களில் ஏறக்குறைய எல்லாரும் பௌத்த சமயிகள். பௌத்த சமயம் துறவறச்சார்புடைய சமயமாதலால் சனங்களுடைய கருமங்கள்மீது நேரடியான அதிகாரம் பிக்குகளுக்கில்லாதிருந்தது. கரையோர மாகாணங்களில் அநேகர் ரோமன் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவராகவோ புரட்டஸ்தாந்த கிறிஸ்தவராகவோ இருந்தனர். கத்தோலிக்க குருமாரும் புரட்டஸ்தாந்த பாதிரிமாரும் இவர்கள்மீது தங்கள் அதிகாரத்தை ஓர் அளவுக்குச் செலுத்தி, திருச்சபை ஒழுங்குட்கு விரோதமாய் நடப்பவர்கள்மீது தண்டனையும் விதித்துவந்தார்கள்.

2-ம் அத்தியாயம்

கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றல்

1. கண்டிக்கு எதிராக நடந்த முதல் யுத்தம்

திருக்கோணமலைத் துறைமுகத்தைத் தன்வசம் வைத் திருப்பதற்காக பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி* யின் ஆதிக்கத்திலிருந்த சென்னை அரசாங்கம், இலங்கையின் கரையோர மாகாணங்களை எப்படி கைப்பற்றிய தென்பதை 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகத்திற் குறிப்பிட்டோம். பிரித்தானியா போன்ற ஓர் வல்லரசுக்குக் கண்டி இராச்சியத்தைப் பிடிப்பது சிரமமான ஒரு கருமம் அல்ல. இருந்தும், தனக்கு ஏற்கெனவேயுள்ள தேசங்களுடன் இன்னும் தேசங்களைப் பிடித்துக்கொள்ள அது ஆர்வம்கொள்ள வில்லை. ஆனால் 20 ஆண்டுகளில் பிரித்தானியா அவ்விராச்சியத்தைக் கைப்பற்றவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு அவ்வாறு கைப்பற்றியேவிட்டது. அது எவ்வாறு என்பதை இனி ஆராய்வாம்.

கண்டியை இக்காலத்தில் நாயக்க மன்னன் ஒருவன் ஆண்டுவந்தான். தென்னிந்தியாவில் கடைசியாக ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த பெரிய அரசு விஜயநகர சாம்ராச்சியமாகும். அதில் நாயக்கர்கள் என்ற பிரதானிகள் குறுநிலத் தலைவர்களாயிருந்தனர். இந்தப் பிரதானிகளின் வழித்தோன்றல்களே கண்டியில் இருந்த நாயக்கர்கள். கண்டியின் சிங்களப் பிரதானிகள் நாயக்கர் ஆட்சியை விரும்பவில்லை. இராசசபையிலும் பல நாயக்க பிரதானிகள் இருந்தனர். அரசன் சிங்களப்

*British East India Company.

†கரைப்பிரதேசங்கள் என்றும் கூறுவதுண்டு.

பிரதானிகளின் ஆலோசனைகளுக்கு அதிகம் செவிசாய்க்காது தன்னவராகிய நாயக்கர்களது சொல்லையே கேட்டு வந்தான். இன்னும், முன்னெல்லாம் அரசசபையில் சிங்களப் பிரதானிகள் வகித்துவந்த பதவிகளை அரசன் நாயக்க அதிகாரிகளுக்குக் கொடுத்தான். எனவே, இந்த நாயக்க மன்னனைத் தொலைத்துவிடவேண்டுமென்ற எண்ணம் சிங்களப் பிரதானிகளுக்கு இருந்தது. ஆனால் அவனை அகற்றிவிட்டு, அவனுடைய தானத்தில் யாரை அமர்த்துவது என்பதில் அவர்களுக்கிடையே அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டது. சிங்கள மன்னன் ஒருவனுக்குப் பட்டம் சூட்டவேண்டுமென்று சிங்களப் பிரதானிகளில் ஒரு சாரார் விரும்பினர். ஆனால் அதற்கு வேண்டிய பலம் அவர்களுக்கு இல்லாமல் இருந்தது. இக்கட்சியாரின் தலைவன்தான் பிலிமத்தலாவை என்னும் முதல் அதிகாரி.

1798-ம் ஆண்டில் கண்டியை ஆண்ட இராஜாதி ராஜசிங்கன், தனக்குப் பின் இராச்சியத்தை ஆளப் புகுந்திரனில்லாது இறந்துபோனான். பிலிமத்தலாவை ஸ்ரீ விக் கிரம ராஜசிங்கன் என்ற இளவலை சிங்காசனத்தில் ஏற்றி, மன்னனாக்கி, அவனுக்கு எதிரிடையாக நின்றவர்களைத் தேசப்பிரஷ்டம் செய்தோ கொலை செய்தோ தொலைத்து விட்டான். பின்னர் பிரித்தானியரின் துணையோடு தானே அரசனாக முயன்றான். ஆனால் பிரித்தானியரின் துணை அவனுக்குக் கிடைக்காமற் போகவே, அவன் ஆத்திரம் கொண்டு அவர்களுக்கும் ஸ்ரீ விக் கிரம ராஜசிங்கனுக்கு மிடையே பகைமையை உண்டாக்கிப் போர்மூட்டும் சூழ்ச்சியில் ஈடுபட்டான்.

தங்கள் வியாபாரத்தை எப்படியாவது பரப்பி இலங்கையில் விருத்தியாக்கவேண்டும் என்பதே பிரித்தானியரின் அக்காலத்துப் பிரதான இலட்சியமாக இருந்தது. ஆனால் கண்டி எல்லையில் விதிக்கப்பட்டுவந்த வரிகள் இந்த இலட்சிய பூர்த்திக்கு இடைஞ்சலாக இருந்தன. மேலும் வியாபாரம் விருத்தியடைவதற்கு நாட்டில் அமைதி நிலவவேண்டும். கண்டி அரசனோ அடிக்கடி

கொடுக்கும் தொந்தரவுகளினால், பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இருந்த தாழ்ந்த பிரதேசங்களில்* அமைதி ஏற்படவில்லை. அதன் பயனாக வியாபாரம் விருத்தியடையாது தடைப்பட்டது. எனவே, கண்டியை வெற்றி கொண்டு கைப்பற்றவேண்டும், அல்லது அதனைத் தனது அதிகாரத்தின் கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டுமென பிரித்தானியத் தேசாதிபதியான பிரெடரிக் நோர்த்† (1798-1805) உணர்ந்தார்.

1797-ம் ஆண்டில் கரையோர மாகாணங்களில் பிரித்தானியருக்கு எதிராக ஒரு கலகம் ஏற்பட்டது. கலகக் காரர்களுக்குக் கண்டி அரசன் உதவிபுரிந்தான். இது பிலிமத்தலாவை கண்டி அரசனுக்கும் பிரித்தானியருக்கு மிடையில் போரை உண்டாக்கவேண்டுமென்று ஆற்றிய சூழ்ச்சியின் பயனாகும். இதனை உணராத நோர்த் தேசாதிபதி 1803-ம் ஆண்டில் கண்டியரசனுக்கு விரோதமாக யுத்தப்பரகடனம் செய்து பிலிமத்தலாவை ஏற்றிய பொறியில் விழுந்தார்.

இவ்விடயத்தில் நோர்த் தேசாதிபதி ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது கருமங்களைத் திடீரெனச் செய்துவிட்டார் என்றே கூறவேண்டும். பிரித்தானியப் போர்வீரர் நல்ல பயிற்சி பெற்றவர்கள்; அத்துடன் அவர்களிடம் மிகச் சிறந்த துப்பாக்கிகளும் பீரங்கிகளும் இருந்தன. இப்படிப்பட்டவர்களுக்கெதிராகப் போர்ப் பயிற்சி பெறாத கண்டிக் குடியானவர்கள் என் செய்யமுடியும்? இவை எல்லாம் உண்மை; ஆனால் கண்டியைப் போய் அடைவதற்குப் பல மலைகளைத் தாண்டவேண்டும்; செங்குத்தான பாறைகளையும் குன்றுகளையும் கடக்கவேண்டும்; முன்பின் தெரியாத குறுகிய பல காட்டுப் பாதைகளுக்கூடாகப் போகவேண்டும். இப்படியான நிலைமையில் பிரித்தானியரின் போர்த்திறமையும் சிறந்த ஆயுதங்களும் என் செய்யமுடியும்? 'தன் இடத்திலே முயல்

*சமவெளிப் பிரதேசம், கீழ்நாட்டுப் பிரதேசம் என்றும் வழங்குவர்.

†Frederick North.

தந்தியின் வலிது ' என்பதுபோல கண்டிவாசிகள் போர்த்திறம் இல்லாதவராக இருந்தும், சிறந்த ஆயுதங்கள் அற்றவராக இருந்தும், தமது நாட்டின் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கையும் நன்றாக அறிவார்கள். அவர்கள் காட்டுப் பக்கங்களில் மறைந்திருந்துகொண்டு, எதிரியைப் போகவிட்டுப் பின்னால் போய்த் தாக்கித் தொலைத்துவிடுவார்கள். அன்றியும் கண்டி நாட்டில் மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டால் ஆறுகள் பிரவாகித்துவிடும். அதன் பயனாகத் துறைகளைக் கடக்க முடியாது. அப்படியானால் கண்டியில் முன்னர் நுழைந்த படைகளுக்கு எவ்வாறு உணவு, தளபாடம் முதலியவற்றை அனுப்புவது? கண்டியை வெற்றிகொள்வதற்குப் பெரியதொரு சைனியம் வேண்டும். சாமான்களை எடுத்துச் செல்வதற்கு பெருந்தொகையினரான சேவகர் வேண்டும். ஆனால் படை எடுத்த நோர்த் தேசாதிபதியிடம் இவை போதிய அளவுக்கு இருக்கவில்லை. ஐரோப்பாவிலும் இந்தியாவிலும் பிரித்தானியர் இதே காலத்தில் யுத்தத்திலீடுபட்டிருந்தபடியால், கண்டிமீது படை எடுத்த அவர்களுக்கு வெளியில் இருந்து உதவி வருவதும் கூஷ்டமாக இருந்தது.

கண்டி அரசனுடன் செய்த முதலாவது யுத்தத்தில் பிரித்தானியப் படைகள் இரண்டாகப் பிரிந்து இரண்டு மார்க்கமாகக் கண்டிமீது முன்னேறின. ஒரு பகுதி 1765-ம் ஆண்டில் வான் எக் என்ற டச்சுத் தேசாதிபதி கலகெதரை, கிரியகம் என்னும் இடங்களுக்கூடாகச் சென்ற பாதையைப் பின்பற்றிச் சென்றது. மற்றப் பகுதி திருக்கோணமலையிலிருந்து மாத்தளைக்கூடாகச் சென்றது. இரு பகுதிப் படைகளும் கட்டுகாஸ்தோட்டையில் சந்தித்து, அங்கிருந்து போய் கண்டி நகரைக் கைப்பற்றின. கண்டி அரசன் சங்கேதப்படி கண்டியைவிட்டு உள்நாட்டுக்குள் போய்விட்டான். எதிரியை உள்ளுருக்குள் நுழைய விடுத்து, பின்னர்ச் சுற்றி வளைத்துச் சண்டை தொடுத்து நிர்மூலப்படுத்துவது கண்டியரசர்களின் பழைய யுத்த தந்திரங்களில் ஒன்றாகும்.

கொஞ்ச நாளைக்குள் கண்டியிலிருந்த பிரித்தானியப் படைவீரர் நாளுக்கு நாள் மலேரியா என்னும் சூட்டுக் காய்ச்சலினால் இறந்தார்கள். அவர்கள் காட்டுப் பாதைகள் மூலமாகப் போனபோது இச்சுரம் அவர்களைப் பீடித்தது. இத்துடன் தென்மேற்குப் பருவப்பெயர்ச்சிக் காலமும் ஆரம்பமாகிவிட, மழைபெய்து ஆறுகள் பெருகியன. கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் போவதும் கண்டியிலிருந்து கொழும்புக்கு வருவதும் இதன் பயனாகக் கஷ்டமானது. கண்டிக்குள் அகப்பட்ட பிரித்தானியப் போர்வீரருக்கு வெளி உதவி கிடைக்க முடியாமற் போனது. ஆகவே அவர்களின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மோசமானது. வியாதியினாலும் பசியினாலும் பலர் மடிந்தனர். இற்றில் கண்டியரசனின் படைகள் எஞ்சி நின்றவர்கள் மீது விழுந்து ஏறக்குறைய எல்லாரையும் நாசமாக்கின.*

2. கண்டியைக் கைப்பற்றுதல்

‘உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி’ என்பர். தனது பொல்லாத, பிரதானமான சத்துருக்கள் பிரித்தானியரல்ல, தனது சொந்தப் பிரதானிகளை என்பதைக் கண்டி அரசனான ஸ்ரீ விக்கிரம ராஜசிங்கன் வெகு விரைவில் கண்டுவிட்டான். எனவே, அவர்களின் அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் குறைத்து, அவர்களுடைய சக்தியைக் குறைக்கப் பல

*முந்நூறு ஐரோப்பியப் போர்வீரரில் ஒருவன்தான் தப்பி ஓடிக் கரையை அடைந்தான். இவன் 19வது பட்டாளத்தைச் சேர்ந்த கோர்ப்போரல் பார்ண்ஸ்லி என்பவன். இவனைக் கொலை செய்யச் சென்றவர்கள், இவன் இறந்தான் என நினைத்துக் குற்றயிரில் விடுத்தது போய்விட்டனர். இருட்டானதும் இவன் மாத்தளையில் உள்ள மக்டவல் கோட்டையின் வெளியேயுள்ள ஒரு பிரித்தானியப் பாடிவீட்டை அடைந்தான். ‘இவனை யுத்த களத்தில் வெட்டியவர்களின் லாள், தலையின் பின்புறத்தை வெட்டிவிட்டதால் அத் தலை முன்னேசரிய உதனைத் தன் கையால் தாங்கிக்கொண்டு, காட்டு⁴ கூடாகத் தட்டித் தடவிச் சென்று போய் மற்ற வீரர்கள் எல்லாரும் வதைசெய்யப்பட்ட செய்தியை எடுத்துரைத்தான்.

விதமான நடைவடிக்கைகளை எடுத்தான். தனது பந்துக்களான நாயக்கர்களுக்குப் பொறுப்பும், நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவையுமான உயர்ந்த பதவிகளைக் கொடுத்தான். சிங்களப் பிரதானிகளின் மேற்பார்வையிலிருந்த பல பகுதிகளை வேறு விதமாகப் பிரித்தும் மாற்றியும் எல்லையிட்டான். முக்கியமான பிரதானிகளின் குடும்பங்களைச் சேராதவர்களுக்கே உயர் பதவிகளை வழங்கினான். குடிகளை வருத்திய அதிகாரிகளுக்குத் தண்டனை விதித்து அதன் மூலமாகச் சனங்களின் ஆதரவையும் அவன் பெறமுயன்றான். இன்னோரன்ன கருமங்களினால் கண்டிப் பிரதானிகள் அரசன்பால்குரோதம் கொண்டனர். பிலிமத்தலாவை அதிகாரியின் செல்வாக்கும் குறைந்துவிட்டது. அவனுடைய யோசனைகளுக்கு அரசன் செவிசாய்க்காது புறக்கணித்தான். இதனால் ஆத்திரம்கொண்ட பிலிமத்தலாவை அரசனைக் கொலை செய்யச் சூழ்ச்சிசெய்தான். ஆனால் அச்சதியாலோ சனையை அரசனுடைய ஆட்கள் நேரத்தோடு கண்டுபிடித்தனர். எனவே, அரசன் அவனை 1812-ம் ஆண்டில் சிரச் சேதம் செய்வித்து, எகலப்பொலை* என்பவனை முதல் அதிகாரியாக்கினான். இவ்வாறு எகலப்பொலை முதல் அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டபோதிலும், அவனே அரசனாட்சியில் அதிர்ப்திகொண்டிருந்த ஏனைய பிரதானிகளுக்கு இரகசியத் தலைவனானான்.

விக்கிரமராஜசிங்கனைக் கண்டி அரசிலிருந்தும் அகற்றவேண்டுமென்ற நோக்கத்தால் உந்தப்பெற்ற எகலப்பொலையும் பிலிமத்தலாவையப்போல பிரித்தானியரின் உதவியை நாடினான். அப்போது பிரித்தானிய தேசாதிபதியாக இருந்தவர் ரெபேட் பிரௌன்றிக் (1812-1820) என்பவர். பிரௌன்றிக் அனுப்பப்பட்டபொழுது, கண்டியரசனோடு நட்பாயிருக்குமாறு அவருக்கு பிரித்தானிய மேலதிகாரிகள் புத்தி புகட்டினர். அவர் தேசாதிபதியானதும் விக்கிரமராஜசிங்கனுடன் ஓர் வியாபார உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்த முயற்சித்தார். ஆனால் அம்முயற்சி அனுகூலமடையவில்லை.

*எலப்பலை என்றும் வழங்குவர்.

ஆகவே கண்டி இராச்சியத்தின்மீது படையெடுத்து, அதனைக் கைப்பற்ற, தனக்கு முன் இருந்த நோர்த் தேசாதிபதியைப்போல இவரும் எண்ணத் தலைப்பட்டார். இதன் பொருட்டு தனது உதவியை எதிர்நோக்கியிருந்த கண்டிப் பிரதானிகளுடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவும் விரும்பினார். இந்தச் சூழ்ச்சிகளை விக்கிரமராஜ சிங்கன் அறிந்தும், எகலப்பொலேமீதும் அவனது கூட்டாளிகள்மீதும் கண்டிப்பகான நடைவடிக்கைகள் எடுத்ததோடு, அவர்களுக்குத் துணைசெய்தவர்களையும் கொடுமைப்படுத்தினான். அரசன் செய்த துன்பங்களை ஆற்றமாட்டாது எகலப்பொலே அவனுக்கெதிராகக் கலகம் ஏற்படுத்தினான்.

பிலிமத்தலாவை எதைத்தான் செய்தபோதிலும், தன் தாய்நாடாகிய கண்டி இராச்சியத்தை பிரித்தானியரிடம் ஒப்படைக்க அவன் விரும்பவில்லை. எனவே, 1803-ம் ஆண்டு யுத்தத்தின் பின் அவன் பிரித்தானியரின் உதவியை நாடவில்லை. ஆனால் எகலப்பொலே இதற்கு நேர்மாறாக இருந்தான். இராச்சியம் பிரித்தானியர்கைக்குப் போனாலும் பாதகம் இல்லை, அரசன் ஒழிந்தாற்போதும் என்ற மனப்பான்மையே அவனிடம் குடி கொண்டிருந்தது. ஆனால் பிரித்தானியரோ 'சூடுகண்டபூனை'யின் நிலைமையில் இருந்தனர். முதல் ஒரு தரம் கண்டியைக் கைப்பற்றும் முயற்சியில் தாம் பட்ட அவலத்தை பிரித்தானியர் நன்கு உணர்ந்தவராய், மேலும் துன்பமும் அவமானமும் அடைய அவர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே, எகலப்பொலே கலகம் மூட்டியபோது அவர்கள் அவனுக்கு உதவிசெய்யவில்லை. இதன் பயனாக அவன் படுதோல்வியுற்றுத் தனது நண்பர்களுடன் கண்டியை விட்டுக் கரந்தோடி பிரித்தானிய பிரதேசத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தான்.

கலகம் செய்தவர்கள் இவ்வாறு பல திசையிலும் சின்னாபின்னப்பட்டு ஓடிவிட, அரசன் பழிவாங்க எண்ணினான். தனக்கு விரோதமாக இருந்த பிரதானிகளின் குடும்பத்தாரையும் இனசன பந்துக்களையும்

மிகவும் கொடுமையாகத் தண்டித்தான். சில பௌத்த பிக்குகள் தானும் இவனுடைய கொடுமைக்காளாக வேண்டியிருந்தது. சிறந்த பக்திமாகாவும் கல்விமானாகவும் இருந்த ஓர் பௌத்த பிக்குவைக்கூடச் சிரச்சேதம் செய்யும்படி அவன் கட்டளையிட்டான். அரசன் இவ்வாறு ஈவிரக்கமின்றி இழைத்த கொலைகளையும் கொடுமைகளையும் கண்ட பிரதானிகளும் பௌத்த குருமாரும் அவன்மீது விரோதம்கொண்டனர். இதன் பயனாக நாட்டில் மீண்டும் கலகம் உண்டானது.

இதுதான் வாய்த்த சமயம் என்பதைக் கண்ட பிரௌன்ஸ்டிக் கண்டி அரசனுக்கு விரோதமாகத் தானும் படையெடுக்க நிச்சயித்தான். கண்டி இராச்சியத்தில் பிரித்தானியர் தலையிட்டு ஒழுங்கை நிலைநாட்டவேண்டும் என்று கண்டிப் பிரதானிகள் அனைவரும் விழைந்தனர் என்பதை அவன் நன்கு உணர்ந்து, அரசனுக்கு விரோதமாக யுத்தப்பிரகடனம் செய்தான். பிரித்தானிய சைனியம் மட்டம்கொடை, இட்டமல்பன, ஹெட்டிமுல்ல, அட்டப்பிற்றிய, கணேதனை என்னும் ஊர்களுக்கூடாக அதிக எதிர்ப்பின்றிச் சென்று கண்டியை அடைந்தது. 'அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப்பறவைபோல்' தனது பிரதானிகள் அனைவரும் தன்னைக் கைவிட்டமையைக் கண்ட அரசன், தனது தலைநகரை விட்டு ஓடினான். எனினும், தெல்தெனியாவுக்குச் சமீபத்தில் அவன் பிரித்தானியரால் அகப்படுத்தப்பட்டான்.

இதன் பின் 1815-ம் ஆண்டு, மார்ச் மாதம் 2-ம் திகதி கண்டிப் பிரதானிகளுக்கும் பிரித்தானியருக்கு மிடையே ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. இதனை கண்டி உடன்படிக்கை* என்பர். கண்டி இராச்சியத்துக்கு நாயக்கர்கள் இனி அரசர்களாக வரக்கூடாதென்றும், பிரித்தானிய அரசரே கண்டிக்கும் அரசராக இருக்க வேண்டும் என்றும், பிரித்தானியருக்குக் குறித்த சில வியாபாரச் சலுகைகள் செய்யவேண்டும் என்றும் இவ்வுடன்

*Kandyan Convention.

படிக்கைப்படி கண்டி பிரதானிகள் சம்மதித்தனர். பௌத்த சமயத்தைப் பாதுகாத்துப் பரிபாலிப்பதற்கும், பிரதானிகளின் உரிமை, அதிகாரம், அந்தஸ்து என்பவற்றைக் கணித்து, முன்போல அவர்களே தங்கள் தங்கள் பகுதியின் முழு ஆட்சியை நடத்தவும், நியாய பரிபாலனம் செய்யவும், அனுமதிப்பதற்கும் பிரித்தானியர் ஒப்புக் கொண்டனர்.

இவ்வாறு அரசனுக்கும் அவனது பிரதானிகளுக்கு மிடையில் ஏற்பட்ட பிணக்கின் பயனாக பிரித்தானியர் தம் வியாபார உரிமையைப் பெற்றதோடு, கண்டி இராச்சியத்தையும் தமதாக்கி அதிகாரம் செலுத்தும்படி ஏற்பட்டது. மூன்று ஆண்டுகளின் பின் ஏற்பட்ட கலகத்தின் பயனாகக் கண்டி இராச்சியப் பரிபாலனம் முழுவதும் பிரதானிகளிடம் இருந்து நீக்கப்பட்டு பிரித்தானியர்கைக்கு வந்தது.

3. கண்டிக் கலகம், 1817-1818

பிரித்தானிய வல்லரசு போர்த்துக்கீச, டச்சு வல்லரசுகளிலும் பார்க்க முற்றும் மாறானது என்பதைக் கண்டி யரசனும் அறியவில்லை, பிரதானிகளும் அறியவில்லை. அவ்வாறு அறிந்திருந்தால் பிரித்தானியருக்குச் சில வியாபார உரிமைகளைக் கொடுத்துச் சமாதானப் படுத்தி விட்டுத் தங்கள் பொறுப்பில் கூடிய அதிகாரத்தை வைத்துக்கொள்ள முயற்சி செய்திருப்பர்; கண்டி உடன் படிக்கை மூலம் இங்கிலாந்து அரசனைத் தமது அரசனாக அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டதற்கு ஓர் காரணம் இருக்கலாம்; தங்களுக்கு அரசனாக இருந்த நாயக்கர் வம்சத் தவன் கெட்டவன்; ஆகவே அவனை அகற்றிவிட்டு அவனுக்குப் பதிலாக நல்லவனாகவுள்ள இன்னோர் அரசனைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டதாகவே அவர்கள் கருதினார்கள். இப்படியான அரசு பதவி மாற்றத்தினால் தம் உரிமைகள், அந்தஸ்து விஷயத்திலும் மாற்றங்கள் நிகழும் என அவர்கள் காத்திருக்கவில்லை. ஆனால் பிரித்தானிய

அரசாங்க முறை கண்டி இராச்சிய முறைக்கு முற்றிலும் மாறானது. எனவே, பழையன கழியப்பதியன புகுந்தன.

சிங்கள மானிய முறை ஆட்சியில் பிரதானிகளா யினோர் குறுநில மன்னர்போலவே தத்தம் பகுதிகளை ஆட்சிபுரிந்தனர் என்று ஏற்கெனவே நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்கள். அவர்களுக்கு அரசன் சம்பளம் கொடுப்பதில்லை; சம்பளத்துக்குப் பதிலாக நிந்தகம் கொடுக்கப்பட்டது. எனவே, தங்களுக்கு மானியமாகக் கிடைத்த கிராமங்களில் அவர்களுக்குச் சர்வாதிகாரம் இருந்தது. அவர்கள் ஆட்சிசெய்த கிராமங்களில் சனங்கள் அரசனைப் பற்றியோ, அவனுடைய அரசியன் முறையைப்பற்றியோ அறிந்திருக்கமாட்டார்கள். பிரதானிகள்தான் அரசர்கள் எனவும் அவர்கள் எண்ணியிருந்தனர். பிரதானிகள் ஆளப் பிறந்தவர்கள், தாம் அவர்களுக்கு அடங்கி வாழப் பிறந்தவர்கள் என்ற ஓர் எண்ணம் அவர்களின் மனத்தில் நன்கு வேருன்றியிருந்தது. சாதிக்கொள்கைப்படியும் அந்த எண்ணமே சரியெனப் போற்றப்பட்டுவந்தது. இன்னும், ஒருவன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சாதியால் உயர்ந்திருக்கிறானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் இழைக்கும் குற்றங்களுக்குரிய தண்டனையும் குறைந்து கொண்டு போகவேண்டுமென்பதே சிங்கள மக்களின் தேச ஆசாரமாயிருந்தது. எனவே, பிரதானிகள் எவ்வளவு குற்றம் செய்தாலும், அவர்களை மற்றவர்களிலும் பார்க்க வேறாக மதித்து, வேறு தண்டனையளிக்க வேண்டும் எனப் பொதுவாக எல்லாரும் அபிப்பிராயம் கொண்டிருந்தனர்.

பிரித்தானிய அரசாங்க முறையோ இதற்கு நேர்விரோதமானது. இலங்கையில் அக்காலத்தில் இருந்த விவசாய சமுதாயத்துக்கு ஏற்றவாறு பிரித்தானிய அரசாங்க முறை அமையவில்லை. வேறுபட்ட பல பிரதேசங்களிலுள்ள சனங்கள் ஒருவரோடொருவர் பண்டமாற்றுச் செய்து, வியாபாரம் நடத்தும் வியாபாரச்

* Feudal Form of Government.

சமுதாயத்துக்கேற்றதொரு அரசாங்க அமைப்பாகவே அது இருந்தது. பிரித்தானிய உத்தியோகத்தருக்குச் சம்பளம் கொடுத்தார்கள். மேலதிகாரிகள் வகுத்த நிருவாகச் சட்டங்களுக்கும் நீதிச் சட்டங்களுக்கும் கீழ்ப்படிந்து இவ்வுத்தியோகத்தர் ஒழுகவேண்டியிருந்தது. தமக்குக் கீழ் கடமையாற்றுவோரும், தாம் விதிக்கும் சட்டங்களை யும் இடும் கட்டளைகளையும் நிறைவேற்றவேண்டுமென அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். நீதிமன்றத்தில் எல்லா ரும் சமம், உயர்வு, தாழ்வு பாராட்டுவதில்லை என்பதே பிரித்தானிய சம்பிரதாயம். நீதிபதிகளும் வழக்கு விசாரணைசெய்து நீதி வழங்கும்போது, குற்றவாளிகளின் அந்தஸ்து, சாதி முதலியவற்றைக் கவனியாது நடுநின்று நீதி வழங்கினர்.

இம்மாதிரியான ஓர் நவமான அரசாங்க அமைப்பை சிங்களப் பிரதானிகள் விரும்பவில்லை. இதுவரை அவர்கள் அரசனைத் தவிர வேறொருவரின் ஆணையையும் மேற் கொள்ளவில்லை. அதுவும் சில விடயங்களில்தான் அரசனுடைய கட்டளையை எதிர்பார்த்தார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது பிரித்தானிய உத்தியோகத்தரிடம் இருந்து கட்டளை பெறுவதை விரும்பாதது நூதனம் அல்ல. சாதி, அந்தஸ்து முதலியவற்றைக் கவனியாது நீதி வழங்குவதையும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. அப்படி நீதி வழங்குவதால் தம்முடைய அந்தஸ்து பாதிக்கப்படுகிறதென அவர்கள் எண்ணினார்கள். மேலும், பிரித்தானியப் படைகள், தங்களுக்குத் தக்க மரியாதை செலுத்தாததையும் அவர்கள் வெறுத்தார்கள். சிங்களக் குடியானவர்கள் இதுவரை தங்களுக்கு எந்தவிதமான மரியாதை செலுத்தினரோ, அந்தவிதமான மரியாதையை பிரித்தானியப் படைகளும் செலுத்தவேண்டுமென அவர்கள் விரும்பினர்.

இராசகாரிய வாழ்க்கை முறையில் பயின்றவர்களான பௌத்த பிக்குகளும் தமது அதிகாரத்தையும் செல்வாக்கையும் குறைப்பதற்கேதுவான புதிய மாற்றங்களை விரும்பவில்லை. அவர்களில் முக்கியமானவர்கள் சிங்களப் பிரதானிகளின் பந்துக்களாகவும் இருந்தனர். கண்டி

யரசர்கள் பௌத்த விகாரைகளுக்குப் போய்த் தரிசனம் செய்தனர்; விழாக்களில் பங்குபற்றினர்; பிக்குகளை யெல்லாம் மிக்க மரியாதையுடன் பேணினார்கள். ஆனால் புதிதாக வந்த பிரித்தானிய அதிகாரிகளோ அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆகவே அரசர்கள் இருந்த பதவிக்கு இவர்கள் வந்தும் பயன் என்ன? என்றிவ்வாறு பௌத்த பிக்குகள் எண்ணி பிரித்தானியர் பால்வெறுப்புக்கொண்டிருந்தனர். இனி பொதுசனங்கள்தான் பிரித்தானியர் செய்த மாற்றங்களை விரும்பினரோ என்றால் அதுவும் இல்லை. பழைய அரச முறையில் பழகி புராதன பழக்க வழக்கங்களில் ஊறியிருந்த அவர்கள், தங்களுக்கு அநு கூலமாகச் செய்த மாற்றங்களைத்தானும் விரும்பவில்லை.

பிரித்தானிய ஆட்சியை எதிர்ப்பதில் முதன்முதல் முயற்சிசெய்தவர்கள் வெல்லச, விந்தனை ஆகிய இடங்களில் இருந்த பிரதானிகளே. அரசன் ஆண்ட காலத்தில், பிரதானிகள் தலைநகருக்கு எவ்வளவு தூரத்தில் இருந்தார்களோ அவ்வளவுக்கு அவர்கள் விடயங்களில் அரசன் தலையிடுவதில்லை. எனவே, அவர்கள் தாங்கள் நினைத்தபடி கருமம் ஆற்றினார்கள். பிரித்தானிய ஆட்சியில் இந்தச் சுதந்திரம் இல்லாமற்போனது. பிரித்தானிய உத்தியோகத்தர் இந்தப் பிரதானிகளின் உரிமைகளில் தலையிடத் தொடங்கினர். வெல்லசவில் இருந்த சோனகர், தாங்கள் சிங்களத் திஸாவையின் ஆதிக்கத்தில் இருக்க விரும்பவில்லை என்றும், தங்களுக்கென ஓர் முஸ்லிமை முகாந்திரமாக நியமிக்கவேண்டுமென்று பிரித்தானியரிடம் கோரி, தம் கோரிக்கையை நிறைவேற்றியும் கொண்டார்கள். இவ்வாறு தனது ஆதிக்கத்தையும் வருமானத்தையும் பிரித்தானியர் குறைத்ததை சிங்களத் திஸாவை விரும்பவில்லை. தனக்கு பிரித்தானியர் அநீதி விளைத்துவிட்டனர் என்று, அதற்குப் பழி வாங்கச் சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். இப்படியிருக்க, 1817-ம் ஆண்டு, ஒக்டோபர் மாதம் கண்டியரசு தனக்கேயுரியது என்று ஒருவன் கிளம்பியபோது, இத்திஸாவையும் அவனது ஆட்களும் அவனுக்கு உதவியளித்தார்கள்.

24 நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

பிரித்தானிய ஆட்சியில் அதிருப்திகொண்டிருந்த ஏனைய பிரதானிகளும், கண்டி ராச்சியத்துக்குப் போலி உரிமை கொண்டாடியவனுடன் சேர ஒரு சில பிரதானிகளே பிரித்தானியர் பக்கம் இருந்தனர்.

கலகத்தை அடக்குவது ஆரம்பத்தில் பிரித்தானியர்க்குக் கஷ்டமாகவே இருந்தது. கலகக்காரர் வெளியே வந்து நேருக்குநேராகச் சண்டைசெய்யாது அடர்ந்த காடுகளில் கரந்திருந்து சண்டைசெய்தனர். அந்தக் காலத்திலே கண்டி முழுவதும் அடர்ந்த காடுகள் செறிந்திருந்தன. இவை கலகக்காரர்க்கு மிகவும் வாய்ப்பான ஒதுக்கிடமாயிருந்தன. ஈற்றில் பிரித்தானியர் கலகக் காரரை அடக்கக்கூடியதாயிற்று. அதற்குக் காரணங்கள் பல. முதலில் சிங்களப் பிரதானிகளிடம் பரஸ்பரம் ஒற்றுமை நிலவவில்லை. தங்களுக்கு எதிராகவுள்ள பொதுப்பகைவரை எதிர்ப்பதில்தானும் அவர்கள் ஒற்றுமைகொள்ளாது பரஸ்பரம் பொருமைகொண்டவராயிருந்தனர். நாலு கோளுனையின் பிரதானியாகவிருந்த மொல்லிகொடை கலகக்காரருடன் சேராது பிரித்தானியருடன் விசுவாசமாக இருந்து, அவர்களுக்கு ஆதரவளித்தான். இரண்டாவது, கண்டிக்கும் கொழும்புக்கு மிடையில் இருந்த போக்குவரத்துப் பாதைகளைக் கலகக்காரர் துண்டிக்கத் தவறிவிட்டனர். இதன் பயனாக தமக்கு வேண்டிய ஆயுதங்களையும், தொழிலாளர்களையும், போர்வீரரையும் பிரித்தானியர் கடைசி நாட்களில் வரவழைக்க வழி ஏற்பட்டது. மூன்றாவது, கலக ஆரம்பத்தில் கலகக்காரரால் கைப்பற்றப்பட்ட தந்ததாதுவை 1818-ம் ஆண்டு, நொவம்பர் மாதத்தில் பிரித்தானியர் கைப்பற்றிக்கொண்டனர். தந்ததாதுவை எவர் வைத்திருக்கிறார்களோ அவர்களே ஆட்சிசெய்ய அருகதை யுடையவர்கள் என்ற ஒரு நம்பிக்கை மலைநாட்டு மக்கள் இடையே பலமாக இருந்துவந்தது. ஆகவே பிரித்தானியர் தந்ததாதுவைக் கைப்பற்றியதும், இனி அவர்களை வெல்ல முடியாது என எண்ணிக் கலகக்காரர் தம் முயற்சியைக் கைவிட்டார்கள்.

கலகத்தை இவ்வாறு பிரித்தானியர் அடக்கியதும், அவர்கள் சிங்களப் பிரதானிகளின் அதிகாரத்தை இன்னும் குறைத்தார்கள். கண்டி மாகாணங்கள் என்று வழங்கப்பட்ட மலைப்பிரதேசங்கள் பிரித்தானியரின் நேரடியான மேற்பார்வையின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. 1815-ம் ஆண்டில் இலங்கை முழுவதும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் அமைந்தது என்றாலும்; மலைநாடுகளில் ஒருவிதமான பரிபாலனமும், ஏனைய பிரதேசங்களில் இன்னொருவிதப் பரிபாலனமும் இருந்தன. ஆனால் 1817-1818 கலகத்தின் பின்னர் இலங்கை முழுவதும் ஒரேவித அரசாங்க நிருவாகம் அமைக்கப்பட, அவ் வரசாங்கம் விதித்த பொதுநிருவாகச் சட்டங்களை அனுசரித்து உத்தியோகத்தர் பரிபாலனம் புரிந்தனர்.

3-ம் அத்தியாயம்

இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆட்சி பலப்படுதல்

1. கோட்டைகள்

கரையோர மாகாணங்களையும் கண்டி இராச்சியத் தையும் தமது இராணுவ பலத்தினால் கைப்பற்றியதும், தங்கள் வேலை முடிந்துவிட்டதென பிரித்தானியர் எண்ண வில்லை. இலங்கையைச் சரியானமுறையிற் கட்டுப்படுத்தித் தமது ஆட்சியைப் பலப்படுத்துவதற்கு அவர்கள் மேலும், நடைவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தார்கள். அக்காலம் தங்களுடன் ஐரோப்பாவிற் போர்விளைத்துவந்த பிரான்சியர்* 1782-ம் ஆண்டில் செய்ததுபோல, தங்களை மீண்டும் கரையோர மாகாணங்களிலிருந்தும் துரத்திக் கலைத்துவிடக்கூடுமெனவும் அவர்கள் பயந்தனர். எனவே, கரையோரமாயிருந்த டச்சுக் கோட்டைகளைப் பலப்படுத்தி, அங்கே படைவீரரையும் வைத்துக் காவல் செய்தார்கள். கடலில் இருந்து கொண்டு பிரான்சியர் இந்தியாவைத் தாக்காமல் காவல் செய்வதற்கும், இந்து சமுத்திரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்குமாகத் திருக்கோணமலையைக் கடற்படைத்தளமாகவும் இராணுவத் தலைமைக்காரியாலயமாகவும் அமைத்தார்கள்.

கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றிய பின் பிரித்தானியருக்கு விரோதமாகக் கலகங்கள் மூளலாம் என்று பயந்த பிரெளன்றிக் தேசாதிபதி, மலைநாட்டில் பிரித்தானிய ஆதிக்கத்தை தாபிப்பதற்கான வழிவகைகளைக் கையாண்டார். சேனை தங்குதடையின்றிப் பாதையறிந்து போவதற்காக உள்ளூர்ப்படம் ஒன்று தயாரிக்கப்

*பிரெஞ்சுக்காரர் என்றும் வழங்குவர்.

இலங்கைப் படம்

கோட்டைகளையும், சாணுவ
கலையங்களையும் காட்டுகிறது

கணபதிக்குச்செல்லும்
பழைய பாதை

கண்டிக்குச்செல்லும்
பழைய பாறை

முதலுக்காக காண்பதை

மென்மென் கள்ளிப் பூ

சுப்பிரமணியம்

—

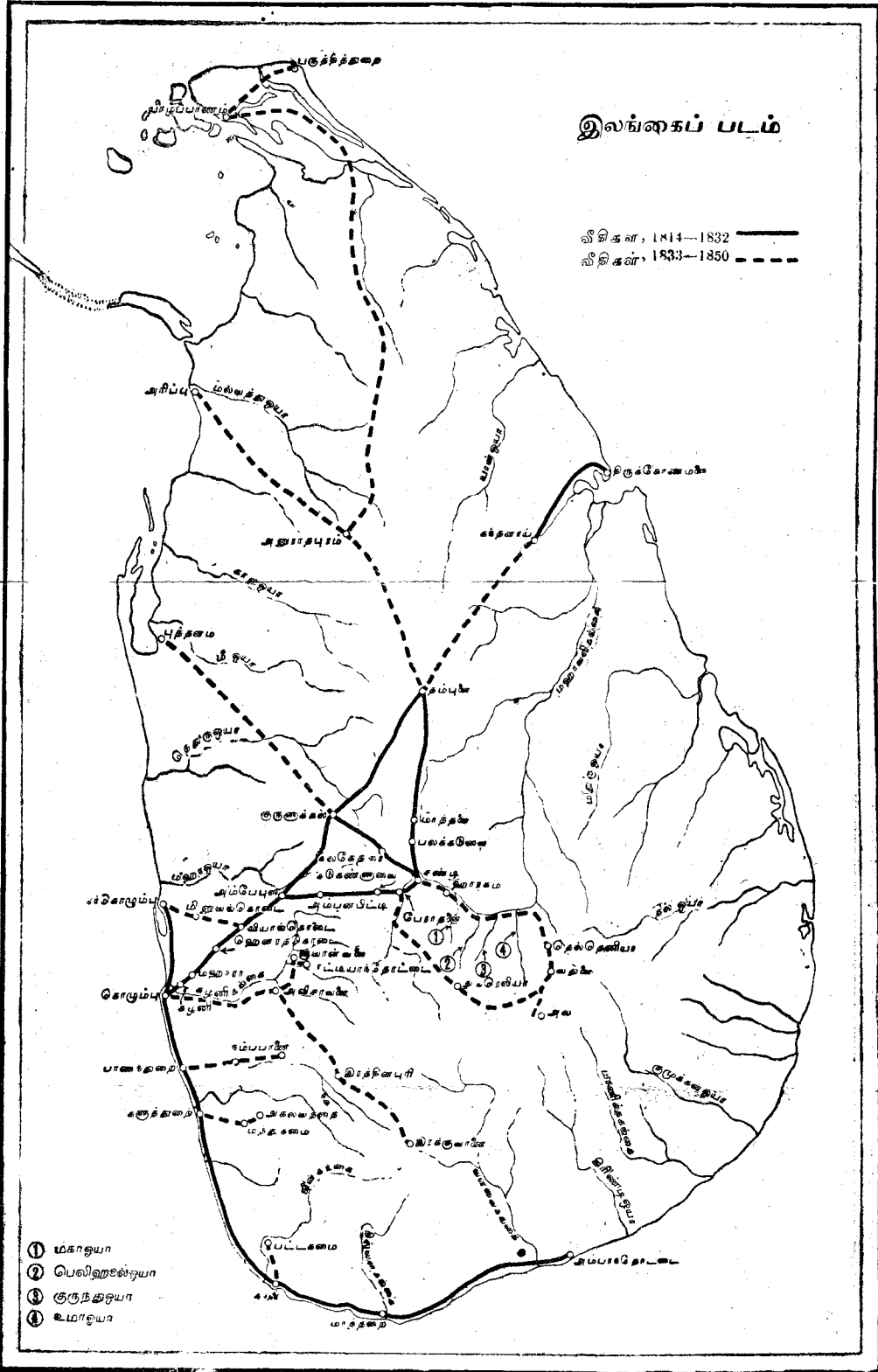
● அனுபவம்

100

சென்னை

1000

11

பட்டது. போக்குவரத்துப் பாதைகளைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தாழ்ந்த பிரதேசத்திலிருந்து மலைநாட்டுக்குச் செல்லும் காட்டுப் பாதைகளை வெட்டித் திருத்தினார்கள். கண்டி, வட்டுகெதரை (இரத்தினபுரிக்கு அண்மையில்), வதுளை ஆகிய கேந்திரத் தானங்களில் பட்டாளங்கள் நிறுவப்பட்டன. கண்டிக்குச் செல்லும் மூன்று முக்கியமான பாதைகளில் இராணுவ நிலையங்கள் தாபிக்கப் பட்டன. ஒரு பாதை திருக்கோணமலையிலிருந்தும், மற்றோர் பாதை வீடமேற்கே குருநாகலிலிருந்தும், மூன்றாவது பாதை கொழும்பிலிருந்தும் கண்டியை அடைந்தன. இப்பாதைகளில் உள்ள முக்கியமான கணவாய்களைப் பாதுகாப்பதற்காக பலக்கடுவை, கலகெதரை, அமுனபுர (வலளைக்கு அண்மையில் உள்ளது) ஆகிய இடங்களில் கோட்டைகள் கட்டினார்கள். உணவுப்பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக றுவான்வெலையில் ஓர் பண்டகசாலையும் அமைக்கப் பட்டது.

பிரித்தானியர் கண்டிக் கலகத்தை அடக்கி மலைநாடுகளில் ஆதிக்கம் பெற்றவுடன், வடமேற்குப் பாதைகளில் உள்ள குருநாகல், கலகெதரை என்னும் இடங்களிலும், திருக்கோணமலையிலிருந்து வரும் வழியில் உள்ள மக் டௌவல் கோட்டையிலும் (மாத்தளை), கொழும்பு-கண்டி மார்க்கத்தில் உள்ள றுவான்வெலையிலும், கிங்க் கோட்டையிலும்* (சுட்டாப்பிட்டி), இரத்தினபுரி, கொத்மலை, மதுரட்டை, நுவரெலியா, மக்கோனல்ட் கோட்டை† (வெளிமடைக்கு அண்மையில்), வதுளை, அலுபொத (பசறைக்கு வடகிழக்கில் உள்ளது) ஆகிய இடங்களிலும் பட்டாளங்களை நிறுவி வைத்தனர்.

2. வீதிகள்

குறித்த சில தனியான இடங்களிலே கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்து, நாட்டில் ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவது நல்ல

*Fort King.

†Fort Macdonald.

முறையல்ல என்று பிரெளன் றிக்குப் பின் தேசாதிபதியாய் வந்த சேர் எட்வேட் பார்ன்ஸ்* அபிப்பிராயப்பட்டார். தேவையானபோது சைனியங்களையும் யுத்த தளபாடங் களையும் விரைவாய்க் கொண்டுசெல்லக்கூடிய வீதிகளை நாட்டில் அமைப்பது இன்றியமையாததென்பது அவ ருடைய எண்ணம்.

கண்டி மாகாணங்களைச் சரியான முறையில் கட்டுப் படுத்தி, அவற்றின்மீது ஆணை செலுத்தவேண்டியதன் அவசியத்தை நன்கு உணர்ந்த பார்ன்ஸ் தேசாதிபதி, கண்டிக்குச் செல்லும் மூன்று மார்க்கங்களிலும் சிறந்த வீதிகளை அமைக்க முயற்சிசெய்தார். இப்போது நாம் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குப் போகும் வீதி 1820-ம் ஆண்டில் ஆரம்பித்து 1825-ம் ஆண்டில் முடிக்கப் பட்டது. கடுகனாவைக் கணவாயின்மீது இன்று ஓர் நடுகல் நாட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வீதியை அமைத்த கப்பின் டோஸன்† என்பவரின் ஞாபகார்த்தமாகவே அது உள்ளது. 1821-ம் ஆண்டில் கலகெதரைக் கணவர் யூடாகக் கண்டியிலிருந்து குருநாகலுக்கு ஒரு வீதி அமைக் கப்பட்டது. 1825-ம் ஆண்டில் இவ்வீதி கொழும்புடன் இணைக்கப்பட்டது. கொழும்பு-கண்டி வீதியில் அம்பே புசவில் இருந்து ஓர் வீதியை உண்டாக்கி இந்த இணைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1827-ம் ஆண்டில் கொழும்பு-குருநாகல் வீதி டம்புலை (தம்புளை என்றும் கூறுவர்) வரை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. 1831-ம் ஆண்டில் சேர் விஸ்மர் ஹோர்ற்றன்‡ (1831-1837) கண்டியி லிருந்து மாத்தளைக்கு ஒரு வீதியை அமைப்பித்தார்; இதுவும் 1832-ம் ஆண்டில் டம்புலையுடன் இணைக்கப் பட்டது. இவ்வாறு கடுகனாவை, கலகெதரை, பலக் கடுவை ஆகிய மூன்று கணவாய்களுக்கூடாகவும் கண்டிக் குத் தெருக்கள் அமைந்தன. இதன் பயனாக மூன்று திசைகளிலிருந்தும் நினைத்தவுடன் கண்டிக்குப் போகக் கூடியதாயிருந்தது.

*Sir Edward Barnes.

†Captain Dawson.

‡Sir Wilmot Horton.

இப்படியாக இவ்வீதிகளை அமைப்பதற்கு அதிக பணம் செலவாகவும் இல்லை. பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு முன் ஒவ்வொரு ஆணும், தனது பகுதியில் உள்ள பாதைகளையும் பாலங்களையும் பழுதுபார்த்து நல்ல நிலைமையில் வைத்திருப்பதற்காக ஆண்டில் இரண்டு வாரம் வேதனம் பெறாமல் வேலை செய்யவேண்டியிருந்தது. இதனை இராசகாரியம் என்றனர். பிரித்தானியரும் இந்த இராசகாரிய முறையைப் பயன்படுத்தி வீதிகள் அமைத் தார்கள். வீதிகளுக்கு இலக்கு இடுவதற்கும், தொழி லாளரை மேற்பார்வை செய்வதற்கும் இராணுவ உத்தி யோகத்தர் நியமிக்கப்பட்டனர்.

1832-ம் ஆண்டில் இராசகாரிய முறை ஒழிக்கப் பட்டது. இப்போதுள்ள பொதுவேலைப் பகுதி* அக் காலத்தில் சிவில் இஞ்சினியரின் பகுதி† என வழங்கப் பட்டது. இந்தப் பகுதியைக்கொண்டே ஹோர்ற்றன் வீதிகளை அமைப்பித்தார். கொழும்பிலிருந்து டம்புலைக் குச் சென்ற வீதி, 1833-ம் ஆண்டில் வடக்கே யாழ்ப் பாணம், பருத்தித்துறைவரை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. வட கிழக்கில் கந்தளாய்வரைக்கும் டம்புலையில் இருந்து ஓர் வீதி அமைக்கப்பட்டது. திருக்கோணமலையிலிருந்து கந்தளாய்வரை ஏற்கெனவே ஒரு வீதி இருந்தது. ஹரகம், தெல்தெனிய ஆகிய ஊர்களிலுடாக வதுளை வரைக்கும் கொழும்பு-கண்டி வீதி விஸ்தரிக்கப் பட்டது. குருநாகலில் இருந்து புத்தளத்துக்கும் அநுராத புரத்திலிருந்து முத்துக்குளிக்குமிடமான அரிப்புவரைக் கும் ஓர் வீதி புதிதாக இடப்பட்டது. டச்சுக்காரர் காலத்தில் நீர்கொழும்பிலிருந்து தங்காலைவரை கரை யோரமாக ஒரு வீதி இடப்பட்டிருந்தது. எனவே, கொழும்பு, திருக்கோணமலை, பருத்தித்துறை, புத்தளம், நுவரெலியா, வதுளை, தங்காலை ஆகிய இடங்கள் ஒன்றுக் கொன்று வீதித் தொடர்புடையனவாய் இருந்தன.

*Public Works Department : இதனை மராமத்து இலாகா என்றும் பகிரங்க வேலைப்பகுதி என்றும் சொல்வர்.

†Department of the Civil Engineer.

ஐந்து மாகாணங்களின் தலைநகரங்களாயிருந்த கொழும்பு, காலி, கண்டி, யாழ்ப்பாணம், திருக்கோணமலை என்பன ஒன்றோடொன்று இவ்வாறு வீதிகள் மூலம் இணைக்கப்பெற்றன.

கண்டி வீதி பரல் கற்கள் பரவியதாக இருந்தது. ஆறுகள், உபநதிகளுக்கு மேலாகப் பாலங்கள் இடப்பட்டன. பாலத்துறையில் கழனி கங்கையைக் கடப்பதற்கு 1822-ம் ஆண்டில் ஓர் தோணிப்பாலம் அமைக்கப்பட்டது. பேராதனையில் மகாவலி கங்கையைக் கடப்பதற்கு முதிரை மரத்தால் ஒரு பாலம் 1822-ம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டது. அம்பேபுசனிலிருந்து குருநாகலுக்குப் போகும் வீதியைவிட மற்றவை எல்லாம் காட்டுப் பாதைகளாகவே இருந்தன. ஆறுகள், உபநதிகளைத் தோணிகள்மூலமாகவே கடக்கவேண்டியிருந்தது. ஆறுகள், உபநதிகளுக்குச் செல்லும் வெட்டுப்பாதைகள், வண்டிகள் மெதுவாக இறங்கித் தோணிகளை அடைதற்காகச் சரிவாக வெட்டப்பட்டிருந்தன. நிரந்தரமான பாலங்களோ மதகுகளோ அமைக்கப்படவில்லை.

கண்டி வீதி அமைக்கப்பட்டதால் பெரியதொரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. இதுகாறும் சனங்கள், தங்கள் தூரப் பிரயாணங்களை யானைகளிலோ, குதிரைகளிலோ, பல்லக்குகளிலோ செய்தார்கள். கொழும்பு நகரில் மாத்திரமே வண்டிகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. 1832-ம் ஆண்டில் கொழும்புக்கும் கண்டிக்குமிடையில் ஒரு தபால் கோச்சு* ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆசியாவிலேயே தபால் கோச்சு முறை இலங்கையில்தான் முதன்முதலாக அமைக்கப்பட்டது. இக்கோச்சு கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டு ஒரே நாளில் கண்டியை அடையக்கூடியதாயிருந்தது. ஒரு பிரயாணிக்கு 25/- ரூபா எனக் கோச்சுக்கிரயம் விதிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அக்காலப் பிரயாணிகளுக்கு அது பெரும் வசதியாகவே இருந்தது. இத் தபாற் கோச்சைவிட, மாட்டு வண்டிகளும் கொழும்புக்கும் கண்டிக்குமிடையில் போக்குவரத்துச் செய்யத் தலைப்

பட்டன. அதன் பயனாகப் போக்குவரத்துச் செலவும் குறையத் தொடங்கியது. உதாரணமாக, 1831-ம் ஆண்டிலே ஒரு வண்டி ஏற்றக்கூடிய 1,200 இருத்தல் கோப்பியை, அவ்வண்டிமூலம் கொழும்பிலிருந்து கண்டிக்குக் கொண்டுபோக ஒரு பவுண் கிரயமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அதற்கு முன்பெல்லாம் அக் கோப்பியை கூலியாட்கள் மூலம் சுமந்து செல்வதற்கு 11 பவுண் 15 ஷிலிங் செலவாயிற்று.

வீதிகள் திறக்கப்பட்டதாலும், தபாற் கோச்சு ஏற்பட்டதாலும் தபாற் பகுதி* அபிவிருத்தியடைந்தது. புராதன காலத்தில் விசேட தூதர் மூலமாகவே செய்திகள் அனுப்பப்பட்டன. டச்சுக் காலத்தில் தபாற் கொண்டோடிகள் இருந்தனர். தமது உத்தியோகத் தருடன் அடிக்கடி தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமெனக் கண்ட பிரித்தானிய தேசாதிபதிகள், கரையோர மாகாணங்களைத் தாம் கைப்பற்றியவுடன், கொழும்பு, திருக்கோணமலை, யாழ்ப்பாணம், காலி, மாத்தறை, மன்னார் ஆகிய இடங்களில் தபாற் கந்தோர்களைத் திறந்தார்கள். கொழும்பிலிருந்து உத்தியோக பூர்வமான கடிதங்களை அந்த இடங்களுக்கு அனுப்பினார்கள். கண்டியைப் பிடித்த பின்னர் உள்நாடுகளிலும் அவர்கள் தபாற் கந்தோர்களை ஏற்படுத்தினர். தபால் கோச்சு களையும் வேறு வாகனங்களையும் தபாற் பகுதி உபயோகப்படுத்தியது. அத்தகைய வசதிகள் இல்லாத இடங்களில் மாத்திரம் தபால்கொண்டோடிகளை நியமித்தனர்.

வீதிகள் இடப்பட்டதால் பிரித்தானியரின் அதிகாரம் இலங்கையில் நன்கு பரவியதோடு, நாட்டின் பல பாகங்களும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளவும் முடிந்தது. தீவு முழுவதும் பொதுவான ஒரு அரசாங்க முறையை பிரித்தானியர் உருவாக்கற்கும் இந்த வீதிகள் துணைபுரிந்தன.

*Postal Department.

*Mail Coach.

3. பிரதானிகளும் சிவில் சேவையும்

பிரித்தானியர் இலங்கையை எப்படிக் கைப்பற்றினார்கள்? அதில் தம் ஆதிக்கத்தை எவ்வாறு நிலைநாட்டினார்கள்? என்னும் இன்னோரன்னவற்றைப்பற்றி முன்னர் கூறினோம். இரானுவத்தை வைத்து, அதன் சக்தியால் மாத்திரம் சனங்களை அடக்கியாவது போதாது. தங்களுக்கு விரோதமான சக்திகளின் பலத்தைக் குறைத்துச் சனங்களின் ஆதரவைப் பெற்றால்தான் தங்களது ஆட்சி நிலைநிற்குமென்பதை நன்கு உணர்ந்த பிரித்தானியர் அதற்கான கருமங்களில் ஈடுபட்டனர்.

கண்டிப் பிரதானிகள் மிக்க செல்வாக்குடையவர்களாயிருந்தனர் என்பதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். கரையோர மாகாணங்களிலும் முதலியார்மாருக்கு அது போன்ற செல்வாக்கிருப்பதை பிரித்தானியர் அறிந்து அதனைக் குறைக்க வழிதேடினார்கள். இது காரும் முதலியார்மாரின் சேவைக்காக நிந்தகமம் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. நோர்த்தேசாதிபதி நிந்தகமமுறையை ஒழித்து அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கும் முறையை ஏற்படுத்தினார். இவருக்குப் பின் தேசாதிபதியாக வந்த மெயிர்லாந்தும் முதலியார்மாரின் செல்வாக்கை மேலும் குறைக்க வழிகள் தேடினார். முதலியார்மார் இதுவரை பார்த்துவந்த நீதிபரிபாலன வேலையை இதற்கென விசேடமாக நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதிகள் வசம் ஒப்புவித்தார். ஊர்ப்பாதுகாப்பு வேலையை இதுவரை விதானைமார் முதலியார்மாரின் கீழ் இருந்துகொண்டே செய்து வந்தனர். அப்படியின்றிச் சமாதான நீதிபதிகளின் மேற்பார்வையிலேயே இனி விதானைமார் ஊர்ப்பாதுகாப்பு வேலை செய்யவேண்டும் என்று அவர் விதித்தார். இன்னும் தோம்புகள் வைத்திருப்பதை ஆசிரியர்கள் பொறுப்பில் விட்டார். இதுவரை தோம்புகளைப் பிரதானிகளே வைத்திருந்தனர். ஆகவே அவர்கள் மூலம் தான் சனங்களைப்பற்றிய விபரம் அறியவேண்டியிருந்தது. தோம்புகளை ஆசிரியரிடம் ஒப்புவித்தபடியால் சனங்களைப்பற்றி அறியப் பிரதானிகளை நாடவேண்டிய

அவசியம் இல்லாதுவிட்டது. இன்னும், இதுவரை நாட்டாண்மை செலுத்திய பெரிய குடும்பத்தவரின் செல்வாக்கைக் குறைப்பதற்காக வேறு குடும்பங்களில் இருந்து மெயிர்லாந்து முதலியார்மாரை நியமித்தார்.

சிவில் சேவை உத்தியோக வகுப்பை நல்ல முறையில் அமைப்பதற்கும் மெயிர்லாந்துத் தேசாதிபதி நடைவடிக்கைகள் எடுத்தார். சிவில் சேவை உத்தியோகத்தர் சனங்களுடன் நெருங்கி ஊடாடக்கூடிய முறையில் திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. 1802-ம் ஆண்டில் இலங்கை முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடா*க்கப்பட்டபோது, சிவில் சேவை உத்தியோகங்கள் 45 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டன. திறமையுள்ளவர்கள் சேர்ந்து இலங்கை யிலேயே தமது உத்தியோக காலம் முழுவதையும் செலவு செய்து, உள்ளூர் நிலைமைகளை நன்கு அறிந்து, சேவை செய்தற்காக சிவில் சேவை அந்தஸ்தை மெயிர்லாந்துத் தேசாதிபதி உயர்த்தினார். இவ்வளவுடன் அவர் நிற்கவில்லை. இன்னும் சிவில் சேவை பகுதியின் திறமையை உயர்த்துவதற்காக வேறும் 'சில நடைவடிக்கைகளையும் அவர் எடுத்துக்கொண்டார். சிவில் சேவை உத்தியோகத்தர், தம் பொறுப்பில் வியாபாரம் செய்யக் கூடாது என்றும், தமது உத்தியோகத்துக்கான முழு நேரத்தையும் அரசாங்கக் கடமையிலேயே செலவழிக்க வேண்டும் என்றும் அவர் விதித்தார். சிங்கள மொழியில் நல்ல அறிவு பெற்றவர்களுக்கு அவர் சன்மானங்களும் வழங்கினார். சிவில் சேவை உத்தியோகத்தர் அடிக்கடி தமக்குரிய பகுதிகளில் பிரயாணம் செய்து, சனங்களின் குறைகளைக் கேட்டு, அறிந்து அவற்றை நிவிர்த்திக்க வேண்டுமெனவும் அவர் கட்டளையிட்டார்.

கண்டிப் பிரதானிகளின் உதவியால் மலைநாட்டுப் பகுதிகளை பிரித்தானியர் 1815-ம் ஆண்டில் கைப்பற்றியதும், அப்பகுதிகளைப் பிரதானிகளே தொன்மைபோலப் பரிபாலிக்கும்படி பிரெளன்றிக் விடுமாறு ஏற்பட்டது.

*Crown Colony.

ஆனால், கண்டிக் கலகத்தின் பின்னர் அவர் சிவில் சேவை உத்தியோகத்தரின் தொகையை அதிகரித்து, அவர்களைச் சனங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவும் செய்தார். அத்துடன் பிரதானிகளின் செல்வாக்கையும் அந்தஸ்தையும் அவர் குறைத்தார். நிந்தகங்களை அவர்களுக்கு வழங்கும் வழக்கத்தை ஒழித்து, கரையோர மாகாணங்களிற் செய்துபோல அவர்களுக்குச் சம்பளம் உதவி வந்தார். நீதிபரிபாலன வேலையும் அவர்கள் பொறுப்பில் இருந்து நீக்கப்பட்ட, அதன் பொருட்டு அவர்களுக்குச் சனங்களிடம் இருந்து கிடைத்த வருமானமும் ஒழியலாயிற்று.

சிவில் சேவை உத்தியோகத்தர் சனங்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதை பார்ண்ஸும் ஹோர்ற்றனும் ஊக்கப்படுத்தினார்கள். சிங்களம் அல்லது தமிழ் புரியாத உதவிச் சிவில் சேவை அதிகாரிகளுக்கு உத்தியோக உயர்வு அளிக்கப்படமாட்டாதென பார்ண்ஸ் விதித்தார். சிங்களத்தையும் தமிழையும் படிக்கத்தான்வேண்டுமென ஹோர்ற்றன் கட்டாயமாக விதித்தார்.

இவ்வாறாகப் பிரதானிகளின் ஆதிக்கம் குறைய, சிவில் சேவை அதிகாரிகளின் செல்வாக்கு படிப்படியாக வளர்ந்தது.

4. பௌத்த சமயம்

இலங்கையிலே தமது அதிகாரத்தை இன்னும் பலப்படுத்துவதற்காக பிரித்தானிய தேசாதிபதிகள் வேறும் வழிவகைகளையும் கையாண்டார்கள். பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இலங்கையின் பரிபாலனத்தைக் கையேற்றபோது, தமது கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்புவதற்காக டச்சுக்காரர் ஆரம்பித்த சிங்கள, தமிழ்ப் பாடசாலைகளைக் கவனியாது விட்டுவிட்டது. இதன் பயனாகப் பல கிறிஸ்தவர்கள் பௌத்த சமயத்திலும் இந்து சமயத்திலும் மீண்டும் சேர்ந்தனர். பௌத்தரும் இந்துக்களும் பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு-விரோதமானவர்கள்

என்ற ஓர் அபிப்பிராயம் நேர்ந்த தேசாதிபதியிடம் இருந்தது. எனவே, இவர்களின் தொகையை அதிகரிக்க விடக்கூடாது என்று அவர் எண்ணி அந்தப் பாடசாலைகளை மீளவும் ஆரம்பித்தார்.

மெயிற்லாந்து தேசாதிபதி வெளி வெளியாகவே பௌத்த சமயத்துக்கு விரோதமான நடைவடிக்கைகள் எடுத்தார். இந்தச் சமயத்தில் ஆச்சாரியாபிஷேகம் பெறுதற்காகப் பல பிக்குகள் கண்டிக்குப் போனார்கள். அப்போது தனக்கு விரோதமாயிருந்த கண்டி இராச்சியத்துடன் பிக்குகள் இவ்வாறு தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதை மெயிற்லாந்து விருழ்பவிலை. பௌத்த பிக்குகளுக்குச் சனங்களிடையே இருந்த செல்வாக்கையும் அவர் குறைக்க முயன்றார்.

ஆனால் கண்டியைக் கைப்பற்றிய பின்னர் பிரித்தானியர் மதவிஷயமாகத் தாம் முன்கொண்டிருந்த கொள்கையை மாற்றி, சனங்களின் அபிமானத்தை ஈட்டிக் கொள்வதற்காக பௌத்த சமயத்தை ஆதரிக்கத் தலைப்பட்டனர். 1815-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட கண்டி உடன் படிக்கையிலும் பௌத்த சமயத்தைப் பாதுகாப்பதாக அவர்கள் உறுதி கூறினர். முன் கண்டி அரசன் மத சம்பந்தமாகச் செய்த கடமைகளை பிறெளன்றிக் செய்து வந்தார். பௌத்த சொத்துக்களைப் பரிபாலிப்பதற்காக மகா நாயக தீராக்களையும் நிலமைகளையும் தாம் நியமித்ததோடு, தந்ததாதுவை கண்டியில் இருந்த மாகாணவதிபரின்* பொறுப்பில் விடுத்தார்.

இம்மாதிரியான நடைவடிக்கைகளினால் இலங்கையில் பிரித்தானிய ஆதிக்கம் நன்கு வேருன்றியது.

*Government Agent : மாகாணத் தலைவர் என்றும் கூறுவர்.

4-ம் அத்தியாயம்

இக்கால அரசாங்க முறை உருவாதல்

1. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆட்சி

போர்த்துக்கீசரோ டச்சுக்காரரோ இலங்கையில் தொன்றுதொட்டிருந்த அரசியன் முறையிலாவது சமுதாய, பொருளாதார நிலைமையிலாவது முக்கியமான எவ்வித மாற்றத்தையும் செய்யவில்லை என முந்திய அத்தியாயத்திற் கூறினோம். ஆனால் சென்னையில் அரசு நடத்திய பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இலங்கையிலும் ஆட்சி நடத்தத் தொடங்கியபோது சில மாற்றங்களைச் செய்தது. இராசகாரிய முறையை அது ஒழித்து விட்டு, அதற்குப் பதிலாகத் தென் இந்தியாவில் நடந்தது போல வயல் விளைவில் அரைப்பங்கை அரசாங்கத்துக்குத் திறையாகக் கொடுக்கவேண்டுமென விதித்தது. உள்ளூர் முதலியார்களை அது விலக்கிவிட்டு, அந்தத் தானங்களில் தென்னிந்தியர்களை நியமித்தது. அரசாங்கத்துக்குக் கிடைக்கும் திறைப்பொருள்களையும் தென்னிந்தியருக்கே ஏலத்தில் விற்பனை செய்தார்கள். இம்மாற்றங்கள் சனங்களுக்குப் பல கஷ்டங்களை உண்டாக்கின. எனவே, அவர்கள் 1797-ம் ஆண்டில் அரசாங்கத்துக்கெதிராகக் கலகம் செய்தனர். அடுத்த ஆண்டிலே அதிகாரிகள் கலகத்தை அடக்கிவிட்டுப் பழைய அரசாங்க முறையை மேற்கொண்டார்கள்.

1798-ம் ஆண்டு, ஒக்ரோபர் மாதத்தில் இலங்கை, மீது தான் கொண்டிருந்த அதிகாரத்தை சென்னை அரசாங்கம் இழந்தது. இலங்கையின் அரசாங்க நிர்வாகத்தை தானே நேரடியாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று 1797-ம் ஆண்டில் பிரித்தானிய அரசாங்கம் விரும்பியது.

பியது. இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்குத் திருக்கோணமலை அவசியம் எனக் கூறி கம்பெனியார் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. இதன் பின்னர் கம்பெனியும் பிரித்தானிய அரசாங்கமுமாகச் சேர்ந்து இலங்கை நிருவாகத்தை நடத்துவதற்கு ஒப்புக்கொண்டார்கள். பொதுநிருவாகத்தை நடத்துவதற்கு சிலில் சேவை அதிகாரிகள் இங்கிலாந்தில் நியமிக்கப்பட்டனர். திறை சேகரிக்கவும் வியாபாரத்தை மேற்பார்வை செய்யவும் சென்னையிலிருந்து உத்தியோகத்தர் நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த ஒழுங்கும் எதிர்பார்த்தபடி திருப்தியான பயனைக் கொடுக்காதபடியால், 1802-ம் ஆண்டு, ஜனவரி மாதம் முதலாம் திகதி இலங்கையானது முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாகப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டு இங்கிலாந்தின் நிருவாகத்தில் நேரடியாகக் கொண்டுவரப்பட்டது. தென் இந்திய அதிகாரிகள் இங்கேயிருந்து நிருவாகம் செய்ததன் ஞாபகார்த்தமாகக் 'கச்சேரி' என்னும் சொல் இப்போதும் வழங்குகிறது. அரசாங்கக் காரியாலயங்களை 'கச்சேரி' என்று தென்னிந்தியாவிற்கு கூறுவர். இந்த ஒரு சொல் வழங்குவதை விட அவர்கள் நிருவாகத்தை ஞாபகப்படுத்தும் வேறெதுவும் மிஞ்சவில்லை.

2. முடிக்குரிய குடியேற்றநாட்டரசாங்கம்

இலங்கை முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாவதற்கு முன்பிரெடரிக் நோர்த் வங்காள மகா தேசாதிபதியின் கீழ்க் கடமையாற்றினார். 1798-ம் ஆண்டில் அவர் இலங்கைத் தேசாதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டதும், இலங்கையின் பரிபாலன விஷயங்களில் அவர்க்குச் சர்வாதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. அவருக்கு ஆலோசனை கூற ஓர் சபை நியமிக்கப்பட்டதென்பது உண்மையே. எனினும், அச்சபையின் ஆலோசனைப்படியே நடக்கவேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் அவருக்கிருக்கவில்லை. அவர், தம் கருமங்களுக்குக் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி*க்கும் அவர் மூலம் பிரித்தானிய

*Secretary of State for Colonies.

பாராளுமன்றத்துக்குமே பொறுப்பாக இருந்தார். கரையோர மாகாணங்கள் எட்டு மாவட்டங்களாக* வகுக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் திறையதிகாரியாக ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். உயர் பதவிகளை சிவில் சேவை அதிகாரிகள் வகித்தார்கள். கிளாக்கு எனப்படும் இலிகிதர் உத்தியோகங்களுக்கு ஒல்லாந்தர்[†] நியமிக்கப்பட்டனர். இந்த அரசாங்க முறையை மெய்நிலாந்துத் தேசாதிபதி கொஞ்சம் மாற்றினார். தலைமைக்காரியாலயத்தில் இருந்துகொண்டே திறம்பட மேற்பார்வை செய்யக்கூடிய இக்கால அரசாங்க முறையை ஆரம்பித்தவர் இவரே என்றும் கூறலாம். இவர் ஏற்படுத்திய சீர்திருத்தங்கள் சிலவற்றைப்பற்றி ஏற்கெனவே கூறியிருக்கிறோம். கீழ் உத்தியோகத்தார்கள் தத்தம் கடமைகளைத் தவறாது முறைப்படி செய்துவருகிறார்களா என்பதைக் கூர்ந்து மேற்பார்வை செய்வதற்காகச் சில ஒழுங்குகளை அவர் செய்தார். உத்தியோகத்தர் அரசாங்க விடயமாக அரசாங்கப் பணத்தைச் செலவு செய்ய முன்னர் அதற்கான உத்தரவை மேலதிகாரிகளிடம் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று விதித்து, அரசாங்கப் பணம் துர்ப்பிரயோகமாவதைத் தடுத்தார். இன்னும், திறை சேகரிக்கும் உத்தியோகத்தார்கள் அநுசரிப்பதற்காக அவர் சில விதிகளைத் தயாரித்து அவற்றின்படி அவர்கள் ஒழுகவேண்டுமென்றும் விதித்தார்.

கண்டிக் கலகத்தின் பின்னர் பிரெளன்றிக் தேசாதிபதியும் மலைநாட்டை பதினொரு மாவட்டங்களாக வகுத்து, ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒரு திறையதிகாரியை நியமித்தார். ஆனால் கரையோர மாகாண அரசாங்கத்துக்கும் மலைநாட்டு அரசாங்கத்துக்கும் தொடர்பில்லாது அவர் செய்தார். கண்டி ஒரு தனி அம்சமாகவே கருதப்பட்டது.

*Districts.

†Burghers.

3. கோல்புறாக் சீர்திருத்தங்கள்*

இலங்கையின் நிருவாக அமைப்பைப்பற்றி விசாரணை செய்ய டபிள்யூ. எம். ஜீ. கோல்புறாக் என்பவர் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் விசாரணைபுரிந்து செய்த சிபாரிசுகளின் பிரகாரம் ஹோர்ற்றன் தேசாதிபதி இதுவரை நாம் கூறிய நிருவாக அமைப்பில் 1833-ம் ஆண்டில் சில மாற்றங்களைச் செய்தார். அக்காலத்தில் அரசாங்கம் வரவுக்கு மிஞ்சிய செலவைச் செய்துவந்தது. இக்கால அரசாங்கம் ஒன்றை நடத்துவதானால், விவசாய வருமானத்தையே நம்பி வாழும் குடிகளின் திறையைக்கொண்டு நடத்த முடியாது. உயர்தர உத்தியோகங்களை அந்நிய தேசத்தவர் வகிக்கவேண்டியிருந்தது. அவர்களுக்கு உயர்ந்த வேதனம் கொடுக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. இப்படியான நிலையினால் இந்நாட்டின் வருமானம் செலவுக்குப் போதியதாயிருக்கவில்லை. எனவே, அரசாங்கச் செலவைக் குறைப்பதற்கு வழிவகைகளை ஏற்படுத்துவதும் கோல்புறாக்கின் கடமைகளில் ஒன்றாய் இருந்தது. இதற்காகச் சில மாற்றங்களை அவர் சிபாரிசு செய்தார். சிவில் சேவையின் கீழ்ப் பதவிகளுக்கு இலங்கையரை நியமிக்க வேண்டும்; தகுதியானவர்கள் இருப்பின், அவர்களை உயர் பதவிகளுக்குத்தானும் நியமிக்கவேண்டும் என்பது கோல்புறாக் செய்த சிபாரிசுகளில் ஒன்றாகும். அரசாங்கச் செலவுச்சிக்கனம்பற்றி அவர் செய்த சிபாரிசுகளை அரசாங்கம் ஏற்று அநுட்டானத்துக்குக் கொண்டுவந்தது.

கோல்புறாக்கின் சிபாரிசுகளினால் ஏற்பட்ட பிரதான பயன் இலங்கை முழுவதுக்கும் ஒரேவித ஆட்சி முறை ஏற்பட்டமையே என்க. இதற்கு முன் இலங்கைப் பரிபாலனம் மூன்று பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டது. கரையோர மாகாணங்கள், கரையோர மாகாணங்களின் தமிழ்ப் பகுதிகள், மலைநாட்டுப் பகுதி என்பனவே அம்மூன்று பிரிவுகளாம். கோல்புறாக் செய்த சிபாரிசுகளின் பயனாக

*Colebrooke Reforms.

இம்மூன்று பிரிவுகளும் ஒன்றாக்கப்பட்டு, குலம், சாதி, சமயபேதம் இன்றி எல்லார்க்கும் ஒரேவிதமான பிரிபாலனமே வழங்கப்பட்டது. தனித்தனி வேறுபட்ட மூன்று வகுப்பு மக்களை மூன்றுவிதமாக ஆளவேண்டுமென அரசாங்கம் எண்ணிக் கருமம் ஆற்றியமை இப்போது கைவிடப்பட்டது. இன்னும், முன்பு பதினேழு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த இலங்கை, கோல்புறாக் கின் சிபாரிசுகளின் பயனாக வட பகுதி, கீழ்ப் பகுதி, தென் பகுதி, மேற் பகுதி, மத்திய பகுதி எனப் பிரிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம், திருக்கோணமலை, காலி, கொழும்பு, கண்டி ஆகியவை முறையே இப்பகுதிகளின் தலைப்பட்டினங்களாயின. இப்படிப் பகுதிகளாகப் பிரிப்பதில் பிரித்தானியர் மக்களின் சாதி, குலத்தைக் கவனி யாது கருமம் ஆற்றினர். உதாரணமாக கீழ்ப்பிரதேசங் களிலிருந்த மலைநாட்டுப் பகுதிகள் தாழ்ந்த பிரதேச சிங்களப்பகுதிகளுடனும் தமிழ்ப் பகுதிகளுடனும் இணைக் கப்பட்டன.

4. நீதிமன்றச் சீர்திருத்தம்

நீதிபரிபாலன விஷயத்தில் பிரித்தானியர் ஆரம் பத்தில் டச்சுச் சட்டங்களையே பெரும்பாலும் பின்பற்றி வந்தார்கள். 1802-ம் ஆண்டில் இலங்கை குடியேற்ற நாடாக்கப்பட்டதும் இங்கிலாந்தில் நிலவிய நீதிபரிபாலன முறையை இங்கே புகுத்த முயன்றனர். அதன்படி உயர்தர நீதிமன்றம் ஒன்றை அமைத்து, அதில் பரிஸ்டர்* என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் சட்டநிபுணரை நீதிபதிகளாக நியமித்தனர். இலங்கையில் நிகழ்ந்த பாரதூரமான குற்றங்கள் எல்லாம் இந்த நீதிமன்றத் திலேயே விசாரணை செய்யப்பட்டன. அற்ப குற்றங்களை விசாரித்துத் தீர்ப்புச் சொல்லும் வேலையில், ஈடுபட்டிருந்த சமாதான நீதிபதிகளினதும் திறை உத்தியோகத்தரின தும் கருமங்களை இந்த உயர்தர நீதிமன்றம்† மேற்பார்வை

*Barrister.

†சுப்பிரீம் கோடு என்றும் கூறுவர்.

செய்தது. ஐரோப்பியர் சம்பந்தப்பட்ட சிவில் வழக்குகளையும் இவ்வயர்தர நீதிமன்றமே விசாரணை செய்தது. கொழும்புக்கு வெளியேயுள்ள சிவில் வழக்கு களை மாகாண நீதிமன்றங்களில் திறை உத்தியோகத் தர்கள் விசாரணை செய்தனர். தேசாதிபதியே இத்திறை உத்தியோகத்தரின் நீதிபரிபாலனவேலையை மேற்பார்வை செய்யவேண்டியிருந்தது. உயர்தர நீதிமன்ற நீதிபதி களுக்குச் சனங்களின் பழக்கவழக்கங்கள் தெரியாதிருந்த படியால், அவர்கள் திறை உத்தியோகத்தரின் நீதிபரி பாலன வேலையை மேற்பார்வை செய்யமுடியாமல் இருந்தது. இந்த ஒழுங்கு அவ்வளவு திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை. தேசாதிபதியும் உயர்தர நீதிமன்றத் ததிபதிகளும் இந்தவித ஒழுங்கினால் அடிக்கடி பிணங்கிக் கொள்ளவேண்டியும் ஏற்பட்டது.

உயர்தர நீதிமன்றத்து நீதிபதிகள் தேசமக்களின் மொழிகளாகிய சிங்களம், தமிழ் என்பவற்றை அறியா திருந்தபடியாலும், சனங்களின் பழக்கவழக்கங்களை அறியாதிருந்தபடியாலும் குற்ற வழக்கு* விசாரணைகளில் சில தவறுகளும் நேரிட்டன. 1811-ம் ஆண்டில் ஜூரி மார்† மூலம் விசாரணை செய்யும் முறை ஏற்பட்டதன் பயனாக இத்தவறுகள் ஓரளவுக்குக் குறைக்கப்பட்டன. ஜூரிமார் உள்ளூர் நிலைமையை நன்கு அறிந்தவர்களான படியால் மொழிபெயர்ப்பில் ஏற்படும் பிழைகளைத் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்களாயிருந்தார்கள்.

இலங்கையில் இருந்த நீதிபரிபாலன முறையைப்பற்றி ஆராய்ந்து அறிவிக்குமாறு ஸி. எச். கெமரன்‡ என்பவர் பிரித்தானிய அரசாங்கத்தால் அனுப்பப்பட்டார். அவர் வந்து விசாரித்துச் செய்த சிபாரிசின்படி 1833-ம் ஆண்டில் மாகாண நீதிமன்றங்கள் ஒழிக்கப்பட்டன. அவற்றுக்குப் பதிலாக இப்போது டிஸ்திரிக் கோடுகள் என வழங்கப்படும் மாவட்ட நீதித்தலங்கள் உயர்தர

*Criminal Cases.

†Trial by Jury.

‡C. H. Cameron

நீதிமன்றத்தின் மேற்பார்வையில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவ்வாறாக நீதிபரிபாலனக் கருமம் நிருவாக அதிகாரிகளின் பொறுப்பில் இருந்து வேறாக நீக்கப்பட்டது. தங்களை தேசவழமைப்படியே விசாரிக்கவேண்டுமென விரும்புவோரைத் தவிர்ந்த ஏனையோர் யாவரும் ஒரே வித சட்டப்படியே விசாரணை செய்யப்பட்டு நீதி வழங்கப்பட்டார்கள்.

நிருவாக விடயத்தில் ஒரே நிருவாக அமைப்பு ஏற்பட்டதுபோலவே நீதிபரிபாலன விடயத்திலும் எல்லாருக்கும் பொதுவான ஒரேவிதமான நீதித்தலங்களே ஏற்படுத்தப்பட்டன. உத்தியோகத்தர்கூட சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படியவேண்டி ஏற்பட்டது. அவர்கள் குற்றம் இழைத்தால் பட்சபாதமற்ற, சார்பில்லாத தனி விசாரணைச்சபை முன் விசாரிக்கப்படவேண்டிய நிலைமையும் ஏற்பட்டது.

5. சமுதாயச் சீர்திருத்தங்கள்

மனித நாகரிகத்துக்கொவ்வாத, மனித உரிமைக்கே பங்கம் விளைக்கும் சில சட்டங்களும் பழக்கவழக்கங்களும் இக்காலத்தில் இங்கிலாந்தில் இருந்தன. இவற்றை எல்லாம் ஒழிக்கவேண்டும் என்ற கிளர்ச்சி அங்கே உண்டாகி, அச்சட்டங்களும் பழக்கவழக்கங்களும் சிதைக்கப்பட்டன. இலங்கையிலும் அதே திருத்தங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று பிரித்தானியர் விரும்பினர்.

பாரதூரமான குற்றங்கள் இழைப்போரைச் சித்திரவதை செய்து தண்டிக்கும் முறை அக்காலத்துச் சிங்கள அரசராலும் பின்னர் போர்த்துக்கீசர், டச்சுக்காரராதியோராலும் கையாளப்பட்டு வந்தது. இவையெல்லாம் அநாகரிகமானவை என்றுணர்ந்த பிரித்தானியர், கரையோர மாகாணங்களில் இவற்றை முதல் ஒழித்தார்கள். கண்டி இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றித் தமதாக்கிய பின்மலைநாடுகளிலும் அவை ஒழிக்கப்பட்டன.

இலங்கையில் இக்காலத்தில் அடிமைகள் வேலை செய்தார்கள். டச்சுக்காரர் நீகிரோ அடிமைகளை வைத்திருந்தார்கள். வீடுவிட்டுப் போகும்பொழுது, அவர்கள் தமது வீட்டுத் தளபாடங்களுடன் அடிமைகளையும் ஏலத்தில் விற்குர்கள். சிங்கள வீடுகளிலும் தமிழ் வீடுகளிலும் இன்னோர்விதமான அடிமை முறை இருந்துவந்தது. நோர்த்த்போன்ற பிரித்தானிய தேசாதிபதிகள் இப்படியான அடிமை முறைகளை ஒழிக்க முயன்றார்கள். 1816-ம் ஆண்டில் ஒல்லாந்தர் அரசாங்கத்தின் கோரிக்கைக்கிணங்கித் தமது அடிமைகளின் பிள்ளைகளுக்கு விடுதலையளித்தார்கள். 1844-ம் ஆண்டில் அடிமை முறையானது இலங்கையில் முற்றாக ஒழிக்கப்பட்டது.

சமய வழிபாட்டு விடயத்தில் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்று பிரித்தானியர் விரும்பினர். இங்கிலாந்திலும் இதே காலத்தில் வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் இருந்தது. னங்கள் தங்களுக்கு விருப்பமான மதத்தைத் தழுவிக்கொள்ளலாம் என்று இருந்தது. மேலும் புரட்டஸ் தாந்தக் கிறிஸ்தவர்களுக்குப்போல ரோமன் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்க்கும் அரசாங்க உத்தியோகம் வழங்கல் போன்ற விடயங்களில் சலுகை காட்டவேண்டுமென்று பலர் அபிப்பிராயப்பட்டனர். சிங்கள அரசர்கள் தம் பிரசைகளுக்குச் சமய வழிபாட்டு விடயத்தில் சுதந்திரமளித்தே வந்தனர். ஆனால் டச்சுக்காரர் புரட்டஸ்தாந்தக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு மாத்திரம் சலுகை காட்டி, பௌத்தர், இந்துக்களாகியோரும், விசேடமாக முஸ்லிம்களும் ரோமன் கத்தோலிக்கரும் பகிரங்கமாகச் சமயவழிபாடு செய்யக்கூடாது என்று சட்டம் இட்டார்கள். புரட்டஸ்தாந்தர் அநுபவித்துவந்த பல உரிமைகள் மற்றவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. கரையோர மாகாணங்களைக் கைப்பற்றியவுடன் பிரித்தானியர் எல்லாருக்கும் வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் அளித்தார்கள். பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு ரோமன் கத்தோலிக்கரின் ஆதரவைப்

பெறுவதற்காக மெயிற்லாந்து தேசாதிபதி புரட்டஸ் தாந்தர் அனுபவித்துவந்த சலுகைகளை அவர்களுக்கும் வழங்கினார்.

பொதுசனங்களைப் பாதுகாத்துப் பேணும் விஷயத்திலும் பிரித்தானியர் சிரத்தைகொண்டார்கள். அக்காலத்திலே அம்மை அல்லது வைசூரிபோன்ற தொற்றுநோய் உண்டானால், சனங்கள் நோயாளிகளைக் கிராமத்தை அடுத்துள்ள காட்டினுட் குடிசையமைத்து அங்கே வைத்துப் பரிகரிப்பார்கள். நோய் தீவிரமாகப் பரவினால் அக் கிராமத்தையே விட்டு வெளியேறிவிடுவார்கள். ஒரு முறை வைசூரி கண்டு சுகமடைந்தவர்கள் இருந்தால் ஒழிய நோயாளிகளைப் பரிகரிப்பதற்கு ஆட்கள் கிடையாமற் போய்விடும். எனவே, காட்டு மிருகங்களுக்கிரையாகியோ பசியினால் வாடியோ நோயாளிகள் இறக்க நேரிட்டது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் அம்மைநோய் பரவியபோது, நோர்த் தேசாதிபதி நோயாளிகளைப் பராமரிப்பதற்காக ஆசுப்பத்திரிகளைத் திறந்தார். அம்மைப்பால் குற்றவும் ஏற்பாடுகள் செய்து, இந்நோயால் ஏற்படும் மரணவிகிதத்தைக் குறைத்தார்.

6. இராசகாரிய முறை ஒழிதல்

இராசகாரிய முறையையும் பிரித்தானியர் விரும்பவில்லை. சேவையின் பொருட்டு மானியம் அளிக்கும் பழைய பிரித்தானிய முறையை இலங்கையில் இருந்த முறையும் ஒத்து இருந்தது. இங்கிலாந்தில் இந்த மானிய முறை ஒழிந்துபோய்விட்டது. இலங்கையில் இருந்த இராசகாரிய முறையும் சனங்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கும் ஒருவகையான அடிமை முறை என்றே அவர்கள் கருதினர். உதாரணமாக, இலங்கையில் ஒரு சாதியார் கறுவாத் தொழிலில் கூலிகளாயும், தூதுவராயும், காவற்காரராயும், கறுவாப்பட்டை உரிப்போராயும் இருந்தனர். அவர்கள் விரும்பினால் என்ன விரும்பாவிட்டால் என்ன, தமக்கென விதிக்கப்பட்ட வேலைகளைச் செய்யவேண்டியே இருந்தது. அவ்வாறு செய்யத் தவறியவர்கள் தண்டிக்கப்

பட்டார்கள். இவ்வாறே மற்ற மற்றச் சாதியாரும் சில இராசகாரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென விதிக்கப் பட்டிருந்தது.

இங்கிலாந்திலே சனங்கள், தாங்கள் தாங்கள் விரும்பிய தொழிலைச் செய்யச் சுதந்திரம் இருந்தது. அத்தகைய ஒரு, சுதந்திரச் சமுதாய முறையில் வளர்ந்தவர்கள் இலங்கையில் இருந்த இராசகாரிய முறையை விரும்பாதது இயல்பே. மேலும், வியாபாரத்தை விரும்பி செய்வதே பிரித்தானியரின் நோக்கமாயிருந்தது. இராசகாரிய முறை மனிதரைக் குறித்த குறித்த சில தொழில்களில் கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்ததால், அது வியாபார விரும்பிக்கேற்றதாகாதென்பதை அவர்கள் அறிந்து அதனை ஒழிக்க முயன்றனர். பிரித்தானியரின் விரோதிகளான சில பிரதானிகளுக்கு இராசகாரிய முறை சனங்களிடத்து அதிக செல்வாக்கை அளிக்கிறதெனவும் அவர்கள் உணர்ந்தனர்.

நோர்த் தேசாதிபதி இராசகாரிய முறையை ஒழிக்க முயன்றும் அநுகூலம் அடையவில்லை. சனங்கள் மாற்றத்தை விரும்பவில்லை. தங்கள் விளைவில் ஒரு பகுதியை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுப்பதிலும் பார்க்க இராசகாரியம் செய்வதே மேல் என அவர்கள் நினைத்தார்கள். தாங்கள் விரும்பினபோதிலும், தமது சாதித்தொழிலை விட்டு வேறு தொழில் செய்வதும் அவர்களுக்கு இயலாததாக இருந்தது. இத்துடன் இராசகாரிய முறையில்லாமல் தங்கள் கருமங்களை நடத்துவதும் கஷ்டமென்பதை அரசாங்கமும் உணர்ந்தது. எனவே, மெயிற்லாந்து தேசாதிபதி இராசகாரிய முறையினைத் தொடர்ந்து நடத்தினார்.

கண்டிக் கலகம் அடங்கிய பின்னர் மலைநாட்டுப் பகுதிகளில் இராசகாரிய முறையை பிரெளன்டிக் ஓரளவுக்கு ஒழித்துவிட்டார். ஏனெனில், அரசனுக்கு இராசகாரிய முறைப்படி செய்து வந்த பல தொழில்கள் இக்கால அரசாங்க முறைக்கு அவசியமில்லாதிருந்தன. பார்ண்ஸின் காலத்தில் இருந்து தெருவீதிகள் இடுவதற்கும்

நவமான கட்டிடங்கள் நிர்மாணிப்பதற்குமே இராசகாரிய முறை மூலம் சனங்களின் ஊழியம் பெறப்பட்டது. இவை கஷ்டமான வேலைகள் ; அத்துடன் தம் வீடுவாசல்களை விடுத்துத் தூரித்த இடங்களுக்கும் இவ்வேலைகளைச் செய்யப் போகவேண்டியிருந்தது. எனவே, 1832-ம் ஆண்டில் கோல்புறுக்கின் சிபாரிசுப்படி இராசகாரிய முறை நீக்கப்படச் சனங்கள் அதனை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார்கள்.

இராசகாரிய முறை ஒழிக்கப்பட்டதால் இரு பெரும் நன்மைகள் விளைந்தன. முதலாவது, சனங்கள் குறித்த குறித்த தொழிலைத்தான் செய்யவேண்டும் என்று கட்டுப்பாட்டிராமல், தாம் விரும்பிய எத்தொழிலையும் மேற்கொள்ளக்கூடியதாயிருந்தது. இரண்டாவது, கைத் தொழில், வியாபாரம் என்பன அபிவிருத்தியடைதற்கும் அது ஏதுவானது.

இரண்டாம் பாகம்

நாட்டின் அபிவிருத்தி

பிரித்தானியர் இலங்கையில் எவ்வாறு தம் ஆட்சியைத் தாபித்து, வியாபாரத்திலீடுபட்டுள்ள ஒரு சமுதாயத்துக்கு ஏற்ற இக்கால அரசாங்க முறையை அமைத்து, வியாபாரம், கைத்தொழில் ஆகியவற்றின் அபிவிருத்திக்குத் தடையாயிருந்த சட்டங்களை மாற்றினார்கள் என்பதைப்பற்றி ஏற்கெனவே படித்திருக்கிறோம். அதன் பின்னர் அவர்கள் நாட்டின் அபிவிருத்திக்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுத் தோட்டங்களைத் திறப்பதற்குப் பல வகையிலும் உதவிபுரிந்தார்கள். முதல் கோப்பித் தோட்டங்களையும் பின்னர் தேயிலை, ரப்பர், தென்னத் தோட்டங்களையும் எவ்வாறு திறந்தார்கள் என்பதைப் பற்றியும், நாட்டின் பழைய நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பழுதுபார்த்து நெல்விளைவை எவ்வாறு அதிகரித்தார்கள் என்பதைப்பற்றியும் இந்தப் பகுதியில் இனிக் கவனிப்போம். தோட்டங்கள் திறந்ததன் பயனாக போக்குவரத்து முறைகளில் பெரிய மாறுதல்கள் உண்டாயின. தெருக்களைத் திறந்தார்கள்; புகையிரதப் பாதைகளை இட்டார்கள்; மோட்டார் வாகனங்களைப் பயன்படுத்தினர். தென்னிந்தியாவில் இருந்து ஏராளமான தொழிலாளர் தோட்ட வேலைக்காக வந்து குடியேறினர். பட்டினங்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றின. வியாபாரம் விருத்தியடைந்தது. நிருவாக முறையிலும் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன.

தேசாதிபதிகள்

ஜே. ஏ. ஸ்ருவாட் மக்கென்ஸி, 1837

சேர் கொலின் கமெல், 1841

வைகவுன் ரொறிங்ரன், 1847

சேர் ஜோர்ஜ் வில்லியம் அன்டர்ஸன், 1850
 சேர் ஹென்ரி ஜோர்ஜ் வாட், 1855
 சேர் சார்ல்ஸ் ஜஸ்டின் மக்கார்தி, 1860
 சேர் ஹெர்க்குயுலெஸ் ஜோர்ஜ் ரொபேட் ரொபின்
 ஸன், 1865
 சேர் வில்லியம் ஹென்ரி கிரெகரி, 1873
 சேர் ஜேம்ஸ் ரொபேட் லோங்டென், 1877
 சேர் ஆர்தர் ஹமில்ற்றன் கோர்டன், 1883
 சேர் ஆர்தர் எலிபாங் ஹவலொக், 1890
 சேர் ஜோசப் வெஸ்ற் றிட்ஜ்வே, 1896
 சேர் ஹென்ரி ஆர்தர் பிளேக், 1903
 சேர் ஹென்ரி எட்வேட் மக்கலம், 1907
 சேர் ரொபேட் சாமேர்ஸ், 1913
 சேர் ஜோன் அன்டர்ஸன், 1916
 சேர் வில்லியம் மனிங், 1918
 சேர் ஹியூ கிளிபோட், 1925
 சேர் ஹேபர்ட் ஸ்ரான்லி, 1927
 சேர் கிரேம் தொம்ஸன், 1931
 சேர் நெஜினல்ட் ஸ்ரப்ஸ், 1933
 சேர் அண்ட்ரூ கல்டிக்கொற், 1937.

5-ம் அத்தியாயம்

தோட்டங்கள் அபிவிருத்தியாதல்; நீர்ப்பாசன
 முறைகள் புனருத்தாரணமாதல்

ஆரம்ப முயற்சிகள் (1796-1837)

உள்ளூர் விளைபொருள்களை அபிவிருத்தி செய்வதில் பிரித்தானியர் ஆரம்பத்திலிருந்தே உற்சாகம் காட்டிவந்தனர். அதற்கான உதவிகளையும் அவர்கள் செய்துவந்தார்கள். வேளாண்மையே சனங்களின் பிரதான தொழிலாக இருந்துவந்தது. ஆனால் சனங்களின் தேவைக்குப் போதுமான அளவு நெல் விளையவில்லை. உணவு விஷயத்தில் இலங்கையானது, தனது தேவைகளைத் தானே பூர்த்திசெய்யக்கூடியதாயிருக்கவேண்டுமென பிரித்தானியர் விரும்பினர். ஆகவே அவர்கள் நெல் விளைவை அதிகரிக்க முயன்றனர். சிங்கள அரசர்கள் பழைய காலத்திற் கட்டிய குளங்களையும் கால்வாய்களையும் திருத்த அவர்கள் முற்பட்டார்கள். புது மாதிரியான விவசாய முறைகளை சனங்கள் கைக்கொள்ளவும், உருளைக் கிழங்கு, சோழம் முதலியவற்றைச் சாகுபடி செய்யவும் உற்சாகப்படுத்தினர். ஆனால் புது முறைகளை அநுசரிப்பதற்குச் சனங்களிடம் பணமும் இல்லை, ஆர்வமும் இல்லை. ஆகவே இவ்விஷயமாக அதிக அநுகூலம் ஏற்படவில்லை.

தோட்டங்களைத் திறந்து வியாபாரப் பயிர்களை உண்டாக்குமாறு பிரித்தானிய அதிகாரிகள் சனங்களை ஊக்கப்படுத்தினார்கள். ஆரம்பத்தில் இம்முயற்சியில் பலன் கிடைக்கவில்லை. சனங்களிடம் முதற்பணம் இல்லை. அத்துடன் புதிய அத்துறையில் இறங்குவதற்குப்

போதிய அறிவும் இருக்கவில்லை. கொழும்புக்கு வெளியே ஐரோப்பியர் நிலம் வாங்கக்கூடாதென்ற சட்டமும் இருந்தது. பிரித்தானிய வியாபாரத்தை விருத்திசெய்து அரசாங்க வருமானத்தை அதிகரிக்கவேண்டுமென விரும்பிய மெயிற்லாந்துத் தேசாதிபதி இந்தச் சட்டத்தை நீக்கிவிட்டார். அதன் பயனாகச் சில ஐரோப்பியர் கோப்பித் தோட்டங்களைத் திறந்தனர். சிலர் பருத்தி சாகுபடி செய்தனர். இன்னும் சிலர் கரும்புத் தோட்டங்களை உண்டாக்கினர். சாயவேர் (அவுரி), அபின் முதலிய வற்றைக்கூடச் சிலர் பயிரிட்டனர். இப்படியான தோட்டச் செய்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளோருக்கு உற்சாக மூட்டுவதற்காக பார்ண்ஸ் தேசாதிபதி அவர்களுக்குப் பல சலுகைகளைச் செய்தார். இவற்றால் தோட்டக் காரர்க்குப் பயன் கிடைத்தபோதிலும் தோட்டங்கள் அதிகரிக்கவில்லை.

கோப்பிச் செய்கையினால் மிக்க இலாபம் கிடைக்கும் எனப் பலர் ஆரம்பத்தில் எண்ணினர். பிரித்தானியர் கண்டியைக் கைப்பற்றியதும், மலைப்பிரதேசங்கள் கோப்பிச் செய்கைக்கு வாய்ப்பானவை என்று கண்டார்கள். 1832-ம் ஆண்டில் ஜோர்ஜ் பேர்ட்* என்பவர் கம்பளைக் கணித்தாகவுள்ள சிங்கப்பிட்டியில் இலங்கையின் முதல் பிரித்தானிய கோப்பித் தோட்டத்தைத் திறந்தார். பார்ண்ஸ் தேசாதிபதியும் கோப்பிச் செய்கையில் ஆர்வம்கொண்டு தம் சொந்தத்தில் ஒரு தோட்டத்தைப் பேராதனையில் திறந்தார். அவரும் சில மாகாண அதிபர்களுமாகச் சேர்ந்து சில அரசாங்கத் தோட்டங்களையும் ஏற்படுத்தினர். ஆனால் இலங்கைக் கோப்பிக்கு இங்கிலாந்தில் இறக்குமதி வரி அதிகமாக இருந்தது. அத்துடன் குறைந்த வரியுடன் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மேற்கிந்திய தீவுக் கோப்பியுடன் இலங்கைக் கோப்பி போட்டியிட முடியவில்லை. அன்றியும் மேற்கிந்திய தோட்டக்காரர் கோப்பிச் செய்கையில் மிகுந்த அநுபவம்வாய்ந்தவர்களாயுமிருந்தனர்.

*George Bird.

டச்சுக்காரர் ஆரம்பித்து நடத்திய கறுவாத் தோட்டங்களில் முக்கியமானவற்றை பிரித்தானிய அரசாங்கம் தொடர்ந்து நடத்திக்கொண்டுவந்தது. விவசாயம், வியாபாரம் என்பவற்றை தனிப்பட்டவர்களின் பொறுப்பில் விடவேண்டுமெயன்றி அரசாங்கம் நடத்தக்கூடாது என்று எண்ணிய கோல்புறாக், அரசாங்கப் பொறுப்பில் இருந்த தோட்டங்களை விற்றுவிடவேண்டுமெனச் சிபாரிசு செய்தார். அதன்படி 1833-ம் ஆண்டில் அரசாங்கப் பொறுப்பில் இருந்த கோப்பித் தோட்டங்கள் எல்லாம் விற்பனை செய்யப்பட்டன. நல்ல விலை கிடையாததால் அரசாங்கம் தன்னிடம் இருந்த கறுவாத் தோட்டங்களை விற்கவில்லை. 1835-ம் ஆண்டுவரை கறுவாவுக்கு நல்ல விலை இருந்துவந்தது. அதன் பின் ஜாவாவில் விளைந்த கறுவாவின் போட்டி ஏற்பட்டதால் இலங்கைக் கறுவாவின் விலை வீழ்ச்சியடைந்துகொண்டே போனது. சுற்றில் அரசாங்கம் தனது கறுவாத் தோட்டங்களையும் கைவிட்டது.

2. கோப்பி

1837-ம் ஆண்டில் இருந்து இலங்கைக் கோப்பியின் நிலைமை அபிவிருத்தி எய்தியது. 1835-ம் ஆண்டில், இங்கிலாந்தில் இலங்கைக் கோப்பியின் இறக்குமதி வரி, மேற்கிந்தியக் கோப்பிக்கு விதிக்கப்படும் வரியளவாய்க் குறைக்கப்பட்டது. இதே சமயத்தில் கோப்பிக்கு ஐரோப்பாவில் அதிக தேவை ஏற்பட்டது. மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் அடிமைகளை விடுதலை செய்ததன் பயனாக அங்கே கோப்பி உற்பத்தி குறைந்தது. ஜமெய்க்காத் தீவில் கோப்பிச் செய்கையை நன்கு பயின்றுவந்த ஆர். பீ. டிட்லர்* என்பவர் சரியான முறைகளை அநுசரித்து கோப்பியைப் பயிரிட்டால் விளைவை அதிகரிக்கலாம் என்பதை இலங்கைக் கோப்பித் தோட்டக்காரர்க்கு எடுத்துக் காட்டினார்.

*R. B. Titler.

கோப்பிக்கு நல்ல காலம் பிறந்துவிட்டது, தாழும் பெரும் இலாபம் அடையலாம் என எண்ணிய பலர் கோப்பிச் செய்கையில் ஈடுபட்டார்கள். தேசாதிபதி ஸ்ருவாட். மக்கென்ஸி தொடக்கம் நீதிபதிகள், சேனையில் உள்ள அதிகாரிகள் உட்பட, சிவில் சேவை உத்தியோகத்தரில் அரைவாசிப்பேர், இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலுமுள்ள பணக்காரர் ஆகிய பலர் கோப்பிச் செய்கையில் ஈடுபட்டார்கள். மலையெல்லாம், விசேடமாகக் கண்டி நாட்டில் உள்ள குன்றுகள் எங்கும் கோப்பித் தோட்டங்களாய் விளங்கின. 1834-ம் ஆண்டில் 49 ஏக்கர் அரசாங்க நிலம்தான் விலையாயிற்று. 1841-ம் ஆண்டில் 75,000 ஏக்கர் விலையானது. 1837-ம் ஆண்டில் ஏறக்குறைய 30,000 அந்தர் கோப்பியே ஏற்றுமதியானது. இதன் பின்னர் ஏற்றுமதி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகரித்து 1845-ம் ஆண்டில் 200,000 அந்தராயிற்று. 1837-ம் ஆண்டில் ஐரோப்பிய தோட்டக்காரராக வெகு சிலரே இருந்தனர். 1848-ம் ஆண்டில் 60,000 ஏக்கர் கொண்ட 350 தோட்டங்கள் இருந்தன. 1837-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1845-ம் ஆண்டுவரை பிரித்தானிய முதலாளிமார் கோப்பித் தொழிலில் மாத்திரம் 3,000,000 பவுணை முடக்கியிருந்தனர்.

ஆனால் 10 வருடத்துக்குள் கோப்பி வர்த்தகம் மந்த நிலையை எய்தலாயிற்று. அதற்கு முக்கிய காரணம் கோப்பித் தோட்டக்காரர் மிக விரைவில் பணக்காரராக வர முயன்றமையாகும். சிலர் அவசரத்தில் அதிக விலை கொடுத்துத் தோட்டங்களை வாங்கினார்கள். சிலர், தமது அவசரத்தினால் நிலத்தின் தன்மை, சாகுபடி முறை ஒன்றையும் கவனியாது தோட்டங்களை வாங்கினர். எனவே, எதிர்பார்த்ததற்கு மிகக் குறைவாகவே அவர்களுக்குப் பலன் கிடைத்தது. தொழிலாளருக்குத் திடீரெனக் கிசாக்கி உண்டானதால் அவர்களின் சம்பளம் உயர்ந்தது. கேட்ட நிலங்களை அளந்துகொடுப்பதற்குப் போதுமான உத்தியோகத்தர் அரசாங்கத்தில் இருக்கவில்லை. அதனால் தோட்டங்களைத் திறக்கும்

முயற்சி தாமதப்பட்டது. வெகு துரிதமாக தெருக்களை அமைத்துக் கொடுக்கவும் அரசாங்கத்தால் முடியவில்லை. எனவே, தலைச்சுமையிலேயே சாமான்களை எடுத்துச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அதனாலும் உற்பத்திச் செலவு அதிகரித்தது. இவற்றுடன் இங்கிலாந்தில் அப்போதிருந்த நிலைமையும் கோப்பி வியாபாரத்துக்குப் பிரதிகூலமாக இருந்தது. இலங்கையிலே கோப்பித் தோட்டங்களை நடத்துவதற்குச் செலவு அதிகம் ஏற்பட்டதால் கோப்பியின் விலை உயரவேண்டியிருந்தது. ஆனால் பிரித்தானிய அரசாங்கம் பிரேனிலிலும் ஜாவாவிலும் மலிவாக உற்பத்திசெய்து அனுப்பப்பட்ட கோப்பியின் இறக்குமதி வரியை இலங்கைக் கோப்பியின் இறக்குமதி வரி அளவுக்குக் குறைத்தது. இதன் பயனாக இங்கிலாந்தில் இலங்கைக் கோப்பியின் விலை குறைந்தது. இங்கிலாந்தில் அப்போது பணக்கஷ்டம் இருந்தபடியால், இலங்கைத் தோட்ட முதலாளிகள் அங்கே தமது வியாபாரவிருத்திக்கு வேண்டிய பணத்தைக் கடன் எடுக்கவும் முடியாதிருந்தது. எனவே, 1847-ம் ஆண்டில் தோட்ட முதலாளிகளில் அநேகர் மிகுந்த நட்டம் அடைந்து கோப்பிச் செய்கையைக் கைவிட்டார்கள். மூன்று ஆண்டு காலமாக கோப்பிச் செய்கை இவ்வாறு மந்த நிலையில் இருந்தது.

1853-ம் ஆண்டில் கோப்பிக்கு மீண்டும் நல்ல காலம் உண்டாகவே அதன் செய்கை அபிவிருத்தி எய்தியது. அடுத்த 30 ஆண்டு காலத்தில் கண்டிப்பகுதியிலும் ஏனைய பாகங்களிலும் கோப்பி பெருவாரியாகச் சாகுபடி செய்யப்பட்டது. மாத்தளை, கண்டி ஆகிய பிரதேசங்களின் கிழக்குப் பகுதிகளிலும், குருநாகற் பகுதியிற் சில இடங்களிலும், டொலஸ்பாகை, நாவலப்பிற்றி, கொத்தமலே, கினிகேதளை, டிக்கோயா ஆகிய இடங்களிலும், கம்பளைக்கும் நுவரெலிக்குமிடையில் உள்ள பிரதேசத்திலும், உடப்புசலாவைப்பகுதியிலும், பிதுருதலாகாலையிலிருந்து சிவனொளிபாதம்வரையும், அப்புத்தளை, நமுனகுல, வெளிமடை பிரதேசங்களிலும், சப்பிரகமுவாப் பகுதிகளிலும், ஜின் கங்கையின் உற்பத்திப் பிரதேசங்களிலும்

கோப்பித் தோட்டங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. 1850-ம் ஆண்டில் ஏறக்குறைய 400,000 அந்தர் கோப்பி ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. 1855-ம் ஆண்டில் இது 600,000 அந்தராக அதிகரித்தது. 1870-ம் ஆண்டில் இத்தொகை 1,000,000 ஆக இன்னும் உயர்ந்தது. 1847-ம் ஆண்டில் 60,000 ஏக்கர் நிலம் சாகுபடி செய்யப்பட்டதென மேலே கூறினோம். 1878-ம் ஆண்டில் 275,000 ஏக்கர் நிலம் ஐரோப்பியரால் சாகுபடி செய்யப்பட்டது.

1890-ம் ஆண்டுக்குப் பின் கோப்பியின் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிட்டது. 1870-ம் ஆண்டளவில் கோப்பிச் செடிகளில் ஒருவிதமான பூச்சி விழுந்தது. ஆரம்பத்தில் அது அதிக சேதம் உண்டாக்கவில்லை. ஆனால் பத்து ஆண்டுகளில் இந்தப் பூச்சி எங்கும் பரவி கோப்பிச் செய்கைக்கு அநர்த்தம் விளைத்தது. இதன் பயனாக கோப்பி ஏற்றுமதி அருகியது. 1890-ம் ஆண்டில் 75,000 அந்தர் கோப்பியே ஏற்றுமதி செய்யப்படலாயிற்று. கோப்பி உண்டாக்கப்பட்ட பிரதேசமும் 50,000 ஏக்கராகக் குறைந்துபோனது. இதனால் கோப்பித் தோட்டக்காரர்க்கு மீண்டும் பெரிய நட்டமுண்டானது. இலங்கையில் இருந்த 1,700 ஐரோப்பிய தோட்டக்காரரில் 400 பேர் இலங்கையை விட்டுக் கிளம்பினர்.

3. தேயிலை, ரப்பர், தென்னை

மேலே கூறியவாறு கோப்பி வியாபாரம் கெட்டுப் போகவே சிங்கோனுப்பட்டை சாகுபடி செய்யப்பட்டது. இப்பட்டையிலிருந்துதான் 'குயினைன்' என்று சாதாரணமாக வழங்கப்படும் குவினின் மருந்து செய்யப்படுகிறது. 1872-ம் ஆண்டில் 500 ஏக்கரில்தான் சிங்கோனு சாகுபடி செய்யப்பட்டது. இலங்கை சிங்கோனுவுக்கு லண்டனில் நல்ல கிராக்கியேற்பட்டபோதிலும், கோப்பி நல்ல இலாபத்தை கொடுத்தால் ஒருவரும் சிங்கோனுச் செய்கையில் சிரத்தைகொள்ளவில்லை. ஆனால் கோப்பி விழவே, பலர் சிங்கோனுச் செய்கையில் ஈடுபடலாயினர். இதன் பயனாக சிங்கோனு 60,000 ஏக்கர் நிலத்தில்

சாகுபடியாயிற்று. இப்படியிருக்க, ஜாவாத் தீவிலும் சிங்கோனு ஏராளமாகச் சாகுபடி செய்யப்படலாயிற்று. இதன் காரணமாக கொஞ்சக் காலத்தில் தேவைக்கதிகமான சிங்கோனு உண்டானதால் அதன் விலை வீழ்ந்தது. இதன் பின் தோட்டக்காரர் தேயிலையில் தம் கவனத்தைச் செலுத்தி, முன்பு கோப்பி சாகுபடி செய்த இடங்களில் தேயிலையைப் பயிரிட்டார்கள். 1883-ம் ஆண்டில் 35,000 ஏக்கர் நிலம் தேயிலைத் தோட்டங்களாயின. 1884-ம் ஆண்டில் அது இரண்டு மடங்காயிற்று. 1889-ம் ஆண்டிலே 35,000,000 இரூத்தல் தேயிலை ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. இலங்கையில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட விளைபொருள்களில் இது மூன்றில் ஒரு பாகம் ஆகும். தேயிலைச் செய்கையில் ஈடுபடுவோர் தொகை அதிகரித்தபடியால் தேயிலைத் தோட்டங்கள் அதிகரித்தன. 1911-ம் ஆண்டில் 186,000,000 இரூத்தல் தேயிலை ஏற்றுமதியானது. 1929-ம் ஆண்டில் இத்தொகை 250,000,000 இரூத்தலாக உயர்ந்தது.

இருபதாம் நூற்றாண்டினரம்பத்தில் மேல் மாகாணத்திலும், சப்பிரகமுவா மாகாணத்திலும், காலிப் பகுதியிலும் ரப்பர் அதிகமாகச் சாகுபடியாயிற்று. இங்கிலாந்தில் கியூ கார்டின்* என்ற தாவர ஆராய்ச்சி நிலையத்தில் வைத்து வளர்க்கப்பட்ட சில ரப்பர்க் கன்றுகளை இலங்கை அரசாபிமானப் பல்லினத் தாவரத் தோட்டப் பகுதியார்† 1876-ம் ஆண்டில் வரவழைத்து, பேராதனையிலும் ஹெனரத் கொடையிலும் உள்ள தோட்டங்களில் நாட்டினார்கள். ஆனால் தேயிலைச் செய்கை அதிக இலாபத்தைக் கொடுத்ததால் ரப்பர்ச் செய்கையில் அநேகர் ஈடுபடவில்லை. 1900-ம் ஆண்டில் இலங்கையில் 2,000 ஏக்கர் ரப்பர்த் தோட்டங்களே இருந்தன. ஆனால் வெகு சீக்கிரத்தில் ரப்பர்ச் செய்கை விருத்தியடைந்தது. இலங்கைப் பல்லினத் தாவரத் தோட்டப் பகுதியார் பல ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து, ரப்பர் சரியாகச் சாகுபடி செய்யும்

*Kew Gardens.

†Royal Botanical Gardens.

முறையையும், பால் எடுத்து ரப்பர் செய்யும் முறையையும் காட்டிக்கொடுத்தார்கள். 1903-ம் ஆண்டில் 11,600 ஏக்கர் நிலத்தில் ரப்பர் சாகுபடி செய்யப்பட்டது. மோட்டார் வாகனங்களைச் செய்வதில் பல தேசங்களும், விசேடமாக அமெரிக்காவும் ஈடுபட்டிருந்ததால், 1904-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1906-ம் ஆண்டுவரை ரப்பரின் விலை உயர்ந்தது. 1907-ம் ஆண்டில் 150,000 ஏக்கர் ரப்பர்த் தோட்டம் இருந்தது. 1920-ம் ஆண்டில் இது 4,000,000 ஏக்கராக அதிகரித்தது.

இதே காலத்தில் தென்னந் தோட்டங்களும் பெருகின; பழைய காலம் தொடங்கியே தென்னை இலங்கையில் பயிரிடப்பட்டுவந்தது. சிங்களர் இலங்கையின் தென்மேற்குப் பாகத்தில் குடியேறத் தொடங்கியதும் தென்னைச் செய்கை அதிகரித்தது. அக்காலத்தில் தென்னை அநேகமாக வீட்டு வளவுகளிலேதான் பயிரிடப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மாத்திரமே தென்னந் தோட்டங்கள் இருந்தன. 1870-ம் ஆண்டில் இலங்கை ஏற்றுமதி செய்த பொருள்களில் 100-கு 4 விகிதமே தெங்குப்பொருள்கள். இதன் பின்னர் வடமேல் மாகாணத்திலும், மேல் மாகாணம், தென் மாகாணங்களிலும், கீழ் மாகாணத்துக் கரைப்பகுதிகளிலும் தென்னந் தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டன. 1910-ம் ஆண்டில் தெங்குப்பொருள் ஏற்றுமதி 100-கு 24 5 விகிதமாகவும், 1920-ம் ஆண்டில் 100-கு 27 விகிதமாகவும் அதிகரித்தது.

4. நெல்

பிரதானமான வியாபாரப் பொருள்களுக்கு மாத்திரமே அரசாங்கம் உற்சாகம் அளித்து, ஏனையவற்றைப் புறக்கணித்தது என நாம் எண்ணக்கூடாது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்திலேயே நெல் விளைவை அதிகரிக்க அரசாங்கம் முயற்சி செய்தது என்பதை ஏற்கெனவே கூறியுள்ளோம். ஆனால் கோப்பித் தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டதும், நாட்டின்

வருவாயை அதிகரிப்பதற்காகக் கோப்பிச் சாகுபடியை விருத்தி செய்வதில் அரசாங்கம் கூடிய கவனம் எடுத்தது. அதனால் 20 ஆண்டுகளாக நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் பழுதுபார்க்கும் வேலையில் கவனம் செலுத்தவில்லை. சனங்கள், அவர்களிலும் விசேடமாக வரண்ட பிரதேசங்களில் வசித்தோர்; வறுமை, நோய் என்பவற்றால் வருந்துவதைக் கண்ட அரசாங்கம் நெற் சாகுபடியில் மீண்டும் சிரத்தைகொண்டது.

அரசாங்க வருமானத்தை அதிகரிக்கக்கூடிய நீர்ப்பாசனச் சாதனங்களையே புனருத்தாரணம் செய்வதில் அரசாங்கம் முதலில் கவனத்தைச் செலுத்தியது. ஆனால் கிரெகரி தேசாதிபதியின் ஆட்சிக்காலம் தொடக்கமாக, மற்றைய பகுதிகளில் உள்ள குளங்களையும் அரசாங்கம் பழுதுபார்த்தது. சனங்களின் நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்யக்கூடிய குளங்களை, அவை பொருட்செலவுக்கேது வாயிருந்தாலும் புனருத்தாரணம் செய்யவேண்டுமென்பது அரசாங்கத்தின் நோக்கமாக இருந்தது. தென் மாகாணம், கீழ் மாகாணம், வடமத்திய மாகாணம், ஊவா மாகாணம், சப்பிரகமுவா மாகாணம் ஆகியவற்றில் உள்ள பல குளங்களையும் கால்வாய்களையும் வார்ட், ரொபின்ஸன், கிரெகரி, கோர்டன் ஆகிய தேசாதிபதிகள் புனருத்தாரணம் செய்வித்து, இப்பகுதி மக்களின் நிலையைத் திருத்த அரும்பணியாற்றினர்.

ரிட்தீவே தேசாதிபதி காலத்தில் இவ்வேலைகள் அதிகரிக்க நடந்தன. இவர் பொதுவேலைப் பகுதி* இது காறும் செய்துவந்த இவ்வேலைகளை தனியான நீர்ப்பாசனப் பகுதி† என ஓர் பகுதியைத் தாவித்து, 1900-ம் ஆண்டில் அதன் பொறுப்பில் விட்டார். அவரின் பின்வந்த தேசாதிபதிகளும் நீர்ப்பாசன வேலைகளில் அதிகம்

*Public Works Department.

†Irrigation Department.

சிரத்தைகொண்டார்கள். டொனோர்மூர் சீர்திருத்தங்களின் பின்னர் இவ்வேலைகள் இன்னும் தீவிரமாக நடைபெற்றன. இதுகாறும் தேயிலை, ரப்பர் ஆகியவற்றில் கூடிய கவணம் செலுத்திவந்த விவசாயப் பகுதி* கிராம விவசாய விடயத்தில் இப்போது அதிக சிரத்தை கொண்டு வருகிறது.

6-ம் அத்தியாயம்

போக்குவரத்துச் சாதனங்கள்

1. வீதிகள்

தோட்டங்களைத் திறந்ததாலும், நீர்ப்பாசன வசதிகளைப் புனருத்தாரணம் செய்ததாலும் உண்டான மிக முக்கியமான பயன் போக்குவரத்துச் சாதனங்களை அமைப்பதில் ஏற்பட்ட பெரிய மாறுதலாகும். பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு முன் நாட்டில் நல்ல வீதிகள் கிடையா. கிராமங்களில் வசித்தவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான உணவுப்பொருள்களையும், தமக்கு வேண்டிய ஏனைய ஆவசியகப் பொருள்களையும் தாமே ஆக்கிக் கொண்டமையால், அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவற்றை வெளியிலிருந்து தருவிக்க அவசியம் ஏற்படவில்லை. வெளியிற்போய் வர அவர்களுக்கு அதிக அவசியமும் ஏற்படவில்லை. எனவே, இப்போதுபோல வீதிகள் அவர்களுக்குத் தேவையில்லாமல் இருந்தன. ஆனால் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்குப் பின்னர் பல தோட்டங்கள் உண்டாயின. அவற்றில் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்படும் வியாபாரப் பொருள்கள் உண்டாக்கப்பட்டனவேயன்றி மக்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்கள் விளைவிக்கப்படவில்லை. இத்தோட்டங்களில் உண்டாகும் பொருள்களைக் கொழும்புக்கு அனுப்ப, அவை அங்கிருந்து கப்பல்கள் மூலம் புறநாடுகளுக்கு அனுப்பப்படும். தோட்டங்களில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்க்கு உணவு முதலியன கொழும்பிலிருந்தோ வேறு இடங்களிலிருந்தோ கொண்டுவரவேண்டும். இக்கருமங்களின் பயனாக தோட்டங்களுக்குப் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் மிக அவசியமாயின. மேலும், தோட்டங்

*Agricultural Department.

களை விஸ்தரிப்பதற்கு வீதிகளையும் ஏனைய போக்கு வரத்துச் சாதனங்களையும் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டியு மிருந்தது.

இராணுவத் தேவைகளை முன்னிட்டு கண்டிக்கு வீதி திறக்கப்பட்டதைப்பற்றியும், இலங்கையின் மற்றப் பகுதிகளுடன் கொழும்பு இணைக்கப்பட்டதைப்பற்றியும், மாகாணங்களின் தலைப்பட்டினங்கள் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டதைப்பற்றியும் ஏற்கெனவே கூறியுள் ளோம். இந்த வீதிகளில் பெரும்பாலானவை காட்டுப் பாதைகள். கல் இடப்பட்ட வீதிகள் மிகச் சொற்பமே. கொழும்பு-கண்டி வீதி ஒன்றுக்குத் தான் ஆற்றைக் கடக்கும் பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அடிக்கடி இப்பாலங்களைப் பழுதுபார்த்தாலன்றி இவை வாகனப் போக்குவரத்துக்கு ஏற்றவையாக இருக்க மாட்டா. மழைக் காலங்களில் சேறும் கிடங்கும் பட்டு இவை அழியாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டி இருந்தது. இன்னும் பாலங்கள் இல்லாதபடியால், ஆறு பெருகும் போது பல வீதிகள் போக்குவரத்துக்கு உதவாதனவாக இருந்தன.

அரசாங்கத்திடம் அடிக்கடி சலுகைகள் பெற்றுவந்த தோட்டத் துரைமார் இந்த வீதிகளைப் பழுதுபார்த்து நல்ல நிலைமையில் வைத்திருக்குமாறு அரசாங்கத்தைக் கேட்டதோடு, தங்கள், தங்கள் தோட்டங்களுக்குச் செல்வதற்கும் அரசாங்கம் வீதிகள் அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டுமெனக் கோரினர். இத்தோட்டங்களுக்கு உதவி செய்வதால் அரசாங்கத்தின் வருமானம் அதிகரிக்கும் என்ற நம்பிக்கையினால் தோட்டத் துரைமாரின் விருப் பத்தை நிறைவேற்றி வைக்க அரசாங்கம் ஆவலுற்ற போதிலும், பணம் இல்லாதபடியால் வீதிகள் இட முடியாத நிலையில் இருந்தது. தோட்டங்கள் நல்ல வியாபாரம் செய்ய, அரசாங்க வருமானமும் அதிகரித் தது. அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு அரசாங்கம் பழைய வீதிகளைப் பழுதுபார்த்ததுடன், மேல் மாகாணத் திலும் சப்பிரகமுவா மாகாணத்திலும் புதிய வீதி

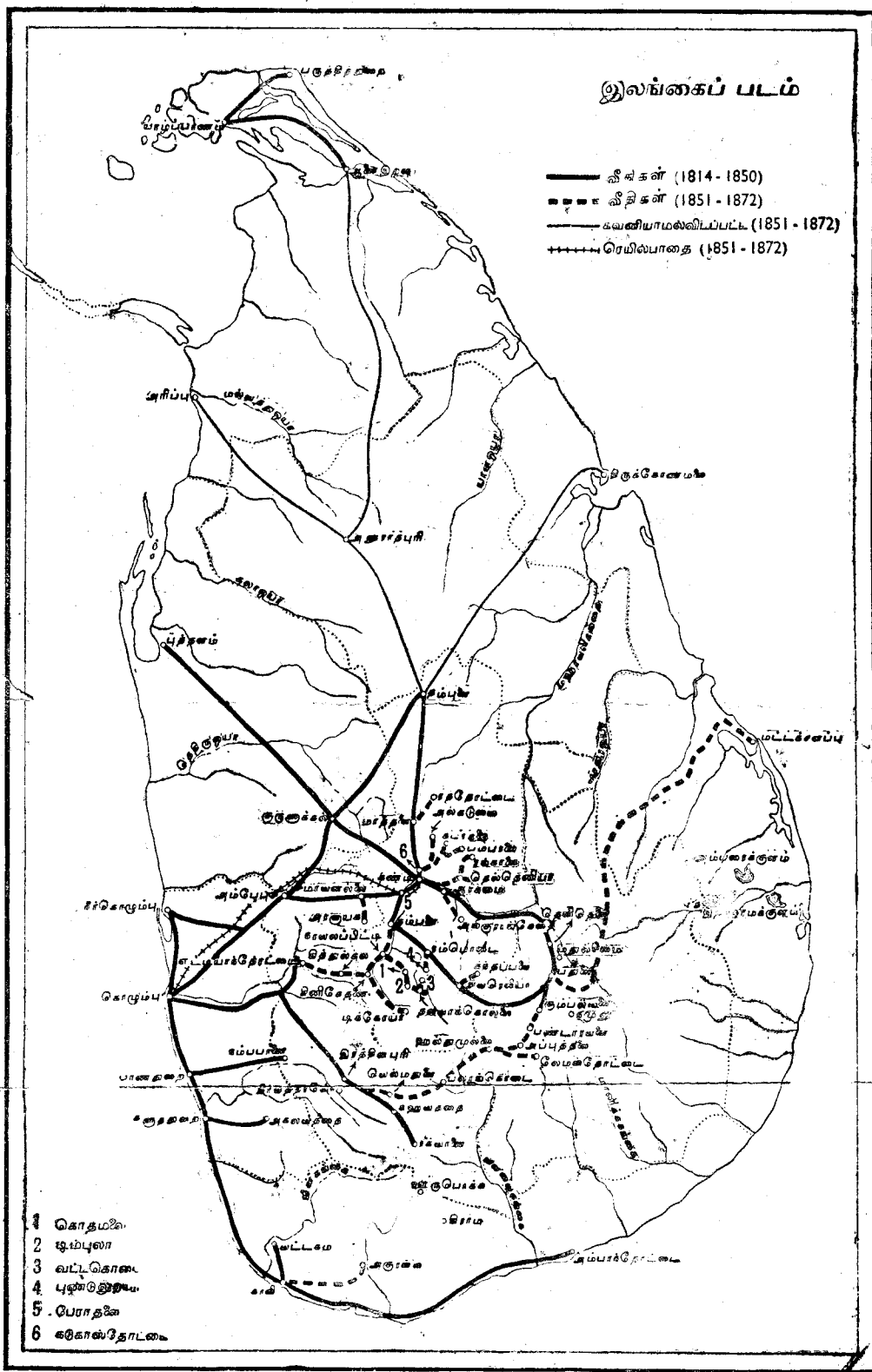
களையும் திறந்தது. 1841-ம் ஆண்டில் கொழும்பு-கண்டி வீதிக்குக் கல் இடப்பட்டது. பின்னர் அம்பெபுஸவி லிருந்து குருநாகலுக்குப் போகும் வீதியில் ஒரு பகுதிக்குக் கல் இடப்பட்டது. இதனால் போக்குவரத்து முறையில் மீண்டும் ஓர் பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. கொழும் பில் இருந்து கண்டிக்குப் போய் மீள அக்காலத்தில் 30 அல்லது 40 நாள் பிரயாணம் செய்த மாட்டு வண்டிகள் கல்லு வீதியில் 6 அல்லது 7 நாட்களில் தம் பிரயா ணத்தை முடித்தன.

1847-ம் ஆண்டிலே கோப்பி வியாபாரம் மந்த மடைந்ததால் அரசாங்க வருவாய் குறைந்தது. அதனால் வீதிகளுக்குச் செலவு செய்ய அரசாங்கத்திடம் பணம் இருக்கவில்லை. செலவைச் சரிப்படுத்துதற்கு புதிய தொரு மார்க்கத்தை அது கண்டுபிடித்தது. ஒவ்வொரு ஆணும்* 6 நாட்களுக்கு கூலியில்லாமல் வீதி வேலை செய்யவேண்டும்; அல்லது 1 ரூபா 50 சதம் வரி இறுக்க வேண்டுமென 1848-ம் ஆண்டில் வீதிச் சட்டம் ஒன்று பிறப்பிக்கப்பட்டது.

கோப்பி வியாபாரம் மீண்டும் பழைய நல்லிலையை அடைந்ததும், வீதிகள் அமைப்பதில் அரசாங்கம் மறுபடியும் கவனம் செலுத்தியது. சேர் ஜோர்ஜ் அன் டெர்ஸன் கம்பனையிலிருந்து எட்டியாந்தோட்டைக்கு ஒரு வீதி அமைக்கச் செய்தார். கொழும்புக்கும் எட்டியாந்தோட்டைக்கும் அவசாவலை மார்க்கமாக ஏற் கெனவே ஒரு வீதி இருந்தது. எனவே, புதிய வீதி கொழும்பையும் கண்டியையும் எட்டியாந்தோட்டை மூலமாக இணைப்பதாயிற்று. மத்திய மாகாணத்தில் தோட்டங்கள் உள்ள பகுதிகளில் அவர் மேலும் பல வீதிகளை அமைப்பித்தார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆனையிறவுக்குச் செல்லும் வீதியையும் அவர் திருத் தினர். தென்னந் தோட்டச் செய்கையில் ஈடுபட்ட ஐரோப்பிய தோட்டத் துரைமாரின் தேவைக்காகவே இத்திருத்தம் செய்யப்பட்டது.

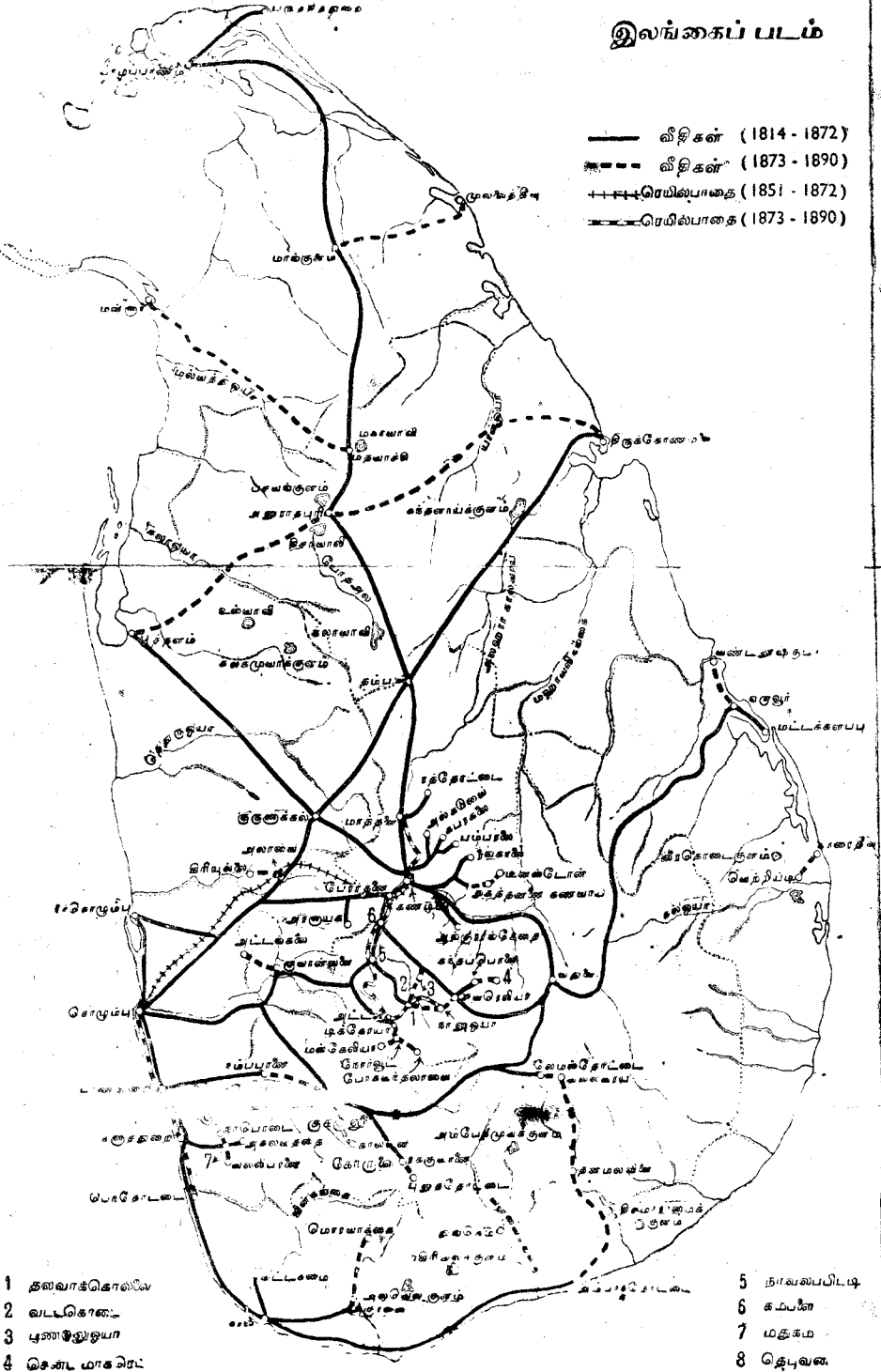
அன்டெர்ஸனுக்குப் பின் தேசாதிபதிகளாக வந்த வர்களும் வீதி அமைப்பித்தல் ஆகிய கருமத்தைத் தொடர்ந்து செய்தனர். சப்பிரகமுவாவுக்குக் கிழக்கில் உள்ள கொத்தமேலு பகுதியிலும், கண்டிக்கும் மாத்தளைக்கும் கிழக்கேயுள்ள பகுதியிலும் வார்ட் தேசாதிபதி புதிய வீதிகளைத் திறந்தார். முக்கியமான வீதிகளில் உள்ள பாலத்துறைகளைக் கடப்பதற்கு வள்ளங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன. அவற்றை வார்ட் தேசாதிபதி நீக்கிவிட்டுப் பாலங்களை அமைப்பித்தார். ரொபின்ஸன் தேசாதிபதி டொலஸ்பாகேயில் அரையக்காவுக்குப் போக ஒரு வீதியும், கினிகேதனையிலிருந்து டிக்கோயாவுக்கு ஒரு வீதியும், காலியிலிருந்து அக்கு ரஸவுக்குச் செல்ல ஒரு வீதியும் அமைப்பித்தார். கொழும்பு-பலாங்கொடை வீதியை அலுவல்குச்சம்மீபத்தில் உள்ள கும்பலவனைவரை விஸ்தரித்தார். ஏற்கெனவே, இவ்விடத்துக்கு வதுளையில் இருந்து ஒரு வீதி சென்றது. நுவரெலியாவுக்கும் சிவனொளிபாதத்துக்கணித்தாகவுள்ள மஸ்கேலியாவுக்கும் இடையில் உள்ள பிரதேசத்தில் கிரெகரியும், கோர்டனும் வீதிகளை அமைப்பித்தார்கள். கழுத்துறை, இரத்தினபுரிப் பகுதிகளிலும் இவர்கள் வீதிகளை இடுவித்தனர். பிளேக், மக்கலம் என்ற தேசாதிபதிகள் இப் பகுதியில் உள்ள வீதிகளை விஸ்தரித்ததுடன் புதிய வீதிகளையும் திறந்தனர்.

குளங்களைப் பழுதுபார்த்து நீர்ப்பாசன வசதிகளை ஏற்படுத்தியதனாலும் புதிய வீதிகள் தேவையாகின. 1837-ம் ஆண்டு தொடக்கம் அரசாங்கம் தோட்டங்களில் அதிக கவனத்தைச் செலுத்தியுமையினால், தோட்டப் பகுதிகளுக்கு வெளியேயுள்ள பெரிய வீதிகளைக் கவனியாதுவிட்டது. பின்னர் நீர்க் கால்வாய்களைத் திருத்தப் புகுந்த காலத்தில், வார்ட் தேசாதிபதி மாத்தளையிலிருந்து டம்புலைக்குப் போகும் வடக்கு வீதியைத் திருத்தினார். ரொபின்ஸன் கொழும்பு-வதுளை வீதியை மட்டக்களப்பு

இலங்கைப் படம்

- வீதிகள் (1814 - 1872)
- - - வீதிகள் (1873 - 1890)
- +++ ரெயில்பாதை (1851 - 1872)
- ரெயில்பாதை (1873 - 1890)

1 தலவாக்கொலிஸ்	5 நாவலப்பிட்டி
2 வட்டக்கொலை	6 கம்பளை
3 புண்ணூலுயர்	7 மதக்கம
4 மெசூட மாகரை	8 தெய்வன

வரைக்கும் விஸ்தரித்தார். இப்பகுதியில் உள்ள நீர்ப் பாசனச் சாதனங்கள் பழுதுபார்க்கப்பட்டதும், 1870-ம் ஆண்டில் மட்டக்களப்பு கீழ் மாகாணத்தின் தலைநகர மாயிற்று. கிரெகரி வடக்கு வீதியை தம்புலையிலிருந்து யாழ்ப்பாணம்வரை பழுதுபார்த்தார். அதிலே மாங்குளத்திலிருந்து முல்லைத்தீவுக்கும், அநுராதபுரத்திலிருந்து புத்தளைத்துக்கும் கிளை வீதிகளை அமைப்பித்தார். வெல்லவாய், தனமல்லி, ஆகிய ஊர்களுடாக கொல்லாந்தைக்கும் அம்பாந்தோட்டைக்கும் ஒரு வீதியை அவர் அமைப்பித்தார்.

வெஸ்ற் றிட்ஜேவே தேசாதிபதி காலத்திலும், அவருக்குப் பின் பரிபாலனம் செய்த தேசாதிபதிகள் காலத்திலும் தோட்டப் பிரதேசங்களுக்கு வெளியேயுள்ள இடங்களில் வீதிகள் அமைக்கும் வேலை தொடர்ந்து நடைபெற்றலானது. வளவை கங்கை மார்க்கமாக மாதம் பையிலிருந்து அம்பலாந்தோட்டைவரை ஒரு வீதி இடப்பட்டது. இது இரத்தினபுரி, தங்காலைப் பகுதிகளை இணைத்தது. தோட்டங்களுக்குப் பயன்படுமாறு இடப்பட்ட வெல்லவாய்-மொனறகொல வீதி கீழ்க்கரையில் உள்ள பொத்துவில்லுரை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இதே வீதி ஹுலன்டவா மூலமாக பிபிலையை இணைக்க மேலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. திருக்கோணமலையிலிருந்து நாவலாறுவரை கீழ் மாகாணக் கரையோரமாய் ஒரு வீதி இடப்பட்டது. மேலே சொல்லிய வீதிகளைவிட வட, வடமத்திய, வடமேல் மாகாணங்களில் பல புதிய வீதிகள் அமைக்கப்படலாயின.

மோட்டார் வாகனப் போக்குவரத்து ஏற்பட்டதன் பயனாக வீதிகள் மேலும் திருத்தப்பட்டன. பல தோட்டக்காரர் மாட்டு வண்டிகளுக்குப் பதிலாக மோட்டார் லொறிகளை உபயோகித்தனர். மோட்டார் காரில் பிரயாணம் செய்வது விருத்தியாயிற்று. 1929-ம் ஆண்டில் இலங்கையில் 2,800 மோட்டார் லொறிகள் ஓடின. காரர்களும் லொறிகளும் ஓடுவதற்காக வீதிகளை அகலமாக்கி நல்ல நிலைமையில் வைத்திருக்கவேண்டி

ஏற்பட்டது. 1912-ம் ஆண்டிலே இலங்கையில் 3,883 மைல் நீளமான வீதிகள் இடப்பட்டிருந்தன. இதில் 2,772 மைலுக்குத்தான் கற்கள் இடப்பட்டன. 277 மைல் வீதிக்கு அரைகுறையாகக் கல் இடப்பட்டது. 515 மைல் வீதி பருக்கைக் கல் இட்டு அமைக்கப்பட்டது. 319 மைல் வீதி வெறும் வண்டிப் பாதையாகவே இருந்தது. புதுப்புது வீதிகள் வருடந்தோறும் திறக்கப்பட்டன. 1929-ம் ஆண்டில் எல்லா மாக. 16,400 மைல் நீள வீதிகள் இருந்தன. இவற்றுள் 5,260 மைல் கல் இட்ட வீதி; இவற்றைவிட 8,200 மைல் குதிரை போகும் பாதை எனும் குறுகிய பாதைகள் இருந்தன.

2. புகையிரதம், தந்தி, தெலிபோன்

1840-ம் ஆண்டில் இந்தியாவில் புகையிரதப்பாதைகள் அமைப்பதற்கான யோசனைகள் செய்யப்பட்டன. இலங்கையிலும் புகையிரதப்பாதைகள் இடவேண்டுமென ஐரோப்பிய வியாபாரிமாரும் தோட்டத் துரைமாரும் அவாவினர். ஆனால் அச்சமயத்தில் கோப்பி வியாபாரம் வீழ்ச்சியுற்றதால், அவ்விஷயமாகக் கொஞ்சக் காலம் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் இருந்தது.

கோப்பிக்குப் பழையபடி நல்ல காலம் பிறந்து, வியாபாரம் விருத்தியடையக் கோப்பித் தோட்டங்கள் எங்கும் தோன்றின. இதன் பயனாக புகையிரத வசதி ஏற்படுத்தல் இன்றியமையாததாயிற்று. 1850-ம் ஆண்டில் 275,000 அந்தர் கோப்பி ஏற்றுமதியானது. 1856-ம் ஆண்டில் இத்தொகை இரண்டு மடங்காக அதிகரிக்கும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இவ்வளவு கோப்பியையும் தோட்டங்கள் இருந்து கொழும்புக்குக் கொண்டுபோவதற்கு இலங்கையில் உற்பத்தி செய்யப்படும் வண்டிகள் போதாமல் விடுமெனத் தோட்டக்காரர் கருதினார்கள். வண்டிகள் தான் ஒருவாறு கிடைத்தாலும், வீதிகள் நல்ல நிலைமையில் இல்லாதபடியால், நேரத்துக்குக் கோப்பியைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கவும், பின்னர் அங்கிருந்து தோட்டங்களுக்

குத் தேவையான பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு விரைவில் மீளவும் முடியாத நிலைமை இருந்தது. மேலும், இலங்கை கோப்பி வியாபாரத்தில் பிரேஸில் நாட்டுடன் போட்டியிடவேண்டியும் இருந்தது. அந்நாட்டிலே புகையிரதப்பாதைகளை அமைத்து, கோப்பி உற்பத்திச் செலவை அங்குள்ள தோட்டக்காரர் குறைத்துவிட்டால் இலங்கைக் கோப்பிக்குக் கிராக்கி குறைந்துவிடுமென இங்கிருந்த தோட்டக்காரர் கருதினர். இதைத் தவிர்ப்பதற்கு மலிவான போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் இருக்கவேண்டியதும், கொழும்புடன் ஒழுங்காகப் போக்குவரவுத் தொடர்புவைத்துக்கொள்ளவேண்டியதும் அவசியம் என அவர்கள் எண்ணினர்.

1858-ம் ஆண்டில் ஒரு பிரித்தானிய கம்பெனி இலங்கையில் புகையிரதப்பாதை இடும் வேலையை ஆரம்பித்தது. ஆனால் அது ஆரம்பத்தில் விதித்த தொகையிலும் பார்க்க மூன்று பங்கைப் பின்னர் விதித்தபடியால், 1861-ம் ஆண்டில் இவ்வேலை நிறுத்தப்பட்டது. பின்னர் அப்பாதை அமைக்கும் வேலையை அரசாங்கமே கையேற்று, 1865-ம் ஆண்டில் அம்பெபுஸவரை அப்பாதையை அமைத்தது. 1867-ம் ஆண்டில் கண்டிவரை புகையிரதப்பாதை இடப்பட்டது.

இப்படியாக புகையிரதப்பாதை அமைத்தமை எதிர் பார்த்ததைவிட அதிக பலனை அளித்தது. அப்பாதை மூலமாக மிகக் குறைந்த செலவில் கோப்பியை எடுத்துச் செல்லவும், உணவுப்பொருள், உரம் ஆகியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வரவும் முடிந்தது. 1873-ம் ஆண்டில் இந்த புகையிரதப்பாதை கம்பளைவரை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. பிதுறுதலாகலாவிலிருந்து சிவனொளிபாதம்வரையில் உள்ள பிரதேசத்தில் தோட்டங்களைத் திறப்பதற்காக 1874-ம் ஆண்டில் நாவலப்பிறிவரை புகையிரதப்பாதை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. 1884-ம் ஆண்டில் ஹற்றனுக்கும், 1885-ம் ஆண்டில் நனுஓயாவுக்கும், 1893-ம் ஆண்டில் அப்புத்தளைக்கும், 1899-ம் ஆண்டில் பண்டாரவளைக்கும், 1924-ம் ஆண்டில் வதுளைக்கும் புகையிரதப்பாதை விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

ஏனைய தோட்டப் பிரதேசங்களிலும் அரசாங்கம் புகை யிரதப்பாதைகளை அமைத்தது. 1880-ம் ஆண்டில் கண்டி மாத்நையுடன் தொடுக்கப்பட்டது. கழனிப் பள்ளத் தாக்குப் பிரதேசத்தில் உள்ள ரப்பர், தேயிலை, தென்னந் தோட்டம் முதலியவற்றுக்குப் பயன்படுமாறு ஒரு புகை யிரதப்பாதை இடப்பட்டது. 1902-ம் ஆண்டில் அது அவிசா வலைவரை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அடுத்த ஆண்டு (1903) அப்பாதை எட்டியாந்தோட்டைவரை நீட்டப்பட்டது. 1912-ம் ஆண்டு அவிசாவலையிலிருந்து இரத்தினபுரிக்கு ஒரு புகையிரதப்பாதை அமைக்கப்பட்டது. இது பின்னர் ஒப்பளையக்கவரை நீட்டப்பட்டது. உடபுலாவைத் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு உபயோகமாகும்படி 1903-ம் ஆண்டு நனுஓயாவில் இருந்து ஒரு புகையிரதப் பாதை இடப்பட்டது. இது 1906-ம் ஆண்டில் ராகலை வரை விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

பிரயானிகள் போக்குவரத்துச் செய்தற்காகவும் தோட் டங்களைத் திறப்பதற்காகவும் கரையோர புகையிரதப் பாதை முந்தியே அமைக்கப்பட்டது. 1877-ம் ஆண்டில் இப்பாதை கருத்துறைவரை நீடிக்கப்பட்டது. பின்னர் 1894-ம் ஆண்டில் காலிக்கும், 1895-ம் ஆண்டில் மாத் தறைக்கும் இப்பாதை விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இன்னும், கரையோரப் பகுதித் தென்னந் தோட்டங்களுக்கு உபயோகமாகும் வண்ணம் ராகமத்தில் இருந்து நீர்கொழும்புவரை ஓர் புகையிரதப்பாதை அமைக்கப் பட்டது. 1909-ம் ஆண்டில் நீர்கொழும்பில் இருந்து புத்தளம்வரை* புகையிரதப்பாதை அமைக்கப்பட்டது.

தோட்டப் பகுதிகளின் நன்மைக்காக மாத்திரமன்றி, வரண்ட பிரதேசப் பகுதிகளின் நன்மைக்காகவும் சில புகையிரதப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டன. றிட்ஜ்வே தேசாதிபதியாக இருந்த காலத்தில் பொல்காவலையி லிருந்து காங்கேசன்துறைவரைக்கும் ஓர் புகையிரதப் பாதை அமைக்கப்பட்டது. இது வடமேல் மாகாணத்

*போலவத்தையிலிருந்து புத்தளம்வரையிருந்த புகை யிரதப்பாதை இப்போது நீக்கப்பட்டுவிட்டது.

தலைநகரான குருநாகலையும், வடமத்திய மாகாணத் தலை நகரான அநுராதபுரத்தையும், வட மாகாணத் தலை நகரான யாழ்ப்பாணத்தையும் கொழும்புடன் இணைத் தது. பின்னர் மாகோவில் இருந்து மட்டீக்களப்பையும் திருக்கோணமலையையும் இணைக்கும் கிளைப்பாதைகள் இடப்பட்டன. தென் இந்திய புகையிரதப்பாதையுடன் இலங்கை புகையிரதப்பாதையை இணைப்பதற்காக மதவாச்சியிலிருந்து ஓர் கிளைப்பாதை தலைமன்னாருக்கு அமைக்கப்பட்டது. இப்போது எல்லாமாக 950 மைல் நீள புகையிரதப்பாதை இலங்கையில் உண்டு.

புகையிரதப்பாதைகளைவிட தந்தி, தெலிபோன்களும் அமைக்கப்பட்டன. இலங்கையின் பிரதான பட்டினங்கள் யாவும் தந்தியால் இணைக்கப்பட்டன. மக்கலம் தேசாதி பதியின் காலம் தொடக்கம் பல முக்கியமான பட்டினங் களுக்கும் அரசாங்கப் பகுதிகளுக்கும் தெலிபோன் இணைக்கப்பட்டது.

3. கொழும்புத் துறைமுகம் நிர்மாணிக்கப் பட்டமை

தோட்டங்கள் பெருகியமை தெருவீதிகளும் புகை யிரதப்பாதைகளும் அமைக்கப்படற்குக் காரணமா யிருந்ததுபோல, கொழும்புத் துறைமுகம் நிர்மாணிக்கப் பட்டதற்கும் ஏதுவாயிற்று.

போர்த்துக்கீசர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்பே இலங்கை விளைபொருள்கள் கொழும்பு மார்க்கமாக வெளியூர்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. பழங் காலத்தில் கறுவாதான் முக்கியமான ஏற்றுமதிப் பொரு ளாக இருந்தது. 1837-ம் ஆண்டு தொடக்கம் கோப்பியே பிரதான ஏற்றுமதிப் பொருளாக இருந்தது. அது வீதி மார்க்கமாகவும் புகையிரத மார்க்கமாகவும் கொழும்புக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பின்னர் இங்கிலாந் துக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது.

கொழும்புக்கு அக்காலத்தில் நல்ல துறைமுகம் இல்லாதது பெரும் குறையாயிருந்துவந்தது. குடா ஆழமில்லாதிருந்ததால் பெரிய கப்பல்கள் வந்து துறையில் நங்கூரம் இடமுடியாமல் இருந்தது. பாதையில் இருந்து குடாவின் குறுக்கே மணல்திடல் இருந்தபடியால் கப்பல்கள் ஆபத்தில்லாமல் கடக்க முடியாதிருந்தன. ஆனபடியால் கப்பல்கள் வழக்கமாக ஒரு மைல் தூரத் துக்கு அப்பால்தான் நங்கூரமிட்டன. வடகிழக்குப் பருவப்பெயர்ச்சிக் காலத்தில் காலநிலைமை நல்லாய் இருந்தால்தான் கப்பல்கள் குடாவுக்குள்ளே வரக்கூடிய தாயிருந்தது.

இதனால் இலங்கையைத் தாண்டிச் செல்லும் கப்பல்கள் வழக்கமாகக் காலித் துறைக்கே வந்து சென்றன. நீராவிச் கப்பல்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின் மத்தியத் தரைக் கடல் 1840-ம் ஆண்டில் மீண்டும் கப்பற் போக்கு வரத்துப் பாதையாக்கப்பட காலித் துறைமுகம் முக்கியத்துவம் அடைந்தது. 1869-ம் ஆண்டில் சுவெஸ் கால்வாய் திறக்கப்பட்ட பின் காலியைத் தொட்டுச் செல்லும் கப்பல்களின் தொகை அதிகரித்தது.

ஆனால் காலித் துறைமுகமும் அவ்வளவு திருப்திகரமானதாகக் காணப்படவில்லை. பாதைகள் குறுக்கே கிடந்து மிக்க ஆபத்துக்கள் உண்டாக்கின. அதிகரித்துக் கொண்டுவரும் கப்பல்களுக்கு அங்கே ஒதுக்கிடும் கிடைக்கவில்லை. எனவே, அத்துறையை விஸ்தரித்துக் கப்பல்களுக்கு ஒதுக்கிடம் கொடுக்கலாமோவென அரசாங்கம் ஆலோசித்தது. அப்படிச் செய்வதற்குப் பெருந்தொகைப் பணம் தேவைப்பட்டது. ஆனால் காலித் துறைமுகத்தைத் திருத்துவதற்குச் செலவிடும் பணத்தை கொழும்புத் துறைமுகத்தைத் திருத்துவதில் உபயோகித்தால் கூடிய பலன் கிடைக்கும் என அதிகாரிகள் நினைத்தனர். பெரிய கப்பல்கள் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் அதிக நாள் தங்கவேண்டி ஏற்பட்டதால், இலங்கையிலிருந்து ஏற்றிச் செல்லும் பொருள்களுக்கு அவை அதிக கூலி கேட்டன. கொழும்புத் துறைமுகத்துக்கு

வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்தால்; கப்பல்கள் அங்கே அதிக நாள் தாமதிக்க அவசியம் ஏற்படாது என்று நினைத்த அதிகாரிகள் கொழும்புத் துறைமுகத்தையே திருத்த நிச்சயித்தனர். அங்கே தென்மேற்கில் ஓர் நீரணையைக் கட்டி நல்ல பாதுகாப்பமைந்த துறைமுகமாய்க் கொழும்பை அமைக்க அவர்கள் தீர்மானித்து, அதற்கான வேலையை 1873-ம் ஆண்டில் ஆரம்பித்து 1882-ம் ஆண்டில் பூர்த்தியாக்கினர். 1906-ம் ஆண்டில் வடகிழக்கிலும் வடமேற்கிலும் புதிய நீரணைகளைக் கட்டி துறைமுகத்தை மேலும் விஸ்தரித்தனர். 415 ஏக்கர் விஸ்தீரணமாயிருந்த துறைமுகம் இதனால் 600 ஏக்கராக விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

இதுவரை காலியில்வந்து நங்கூரமிட்ட பல கப்பல்கள், மேலே சொல்லிய திருத்தங்களைச் செய்த பின் கொழும்புக்கு வரத் தலைப்பட்டன. மேற்கே லண்டனுக்கும் கிழக்கே ஆஸ்திரேலியா, சீனா, ஜப்பான் ஆகிய தேசங்களுக்கும் மத்தியில் கொழும்பு முக்கியமான தங்குமிடமானது. இதனால் மற்றத் தேசத்துப் பொருள்களிலும் பார்க்க இலங்கைப் பொருள்களுக்கு உலக வியாபாரத் தலங்களில் நல்ல விலை ஏற்பட்டது.

7-ம் அத்தியாயம்

தோட்டங்கள் திறந்ததால் ஏற்பட்ட வேறு
பயன்கள்

1. தொழிலாளர்

தோட்டங்கள் திறக்கப்பட்டதால் பெருந்தொகையினரான ஐரோப்பியர் இங்கே வந்து தோட்டத் தொழில்களில் ஈடுபட்டனர் என்பதை ஏற்கெனவே படித்துள்ளோம். இவர்களைவிட அத்தோட்டங்களில் தொழிலாளராக வேலை செய்ய தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏராளமான சனங்களும் வந்தனர். அவர்களின் தொகை இப்போது ஏறக்குறைய பத்து லட்சம் இருக்கும்.

அக்காலத்திலே தோட்டங்கள் மேலும் அபிவிருத்தியடைவதற்குப் பெரும் தடையாக இருந்தது தொழிலாளர் கிடையாமையே. ஆரம்பத்தில் இராசகாரிய முறையை அநுபித்தது அரசாங்கம் தனது தோட்ட வேலையைச் செய்வித்தது. ஆனால் அம்முறை சட்டபூர்வமாக ஒழிக்கப்பட்டதும் கிராமங்களில் உள்ளவர்கள் தோட்டங்களிற் போய் வேலை செய்ய விரும்பவில்லை. அதற்கான அவசியமும் அவர்களுக்கு அக்காலம் இருக்கவில்லை. தங்கள் சொந்தக் காணிபூமியையும் மனைவி மக்களையும் விட்டு விட்டு, அவர்கள் வெளியே போய்க் கூலிவேலை செய்ய விரும்பாமல் விட்டது நூதனம் அல்ல. காணியானது குடும்பம் முழுவதுக்கும் சொந்தமாகவிருந்தபடியால், அதில் வரும் வருமானத்தைக் குடும்பத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் பங்கிட்டுச் சீவியம் நடத்தினார்கள். மேலும், கூலி வேலைக்குப் போவது இழிந்த செயல் எனச் சில சாதியினர் கருதினர். தோட்டங்களுக்குச் சமீபமாக

வாழ்ந்தவர்கள் சிலரே தோட்ட வேலை செய்யச் சம்மதித்தார்கள். தோட்ட முதலாளிகள் எப்படியாவது தம் தோட்ட வேலைகளைச் செய்விப்பதற்குத் தொழிலாளரை வேண்டி இருந்ததால், அவர்கள் தென்னிந்தியாவில் இருந்து தொழிலாளரை வரவழைத்தனர்.

இவ்விஷயத்தில் அரசாங்கமும் தோட்டத்துரை மாருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தது. தொழிலாளரைக் கொண்டுவருவதற்காக மன்னாருக்கும் இராமேசுவரத்துக்குமிடையில் பல வள்ளங்களை வார்ட் தேசாதிபதி ஏற்படுத்தினார். தொழிலாளர் கரையிலிருந்து வந்து வடக்கு நெடுந்தெருவை அடைவதற்காக மன்னூரில் இருந்து மதவாச்சிவரை ஒரு தெருவீதியை கிரெகரி தேசாதிபதி அமைத்தார். தென்னிந்தியப் புகையிரதத்தில் வந்திறங்கிய தொழிலாளர், நேரே புகையிரத மார்க்கமாகத் தோட்டங்களுக்குப் போகக்கூடியவகையில் தலைமன்னூரிலிருந்து மதவாச்சிவரை ஒரு கிளை புகையிரதப்பாதையை மக்கலம் தேசாதிபதி இடுவித்தார். தோட்டத் தொழிலில் தென்னிந்தியத் தொழிலாளரை வசீகரிப்பதற்காக அரசாங்கம் தன்னாலான முயற்சிகளைச் செய்தது. அவர்களின் நன்மையை அது கவனிக்கத் தொடங்கியது. அவர்களைச் சரியாக நடத்தவேண்டுமெனவும், அவர்களுக்கு ஏற்ற வைத்திய வசதிகள் செய்துகொடுக்க வேண்டுமெனவும் முதலாளிமரை வற்புறுத்தியது.

வேறு வகையிலும் அரசாங்கம் தோட்டத்துரை மாருக்கு உதவிகள் செய்தது. தொழிலாளரிடமிருந்து சரியாக வேலை வாங்குவதற்கான சட்டங்களை அது இயற்றியது. இன்னும், தோட்டத்துரைமார்க்குத் தொழிலாளர் விடயமாக ஏற்படும் செலவைக் குறைக்கும் பொருட்டு, அத் தொழிலாளர் வீதி வரியோ கிராமச்சங்க வரியோ இறுக்க வேண்டியதில்லை எனவும், தொழிலாளர் புகையிரதப் பிரயாணம் செய்யும்பொழுது அரைச்செலவுடன் போய் வரலாம் எனவும் விதித்தது. அவர்களுக்கான வைத்திய சேவையின் பொருட்டு ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்தது. இந்தியாவில் இருந்து வரும் தொழிலாளர்

இங்கே அம்மை, பேதி முதலாம் தொற்றுநோய்களைக் கொண்டுவந்து பரப்பிவிடாதபடி, அவர்கள் இந்தியாவில் இருந்து வந்ததும் பரீட்சைக் காலம்வரை தங்குதற்கு வேண்டிய தங்கிடத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது.

2. வியாபாரமும் வங்கி முறையும்

தோட்டங்கள் அபிவிருத்தியடைந்ததன் பயனாக வியாபாரம் பெருகி வங்கி முறையும் தாபிக்கப்படலாயிற்று.

பிரித்தானிய ஆட்சிக்கால ஆரம்பத்தில் கறுவாவும் தெங்குப்பொருள்களுமே பிரதான வியாபாரப் பொருள்களாயிருந்தன. கறுவா பெரும்பாலும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டது. தெங்குப்பொருள்கள் சோழ மண்டலத்துக் கரைப்பிரதேசங்களுக்குச் சென்றன. இந்த வியாபாரத்தினால் அதிக வருவாய் கிடைக்கவில்லை. 1825-ம் ஆண்டில் 5,000,000 ரூபாய்க்கு மாத்திரமே வியாபாரம் நடந்தது. உள்ளூர் வியாபாரமும் அதிகமாய் இருக்கவில்லை. அதுவும் கொழும்பிலும் அதன் சுற்றுப்புறத்து ஊர்களிலும்தான் நடந்தது. கறுவா வியாபாரம்போன்ற வியாபாரங்களில் இதுவரை அரசாங்கமே ஏகபோக உரிமை உடையதாக இருந்தது. தனிப்பட்டவர்கள் வியாபாரம் செய்வதை ஊக்கப்படுத்துவதற்கு இவ்விதமான ஏகபோக உரிமை முறையை நீக்கிவிடவேண்டுமென்று, கோல்புராக் செய்த சிபாரிசின்படி 1833-ம் ஆண்டில் அரசாங்கம் ஏகபோக உரிமை முறையை ஒழித்துவிட்டது. ஆனால் இதனால் கைமேற் பயன் கிடைக்கவில்லை.

ஆனால் கோப்பிச் செய்கை விருத்தியடைய உள்ளூரிலும் வெளிநாடுகளிலும் வியாபாரம் அபிவிருத்தியானது. 1840-ம் ஆண்டில் 10,000,000 ரூபாவுக்கு மேலாக வெளிநாட்டு வியாபாரம் நடந்தது. இது 1825-ம் ஆண்டு வியாபாரத்திலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமாகும். இவ்வாறாக வியாபாரம் அபிவிருத்தியாக, 1877-ம் ஆண்டில் அது 100,000,000 ரூபாவுக்காகியது.

பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு முன் இலங்கையில் அதிக பணப்புளக்கம் இருக்கவில்லை என்பதை நாங்கள் முந்தியே படித்திருக்கிறோம். சனங்கள் பொதுவாக வறியவராக இருந்தார்கள். அவர்களுடைய தேவைகளும் குறைவாகவே இருந்தன. அரசனும் அவனுடைய பிரதானிகளுமே செல்வர்கள் எனக் கூடியவராயிருந்தனர். அவர்களுக்கும் பிரதானமாத நிலம்புலத்தின் மூலமாகவே வருமானம் கிடைத்தது. அரசனுக்கு கபடகம் எனப்படும் பல நிலங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு பிரதானிக்கும் குறைந்த பட்சம் ஒரு நிந்தகமமாவது இருந்தது. இந்நிலங்களை எல்லாம் பண்படுத்தி அவற்றில் வேளாண்மை செய்வதற்கு அரசனுக்கோ பிரதானிகளுக்கோ பணம் தேவைப்படவில்லை. இந்நிலங்களில் வசித்த குடியானவர்கள் அவற்றில் விவசாயம் செய்தனர். அவ்வாறு செய்தலை தமது கடமையாகவே அவர்கள் கருதினார்கள். வேறும் சில கடமைகளும் அவர்கள் தமது நிலச் சொந்தக்காரர்க்குச் செய்துகொடுத்தனர். இக்கடமைகளைச் செய்யத் தவறினால் நிலச் சொந்தக்காரர் தங்களை நிலத்திலிருந்து குடியெழுப்பிவிடுவர், தண்டிப்பர் என்ற பயம் அவர்களுக்கு இருந்தது.

ஆனால் பிற்காலத்தில் திறக்கப்பட்ட தோட்டங்கள் இம்முறையில் நடத்தப்படவில்லை. பழைய மானிய முறைப்படி ஒரு குடிமகன், தனது முதலாளி சொன்ன வேலைகளைத் தட்டமுடியாது. ஆனால் தோட்டத் தொழிலாளி வேலை செய்ய உடன்படவோ மறுக்கவோ முழு உரிமையும் உடையவனாவான். அவன் வேலை செய்ய உடன்பட்டால் அவனுக்குரிய வேதனம் நிலமாயில்லாது பணமாகக் கொடுக்கப்படும். இப்படியான தோட்டத் தொழிலாளரின் சம்பளத்துக்குப் பணம் செலவழிப்பதுடன் தோட்டத்தை வாங்கவும் தளபாடங்கள், இயந்திரங்கள் என்பவற்றை ஏற்படுத்தவும் ஏராளமான பணத்தை தோட்ட முதலாளிகள் முடக்கவேண்டியிருந்தது. ஆரம்பத்தில், குறைந்தது மூன்று ஆண்டுகளுக்கு தனது தோட்டத்தில் இருந்து ஒரு முதலாளி எவ்வித வருமானத்தையும் எதிர்பார்க்கமுடியாது.

எனவே, வீடுகளில் பணத்தைக் கட்டுவாங்கித் தம் தொழிலைத் தோட்டத்துரைமார் நடத்தினர். கடன் வாங்கும் பணத்துக்கு ஈடாகத் தங்கள் தோட்டம் முதலாயினவற்றை அவர்கள் பிணைவைத்தனர். லண்டன் வியாபாரி ஒருவர் வெளிநாட்டுப் பணத்தைக்கொண்டு ஒரு வங்கியை 1841-ம் ஆண்டில் தாபித்தார். இதுவே இலங்கையில் தாபிக்கப்பட்ட முதல் வங்கி. 1843-ம் ஆண்டில் இதற்குக் கண்டியில் ஓர் கிளைவங்கி ஏற்பட்டது. தோட்டங்களுக்கு உதவிபுரியும் விருப்பத்தினால் அரசாங்கமும் இந்த வங்கிக்கு எல்லா உதவிகளையும் அளித்தது. இதன் பின்னர் வேறும் பல வங்கிகள் ஒவ்வொன்றும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. தோட்ட அபிவிருத்திக்கும் வியாபார வளர்ச்சிக்கும் இவ்வங்கிகள் பெரிதும் துணைபுரிந்தன.

3. பட்டினங்களின் வளர்ச்சி

பிரித்தானிய ஆட்சிக்கு முன்னர் இலங்கையிலே முக்கியத்துவம்வாய்ந்த பட்டினங்கள் வெகு சிலவே இருந்தன என்று நாம் ஏற்கெனவே கூறியுள்ளோம். தோட்டங்கள் தோன்றியதாலும், அதன் பயனாக வியாபாரமும் போக்குவரத்தும் அதிகரித்ததாலும், கொழும்பு, கண்டி, காலி ஆகிய நகரங்கள் வளர்ச்சியடைந்தன. வியாபாரிகள், தொழிலாளிகள், ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்யும் வர்த்தகர் என்பவர்கள் கூடும் தோட்டப் பகுதிகளிலும் சிறு சிறு பட்டினங்கள் தோன்றின.

இவ்வாறாகத் தோன்றிய பட்டினங்களும் நகரங்களும் பல புதிய பிரச்சினைகளை உண்டாக்கின. கிராமங்களில் வீடுகள் நெருக்கமில்லாமல் இருந்தன. சனங்கள் திறந்த வெளிகளில், காற்றோட்டமுள்ள இடங்களில்* அநேகமாக வசித்தபடியால் அவர்கள் பெரும்பான்மையும் சுகாதேகிகளாக வாழ்ந்தனர். பட்டினங்களில் இந்த நிலைமை இல்லை. அங்கே வீடுகள் நெருக்கமாக இருந்தன. மலசலம் விமோசனம் செய்யும் இடங்களில் அசுத்தம் தேங்கி நிற்பதால் குடிதண்ணீர் அசுத்தப்பட்டது.

அன்றியும், வியாதிகள் பரவக்கூடியவனாகிய உணவுப் பண்டங்கள் விற்பனை செய்யப்பட்டன. அதன் பயனாகத் தொற்றுநோய்கள் பட்டினங்களிலும் நகரங்களிலும் உண்டாகிக் கிராமங்களுக்கும் பரவின.

இத்தகைய நிலைமைகளைத் தடுப்பதற்காக அரசாங்கம் முனிசிப்பாலிற்றி என ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்படும் மாநகரசபைகளைத் தாபித்தது. கொழும்பிலும் கண்டியிலும் 1866-ம் ஆண்டிலும் காலியில் 1867-ம் ஆண்டிலும் மாநகரசபைகள் தாபிக்கப்பட்டன.* மற்ற முக்கியமான பட்டினங்கள் சுகாதார பரிபாலனசபைகளின் மேற்பார்வையிற் கொண்டுவரப்பட்டன. 1892-ம் ஆண்டில் சிறிய பட்டினங்களும் சுகாதாரசபைகளின் பரிபாலனத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. பெரிய பட்டினங்கள் ஒவ்வொன்றும் 'லோக்கல் போர்ட்' என வழங்கப்பட்ட தல பரிபாலனசபைகளின் மேற்பார்வையில் விடப்பட்டன. 1920-ம் ஆண்டில் பெரிய பட்டினங்களாகிய இவை நகரசங்க† ஆட்சியில் விடப்பட்டன.

4. நிருவாகச் சீர்திருத்தங்கள்

நாடு அபிவிருத்தி எய்தி தோட்டங்கள் நாடெங்கும் தோன்றவே நாட்டின் நிருவாக முறையையும் மாற்றியமைக்கவேண்டியிருந்தது.

சிவில் சேவை அதிகாரிகளின் திறமையைப் பொறுத்தே இலங்கையில் நல்ஆட்சி நிலவியதென்று நாம் முன்னர்ப் படித்திருக்கிறோம். தோட்டங்கள் அபிவிருத்தி அடைய அரசாங்கத்தின் வருவாயும் அதிகரித்தது. அதன் பயனாக சிவில் சேவை உத்தியோக முறைகளைத் திருத்தியமைத்து, சிவில் சேவை உத்தியோகத்தரை உண்மையில் திறமையுள்ளவர்களாக்க வசதி ஏற்பட்டது. 1845-ம்

*இப்போது யாழ்ப்பாணம், குருநாகல், நீர்கொழும்பு, நுவரெலியா என்பவற்றிலும் மாநகரசபைகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

†Urban Councils.

ஆண்டில் சிவில் சேவை உத்தியோகத்தரின் சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டது. 55 வயதுவரை சேவை புரிவோர்க்கு பென்ஷன் எனப்படும் உபகாரவேதனம் வழங்கப் பட்டது. நன்றாகக் கடமையாற்றியவர்களுக்கு ஒழுங்காக உத்தியோக உயர்வு கிடைத்தது. சிவில் சேவை அதிகாரிகளாகச் சேர விரும்புவோர், இதற்கெனவுள்ள பிரவேசப் பரீட்சையொன்றில் சித்திபெறவேண்டும் என விதிக்கப்பட்டது. இப்பரீட்சையில் சித்தியெய்திய பின்வேலை பழகுவதற்கும் நாட்டு மொழிகளைப் படிப்பதற்கும் அவர்களுக்கு வசதியளிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர்த்தான் திட்டமான உத்தியோகங்கள் வழங்கப் பட்டன. அக்காலத்தில் பல சிவில் சேவை அதிகாரிகள் கோப்பித் தோட்டச் செய்கையில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்று முன்னர்ப் படித்திருக்கிறோம். அவர்கள் அதை விட்டுவிடவேண்டுமெனவும், தம் முழுநேரத்தையும் தம் உத்தியோகக் கடமைகளிலேயே செலவிடவேண்டுமெனவும் கட்டளையிடப்பட்டனர்.

தோட்டங்கள் அபிவிருத்தியடைந்ததால், அரசாங்கப் பகுதிகள்* பல தோன்றி விஸ்தரிக்கப்பட்டன. தோட்டப் பகுதிகளுக்கு தெருவீதிகள் இடவேண்டியிருந்ததால், பொதுவேலைப் பகுதியில் உத்தியோகத்தர் அதிகமாக நியமிக்கப்பட்டனர். தோட்டக்காரர் நிலங்களை வாங்கிவந்தபடியால், அவற்றை அளத்தல் முதலாம் கருமங்களைக் கவனிப்பதற்காக அளவை யதிகாரியின் பகுதி† உத்தியோகத்தரும் அதிகரிக்கப்பட்டனர். தோட்டங்களில் இருந்த தொழிலாளருக்கு வைத்திய வசதிகள் செய்துகொடுத்தற்காகப் 19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அரசாங்க வைத்தியப் பகுதியும்‡ விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இப்போது விவசாயப் பகுதி§ என வழங்கப்படும் பகுதி 19-ம் நூற்றாண்டில் தாவர

*அரசாங்க ஆலாக்கா என்றும் கூறுவர்.

†Surveyor-General's Department.

‡Medical Department.

§Agricultural Department.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி என்ற பெயருடன் இருந்தது. தோட்டங்களுக்கு உதவிபுரிவதன் பொருட்டே விவசாயப் பகுதி 20-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. தோட்ட முதலாளிகள் புகையிரதப் பாதைகள் தேவை என்று கேட்டுக்கொண்டபடி மிஷற்றான் புகையிரதப் பகுதி* உண்டானது.

நாட்டின் அபிவிருத்தியை முன்னிட்டு, இதுவரை ஐந்தாக இருந்த மாகாணங்கள் ஒன்பதாக்கப்பட்டன. அரசாங்கச் செலவைக் குறைப்பதற்காக கோல்புறாக் இலங்கையின் மாகாணங்களை ஐந்தாகக் குறைத்தார் என்பதை முன்னர் அறிந்தோம். கொழும்பில் இருந்து பரிபாலிப்பதற்கு அப்போதிருந்த மேல் மாகாணம் மிகப் பெரியதென்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்தது. அது போலவே போக்குவரத்து வசதிகள் இல்லாததால் இரத்தினபுரிப் பகுதியைக் காலியில் இருந்து பரிபாலிப்பதும் கஷ்டம் என அறிந்தது. எனவே, 1845-ம் ஆண்டில் சிலாபம், புத்தளம் ஆகியவற்றை மேல் மாகாணத்திலிருந்து பிரித்து, குருநாகல் பகுதியையும் சேர்த்து வடமேல் மாகாணம் என ஒரு மாகாணத்தை நவமாக அமைத்தது. இரத்தினபுரிப் பகுதி மேல் மாகாணத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது. அநுராதபுரம் யாழ்ப்பாணப் பிரிவின் கீழும், தம்மங்கடவை மட்டக்களப்புப் பிரிவின் கீழும் இருந்துவந்ததால், அவற்றைச் செவ்வனே கவனித்துப் பரிபாலிக்க முடியாது என்று அறிந்த கிரெகரி தேசாதிபதி, 1873-ம் ஆண்டில் அவை இரண்டையும் சேர்த்து வடமத்திய மாகாணம் என்ற ஓர் மாகாணத்தை உண்டாக்கினார். தோட்டங்கள் பெருகியதன் பயனாக வதுளை அதிக கவனம் பெறவேண்டுமெனவும், கண்டியில் இருந்த மாகாண அதிபதி அதன் மீது அதிக கவனம் செலுத்த முடியாதென்றும் உணர்ந்தார். கொழும்பு வெகு தூரத்தில் இருப்பதால் இரத்தினபுரி, கேகாலை ஆகிய பகுதிகளுக்கு அதிக கவனம் செலுத்தப்படவில்லை என்பதையும்

*Railway Department.

அவர் கண்டார். 1886-ம் ஆண்டில் ஊவா மாகாணம் என்னும் ஓர் மாகாணத்தை அவர் உண்டாக்கினார். மத்திய மாகாணத்துடன் இருந்த வதுளைப் பகுதியை அதிலிருந்து பிரித்து, தென் மாகாணத்தைச் சேர்ந்திருந்த புத்தல, வெல்லவாயா பகுதிகளையும் பிரித்து அவற்றை அடக்கியதே ஊவா மாகாணம். கேகாலை, இரத்தினபுரிப் பகுதிகளை ஒன்றாக்கி சப்பிரகமுவா மாகாணமென ஒரு தனி மாகாணத்தை 1889-ம் ஆண்டில் அவர் உண்டாக்கினார்.

5. நீதிபரிபாலன, சட்டசம்பந்தமான சீர்திருத்தங்கள்

நிருவாகப் பகுதியிலிருந்து நீதிபரிபாலனம் 1833-ம் ஆண்டில் எவ்வாறு பிரிக்கப்பட்டது என்பதை முன்னர்க் கூறினோம். ஆனால் பல பகுதிகளில் சில உத்தியோகத்தார் பழைய முறைப்படி குடிசனங்களிடம் திறை சேகரிப்பதோடு வழக்கு விசாரணைகளும் நடத்தித் தீர்ப்புக் கூறி வந்தார்கள். முன்னையது தேசாதிபதியின் மேற்பார்வையிலும், பின்னையது உயர்தர நீதிமன்றத்தின் மேற்பார்வையிலும் நடந்துவந்தன. தோட்டப் பகுதிகளிலே இம்மாதிரிக் கடமைகளை வேறு வேறு உத்தியோகத்தார் பார்க்கவேண்டுமென 1860-ம் ஆண்டில் தீர்மானிக்கப்பட்டு அதற்கான ஒழுங்குகளும் செய்யப்பட்டன. இலங்கைச் சட்டங்கள்—அவற்றிலும் விசேடமாக வியாபாரம் சம்பந்தமான சட்டங்கள்—ஆங்கிலச் சட்டங்களுடன் ஒத்திருக்கும்வகையில் மாற்றப்பட்டன.

நீதிபரிபாலன முறையில் ஏழைகளுக்கு அநுகூலமான வகையில் சில மாற்றங்களை அரசாங்கம் செய்தது. 1844-ம் ஆண்டில் பொலிசு நீதித்தலங்கள்* தாபிக்கப்பட்டன. 1848-ம் ஆண்டில் றிக்குவெஸ்ற் கோடுகள்† எனப்படும் சிறுவியாச்சிய நீதித்தலங்கள் நிறுவப்

*Police Courts.

†Courts of Requests.

பட்டன. அற்ப கிறிமினல் குற்றங்களைப் பொலிசு நீதித் தலங்களும், அற்பமான சிவில் வியாச்சியங்களை றிக்கு வெஸ்ற் கோடுகளும் விசாரணை புரிந்தன. இந்த நீதித் தலங்களில் சுலபமான முறையில் வியவகாரங்கள் நடாத்தப்பட்டன. அதனால் வழக்குகளை இலேசாகவும் விரைவாகவும் விசாரித்துத் தீர்ப்பளிக்க முடிந்தது. விவசாயம், நீர்ப்பாசனம் சம்பந்தமாகத் தேசவழமைக்கு மாறாக நடப்பவர்கள் செய்யும் குற்றங்களை விசாரித்துத் தீர்ப்புக் கூறுதற்கு கிராமச் சங்கங்களுக்கு 1856-ம் ஆண்டில் வார்ட் தேசாதிபதி அதிகாரம் வழங்கினார். அற்பமான கிறிமினல் குற்றங்களையும் விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்கும் அதிகாரம் 1871-ம் ஆண்டில் ரெபின்ஸன் தேசாதிபதியால் கிராமச் சங்கங்களுக்கு வழங்கப்பட்டன.

6. சட்டசபை, பத்திரிகைகள்

அரசாங்க வருமானத்தை அதிகரிப்பதற்காக தோட்டங்களுக்கு அரசாங்கம் உற்சாகம் அளித்ததென்று நாம் ஏற்கெனவே படித்திருக்கிறோம். சில சமயங்களில் தோட்டத்துரைமாரும் வியாபாரிமாரும் அரசாங்கத்தை நெருக்க, அதனை மறுக்கமுடியாது அரசாங்கம் அவர்களுடைய கோரிக்கைகளுக்கு இணங்கவேண்டியும் ஏற்பட்டது.

தமது தேவையை வற்புறுத்தி அரசாங்கத்தை இணங்கச் செய்வதற்கு தோட்டத்துரைமாரும் வியாபாரிமாரும் இரண்டு வழிகளை அநுசரித்தார்கள். கோல்புறாக் செய்த சிபாரிசுக்கிணங்க அரசாங்கம் இலங்கையிலே ஓர் சட்டநிருபணசபையை* ஏற்படுத்தியது. இதில் ஒன்பது உத்தியோக அங்கத்தவர்களும் ஆறு உத்தியோகப் பற்றில்லாத அங்கத்தவர்களும் அங்கம் வகித்தனர். உத்தியோகப்பற்றில்லாத அங்கத்தவரில் பாதிப்பேர் ஐரோப்பிய தோட்டத்துரைமாராகவும் வியாபாரிகளாவுமிருந்த படியால், அவர்கள் தமது தேவைகளைச் சட்டநிருபணசபையில் வற்புறுத்தி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு

*Legislative Council: சட்டசபை என்றும் கூறுவர்.

நல்ல போக்குவரத்து வசதிகள் தேவைப்பட்டன. அரசாங்கம், தமது கோரிக்கைகளை ஆதரியாது எதிர்க்கும்போதெல்லாம் சட்டநிருபணசபையைத் திருத்தி அமைக்கவேண்டுமெனக் கிளர்ச்சி செய்தனர். அரசாங்கத்தின் கொள்கையைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக சட்டநிருபணசபையில் உத்தியோகப்பற்றில்லாத அங்கத் தவரின் தொகையை அதிகரிக்கவேண்டுமென அவர்கள் வாதாடினர். இதில் ஒல்லாந்த, சிங்கள, தமிழ் அங்கத் தவர்களும் ஆதரவு அளித்துவந்தனர்.

சட்டநிருபணசபையைச் சீர்திருத்தி அமைக்க வேண்டுமென்ற பெரிய போராட்டம் 1865-ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது. இலங்கையின் இராணுவ பாதுகாப்புக்கான செலவில் ஓர் பகுதியை இலங்கை அரசாங்கம் கொடுத்து வந்தது. ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம்* இத்தொகையை அதிகரித்ததுமல்லாமல், வருடந்தோறும் இத்தொகையை அதிகரிக்கப்போவதாகவும், இலங்கையின் இராணுவப் பாதுகாப்புக்கான செலவு முழுவதையும் ஈற்றில் இலங்கையே கொடுக்கவேண்டுமெனவும் கூறியது. இத்தொகை அதிகம் எனச் சட்டநிருபணசபையில் இருந்த உத்தியோகப்பற்றில்லாத அங்கத்தவர்கள் கருதினார்கள். அத்துடன் அத்தொகை எவ்வளவாக இருக்க வேண்டும் என்பதை நிர்ணயிக்கும் உரிமை சட்டநிருபண சபைக்கே இருக்கவேண்டுமெனவும் வாதாடினர். புகையிரதப்பாதைகள், தெருவீதிகள் முதலியவற்றை நிர்மாணிப்பதைவிடுத்து வேறு கருமங்களில் பணத்தைச் செலவு செய்வதை ஐரோப்பியத் தோட்ட முதலாளிகள் விரும்பவில்லை. ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் உத்தியோகப் பற்றில்லாத சட்டநிருபணசபை அங்கத்தவர்களின் கோரிக்கைகளைப் புறக்கணித்துவிடவே அவர்கள் ஒரே முகமாகத் தமது பதவிகளை விட்டு விலகினர். சில வருடங் களாகச் சட்டநிருபணசபை நடைவடிக்கைகளிற் பங்கு பற்றவும் அவர்கள் மறுத்தனர். * இலங்கைச் சங்கம்†

*Imperial Government.

†Ceylon League.

என ஓர் சங்கத்தை அவர்கள் ஏற்படுத்தி, சட்டநிருபண சபையிலே உத்தியோகப்பற்றில்லாத அங்கத்தவர்கள் தொகையை அதிகரிப்பதற்காக இலங்கையிலும் இங்கி லாந்திலும் கிளர்ச்சி செய்தார்கள்.

குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி இவர்களுடைய கோரிக்கையை மீண்டும் நிராகரித்தார். உத்தியோகப்பற்றில்லாத அங்கத்தவர்களின் தொகையை அதிகரித்து, பிரதிநிதித்துவம்வாய்ந்த சட்டநிருபணசபையை ஏற்படுத்தினால் ஏழாயிரம், எண்ணாயிரம் ஐரோப்பியரும் ஒல்லாந்தரும் அதிகாரம் நடாத்துவார்கள். 20 லட்சம் தொகையுள்ள சிங்களர், தமிழர், முஸ்லிம்களாகியோரின் நலஉரிமைகளைச் செவ்வனே பாதுகாக்க முடியாமற் போய்விடும். அவர்களுடைய கல்வி, நிலைமை முதலியன பிற்போக்காயிருந்தபடியால், அவர்களுக்கு ஏற்ற - பிரதிநிதித்துவமில்லாத போய்விடும் எனக் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி கருதி, சீர்திருத்தம் கோரிய வர்களின் கோரிக்கைகளைப் புறக்கணித்தார்.

அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தத் தோட்ட முதலாளி மாறும் வியாபாரிமாறும் இன்னோர் முறையினைக் கையாண்டனர். அதாவது புதினப் பத்திரிகைகளை வெளியிடுவது என்க. 'அரசாங்க கஸெற்'* என்ற ஓர் பத்திரிகையை அரசாங்கம் அக்காலம் வெளியிட்டு வந்தது. அதனை 1832-ம் ஆண்டு அது விஸ்தரிக்க எண்ணி, அதன் பெயரையும் 'கொழும்பு ஜேர்னல்'† என மாற்றிப் பொதுசனங்களும் தமது அபிப்பிராயங் களை விளக்கிக் கட்டுரைகள் எழுதலாம் எனக் கூறியது. அரசாங்கம் புதினப் பத்திரிகையை நடத்தக்கூடாதென ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் கூறி அந்தப் பத்திரிகையை நிறுத்திவிட்டது. 1834-ம் ஆண்டில் 'ஒப்சேர்வர்'‡ என்ற பெயருடன் ஒரு பத்திரிகையை ஐரோப்பிய

*Government Gazette.

†Colombo Journal.

‡Observer.

வர்த்தகர்கள் ஆரம்பித்தனர். இது பின்னர் 'கொழும்பு ஒப்சேர்வர்' என அழைக்கப்பட்டது. 'சிலோன் எக்சாமினர்'* என்ற இன்னொரு பத்திரிகையையும் 1846-ம் ஆண்டில் அவர்கள் ஆரம்பித்தனர். இவ்விரு பத்திரிகைகளும் அரசாங்கத்தின் செய்கைகளைக் கண்டித்ததுமன்றி, ஐரோப்பிய வியாபாரிமாரும் தோட்ட முதலாளிகளும் விரும்பியவற்றை அரசாங்கம் செய்யும்படியும் நெருக்கிவந்தன.

மூன்றாம் பாகம்

சமுதாய, அரசியல் சீர்திருத்தங்கள்

'பிரித்தானிய ஆட்சி இலங்கையில் எவ்வாறு தாபிக்கப் பட்டது? இக்காலத்துக்கேற்ற அரசியல் நிருவாக முறை எவ்வாறு ஏற்படுத்தப்பட்டது? தோட்டங்கள் எங்ஙனம் பெருகின? போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் எவ்வாறு பல்கின? விவசாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பொருளாதார முறை மாறி வர்த்தகத்தை ஆதாரமாகக்கொண்ட பொருளாதார முறை எங்ஙனம் ஏற்பட்டது? என்னும் இன்னோரன்ன விடயங்களை இதுவரை கவனித்தோம். இனி சனங்களின் வரலாறு; பிரதானிகளின் வரலாறு; குடியானவர்களின் சரித்திரம்; மத்திய வகுப்பாரின் தோற்றம்; அரசியலமைப்பில் அபிவிருத்தி; மத்திய வகுப்பாருக்கு அது எவ்வாறு அதிகாரத்தை வழங்கியது? பின்னர் பாட்டாளிமக்கள் எனவும் வழங்கப்படும் தொழிலாளர் கைக்கு எவ்வாறு அரசியல் அதிகாரம் மாறியது? என்னும் விடயங்களைப் பற்றி இப்பாகத்திற் கூறுவாம்.

பிரித்தானியர் இலங்கைக்கு வந்த காலத்தில் இங்கே பல சாகியத்தினர் வசித்துவந்தனர். இவர்களில் பிரதானமானவர்கள் சிங்களர். ஐரோப்பிய சாகியத்தினர் கரை மாகாணங்களில் வசித்ததன் பயனாகச் சிங்களரில் இரண்டு பிரிவுகள் ஏற்பட்டன. ஒன்று தாழ்ந்த பிரதேசச் சிங்களர்; மற்றது கண்டிச் சிங்களர். இவர்களை மலைநாட்டுச் சிங்களர் என்றும் அழைப்பர். தாழ்ந்த பிரதேசச் சிங்களர் தீவின் மேற்குப் பாகத்திலும் தென் பாகத்திலும் வசிக்கின்றனர். கண்டிச் சிங்களர் மத்திய மலைநாடுகளில் வசிக்கிறார்கள். சிங்களருக்கு அடுத்ததாக முக்கியமானவர்களும் தொகையிற் குறைந்தவர்களும்

*Ceylon Examiner.

தமிழர். இவர்கள் பிரதானமாக வட மாகாணத்திலும் கீழ் மாகாணத்திலும் வசிக்கிறார்கள். சோனகரில் பெரும் பகுதியினர் கீழ் மாகாணத்தில் வசிக்கிறார்கள். மற்ற வர்கள் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளில் விரவி இருக்கிறார்கள். ஒல்லாந்தரும் மலாயரும் பிரதானமாகப் பட்டினங்களிலேயே வசிக்கிறார்கள்.

இலங்கை மக்களுக்கிடையே சமயரீதியாகவும் பிரிவுகள் உள. சிங்களரிற் பெரும்பான்மையினர் பெளத்தர்கள்; தமிழர் பெரும்பாலும் இந்துக்கள்; சோனகரும் மலாயரும் இஸ்லாமியர்; ஒல்லாந்தர் கிறிஸ்தவ மார்க்கத்தில் புரட்டஸ்தாந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். போர்த்துக்கீச ஆட்சியில் தாழ்ந்த பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிங்களர் பலரும், தமிழரும் ரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்தைத் தழுவினர். டச்சுக்காரர் ஆட்சியில் இவ்வாறுகப் பலர் புரட்டஸ்தாந்திய வகுப்பைத் தழுவினர்.

சிங்களர், தமிழருக்கிடையே பலவகையான சாதிப் பிரிவினைகள் இருந்தன. இச்சாதிப் பிரிவினை எப்படியாகத் தோன்றியபோதிலும், இக்காலத்தில் இருந்து வரும் சாதி வித்தியாசம், செய்தொழில் வேற்றுமையினால் தான் ஏற்பட்டது. மூன்று தொழில்களில் இப்பிரிவினையை அடக்கலாம். அவையாவன: (1) பிரதானிகள், (2) பிக்குகளும், புரோகிதரும், (3) விவசாயிகளும் கைவினைஞரும். சோனகர் விவசாயிகளாகவோ, கைவினைஞராகவோ, வியாபாரிகளாகவோ இருந்தனர். மலாய வகுப்பினர் டச்சுக்காரர் காலத்தில் சேனையிற் சேர்ந்திருந்தார்கள். பிரித்தானியர் காலத்திலும் அவர்களின் கீழ்ச் சேவைக்கமர்ந்தனர். ஒல்லாந்தர் டச்சுக்கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியில் வேலைபார்த்தார்கள். பின்னர் பிரித்தானியர்க்குக் கீழும் தொழில் செய்தனர்.

சமுதாய அமைப்பில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும், அரசியல் அதிகாரம் எவ்வாறு பொதுசனங்களின் கைக்கு வந்ததென்பதையும் இப்பகுதியில் இனிக் கவனிப்பாம்.

8-ம் அத்தியாயம்

தலைமைக்காரரும் குடியானவர்களும்

1. தலைமைக்காரர்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கிராமப் பகுதிகளில் தலைமைக்காரரே ஆட்சி நடத்தினர் எனலாம். அதன் பின்னர் அவர்களுடைய அதிகாரம் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்தது. 1938-ம் ஆண்டில் அவர்களுக்குப் பதிலாக அரசாங்கம் பிரிவுக் காரியாதிகாரிகள்* என ஓர்வகை உத்தியோகத்தரை நியமித்தது. பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் தலைமைக்காரராக விருந்த பிரதானிகளுக்கு எவ்வளவு செல்வாக்கு இருந்ததென்பதையும், பின்னர் தமது செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் அவர்கள் பெரிதும் இழந்தார்கள் என்பதையும் முந்திய அத்தியாயம் ஒன்றில் கூறினோம். 1817-1818-ல் நடந்த கலகத்தின் பின்னர் தாம் இழந்த அதிகாரத்தை மீளவும் பெறமுடியாதென்பதை அவர்கள் கண்டார்கள். இராசகாரிய முறை ஒழிக்கப்பட்டதும் அவர்களுடைய செல்வாக்கு மேலும் குறைந்தது. எல்லாருக்கும் பொதுவான நியாய முறை, அவர்களுடைய செல்வாக்கு, அதிகாரங்களை இன்னும் குறைத்தது. எல்லாரும்போலவே அவர்களும் பொதுச்சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் என்ற உணர்ச்சி உண்டாகவே, இப்படியான மாற்றங்களை எதிர்க்க அவர்கள் நடைவடிக்கை எடுக்கவில்லை.

அதிகாரம்தான் குறைந்தபோதிலும், தலைமைக்காரர்தம் பதவிகளைக் கைவிடவில்லை. நோர்த் தேசாதிபதி விசேடமாக ஆரம்பித்த 'செமினரி' என்னும் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சிலர் கல்வி கற்றார்கள்.

*Divisional Revenue Officers.

எல்லாத்தலைமைக்காரருக்கும் ஆங்கிலம் தெரியவேண்டும் என்று 1828-ம் ஆண்டில் பிரித்தானிய - அரசாங்கம் கட்டளையிடவே, மற்றவர்களும் ஆங்கிலம் கற்க முற்பட்டனர். 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தமது ஆட்சியை தலைமைக்காரர் விரும்பவில்லை என அரசாங்கம் நினைத்து அவர்கள்மீது அவநம்பிக்கைகொண்டது. ஆனால் ஐரோப்பிய உத்தியோகத்தரோ சிங்களம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளையும், சனங்களின் பழக்கவழக்கங்களையும் அறியாமல் இருந்தபடியால் தலைமைக்காரரின் உதவியை அவர்கள் பெறவேண்டியே இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் தமிழ்த் தலைமைக்காரருடைய நிலைமையில் அதிக மாற்றம் ஏற்படவில்லை. சிங்களத் தலைமைக்காரரைப்போல் இவர்கள் சனங்களிடத்து அதிக அதிகாரம் உடையவர்களாயும் இருக்கவில்லை. ஏனெனில், தமிழ்ப் பகுதிகளில் சேவைக்காக நிலத்தை மான்யமாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் அதிகமாக இல்லாதிருந்தது. எனவே, முன்னர் டச்சுக்காரரின் கீழ்ச்சேவை செய்தது போலவே பிரித்தானியர் கீழும் தமிழ்த் தலைமைக்காரர் சேவை புரிந்தனர்.

1848-ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தின் பின் சிங்களத் தலைமைக்காரர் கொஞ்சம் சீராக நடத்தப்பட்டார்கள். அந்த வருடத்தில் நிகழ்ந்த கலகங்களுக்குத் தலைமைக்காரரும் பிக்குகளுமே காரணர் என்றும், பிரித்தானிய ஆட்சியைக் கவிழ்த்துவிடவே கலகம் நடத்தப்பட்டதென்றும் ஆரம்பத்தில் கருதப்பட்டது. ஆனால் அத்தகைய சூழ்ச்சி எதுவும் இருக்கவில்லை என்பதைப் பின்னர் அரசாங்கம் உணர்ந்து, நாட்டில் நல்ல ஆட்சி நடத்துவதற்குத் தலைமைக்காரரின் ஒத்தாசை தேவை என்பதைக் கண்டது. எனவே, 1871-ம் ஆண்டில் கிராமச் சங்கங்களின் நீதிபரிபாலன அதிகாரம் அதிகரிக்கப்பட்டபோது, பகுதித் தலைமைக்காரரே இக் கிராமச் சங்கத் தலைவர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு தலைமைக்காரர் தாம் இழந்த அதிகாரத்தில் சில வற்றைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

வளர்ச்சியுற்றுக்கொண்டே வந்த அரசாங்கத் தேவைகளுக்கேற்றபடி தலைமைக்காரர் தம் கடமைகளை நிறைவேற்ற முடியாமலிருந்ததால், 19-ம் நூற்றாண்டு முடிவில் தலைமைக்காரர் தமது செல்வாக்கை மீண்டும் இழக்க நேர்ந்தது. தங்கள் தங்கள் பகுதிகளில் சமாதானத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதே தலைமைக்காரரின் பிரதான கடமையாக இருந்தது. கிராமங்கள் பிரிந்து தனித்தனியே இருந்த காலத்தில் இது அவ்வளவு கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. ஆனால் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் பெருகவே, குற்றங்களைத் தடுப்பது கிராமத் தலைமைக்காரருக்குச் சிரமமாயிற்று. கிராமத் தலைமைக்காரர் ஒழுங்கையும் சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டக் கஷ்டப்பட்டதால், பிரதானத் தலைமைக்காரர் பாடும் கஷ்டமாயிற்று. இதன் பயனாக பொலிசுத் தானங்களை கிராமங்களிலும் ஏற்படுத்தவேண்டி ஏற்பட்டது. இதனால் தலைமைக்காரரின் அதிகாரமும் செல்வாக்கும் மேன்மேலும் குறைந்தன. பொலிசுத் தலைமைக் காரியாலயம் கொழும்பில் உள்ளது. அக்காலத்தில் பட்டினங்களில் மாத்திரமே இருந்த பொலிசு அதிகாரம் இவ்வாறு கிராமப் பக்கங்களுக்கும் படிப்படியாக விஸ்தரிக்கப்பட்டதால், தலைமைக்காரருக்கிருந்த செல்வாக்குக் குறையலாயிற்று. இதுபோலவே வேறு அரசாங்கப் பகுதிகளும் இதுகாறும் தலைமைக்காரர் பார்த்துவந்த கடமைகளைத் தாமே ஏற்றுக்கொண்டதால் தலைமைக்காரரின் ஆதிக்கம் மேலும் குறைந்தது.

பெரும்பாலும் எல்லாக் கருமங்களிலும் பயிற்சி பெற்ற உத்தியோகத்தர் மூலம் கடமைகளைச் செய்விப்பதே அரசாங்கக் கொள்கையாக இருந்தது. தலைமைக்காரர் பழைய முறைப்படியே அலுவல்களைப் பார்த்தனர். புதிய நிலைமைகளுக்கேற்றவாறு தமது நடைவழிகளை ஓரளவுக்கு அமைத்தும் கொண்டார்கள். பலர் பிரசித்திவாய்ந்த குடும்பங்களில் தோன்றியபடியால், சனங்

களுடன் அதிகம் செல்வாக்குடையவர்களாயிருந்தார் தளையன்றி அரசாங்கத்தில் வகிக்கும் உத்தியோக அந்தஸ்தினால் அச்செல்வாக்கைப் படைக்கவில்லை. சில சமயங்களில் அவர்கள் தம்மெண்ணப்படி நடக்கும் தனிப் போக்குடையவர்களாயிருந்தபடியால், தற்கால முறைப் படி தலைமைக் காரியாலயங்களிலிருந்து கருமங்களை நடத்துவிக்கும் நிருவாக முறைக்கு—அதாவது தலைமைக் காரியாலயத்திலிருப்பவர்கள் இடம் கட்டளைகளுக்கிணங்கும் முறைக்கு—ஏற்றவர்களாயிருக்கவில்லை. புதிதாகத் தோன்றியுள்ள மத்திய வகுப்பினர்கூட இந்தப் பழைய தலைமைக்காரர் ஆட்சி முறையை எதிர்த்தார்கள். அரசியல் சீர்திருத்தம் காரணமாக மத்திய வகுப்பினர் ஆதிகம் பெறவே, முதலியார், ரட்டைமகாத்மயா, வன்னியார், மணியகாரன் ஆகிய தலைமைக்காரர் பதவிகளுக்கும் பிரிவுக் காரியாதிகாரிகள் பதவிகளுக்கும் போட்டிப் பரீட்சைகள் மூலம் அரசினர் தெரிவுசெய்து நியமித்தனர்.

இரண்டாயிரம் வருடங்களுக்கதிகமாக நடைமுறையிலிருந்துவந்த தலைமைக்காரர் முறை பிரித்தானிய ஆட்சியில் உண்டான சில முக்கிய மாற்றங்களின் பயனாய் இவ்வாறு ஒழிந்தது.

2. விவசாயிகளின் வீழ்ச்சி

பிரித்தானிய ஆட்சிக்கால ஆரம்பத்தில் சிங்களர், தமிழர் ஆகியவர்களில் அநேகமாக எல்லாரும் விவசாயிகளாகவே இருந்தனர். முஸ்லிம்களில் பெரும்பான்மையினரும் கமத்தொழிலையே செய்தனர். இவ்விவசாயிகள் வறியவர்களாகவே இருந்தனர். மழையின்மையாலும் பஞ்சத்தாலும் நீர்ப்பாசன வசதிகள் அழிந்து கெட்டுப்போவதனாலும், வெள்ளத்தினாலும் காட்டு மிருகங்களினாலும் இவர்கள் பல இன்னல்களை அடைந்து மிகச் சிரமத்தோடு காலம் கழித்துவந்தார்கள். சென்னை அரசாங்கம் இலங்கையைப் பரிபாலித்த காலத்திலும், 1817-1818-ல் நடந்த கண்டிக் கலகத்தின்போதும் அவர்கள் பட்ட கஷ்டங்களைப்பற்றி முன்னர்க்

கூறினோம். அக்காலத்தின் பின் நாட்டிலே சமாதானம் நிலவியபோதிலும், சனங்களின் வாழ்க்கையில் எவ்வித பெரிய மாற்றமும் உண்டாகவில்லை. குற்றம் இழைப்பவர்களை சித்திரவதை செய்து தண்டிக்கும் முறையும், அடிமைகளை வைத்திருக்கும் முறையும் ஒழிக்கப்பட்டன. அம்மைப்பால் குற்றும் முறை அநுசரிக்கப்பட்டது. இவை எல்லாம், நாட்டின் ஒரு சிறு பகுதியினர்க்கே நன்மை விளைத்தன. நீர்ப்பாசன வேலைகளைப் பழுது பார்த்ததாலும் சிலர் நன்மையடைந்தனர். ஆனால் இந்த நல்ல கைங்கரியம் அதிக முன்னேற்றம் அடையவில்லை.

விவசாயிகளின் நிலைமையையும் சீர்திருத்தும் எண்ணத்துடன்தான் கோல்புறாக் தமது சிபாரிசுகளைச் செய்தார். ஆனால் அவர் கூறிய பிரகாரம் கிராமச் சங்கங்களை வைத்துப் பேணும் முயற்சி 20 ஆண்டு காலமாகச் செய்யப்படவில்லை. மிகப் பழைய காலம் தொடக்கமாகவே இக்கிராமச் சங்கங்கள் கிராமச் சமுதாய வாழ்வைப் பேணி வந்திருக்கின்றன. நீர்ப்பாசனக் கைங்கரியங்களை உபயோகிப்பதிலும் பாதுகாப்பதிலும் ஒவ்வொரு விவசாயினதும் பங்கு என்ன என்பதை இக்கிராமச் சபைகளே அக்காலம் நிர்ணயித்துவந்தன. கொடுத்த பங்கைப் பரிபாலிக்கவோ, தேசவழமையை அநுசரிக்கவோ தவறியவர்களுக்குக் கிராமச் சங்கம் என்னும் இப்பஞ்சாயத்து தண்டனை விதித்துவந்தது. குளக்கரைகளைப் பழுதுபார்ப்பதும், கால்வாய்களை நல்ல நிலைமையில் வைத்திருப்பதும் இராசகாரிய முறையில் இதுகாறும் ஆண்களைப் பொறுத்த கடமையாக இருந்துவந்தது. பிரித்தானியர் ஆட்சியில் இராசகாரிய முறை ஒழிக்கப்பட்டதால், கிராமச் சங்கங்கள், தாம் நடாத்திவந்த கைங்கரியங்களை நடாத்த முடியாமல் போய்விட்டது. நீதித்தலங்கள் நிறுவப்பட்டதன் பயனாக தண்டனை விதிக்கும் அதிகாரமும் கிராமச் சங்கங்களிடம் இருந்து நீக்கப்பட்டது. நீதித்தலங்கள் கிராமச் சங்கங்களைப்போலக் கருமங்களை நடத்தவும் முடியவில்லை. விவசாயம் சம்பந்தமற்ற தேச

வழமைச் சட்டங்கள் இணைந்து, பிணைந்து, சிக்கலாக இருந்தபடியால் ஐரோப்பிய நீதிபதிகளுக்கு அவை விளங்கவில்லை. இவற்றின் பயனாக நீர்ப்பாசன வேலைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாயிந்தன. நெல் விவசாயமும் சீரழிந்தது.

தோட்டங்களின் நன்மையைக் கருதி அரசாங்கம் நிறைவேற்றிய புதிய நிலச் சட்டங்கள்* சனங்களின் கூட்டுறவு வாழ்வில் சில மாற்றங்களை உண்டாக்கின. இதுகாறும் குடிகள் நிலங்களைக் கூட்டுப்பங்கில் வைத்திருந்தனர். புதிய சட்டங்களின்படி பங்குரிமைகளை விலைகூறி, விரும்பியவர்களுக்கு விற்கலாம் என்றிருந்தது. சுயநலத்தை விரும்பி குடிகள் தத்தம் பங்கு நிலங்களை விலைகூறி விற்கத் தலைப்பட்டு வழக்குத் தொடர்வதில் ஈடுபட்டனர். நீதித்தலங்களில் ஐரோப்பிய நீதிபதிகள் விசாரணை செய்தனர். அவர்கள் பிரித்தானிய வியவகார முறைப்படி நியாயவாதிகளையும், 'தொலுக்கு முதலியார்மார்' என்று வழங்கப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பாளர்களையும் ஏற்படுத்தி விசாரணை செய்தனர். சட்டநிபுணர்களை ஏற்படுத்தி வழக்கை நடாத்தக் கிராமவாசிகளிடம் பணம் கிடையாது; அவர்களுக்குச் சட்டஞானமும் இல்லை. அதனால் பல வருடங்களாக விசாரணைகள் இழுப்பட்டு ஈற்றில் குடிகளுக்குப் பெரிய நட்டத்தை உண்டாக்கின. ஆதன வழக்குகளினால் சனங்களிடையே பரஸ்பர விரோதம் ஏற்பட்டது. அறியாமையினால், சனங்கள் தமது குரோதத்தைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காகக் கோடுகளுக்கு அடிக் கடி போகத் தலைப்பட்டார்களேயன்றித் தமது குறைகளை நிவிர்த்திக்கும் நோக்கத்துடன் போகவில்லை. சிலர், தமது விரோதிகள்மீது பொய் வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். எதிரியின் ஆடு, மாடு தமது தோட்டத்துள் வந்ததாகவும், எதிரி குறும்பாகத் தனது வேலையை வெட்டி விட்டான் என்றும், எல்லையை மாற்றிவிட்டான் என்றும், களவெடுத்தான் என்றும், இன்னோரன்ன சிறுசிறு குற்றங்

*காணிக் சட்டங்கள் என்றும் கூறுவர்.

கள் செய்தான் என்றும் வழக்குகள் தொடரப்பட்டன. எதிரிகள் அவைபோன்ற குற்றங்களை வழக்காளிமீது பாரித்து எதிர் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். முற்காலத்தில் இப்படியான சிறு குற்றங்கள் கிராமக் கோடுகளில் அல்லது பஞ்சாயத்துக்களில் விசாரணை செய்து தீர்ப்பளிக்கப்பட்டன. ஆனால் இப்போது இக்குற்றங்களும் அவற்றால் ஏற்படும் வழக்குகளும், கிராம வாழ்க்கையில் அவசியமில்லாத விரோதத்தையும் பகையையும் வளர்க்க ஏதுவாயின. அதன் பயனாகக் கிராம வாழ்வே சீரழிந்து போயிற்று.

மேலே சொல்லிய காரணங்களாலும் வேறு பல காரணங்களாலும் அதிருப்தியுற்றிருந்த சனங்கள்மீது அரசாங்கம் 1848-ம் ஆண்டில் புதிய வரிகளை விதித்தது. ஆண்டில் 6 நாட்களுக்கு அவர்கள் வீதி திருத்தும் வேலையில் ஈடுபடவேண்டும் என்றும் விதித்தது. மாதத்தளை, குருநாகல் ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள சனங்கள் மிகவும் அதிருப்தியடைந்திருந்தபடியால், அங்கேயே முதன் முதல் கலகம் உண்டானது. சனங்கள் தனக்கெதிராகப் புரட்சிசெய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள் என்று அரசாங்கம் பயந்து மிகக் கடுமையான நடைவடிக்கைகளை எடுத்தது. அரசாங்கத்தின் இச்செய்கையை விசாரணை புரிவதற்கு பிரித்தானிய பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட ஓர் விசாரணைச் சபை ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்த விசாரணையின் பயனாகக் குடிசனங்கள் படும் அவஸ்தையும், அரசாங்கம் அவர்களின் நிலைமையைச் சீர்திருத்த நடைவடிக்கை எடுக்கவேண்டியதன் அவசியமும் தெரிய வந்தன.

3. குடிகளின் நிலைமை சீர்திருத்தம் அடைதல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியிலிருந்து குடிகளின் நிலைமை மெல்ல மெல்லவாக அபிவிருத்தியடைந்தது. சிலில் சேன்வ அதிகாரிகளின் திறமையின்மையே குடிகளின் நிலைமை கூடின நிலைமை எய்தியதற்கு முக்கிய காரணமாகும். 1845-ம் ஆண்டில்

ஏற்பட்ட சீர்திருத்தங்களின் பின்னர் சிவில் சேவை அதிகாரிகள் தம் கடமையில் அதிக சிரத்தை காட்டினர். குடிகளின் நிலைமையைச் சீர்திருத்துவதற்காக அரசாங்கம் நீர்ப்பாசன வசதிகளை பழுதுபார்த்தது. கிராமச் சங்கங்களை ஏற்படுத்தியது. பள்ளிக்கூடங்களைத் தாபித்தது. வைத்திய வசதிகளை அமைத்தது. கிராமவாசிகளுக்கு அவசியமான வேறு கருமங்களையும் செய்து கொடுத்தது.

நெற்சாகுபடிக்காகக் கிராமவாசிகள் தண்ணீர் பெறும் வசதிகளை வார்ட் தேசாதிபதி செய்துகொடுத்தார். கண்டி, மாத்தளை, வதுளை ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள கிராமவாசிகள் கிராமத்துக் குளங்களைத் திருத்தத் தலைப்பட்டனர். இன்னும், வார்ட் தேசாதிபதி திருத்து வித்த பெரிய நீர்ப்பாசனச் சாதனங்களின் துணைக் கொண்டு சீழ் மாகாணத்திலும் தென் மாகாணத்திலும் உள்ளவர்கள் நெற்சாகுபடியில் ஈடுபட்டனர்.

அநுராதபுரப் பகுதியில் உள்ளவர்களும், சப்பிரகமுவா, ஊவா மாகாணங்களில் உள்ளவர்களும் நோய்க்கும் பசிப்பிணிக்குமாளாகிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மடிந்துபோன காலத்தில், கிரெகரி, கோர்டன் என்னும் தேசாதிபதிகள் அம்மக்களுக்கு உதவி செய்து குளங்களைத் திருத்திக்கொடுத்தனர். றிட்ஜ்வே காலத்தில் வரண்ட பிரதேசம் முழுவதுக்கும் நல்ல நீர்ப்பாசன வசதி அளிக்கப்பட்டது. வடமேல் மாகாணத்திலும் வட மாகாணத்திலும் உள்ள கிராமவாசிகளும் தமது நிலைமையைச் சீர்திருத்திக்கொண்டனர். வாழ்க்கை நிலைமை வாய்ப்பாகவுள்ள வரண்ட பிரதேசப் பகுதிகளிற் போய்க் குடியேறி விவசாயம் செய்யுமாறு கிராம வாசிகளுக்கு அரசாங்கம் சமீபகாலம் தொடக்கமாக உதவி செய்துவருகிறது.

கிராமச் சங்கங்களை வார்ட் தேசாதிபதி புனருத்தாரணம் செய்தார். ரொபின்ஸன் தேசாதிபதி அவற்றின் அதிகாரத்தைப் பெருக்கினார். இவற்றால் குடிகளின்

சமுதாய, பொருளாதார நிலைமைகள் விருத்தியாயின. விவசாய முயற்சிகளில் கிராமச் சங்கங்கள் மூலம் அதிகமான ஒத்துழைப்பைப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான அற்ப கிறிமினல் குற்றங்களையும் சிவில் குற்றங்களையும் அவை விசாரித்துத் தீர்ப்பளித்தன. அற்ப பிணக்குகளைத் தீர்க்கக் கிராமவாசிகள் நீதித் தலங்களுக்குப் போவதை அவை தடுத்தன. கிராமப் பஞ்சாயத்தில் உள்ள அநுபவஸ்தர்களின் தலைமையில் கிராமவாசிகள் பல நல்ல கருமங்களில் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் கிராமப் பாதைகளை வெட்டித் துப்பரவு செய்தனர். கிணறுகளுக்குக் கட்டுக்கள் கட்டினார்கள். பாடசாலைகளுக்குக்கட்டடங்கள் அமைத்தனர். ஆடு, மாடுகள், எருமைகள் ஆதியாம் கால்நடைகளைப் பதிவுசெய்து, கால்நடைகள் களவுபோவதைத் தடுத்தனர்.

1870-ம் ஆண்டு தொடக்கம் கிராமங்களில் கல்வி பரவலாயிற்று. *பல சிங்களப் பாடசாலைகளும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளும் டச்சுக்காரர் காலத்திற் கரையோர மாகாணங்களில் இருந்தன என்று ஏற்கெனவே படித்திருக்கிறோம். பிரித்தானியர் அவற்றைப் படிப்படியாகப் புறக்கணித்துக் கொண்டுவந்து கோல்புறர்க் சிபாரிசின் படி ஒழித்துவிட்டனர். அந்தக் காலம் தொடக்கமாக கிராமங்களின் கல்வி, அபிவிருத்தி கிறிஸ்தவ மிஷன்கையிலிருந்தது. மிஷன் நிலையங்களையடுத்துப் பாடசாலைகள் தாபிக்கப்பட்டன. 19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சிங்கள, தமிழ்ப் பாடசாலைகள் விடயமாக அரசாங்கம் மீண்டும் கவனம் எடுத்தது. 1870-ம் ஆண்டில் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய தாய்ப் பாஷைகள் மூலம் ஆரம்பக் கல்வி கற்பிக்கும் பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. இதன் பயனாக சிங்கள, தமிழ்ப் பாடசாலைகளின் தொகை வரவரக் கூடிக்கொண்டே வந்தது. 1912-ம் ஆண்டில் இம்மாதிரி 778 பாடசாலைகள் இருந்தன. சமயச்சார்பான தாபனங்களும் தனிப்பட்டவர்களும் நடத்திவந்த பாடசாலைகளுக்கு 1870-ம் ஆண்டு தொடக்கம் உதவி நன்கொடை கொடுக்கத்

தொடங்கியது. 1912-ம் ஆண்டில் உதவி நன்கொடை பெற்ற பாடசாலைகளின் தொகை 1,782 ஆக இருந்தது. பல இடங்களில் கிராமவாசிகள், இப்பாடசாலைகளுக்குத் தம் பிள்ளைகளை அனுப்பி, அதன் பயனால் வாசிப்பு, எழுத்து, கணிதம் ஆகிய பாடங்களில் அறிவை விருத்தி செய்தனர். 20-ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பம் தொடக்கம் சில பாடசாலைகளில் ஆரம்ப விவசாயக் கல்வியும் போதிக் கப்பட்டுவந்தது.

வைத்திய வசதிகளை ஏற்படுத்தியும் அரசாங்கம் கிராமவாசிகளின் நிலைமையை அபிவிருத்தியாக்க முயற் சித்தது. பழைய ஆயுர்வேத வைத்திய முறையினால் தீர்க்கமுடியாத காட்டுக் காய்ச்சலும் வேறு நோய்களும் சனங்களிற் பெரும்பகுதியினரை வாட்டுவதை கிரெகரி தேசாதிபதி கண்டு, கிராமங்களில் பல ஆங்கில வைத்திய சாலைகளை ஏற்படுத்தினார். நோயாளிகள் இவ்வாசுப்பத் திரிகளுக்குப் போய் இலவச சிகிச்சை பெற்றனர். மற்றத் தேசாதிபதிகளின் காலத்திலும் மேலும் பல ஆசுப்பத்திரி கள் தாபிக்கப்பட்டன. உதாரணமாக, 1892-ம் ஆண்டில் வடமத்திய மாகாணத்தில் 9 ஆசுப்பத்திரி களே யிருந்தன. 1902-ம் ஆண்டில் இத்தொகை 38 ஆகியது.

கிராமத்துக் குடிகளின் கடன்பழுவைக் குறைப்பதற் கும் அரசாங்கம் சில நடைவடிக்கைகளைக் கையாண்டது. இக்குடிகளின் வறுமைக் கஷ்டத்தைப்பற்றி ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டோம். நாட்டில் ஏற்பட்ட புதிய நிலையின் பயனாகக் கிராமவாசிகள் வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கும் லேவாதேவிக்காரர் வசம் சிக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. குடியானவர்களின் கடன்பழுவைக் குறைப்பதற்கு மக்கலம் தேசாதிபதி காலத்தில் கூட்டுறவு நாணய சங்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இச்சங்கங்கள் நியாய மான வட்டிக்கு விவசாயிகளுக்குக் கடன் உதவின.

ஆனால் சனங்கள் பொதுவாக அறிவு குறைந்திருந்த படியால், அரசாங்கம் செய்யும் உதவிகளை அவர்கள் சரி யானபடி பயன்படுத்த முடியவில்லை. தோட்டங்களிலும் நகரங்களிலும் வேலை செய்யும் தொழிலாளரிலும் பார்க்க மிக மோசமான நிலையிலேயே கிராமவாசிகளில் பலர் இன்றும் சீவிக்கிறார்கள். தோட்டத் தொழிலாளருக்கு ஒழுங்கான சம்பளம் கிடைக்கிறது. சுகாதார வசதி யுள்ள வீடுகள் உண்டு. பட்டினத் தொழிலாளிக்கும் ஒழுங்காகச் சம்பளம் கிடைக்கிறது. பட்டினங்களில் அமைக்கப்படும் ஏனைய சமுதாய வசதிகளும் உள். தொழிலாளிகளை நல்ல சுகாதார நிலையில் வைத்திருப்பது முதலாளிக்கே பயன் அளிக்கும். ஆனால் கிராமவாசி களின் நிலைமையைக் கவனித்து, அதனைச் சீர்ப்படுத்துவது ஒருவரதும் கடமையல்ல எனச் சமீபகாலம்வரை கரு தப்பட்டுவந்தது. எனினும், இப்போது கொஞ்சக் காலமாக நிலைமை மாறிவருகிறது.

சமீபகாலத்தில் இரண்டு முக்கியமான விடயங்கள் கிராமவாசியின் நிலைமையையும், வாழ்வைப்பற்றி அவன் கொண்டுள்ள நோக்கத்தையும் மாற்றிவிட்டன. தெரு வீதிகளும் புகையிரதப்பாதைகளும் சென்ற நூற்றாண்டி லேயே தோன்றியபோதிலும், கிராமவாசி வெளியிடங் களுக்கு அதிகம் போகாமலேயே இருந்துவந்தான். ஆனால் மோட்டார் வசு (பஸ்) வந்ததன் பயனாக அவனுடைய 'கிணற்றுத் தவளை' மனப்பான்மை மாறிவிட்டது. அவன் வெளியூர்களுக்குப் போய் மற்றப் பகுதிகளில் இருப்பவர் களுடன் பழகத் தொடங்கியதன் பயனாகக் கிராமங் களின் சமுதாய, பொருளாதார நிலைமைகள் மாறுவதுடன் அவனின் மனப்பாங்கும் மாற்றம் அடைகிறது. சர்வஜன வாக்குரிமையினாலும் கிராமவாசியின் நிலைமை மாறிவிட்டது. தனக்குச் சில உரிமைகள் இருக்கின்றன என்பதை அவன் உணர்ந்துகொண்டான். பாராளு மன்றம்போன்ற அரசியற் சபைகளில் அவனுடைய

பிரதிநிதிகளாக இருப்பவர்களும் ஓரளவுக்காவது அவனுடைய நன்மையைக் கவனித்தால்தான் தமக்கும் நன்மையுண்டென்பதை உணரத் தொடங்கிவிட்டனர். புதிய நிலைமைகளுக்கேற்றவாறு தனது வாழ்க்கை முறையை மாற்றுவதில் கிராமவாசியான குடியானவன் பின்னின்றபோதிலும், வரும்காலம் அவனுக்கே மிக்க பயன் அளிக்குமென்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.

9-ம் அத்தியாயம்

மத்திய வகுப்பினர்

1. மத்திய வகுப்பினரின் தோற்றம்

பிரித்தானிய ஆட்சி ஆரம்பித்த காலத்தில் ஒல்லாந்தரே மத்திய வகுப்பு நிலையை அடைந்திருந்தார்கள். நாட்டில் ஏற்பட்ட புதிய அபிவிருத்திக்கேற்றவாறு அவர்கள் தமது வாழ்க்கையை அமைத்தனர். ஆங்கிலம் கற்று அவர்கள் அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் புரிந்தனர். கோல்புராக் சிபாரிசுகளின் பயனாக அவர்களுடைய நிலைமை மேலும் அபிவிருத்தி அடைந்தது. பட்டினங்களில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டபடியினால், அவற்றில் அவர்கள் படித்து சுலபமாக அரசாங்க சேவையிற் சேர வசதி ஏற்பட்டது. புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட நீதித்தல முறையினாலும் பலர் நியாயவாதிகளாகினர். சட்டத்துறையில் அவர்களிற் பலர் உயர்தர உத்தியோகங்களை வகித்தனர். உதாரணமாக ஜே. எப். மோர்கன்* என்பவர் இராணி அப்புக்காத்துப் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார். இப்பதவி இக்காலத்தில் அற்றோணி ஜெனரல்† பதவி எனப்படும். 19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் பல ஒல்லாந்தர் ஆசிரியர்களாகவும் வைத்தியராகவும் விளங்கி இலங்கைச் சமுதாய வாழ்விலே உயர்ந்த தானத்தை வகித்துவந்தனர்.

*J. F. Morgan.

†Queen's Advocate.

‡Attorney General: இராசகாரிய நியாயவாதி என்றும் மகாதரணி என்றும் கூறுவர்.

உயர் குடும்பங்களைச் சேராத சிங்களருக்கும் தமிழருக்கும் தமது நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்து கொள்வதற்கான இத்தகைய வசதிகள் ஏற்படவில்லை. புரட்டஸ்தாந்த ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிற் கல்வி கற்ற சிலருக்கு மாத்திரம் அரசாங்கத்தில் உத்தியோகம் கிடைத்தது. இருந்தும், குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அவர்கள் கொஞ்சக் காலம் முன்னேறவில்லை.

தோட்டங்கள் உண்டானதன் பயனாக தென்மேற்குக் கரைப்பிரதேசங்களில் உள்ள சிங்களரில் ஒரு பகுதியினர் தமது நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்துகொண்டனர். டச்சுக்காரரிடம் தமது முதாதையர் பழகிய தச்சு வேலை, வீடுகட்டும் வேலை முதலியவற்றைச் சில சிங்களர் மேற்கொண்டனர். தோட்டங்களிலே நல்ல வேலையும் சம்பளமும் கிடைத்ததால், அங்கே மேசன் வேலை, தச்சு வேலை, யந்திர வேலை முதலியவற்றில் இவர்கள் அமர்ந்தனர். கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளில் கொஞ்சக் கல்வி பெற்றவர்கள், காட்டை வெட்டி நிலத்தை விவசாயத்துக்கேற்றவாறு வெளியாக்குதற்கு ஒப்பந்தங்கள் எடுத்தார்கள். சிலர் உள்ளூர் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர். இக்காலத்தில் உள்ளூர் வியாபாரமும் விருத்தியடைந்தது. போர்த்துக்கீசர், டச்சுக்காரர் ஆட்சிக்காலத்தில் துன்புறுத்தப்பட்ட சோனகரும் இந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டார்கள். 1833-ம் ஆண்டில் சோனகரும் மற்றச் சாதியாரைப் போல கொழும்பில் நிலம் வாங்கலாம் என உரிமையளிக்கப்பட்டனர். சிலர் தோட்டங்களிலிருந்து வெளியூர்களுக்கும், வெளியிடங்களிலிருந்து தோட்டங்களுக்கும் சாமான்களை வண்டிகளில் ஏற்றிச்செல்லும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர். இதனால் இம்முன்று வகையினரும் அதிக செல்வந்தரானார்கள். அச்செல்வத்தைக்கொண்டு அவர்கள் மேலும் தமது நிலையைச் சீர்திருத்தினார்கள்.

இவர்களிற் பலர் கோப்பிச் செய்கையில் ஈடுபட்டனர். சிலர், தமது வீட்டுத் தோட்டங்களில் கோப்பி வளர்த்தார்கள். மற்றவர்கள் ஹூனஸ்கிரிய,

கிழக்கு மாத்தளை, வதுளை ஆகிய பகுதிகளில் புதிய கோப்பித் தோட்டங்களைத் திறந்தனர். 1857-ம் ஆண்டில் இலங்கையரினவையாக 48,000 ஏக்கர் கோப்பித் தோட்டங்கள் இருந்தன. 1849-ம் ஆண்டில் ஏற்றுமதியான கோப்பியில் அரைப்பங்கு இலங்கையர்க்குச் சொந்தமான தோட்டங்களில் விளைந்தது. 1869-ம் ஆண்டில்கூட ஏற்றுமதியில் காற்பங்கு அவர்களுடையதாகவே இருந்தது.

கோப்பி வியாபாரம் மறுபடியும் தலை எடுத்ததும் அநேக சிங்களரும் சோனகரும் ஒப்பந்தவேலை செய்தல், ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்தல், வியாபாரத் தொழில் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டுப் பெரும் செல்வம் சம்பாதித்தனர். கொழும்பு-கண்டி வீதியில் மாத்திரம் 1854-ம் ஆண்டில் 30,000 வண்டி தொடக்கம் 36,000 வண்டி சாமான்கள்வரை எடுத்துச் செல்லப்பட்டனவென்றால், அந்நாளைய போக்குவரத்துப் பெருக்கத்தை ஒருவாறு யூகித்துக்கொள்ளலாம்.

1870-ம் ஆண்டு தொடக்கம் மத்திய வகுப்பாரின் தொகை விரைவாக அதிகரித்துவந்தது. அரசாங்கப் பகுதிகள் விரிவடைந்ததால் உத்தியோகம் பெறுதற்கான வசதிகள் அதிகமாயின. ஒல்லாந்தரோடு மேற்குக்கரையைச் சேர்ந்த சிங்களரும் யாழ்ப்பாணத் தமிழரும் உத்தியோகங்களிற் சேர்ந்தனர். கிரெகரிதேசாதிபதி காலத்தில் சில சிங்களர் முதலியார்ப்பதவிகூடப்பெற்றனர். கண்டிப் பகுதியில் இம்மாதிரியான உத்தியோகங்களில் சனங்களது நாட்டம் செல்லவில்லை. அங்கே சாதிக்கட்டுப்பாடு அதிகமாக இருந்தபடியால், அவர்கள் பிறப்பையே பெரிதாக மதித்தார்களன்றி பதவிகளை மதிக்கவில்லை.

ஆசிரியர்கள், நியாயவாதிகள், வைத்தியர்கள் என்பவர்கள் தொகையும் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. ஆங்கிலக் கல்வியைப் பரப்புவதில் அரசாங்கம் முன் கொண்டிருந்த முயற்சியைக் கைவிட்டது. அவ்விடயமாக அதிகம் சிரத்தையும் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அரசாங்கத்தால் நடாத்தப்படாத பாடசாலைகளுக்கு

உதவி நன்கொடை கொடுக்கப்பட்டு வந்ததால் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளின் தொகை பெருகியது. அதன் பயனாகப் பலர் ஆசிரியத் தொழிலில் அமர்ந்தார்கள். நாடு அபிவிருத்தி அடைந்ததாலும், தோட்டங்கள் பெருகியதாலும் நியாயவாதிகளுக்கும் அதிக வேலை ஏற்பட்டது. 1870-ம் ஆண்டில் வைத்தியக் கல்லூரி* ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பல இலங்கையர் அதிற் படித்து வைத்தியர்களாகவும்† அப்போதிக்கரிமாராகவும் வெளியேறினர்.

எனவே, 19-ம் நூற்றாண்டினுடைய இரளவுக்குச் செல்வாக்குள்ள மத்திய வகுப்பினர் இலங்கையில் தோன்றினர் எனலாம்.

2. சமுதாய மாற்றங்களும், பௌத்த, இந்து சமயப் புனருத்தாரணமும்

மத்திய வகுப்பினர் பெருகவே வேறு பல மாற்றங்களும் 19-ம் நூற்றாண்டில் உண்டாயின. பல சாதிகளிலும் உள்ள தாழ்ந்த பிரதேசச் சிங்களர் இம்மத்திய வகுப்பில் இருந்தார்கள். புதிய தொழில் முறைகளினாலும், வெளியூர்களுக்குப் பிரயாணம் செய்வதனாலும், ஆங்கிலக் கல்வியறிவினாலும் இம்மத்திய வகுப்பாரின் பழக்கவழக்கங்களும் இலட்சியமும் ஓரளவுக்கு மாற்றம் அடைந்தன. பணம் இருந்தபடியால் உயர்ந்த சீவியத்தை அநுசரிக் கவும் அவர்களால் முடிந்தது. பழைய மானியமுறைப்படி சாதிபேதத்தினால் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தவர்கள்கூட அச் சாதிபேதத்தை ஆட்சேபித்து, தமக்கும் மற்றவர்களுக் குரிய உரிமைகள் வழங்கப்படவேண்டுமென வாதாடினர். இதனால் சாதி வித்தியாசம் பாராட்டும் வழக்கத்தை மத்திய வகுப்பினர் படிப்படியாகக் கைவிட்டனர். விவாகசம்பந்த விடயங்களில் மாத்திரம் சாதிப்பாகுபாடு கவனிக்கப்பட்டது. பணம், கல்வி முதலியவற்றைக் கொண்டு வித்தியாசம் உண்டானது. பணத்தினாலும்

*Medical College.

†டக்ரர்மார் அல்லது இடக்குத்தர்மார் எனவும் வழங்கப் படுவர்.

கல்வியினாலும் உயர்ந்தவர்கள் வேறான ஓர் வகுப்பின ரானார்கள். தமிழருள் இம்மாதிரியான மாற்றம் ஏற்பட வில்லை. ஏனென்றால் அரசாங்க உத்தியோகங்களிலும் ஏனைய தொழில்களிலும் ஈடுபட்டவர்கள் வேளாள வகுப் பைச் சேர்ந்தவர்களாகவேயிருந்தமையினால் என்க.

மத்திய வகுப்பாரின் தோற்றத்தினால் பௌத்த சமய மும் இந்து சமயமும் புனருத்தாரணம் செய்யப்படவும் வசதிகள் ஏற்பட்டன. தாழ்ந்த பிரதேசத்தில் போர்த் துக்கீசர் காலத்தில் அநேக பௌத்த விகாரைகளையும் பௌத்த ஆலயங்களையும் அதிகாரிகள் அழித்து, அவற்றுக் குச் சேர்ந்த நிலங்களைத் தானும் அபகரித்து, கிறிஸ்தவ சமயகோவில்களையும் தாபனங்களையும் பரிபாலிக்க வழங் கினர் என்று ஏற்கெனவே நாம் படித்துள்ளோம். டச்சுக் காரர் பௌத்த, இந்து மதவழிபாடுகளைப் பகிரங்கமாகச் செய்யவிடாது தடுத்தனர் எனவும் படித்துள்ளோம். பிரித் தானியர் வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் அளித்ததன் பயனாக இந்துக்களும் பௌத்தர்களும் தமது சமய வளர்ச்சிக் கான நடைவடிக்கைகளை எடுத்தார்கள். சரணங்கரா என்ற பௌத்த பிக்குவின் சீடர்கள் பௌத்த சமயப் பிரசாரம் செய்து சிங்களம், பாளி ஆகிய மொழிகளைச் சனங்கள் ஊக்கமாகப் படிக்க முயற்சிசெய்து வந்தார்கள்.

பௌத்த, இந்து சமயவளர்ச்சிக்கு இக்காலத்தில் முக்கிய தடையாக இருந்தது கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரின் முயற்சியாகும். பப்திஸ்த்,* வெஸ்லியன்,† அங்கிலிக்கன்‡ என்னும் மிஷன் சபைகள் இலங்கையிலே தம் கிறிஸ்தவ சமயத்தை வளர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டன. ஏராள மான சனங்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்துக்கு மாற்றப்பட்ட டார்கள். இன்னும் பெயரளவில் கிறிஸ்தவர்களாயிருந் தவர்கள் மறுபடியும் பௌத்த சமயத்தையோ இந்து சமயத்தையோ தழுவாமலும் பார்த்துக்கொண்டனர். பாடசாலைகள் மூலமாகவும், புத்தகங்கள் மூலமாகவும்,

*Baptist Mission.

†Wesleyan Mission.

‡Anglican.

புதினப் பத்திரிகைகள், துண்டுப்பத்திரங்கள் மூலமாகவும் மிஷனரிமார் சமயப்பிரசாரம் செய்தனர். பொது இடங்களில் பிரசங்கங்கள் செய்தனர். வீடு வீடாகச் சென்று போதனை நடத்தினார்கள். 1860-ம் ஆண்டில் மேலே சொல்லப்பட்ட சபைகள் எல்லாம் ஜூபிலிக் கொண்டாட்டங்களை நடத்தி மேலும் பல பௌத்தர்களையும் இந்துக்களையும் தமது சமயத்துக்கு மாற்றப் பெரு முயற்சி செய்து வந்தன.

பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் கிறிஸ்தவ சபைகளின் வேலைகளை இந்துக்களோ பௌத்தர்களோ ஆட்சேபிக்கவில்லை. அவர்கள் கிறிஸ்தவ பிரசாரத்தால் தமது சமயங்களுக்கு ஏற்படும் ஆபத்தை உணரவும் இல்லை; அவ்வாபத்தைத் தடுக்க ஒன்றுசேர்ந்து நடைவடிக்கை எடுக்கவும் இல்லை. ஆனால் 1860-ம் ஆண்டு தொடக்கம் சில பௌத்த பிக்குகள், புதிய தொழில்களில் ஈடுபட்டுச் செல்வந்தரான சில குடும்பத்தவரின் உதவியுடன் கிறிஸ்தவ சமயப்பிரசாரத்தை எதிர்த்து பௌத்த சமயத்தை வளர்க்க முயன்றார்கள். அதற்காக அச்சியந்திரசாலைகளை ஏற்படுத்தித் துண்டுப் பிரசுரங்களை அச்சடித்து விநியோகம் செய்தனர். அவர்கள் சமய வளர்ச்சிக்கான சபைகளைத் தாபித்தார்கள்; பாடசாலைகளை நிறுவினர்.

பௌத்த பிக்குகள் கிறிஸ்தவரோடு பகிரங்கமாகச் சமயவாதமும் செய்யத் தலைப்பட்டனர். புரட்டஸ் தாந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்குமிடையில் பாணந்துறையில் விசேடமான சமயவாதம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இச்செய்தி அமெரிக்காவில் இருந்த ஒல்க் கொற்* என்பவருக்கு எட்டியது. அவர் 1875-ம் ஆண்டில் அமெரிக்காவிலே பிரமஞான† சங்கத்தை தாபித்தார். 1880-ம் ஆண்டிலே அவர் இலங்கைக்கு வந்து பௌத்த சமய விருத்திக்கேதுவான முயற்சிகளில்

*Olcott.

†Theosophical Society.

அதிகம் பங்கெடுத்தார். பௌத்த பிரமஞான சங்கம்* என்னும் சங்கத்தை இலங்கையில் நிறுவுதற்கு அவரே மூலகாரணராக இருந்தவர். இன்று இலங்கையில் இச்சங்கம் ஏராளமான பள்ளிக்கூடங்களை நடத்திவருகிறது.

தங்களுடைய பழைய கல்வித்தாபனங்களைப் புனருத்தாரணம் செய்யவும் பௌத்தர்கள் முயன்றனர். 1839-ம் ஆண்டில் ரத்மலானையில் பரமசேதிய பிரிவேனா என்ற பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1837-ம் ஆண்டில் மானிகாகந்தையில் வித்தியோதயப் பிரிவேனா நிறுவப்பட்டது. 1876-ம் ஆண்டில் கழனியில் வித்தியாலங்காரப் பிரிவேனா தாபிக்கப்பட்டது. இம்முன்று தாபனங்களும் பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பவும் சிங்களம், பாளி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்பிக்கவும் பெரிதும் முயன்றன.

யாழ்ப்பாணத்திலும் சைவசமயிகள் தமது சமயத்துக்குப் புத்துயிர் அளித்தனர். இம்முயற்சியின் முன்னணியில் நின்றவர் ஆறுமுக நாவலர் என்பவர். இவர் முதலில் கிறிஸ்தவ பாடசாலை ஒன்றில் ஆசிரியராக இருந்தவர்; பின்னர் அப்பதவியினின்றும் விலகிக் கிறிஸ்தவருடன் சமயவாதம் செய்யத் தொடங்கினார். சைவ மாணவருக்குச் சைவ முறைப்படி கல்வியூட்டுதற்காக 1872-ம் ஆண்டில் அவர் ஓர் ஆங்கிலப் பாடசாலையை ஆரம்பித்தார். 1888-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபை தாபிக்கப்பட்டு ஆறுமுக நாவலரின் தொண்டை மேற்கொண்டது. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் மதமாற்றம் செய்வதைத் தடுக்க மிஷன் முறைகளைச் சைவ பரிபாலன சபையும் பின்பற்றியது. இச்சைவ, பரிபாலன சபையினால் முதன்முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி வளர்ச்சியுற்றுப் பல கிளைப்பாடசாலைகளைக்கொண்டது. கல்லூரியையும் கிளைப்பாடசாலைகளையும் பரிபாலிக்க ஓர் அதிகாரசபை வேறுகத் தாபிக்கப்

*Buddhist Theosophical Society.

பட்டது. இச்சபையுடன் சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் என்ற தாபனமும் பெருந்தொகைப் பாடசாலைகளை வைத்து நடாத்திவருகிறது.

பிரித்தானிய ஆட்சிக்கால ஆரம்பத்தில் க்ஷிண திசையில் இருந்த பௌத்த, இந்து சமயங்கள் இவ்வாறாக நாளடைவில் புத்துயிர் பெற்றன. புதிய உலக நிலைமைகளுக்குத் தக்கனவாய் தமது கருமங்களை அவை அமைத்துக்கொண்டன.

10-ம் அத்தியாயம்

அரசியற் சீர்திருத்தங்கள்

1. மக்கலம் சீர்திருத்தம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்து மத்திய வகுப்பினர் செல்வத்திலும், செல்வாக்கிலும், தொகையிலும் அதிகரித்தனர். அரசாங்கப் பகுதிகள் பெருகிவந்ததைப்பற்றி முன்னர்க் கூறினோம். இதன் பயனை ஏராளமான கிளாக்குமார் எனப்படும் இலிகிதர் மாரும் வேறு உத்தியோகத்தரும் நியமிக்கப்பட்டார்கள். தேவையான உத்தியோகத்தரைப் பயிற்றுவதற்கு ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் பல தோன்றின. இங்கே பலர் ஆசிரியராகச் சேர்ந்தனர். வைத்தியப் பகுதியில் பல வைத்தியருக்கு வேலை கிடைத்தது. தோட்டங்கள் பெருகியதால், பலர் ஒப்பந்தவேலைகள் செய்தனர். பலர் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி தொழில்கள் புரிந்தனர். இன்னும் பலர் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர். நாட்டில் பல துறைகளில் அபிவிருத்தி ஏற்படவே நியாயவாதிகள் பலருக்குத் தொழில் உண்டாயிற்று.

மத்திய வகுப்பினரிற் பெரும்பான்மையினர் ஆங்கில அறிவுடையவர்களாயிருந்தனர். படிப்பையும் பணத்தையும் கொண்டு இவர்கள் நாட்டில் அதிக செல்வாக்குப் பெற்றனர். உயர்தரக் கல்வி பெற்றவர்கள் மேல்நாட்டுக் கொள்கைகளை மேற்கொண்டனர். இக்கால ஆங்கிலத் தாபனங்களைப்பற்றியும் அறிந்திருந்தனர். விசாலமான பிரித்தானிய லிபரல் (மிதவாத) அரசியற்கொள்கைகளினாலும் பாதிக்கப்பட்டனர். அரசியல் விடயங்களில் விசால நோக்குடையவராய் 'லிபரல்' என வழங்கப்

106 நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்

படும் மிதவாதிகளாய் உள்ளவர்கள் சர்வாதிகார ஆட்சியை எதிர்ப்பவர்கள்; சனங்களின் நன்மைக்காக சனங்களால் நடாத்தப்படும் அரசியன் முறையை விழைபவர்.

வெகு சீக்கிரத்தில் இலங்கை மத்திய வகுப்பினர் தமது நிலையில் அதிருப்திகொண்டனர். 1833-ம் ஆண்டில் நீதித்தலங்களில் இலங்கையருக்கும் பிரித்தானியருடன் சமஅந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தில் உயர்தரப் பதவிகளை பிரித்தானியரே அக்காலம் வகித்தனர். பிரித்தானிய வியாபாரிகளும் தோட்டத்துரைமாரும், இந்த உயர்தர உத்தியோகத்தருமாகச் சேர்ந்து, தாம் உயர் சாதியினர்போல ஒதுங்கியிருந்தனர். கிராமப் பகுதிகளில் சிவில் சேவைக்கு அடுத்தாற்போலுள்ள உயர்தர நிர்வாகப் பதவிகள் பழைய உயர்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் வகிக்கப்பட்டுவந்தன. தாங்களும் இப்பதவிகளிற் சிலவற்றை வகித்தால் என்னவென்றும், 1832-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இங்கிலாந்திற் பாராளுமன்றம் மத்திய வகுப்பாரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்ததுபோலவே இலங்கையிலும் இருந்தால் என்னவென்றும் மத்திய வகுப்பினர் எண்ணினார்கள். எனவே, சட்டநிருபணசபையை மாற்றியமைக்கவேண்டுமென அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்தனர். மிதமான அரசியல் சீர்திருத்தங்களையே அவர்கள் முதலிற் கோரினர். சட்டநிருபணசபையில் உத்தியோகப் பற்றில்லாதவர் தொகையை அதிகரித்து, பிரதிநிதித்துவம்வாய்ந்த ஒரு அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தவேண்டுமென அவர்கள் அக்காலம் கேட்கவில்லை. எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் பொதுவான நிர்வாக முறையும், எல்லா இடங்களுக்கும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களும் ஏற்பட்டதன் பயனாக பல்வேறு பகுதியில் உள்ளவர்களதும் நலவுரிமைகள் ஒன்றுபட்டன. ஆனால் பிரதேச வாரியாகவே சில நலவுரிமைகள் வித்தியாசப்பட்டன. வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை* ஒழித்து, அதற்குப்

*Communal Representation.

பதிலாகப் பிரதேசவாரிப் பிரதிநிதித்துவம்* வேண்டுமென மத்திய வகுப்பினர் கோரினர். தேர்தல் மூலமாகவே பிரதிநிதிகளைத் தெரிவுசெய்யவேண்டுமென்றும், அப்போதுதான் சட்டநிருபணசபை சனப்பிரதிநிதிகளை உடையதாயிருக்குமென்றும், சட்டநிருபணசபை அங்கத்தவர்களை அரசாங்கம் நியமித்தல் ஏற்றதல்லவென்றும் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டினர். சட்டநிருவாகசபையில் உத்தியோகப்பற்றில்லாதவர்களுக்கும் இடம் அளிக்கவேண்டுமென்றும், அப்போதுதான் நாட்டுநிருவாகத்தில் சனங்களுக்கும் பங்கு ஏற்படுமென்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டனர். ஒல்லாந்தர், முஸ்லிம்கள் ஆகிய சிறுபான்மையினருக்கும், ஐரோப்பியத் தோட்ட முதலாளிமாருக்கும் வியாபாரிகளுக்கும் சில தானங்கள் சட்டநிருபணசபையில் ஒதுக்கப்படவேண்டுமெனவும் கேட்டனர்.

நாட்டின் குடிசனத்தொகையில் பெரும்பகுதியினரான சிங்களரும் தமிழருமே இந்தச் சீர்திருத்தங்களை விரும்பியபோதிலும், அரசாங்கம் இக்கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவைக் கொடுக்கவில்லை. இந்த மாற்றங்களினால் நன்மை ஏற்படமாட்டாதெனவும், அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படுவது திறமையுள்ள நிர்வாகமே எனவும் அரசாங்கம் எடுத்துக் காட்டியது. மேலும், இலங்கையில் உள்ளவர்கள் பல வகுப்பினராயிருக்கிறபடியாலும், இவ்வகுப்பாரிடையே விவாகசம்பந்தம் முதலியன இல்லாதபடியாலும், பிரதிநிதித்துவமும் வகுப்புக்கேற்றபடியே இருக்கவேண்டுமென அரசாங்கம் கட்டிக் காட்டியது. தாழ்ந்த பிரதேசச் சிங்களருக்கும் தமிழருக்கும் முன்னிரிலும் பார்க்க இரண்டு மடங்கு பிரதிநிதிகளை அநுமதிப்பதற்கும், இலங்கை மத்திய வகுப்பினருக்கு ஒரு தானம் கொடுப்பதற்கும் அரசாங்கம் சம்மதித்தது.

*Territorial Representation.

†Executive Council.

குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி சுதேசிகளான மக்களுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமான தாராளம் காட்டினார். ஐரோப்பியப் பிரதிநிதிகளின் தொகையை இரண்டாகக் குறைத்தார். ஐரோப்பியரும் ஒல்லாந்தரும் கல்வி கற்ற, இலங்கையரும் தத்தம் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து சட்டநிருபணசபை அங்கத்தவர்களாக்கலாம் என்றும் கூறினார். தாழ்ந்த பிரதேசச். சிங்களருக்கும் தமிழருக்கும் தனித்தனி இரண்டு தானங்கள் வழங்கப்பட்டன. 1889-ம் ஆண்டு தொடக்கம் ஒவ்வொரு தானத்தை வகித்துவந்த கண்டியருக்கும் முஸ்லிம்களுக்கும் அந்த தானத்தைத் தொடர்ந்து வகிக்க அனுமதி கொடுக்கப்பட்டது. உத்தியோகப்பற்றுள்ளவர் தொகையை அதிகரிப்பதற்காக மேலும் இரண்டு உத்தியோகத்தர் அங்கத்தவராக் கப்பட்டனர். எல்லாமாக 11 உத்தியோக அங்கத்தவர்களும், 10 உத்தியோகப்பற்றில்லாதவர்களும் தானம் வகித்தனர். இவ்வாறு சீர்திருத்தப்பட்ட சட்டநிருபணசபை 1912-ம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டது.

2. மனிங் சீர்திருத்தம்*

மத்திய வகுப்பினர் மேலும் சீர்திருத்தங்கள் வேண்டுமெனக் கிளர்ச்சி செய்தனர். சட்டநிருபணசபையைச் சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி 1917-ம் ஆண்டில் மீண்டும் உண்டானது. நாலு விடயங்கள் இக்கிளர்ச்சிக்கு அநுசரணையாக இருந்தன. முதலாவது ஐரோப்பிய மகா யுத்தம் நிகழ்ந்தபோது, 1915-ம் ஆண்டில் இலங்கையின் சில பாகங்களில் கலகமுண்டானது. சில சிங்களர் சோனகரைத் துன்புறுத்தினர். 1848-ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த கலகத்தில் அரசாங்கம் எவ்வாறு தப்பிப்பிராயம் கொண்டிருந்ததோ அவ்வாறே இக்கலகத்தைப்பற்றியும் தப்பிப்பிராயம் கொண்டது. கலகக்காரர் மீதும், தான் சந்தேகப்பட்டவர்கள் மீதும் அரசாங்கம் மிகக் கடுமையான நடவடிக்கையைக் கைக்கொண்டது. அதனால் நாட்டிலே பிரித்தானிய

*Manning Reforms.

ஆட்சிக்கு மாறாக தீவிரமான ஓர் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்தியாவிலும் இக்காலத்தில் அரசியல் சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சி நடந்தது. அதன் பயனாக உத்தியோகத்தருடைய அதிகாரத்தைக் குறைத்து சனங்களுக்குச் சிறிது ஆதிக்கம் கொடுக்கப் பட்டது. ஐரோப்பாவில் உள்ள சிறிய தேசங்களுக்குச் சுயநிர்ணயம் அவசியமென்றும், தங்கள் தங்கள் விடயங்களைத் தாங்களே பார்த்துக்கொள்ள அவைகளை விட்டு விடவேண்டுமென்றும் பிரித்தானிய அரசாங்கம் இந்தக் காலத்தில் விளம்பரப்படுத்தியது. பெளத்த, இந்து சமயப் புனருத்தாரணம் உண்டானதன் பயனாகவும் நாட்டிலே ஒருவிதமான புத்துணர்ச்சி உண்டாயிற்று. இவை எல்லாம் சேர்ந்து நாட்டுக்குச் சுயாட்சி வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சிக்கு உற்சாகமூட்டின.

1919-ம் ஆண்டில் தாழ்ந்த பிரதேசச் சிங்களரும் பெருந்தொகையான தமிழரும், மற்றச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த வேறு சிலருமாகக்கூடி இலங்கை தேசிய காங்கிரசை* ஆரம்பித்து அதன்மூலம் அரசியல் சீர்திருத்தத்துக்கு வாதாடினர். அரைக்கரைவாசி பொறுப்புள்ள அரசாங்கம் வேண்டுமெனவும், பெரும்பாலும் பிரதேசவாரியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட 50 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட சட்டநிருபணசபையும், அச்சபையில் இருந்து தெரியப்பட்ட அங்கத்தவர்களைக்கொண்ட சட்டநிருவாகசபையும் ஏற்படவேண்டுமெனவும் தேசிய காங்கிரஸ் கோரியது.

ஆனால் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் தேசிய காங்கிரஸ் கோரிய மாற்றங்கள் அனைத்தையும் செய்யாமல் சொற்பமான மாற்றங்களையே செய்தது. ஐரோப்பியர், ஒல்லாந்தர், கண்டியர்,† முஸ்லிம்கள், இந்தியர் ஆகியோருக்கு இதுகாறும் இருந்துவந்த வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் இருந்தே தீரவேண்டும் என விரும்பியது. தாழ்ந்த பிரதேசச் சிங்களருக்கும்

*Ceylon National Congress.

†மலைநாட்டினர் என்றும் கூறுவர்.

தமிழருக்கும் அவர்கள் விரும்பிய பிரகாரம் பிரதேச வாரிப் பிரதிநிதித்துவம்* அளித்தது. கொழும்புக்கு ஒரு தானமும், மேல் மாகாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளுக்கு இரு தானங்களும், மற்ற மாகாணங்களுக்கு ஒவ்வொரு தானமும் கொடுக்கப்பட்டது. அத்துடன் உத்தியோக அங்கத்தவர் தொகை 14 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது.

இந்தத் திருத்தங்களை தேசிய காங்கிரஸ் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தது. உத்தியோகப்பற்றில்லாதோர் தொகை பெரும்பான்மையாக இருந்தபோதிலும், தேர்தல் மூலம் அங்கத்துவம் பெற்றவர்கள் தொகை உத்தியோக அங்கத்தவர் தொகையிலும் பார்க்க ஒன்று குறைந்தேயிருந்தது. இப்படியான அரசியலை அநுட்டானத்துக்குக் கொண்டுவருவதில் தான் ஒத்துழைப்பதில்லை என தேசிய காங்கிரஸ் தீர்மானித்தது. இதனை அறிந்த சேர் வில்லியம் மனிங், புதிய சட்ட நிருபணசபையின் சிபாரிசுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட வேறு திருத்தங்களை அளிப்பதாகவும், அவற்றை தேசிய காங்கிரஸ் அங்கீகரித்து நிருவாகம் நடைபெறுதற்குத் துணைபுரியவேண்டுமெனவும் கேட்டார். காங்கிரஸ் உடன்படவே, 1921-ம் ஆண்டில் புதிய சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டு, அவற்றின் பயனாக ஓர் சட்டநிருபணசபை உருவானது.

புதிய சட்டநிருபணசபை அங்கத்தவர்களிற் பெரும் பான்மையினர் வகுப்பு வாரியாகத் தெரியப்பட்டவர்களானமையினால், அவர்கள் வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவமே இருக்கவேண்டுமெனக் கோரினர். மனிங் அதை ஆதரித்தார். இலங்கை ஒரே சாகியத்தைக் கொண்டதாயிராது, பல்வேறு சாகியத்தினரைக் கொண்டிருப்பதால் வகுப்பு வாரிப் பிரதிநிதித்துவம் தொடர்ந்திருக்கவேண்டுமென அவர் விரும்பினார். குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியும் மனிங் தேசாதிபதியின் அபிப்பிராயத்தை ஆதரித்தார். எனவே, 1924-ம் ஆண்டில் புதியதொரு சட்டநிருபண

*Territorial Representation.

சபை அமைக்கப்பட்டது. பிரதேச வாரியாக 23 தேர்தல் தானங்கள் இருந்தன. அவற்றுட் 16 சிங்களர் அதிகமாயுள்ள பகுதிகளுக்கும் 7 தமிழர் உள்ள பகுதிகளுக்குமாக இருந்தன. இத்தொகுதிகளில் வாக்குச் சம்மதம் அளிக்கத் தகுதியுள்ள எல்லாச் சமூகத்தவரும் வாக்களிக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். 11 வகுப்பு வாரித் தேர்தல் தானங்களும், விசேட நலவுரிமையுடையார்க்காக 4 தானங்களும், உத்தியோகத்தருக்கு 12 தானங்களும் இச்சட்டநிருபணசபையில் இருந்தன. 49 தானங்களில் 29 தேர்தல் தானங்கள் இந்தியருக்கும் இலங்கையருக்கும் வழங்கப்பட்டன. இவ்வாறாக பிரதிநிதித்துவம்வாய்ந்த அரசாங்கம் இலங்கையில் ஏற்பட்டது.

இந்தச் சீர்திருத்தங்களும் அநுகூலம் அடையவில்லை. அரசியலமைப்பில் இன்னும் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டுமென சேர் ஹியூ கிளிபோர்ட் (1925-1927) அறிவித்தார். இலங்கையிலே பல சாகியத்தார் உள்ள என மனிங் தேசாதிபதி கூறியது உண்மையேயானாலும், பிரித்தானிய நிருவாக முறையும், பிரித்தானியர் ஏற்படுத்திய போக்குவரத்துச் சாதனங்களும், ஆங்கிலக் கல்வியும், பல வகுப்பிலும் உள்ள படித்தவர்களின் நலவுரிமைகளை ஒன்றாக்கிவிட்டன என்பதை அவர் உணராததுவிட்டார். புதிய சட்டநிருபணசபை மத்திய வகுப்பினருக்கு ஆதிக்கம் கொடுத்தது. அது பொதுவாக வகுப்பு முறையிற் பிரிவுகாட்டவில்லை. சட்டநிருபணசபையில் மத்திய வகுப்பினரின் பிரதிநிதிகளே பெரும் பான்மையினராக இருந்தபடியால், இவ்வகுப்பினர் தமது விருப்பத்துக்கேற்றபடி நிருவாகத்தை நடத்துவிக்கக் கூடியதாயிருந்தது. நிருவாகசபை தேசாதிபதிக்குப் பொறுப்புடையதாயிருக்க, தேசாதிபதி குடியேற்ற நாட்டு மந்திரிக்குப் பொறுப்புடையவராக இருந்தார். அப்படியிருந்தும் நிருவாகசபை, தேசாதிபதியின் விருப்பத்துக்கோ குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியின் விருப்பத்துக்கோ

எப்போதும் இசைந்து நடக்கமுடியாது. ஏனெனில், நிருவாகசபை கொண்டுவரும் சட்டங்களும் செலவுகளும் சட்டநிருபணசபையின் அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டி இருந்தது. சட்டநிருபணசபை எனிலோ தேசாதிபதியின் விருப்பத்துக்கோ குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியின் விருப்பத்துக்கோ எப்பொழுதும் இசைந்து நடந்ததாயும் இல்லை.

3. டொனோமார்ச் சீர்திருத்தம்

இலங்கையின் அரசியல் அமைப்பையும், அதன் நிருவாக முறையையும் பரிசீலனை செய்யுமாறு, டொனோமார்ச் பிரபுவின் தலைமையிலே 1927-ம் ஆண்டு ஓர் விசாரணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டது. சட்டசபைக்குப் பொறுப்பான ஓர் அரசாங்கத்தை அமைப்பதுதான் இலங்கையின் அரசியற் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குரிய ஒரே ஒரு வழி என்ற முடிவுக்கு டொனோமார்ச் விசாரணைக்குழு வந்தது. இலங்கையர் அரசியல் நிருவாகத்திலே மேலும் நல்ல தேர்ச்சியும் அநுபவமும் பெறவேண்டுமெனவும், இலங்கை ஒரு தனித் தேச அம்சத்தை இன்னும் பெறவில்லை எனவும் கருதிய டொனோமார்ச் விசாரணைக்குழுவினர் மிதமான ஒரு பொறுப்பாட்சியை வழங்கத் தீர்மானித்தனர்.

பல்வேறு அரசாங்கப் பகுதிகளையும் பத்தாகப் பிரித்து, அவற்றில் ஏழை ஒவ்வொரு நிருவாகசபையின் பரிபாலனத்தில் விடவேண்டுமென்றும், மற்ற மூன்றையும் மூன்று அதிகார உத்தியோகத்தரின்* சீழ் விடவேண்டுமென்றும், இவ்வேழு நிருவாகசபைகளின் தலைவர்களும் மூன்று உத்தியோகத்தருமாகச் சேர்ந்து மந்திரிகள்சபையை† அமைக்கவேண்டும் என்றும் டொனோமார்ச் விசாரணைக்குழு விதித்தது.

டொனோமார்ச் விசாரணைக்குழு வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை விரும்பவில்லை. இலங்கை மக்களின்

*Officers of State.

†Board of Ministers.

நலவுரிமைகள் ஒன்றாகவிருப்பதால், பல்வேறு சாகியத் தினரையும் ஒன்றுபடுத்தவேண்டியது அவசியம் என அது உணர்ந்தது. எனவே, சில நியமனத்தானங்களை விட மற்ற வகுப்புவாரித்தானங்கள் ஒழியவேண்டுமென்றும், பிரதேசவாரியான பிரதிநிதித்துவமே இருக்கவேண்டும் என்றும் அது சிபாரிசு செய்தது. இதுவரை மத்திய வகுப்பினருக்கு மாத்திரமே வாக்குரிமை இருந்தது. பொதுமக்களின் பிற்போக்கான நிலைமையைக் கண்ட விசாரணைக்குழுவினர் பிரமித்துப் போயினர். இலங்கையிலே பொறுப்பாட்சி நிலவவேண்டுமானால் பிரதிநிதிகள் எல்லாச் சனங்களுக்கும் பொறுப்புள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்பதை உணர்ந்த அவர்கள், ஆண், பெண் இரு பாலாரான சகலருக்கும் வாக்குரிமையை அளித்தார்கள்.

டொனோமார்ச்சுக்குழுவின் சிபாரிசுகளைக் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரி முற்றாக ஆதரித்தார். அதன் பயனாக புதிய அரசியல் 1931-ம் ஆண்டில் தாபிக்கப்பட்டது. 1924-ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட அரசியல் திட்டத்திலும் பார்க்க இது எவ்வளவோ சிறந்ததாக இருந்தது. ஆனால் தவிர்க்கமுடியாத சில குறைகளும் இத்திட்டத்தில் இருந்தன. கல்வி அறிவில்லாத பொதுசனங்கள் சரியான பிரதிநிதிகளைத் தெரிவுசெய்யத் தவறினர். அதற்கு அவர்களுக்குக் கல்வி அவசியமாயிற்று. வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தை ஒழித்ததினால் வகுப்புவாதம் நீங்கிவிடவில்லை. கல்வியில்லாத பொதுசனங்கள் அரசியலில் ஈடுபட்டதும் வகுப்புவாதமும் பெருகியது. பர்மர சனங்கள் குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டிருந்தபடியால் முழுத் தேசத்துக்கும் நன்மையானது எது என்பதை அவர்கள் ஆராயத் தவறினர். அதன் பயனாக தேர்தல்களில் சமயம், சாதி முதலிய காரணங்களுக்காக வாக்களித்தனர். இன்னும், நிருவாகசபைகள் மூலம் ஆட்சிசெய்த முறையும் அவ்வளவு பயனைக் கொடுக்கவில்லை. நிருவாகசபை முறை, பெரிய விடயங்களில் சிரத்தை காட்டவில்லை. நிருவாகசபைகளின் தலைவர்கள் என்ற

வகையில் மந்திரிகள் போதிய ஒற்றுமையுடன் வேலை செய்ய முடியாமலும் போய்விட்டது.

4. முடிபு

பிரித்தானிய ஆட்சியின் ஆரம்பக்காலத்தில் இலங்கையிலிருந்த சமுதாயப் பிரிவுகளைப்பற்றி இப்பகுதியின் ஆரம்பத்திற் குறிப்பிட்டோம். இந்நாட்டின் பிரதான சாகியத்தார் குறித்த சில பிரதேசங்களில் வசித்தனர் எனவும் காட்டினோம். இக்காலத்தில், அதாவது 1796-ம் ஆண்டு தொடக்கமாக, ஏற்பட்ட மாற்றங்களைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டோம். கண்டிப் பகுதியைச் சார்ந்திருந்த தாழ்ந்த பிரதேசங்கள் கரையோர மாகாணங்களுடன் சேர்ந்ததால் இரு பகுதிகளதும் நலவுரிமைகளும் ஒன்றுபட்டனவென்றும் காட்டினோம். பொதுவான ஓர் நிருவாக அமைப்பும், போக்குவரத்துச் சாதனங்களின் அபிவிருத்தியும், சனங்களைத் தங்கள் சொந்த இடங்களிலிருந்து புறம்போய், மற்றச் சாகியத்தார், சமூகத்தாருடனும், தேசத்தின் வேறு பாகங்களில் உள்ளவர்களுடனும் பழகிவரச் செய்தன. அரசாங்கம் சாதி, பேதம் பாராட்டுவதை ஒழித்தது. பிரயாணத்துக்குப் போதிய வசதிகள் ஏற்பட்டன. ஆங்கிலக் கல்வியினால் இக்கால மனப்பான்மை ஏற்பட்டது. இவற்றினால் சாதி வேற்றுமைகளும் ஆசாரங்களும் மாறின. அரசாங்க உத்தியோகத்தினாலும் தோட்டங்கள் அதிகரித்தமையினாலும் மத்திய வகுப்பினர் பெருகினர். பட்டினங்கள் உண்டானதாலும் தோட்டங்கள் பெருகியதாலும், பட்டினத் தொழிலாளர், தோட்டத் தொழிலாளர் என தொழிலாளர்க்கிடையே இரு பிரிவுகள் ஏற்பட்டன.

இப்படியெல்லாமிருந்தும், சாதிக்கட்டுப்பாடும் பேதங்களும், பழைய ஆசாரானுட்டானங்களும் இன்னும் முற்றாக ஒழியவில்லை. ஆனால் நமது பிரச்சினைகள் பொருளாதார சம்பந்தமும் பிரதேச சம்பந்தமுமானவை. பொருளாதார முறையில் புதிய ஓர் சமுதாய வகுப்பினர்

படிப்படியாகத் தோன்றுவதற்கான உற்பாதங்கள் தென்படுகின்றன. தொழில் முறைகளிற் சேர்ந்தவர்களும், வியாபாரிகளும், நிலச் சொந்தக்காரரும், தோட்ட முதலாளிகளுமென ஓர் மத்திய வகுப்பும், தோட்டங்களிலும் பட்டினங்களிலும் வேலை செய்யும் தொழிலாளரைக்கொண்ட ஓர் தொழிலாளர் வகுப்பும் இப்போது உருவாகிவருகின்றன. இன்று மத்திய வகுப்பினரே அதிகாரம் வகித்தாலும், சர்வசன வாக்குரிமையின் பயனாக இனி பொதுமக்களே செல்வாக்குப் பெறுவர் என்று திடமாகக் கூறலாம்.

இரண்டாம் பகுதி

1796-ம் ஆண்டு தொடக்கம் இரண்டாவது
உலக மகா யுத்தம்வரை

நாலாம் பாகம்

11-ம் அத்தியாயம்

19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் ஏற்பட்ட
மாற்றங்கள்

1. மகா மாற்றங்களின் நன்மை

‘ நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம் ’ இரண்டாம் பகுதியின் 15-ம் அத்தியாயக் கடைசிப் பகுதியிலும், 16-ம் அத்தியாய முதற் பிரிவிலும், 19-ம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியிலே கைத்தொழில், விஞ்ஞானம் விடயமாக ஐரோப்பாவில், அதிலும் விசேடமாக இங்கிலாந்தில் நிகழ்ந்துவந்த மாற்றங்களைப்பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டோம். இம்மாற்றங்கள் 19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் வெகு தீவிரமாக மேலும் நிகழ்ந்து, உலகில் உள்ள ஒவ்வொருவரதும் வாழ்க்கையை வெகு வாகப் பாதித்தன என்று கூறலாம். 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பாகம்வரை உலகத்தில் வாழ்ந்தவர்களில் ஏறக் குறைய எல்லாரும் தத்தம் இடங்களுக்கு வெளியே நடப்பனவற்றை அறியாராய், தத்தம் பாட்டில் தத்தம் கிராமங்களிலோ பட்டினங்களிலோ வசித்துவந்தனர். அவர்கள், தமது கிராமத்து அயலவர் அல்லது அடுத்த ஊரில் உள்ளவர்களுடன் ஊடாடினரேயன்றி, மற்றும் உலகத்தவருடன் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ளவில்லை. உலகின் மற்றப் பாகங்களில் நிகழும் சம்பவங்கள் இவர்களைப் பாதிக்கவும் இல்லை. இன்று அந்த நிலைமை இல்லை. இந்த 20-ம் நூற்றாண்டில், உலகில் எந்தப் பாகத்தில்தானும் நிகழும் சம்பவங்கள் மற்றும் பகுதிகளில்

உள்ளோரையும் பாதித்தேவருகின்றன. அப்படிப் பாதிக்கப்பட்டாதவர் இல்லை என்றும் கூறலாம். உலகின் வடகோடியில் குளிரால் விறைத்து, மயிர் ஆடையுடுத்திக் கொள்ளும் எஸ்கிமோவனாக, உஷ்ணப் பிரதேச ஆபிரிக்காவில் நிருவாணத்துடன் திரியும் காட்டு மிராண்டியாக, உலகில் வாழும் ஒவ்வொருவரும் தமக்குத் துரித்த இடங்களில் நிகழும் சம்பவங்களால் பாதிக்கப்பட்டே வருகின்றனர். இலங்கையிலே இற்றைக்கு 30 ஆண்டுகளுக்கு முன் கிராமவாசிகள் தமது இடங்களை விட்டு வெளியே போதல் அரிது: எப்போதாவது அவர்கள் வெளிப்பிரயாணம் செய்ய ஏற்பட்டால், அதனைக் கால்நடையில் அல்லது மந்தகதியுடைய மாட்டு வண்டிகள் மூலம் செய்தனர். ஆனால் இப்போது பிரயாண முறை மாறி மோட்டார் வசிகள் மூலம் சஞ்சாரம் செய்யும் முறை ஏற்படலாயிற்று. நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கைக் கிராமவாசிகள் தமக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களைத் தாமே ஆக்கியும், தமக்குவேண்டிய துணிகளைத் தாமே நெய்தும் வந்தனர். இன்று அப்படியில்லாது, அவர்களின் உணவுப் பொருள்களும் உடைக்காகிய துணிகளும் ஐரோப்பாவிலிருந்தோ, அமெரிக்காவிலிருந்தோ, ஜப்பானிலிருந்தோ வரவேண்டியிருக்கின்றன. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்நாட்டுக் கிராமவாசிகள் தமது அரசியல் நிலை என்ன, தம்மைப் பரிபாலிக்கும் முறை எவ்வாறாக அமைந்துள்ளது என்னும் இன்னோரன்னவற்றை அறிவதில் சிரத்தை கொள்ளாராய் 'இராவணன் ஆண்டால் என்ன? இராமன் ஆண்டால் என்ன? அல்லது கூடவந்த குரங்கு தான் ஆண்டால் என்ன?' என்ற பராமுக மனப்பான்மையுடன் இருந்தனர். இன்றெனிலோ அவர்களுக்கு நாட்டின் நிருவாகத்திற் பங்கு உண்டு; ஒவ்வொரு கிராமவாசியும் தான் விரும்பியவரைப் பாராளுமன்றத்துப் பிரதிநிதியாக அனுப்ப உரிமையுடையவனாக இருக்கிறான்.

இப்படியான மாற்றங்களிற் பல இங்கிலாந்திலும், பிரான்சிலும், ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளிலும் தோன்றின. பண்டங்களை விளைவிப்பதில் புதிய முறைகள்;

பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதில் புதிய முறைகள்; பொருள்களும் மக்களும் போக்குவரத்துச் செய்வதில் புதிய முறைகள்; விஷயங்களைப்பற்றியும் மக்களைப்பற்றியும் ஆராய்வதில் புதிய முறைகள் என்று இம்மாற்றங்களை விளக்கிக் கூறலாம். 19-ம் நூற்றாண்டுக் காலம் கழியக் கழிய இம்மாற்றங்களும் வெகு துரிதமாக நிகழ்ந்தன. ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்தே இந்த மாற்றங்கள் எல்லாம் உண்டாகி உலகமெங்கும் பரவியபடியால், ஐரோப்பிய நாடுகளின் செல்வாக்கும் உலகமெங்கும் பரவியது. அதன் பயனாக சீனம், ஜப்பான், சீயம்,* துருக்கி, பாரசீகம், அராபியா என்னும் நாடுகளை ஒழிந்த ஏனைய உலக நாடுகளில் ஏறக்குறைய எல்லாம் ஐரோப்பியர் அல்லது ஐரோப்பிய இனத்திலிருந்து பிறந்தவர்களின் ஆட்சிக்குட்படலாயின.

இப்படியான மாற்றங்களுக்கிடையிலும் மாற்ற மடையாத ஒன்று இருந்துதான் வருகிறது. அதுதான் மனித சபாவம். அது தனது நன்மைகளுடனும் தீமைகளுடனும் அன்றுபோல இன்றும் இருக்கிறது. மனித சமுதாயத்தில் ஏற்படும் கொடிய நோய்களை மாற்றி, மனுக்குலத்தின் தேகாரோக்கியத்தை விருத்தி செய்வதிலும், மனிதனின் வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி செய்வதிலும், மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படும் வறுமை, துன்பம் என்பவற்றைத் தடுப்பதிலும், சுதந்திரத்தை வளர்ப்பதிலும் அற்புதமான அபிவிருத்திகள் இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவை மனிதனின் நற்சபாவத்தால் விளைந்த பயன்கள். இந்த நற்சபாவமும் அதன் பயனாக விளைந்த நற்பயன்களும் ஒரு புறம் இருப்ப, பல்வேறு விதமான சமுதாயக் கொடுமைகளும் அநீதிகளும் இப்போதும் இருந்துதான் வருகின்றன. மனுக்குலத்தையே பரிநாசப்படுத்தும் கொடிய யுத்தங்களும் ஏற்படுகின்றன. கடைசியாக நடந்த கொடிய யுத்தம் 1945-ம் ஆண்டில் முடிவடைந்தது.

*தாய்லாந்து என இப்போது வழங்குவர்.

அதன் பயனாக விளைந்த அநர்த்தங்களோ அளப்பில. இன்று உலகில் ஏற்பட்டுள்ள அல்லோல கல்லோல நிலைமைக்கு இந்த யுத்தமே காரணம். இவ்வாறாய் கெடுதிகள் மனித சபாவத்தின் கெட்ட தன்மைகளைக் காட்டா நிற்கின்றன.

பொருள்களை விளைவிப்பதிலும் உற்பத்தி செய்வதிலும் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை உற்பத்தி முறை மாற்றங்கள் என்றும், பொருள்களின் போக்குவரத்து, மனித சஞ்சாரம் என்பவற்றில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை போக்குவரத்து முறை மாற்றங்கள் என்றும் சாதாரணமாகக் கூறுவர். இவ்வித மாற்றங்களைப்பற்றி அடுத்த இரண்டு பகுதிகளிலும் விளக்குவாம். ஆனால் இம்மாற்றங்கள் விடயமாகக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியதொன்றுண்டு. அதாவது, சக்தியாற் செலுத்தப்படும் யந்திரங்கள் அதிகம் அதிகமாக உபயோகமாவது இம்மாற்றங்களின் விசேட அம்சமாயமைந்திருத்தல் என்க. நீராவிச் சக்தி, எண்ணெயை ஆவியாக்கி அதன் பயனாக உண்டாகும் சக்தி, மின்சார சக்தி என்பன நவமாகக் கையாளப்படும் சக்திகளாம். கடைசியாக, இரண்டாவது உலக மகா யுத்த காலத்தில் அணுச் சக்தி என ஓர் அதியற்புத, பராக்கிரமம்வாய்ந்த சக்தி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. நாசக்கருமங்களுக்கே இதுவரை இச்சக்தி உபயோகப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நற்கருமங்களுக்கான யந்திரங்களைச் செலுத்த இச்சக்தியை எவ்வாறு பிரயோகிக்கலாம் என்பதை அறிவதில் விஞ்ஞானிகள் இன்று அரும்பாடுபட்டு வருகிறார்கள்.

சக்தியாற் செலுத்தப்படும் யந்திர சாதனங்கள் பருத்தித் தொழில்கள் விடயமாக இங்கிலாந்தில் முதன்முதலாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. இன்று யந்திரங்களாற் செய்யப்படாத, செய்யமுடியாத பொருள்கள் அதிகம் இல்லை என்று கூறலாம். ஆலைகளும் தொழிற்

சாலைகளும் பெருகின். இவற்றில் தொழிலாற்ற பெருந்தொகையினரான தொழிலாளர்கள் வந்து கூட, அவர்களைக் குடியிருத்த தொழிற்சாலைகளுக்கணித்தாக விடுதிகள் பல அமைக்கப்பட்டன. தொழிலாளர் விடுதிகளும், ஆலைகளும், தொழிற்சாலைகளும்கொண்ட தொழில் நகரங்கள் ஆங்காங்கு தோன்றின. ஆலைகளையும் தொழிற்சாலைகளையும் நிருமாணித்து, அவற்றிலே வேண்டிய வேண்டிய யந்திரங்களை அமைத்துத் தொழிலை நடத்துவதற்குப் பொருந்தொகைப் பணம் தேவையாக இருந்தது. இப்பணத்தை முதலாக இட்டோர் பெரும் இலாபம் அடைந்தனர். முதலிட்டுத் தொழில்களை நிருவகித்தவர்கள் 'முதலாளிகள்' என அழைக்கப்பட்டனர். யந்திரங்களைச் செலுத்தும் சக்தியாக நீராவிதான் முதன்முதல் உபயோகிக்கப்பட்டது. நீரா்வியைப் பெறுதற்கு ஆண்டுதோறும் கோடிக்கணக்கான தொன் நிறையுள்ள கரியை நிலத்தில் இருந்து தோண்டி எடுப்பர். நீராவி யந்திரத்துடன் எண்ணெய் யந்திரமும் மின்சார யந்திரமும் பின்னாட்களில் சேர்க்கப்பட்டன. நிலக்கரியை எரிப்பதால் மின்சார சக்தியைப் பெறலாம். நீரின் சக்தியிலிருந்தும் அதனைப் பெறலாம். கரிச் சுரங்கங்கள், இரும்புச் சுரங்கங்கள் என்பன அதிகமாக உள்ள நாடுகளே பொருளுற்பத்தி செய்யும் விடயத்தில் முன்னுக்கு நின்றன. ஆனால் வட அமெரிக்காவில் உள்ள நியாகராபோன்ற நீர்வீழ்ச்சிகளைப் பயன்படுத்தி, அதன் மூலமும் மின்சாரத்தைப் பெறலாம் என்று பின்னர்க் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எங்கள் இலங்கையில் நிலக்கரி உற்பத்தி இல்லை. ஆனால் மின்சார சக்தியைப் பெறுதற்கு நீர்வீழ்ச்சி மின்சார முறையை அனுசரிக்க அரசாங்கம் திட்டம் வகுத்திருக்கிறது. குறைந்த செலவில், சுலப முறையில் வெளிச்சம் ஏற்றுதற்கும், பொருள்களைச் சூடாக்குதற்கும், உணவைச் சமைப்பதற்கும் மின்சார சக்தி உபயோகமாகிறது. பொருள்களைச் சீதள நிலையில் வைத்திருப்பதற்கும் மின்சார சக்தியை உபயோகப்படுத்தலாம். இதனைச் சீதளநிலைபெணும் முறை என்பர். புகையிரதங்களில் அல்லது கப்பல்களில்

இதற்கெனவுள்ள 'சீதள அறை'களில் சீக்கிரத்தில் கெட்டுப்போகக்கூடிய உணவுப்பொருள்களை, அவை கெட்டுப்போகாதபடி சேமித்து தூரித்த இடங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லலாம். நாட்சென்றாலும் இவை பழுதடையா. உணவுப்பண்டங்களைப் பக்குவப்படுத்தி, நீண்ட காலத்துக்கு அவை பழுதடையாவண்ணம் பாதுகாத்தற்கு இன்றோர் முறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. காற்று நுழையாத தகரங்களுக்குள் அவற்றை அடைப்பதுவே அம்முறை. உலகில் புதுப்புது இடங்களைக் கண்டு பிடிக்க முயலுவோர், தம் பிரயாணங்களுக்கு இப்படியான தகர உணவுப்பொருள்களைக் கொண்டுசெல்வர். உணவோ தண்ணீரோ கிடைக்காத வேற்றிடங்களில் இத்தகர உணவுகளைப் புசித்து, அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்து தம் கருமத்தை நிறைவேற்றுவர். முந்தியெல்லாம் இவர்கள் இப்படியாக நீண்ட தூரப் பிரயாணம் செய்வது கஷ்டம்: உணவுப் பஞ்சத்தால் அவர்கள் பெரிதும் இடைஞ்சற்பட்டனர்.

யந்திரங்களைச் செய்வதற்கு உலோகங்கள், அவற்றிலும் விசேடமாக இரும்பும் உருக்கும் தேவையாகின்றன. மின்சாரம், நீராவிபோன்ற சக்திகளின் அபார வேகத்தை யந்திரங்கள் தாங்குதற்கு அவை உறுதியான உருக்கினால் செய்யப்படவேண்டும். இப்படியான உயர்தர உருக்கினைச் செய்யும் முறையை பெஸமெர்* என்ற ஆங்கிலேயரும் ஸீமென்ஸ்† என்ற ஜெர்மனியரும் கண்டுபிடித்தனர். அவர்களின் காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை யந்திரங்களின் முதற் கருவிகள் விடயமாகவும் அமைப்பு விடயமாகவும் திருத்தங்கள் அடிக்கடி ஏற்பட்டுக்கொண்டே வருகின்றன. யந்திரங்கள் திட்பநுட்பமாக அமைக்கப்படல்வேண்டும். முந்தியிலும் பார்க்க இன்னும் அவற்றைத் திட்பநுட்பமுடைய தாக்கவேண்டும் என்பதில் எத்தனையோ நுண்ணறிவாளர் ஈடுபட்டுப் பணியாற்றி வருகின்றனர். இதன்

*Bessemer.

†Siemens.

பயனாக ஒரு அங்குலத்தில் 1/1,000 பகுதிக்கும் யந்திரங்கள் நுண்ணிதாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. யந்திரங்களைப் புதிதாகக் கண்டுபிடிப்பவர்களையும், அவற்றை ஆக்குவோரையும் சாதாரணமாக 'இஞ்சினியர்மார்' என வழங்குவர். இஞ்சினியர்த் தொழில் இப்போது ஓர் அரிய, மதிப்புவாய்ந்த ஒரு நுண்கலைத் தொழிலாக இருக்கிறது.

பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதில் ஏற்பட்டுள்ள அபிவிருத்திகளைப்போல பொருள்களை விளைவிப்பதில் அதிக அபிவிருத்தி ஏற்படவில்லை. அப்படியிருந்தும் குறிப்பிடத்தக்க சில பெரிய அபிவிருத்திகள் இவ்விடயத்திலும் ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கின்றன. விவசாயத்துக்கான யந்திர சாதனங்கள் சில நவமாகக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக பருத்திப் பஞ்சிலிருந்து விதைசளை நீக்குதற்கு ஓர் சுலபமான கருவி 1793-ம் ஆண்டில் அமெரிக்காவிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதன் பயனாகப் பருத்தித் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ள தேசங்களுக்கு—அவற்றிலும் விசேடமாக இங்கிலாந்துக்கு—முந்தியிலும் பார்க்கக்கூடிய தொகை பஞ்சினை அனுப்பமுடிந்தது. புடைக்கும் கருவி, நீராவிக்கலப்பை, ட்ராக்டர்* யந்திரம் என்னும் கருவிகள் நவமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமையினால், வட அமெரிக்காவில் உள்ள பரந்த கோதுமை வயல்களை மனித சேவையும் மிருக உழைப்பும் அதிகமின்றிப் பண்படுத்தி விவசாயம் செய்ய முடிந்தது. தானியப் பயிர்களையும், மரக்கறிப் பயிர்களையும், பழந்தரு பயிர்களையும் உண்டாக்குவதில் புதுப்புது முறைகளை விஞ்ஞானிகளும், விஞ்ஞானத் தேர்ச்சி பெற்ற விவசாயிகளும் காட்டி அம்முறைகளை நடைமுறையிற் கொண்டுவந்தனர். உதாரணமாக, செயற்கை உரங்களைப் பயிர்களுக்கு எவ்வாறு உபயோகிக்கலாம்; உணவுக்கும் விவசாயத் தொழிலுக்கும் உபயோகமாகும் கால்நடை இனங்களை எவ்வாறு அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்னும் இன்றோன்ற

*Tractor.

வற்றை அவர்கள் காட்டிக்கொடுத்தனர். இன்னும், உஷ்ணப் பிரதேசங்களில் உண்டாகி, யந்திரக் கருவிகளுக்கும் மோட்டார்ச் சில்லுகளுக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் ரப்பர், செயற்கை வெண்ணெய்க்கட்டி உற்பத்திக்கு வேண்டிய கொப்பரூ, பல்வேறு விதப்பட்ட தாவர நெய்கள் என்னும் இன்னோரன்ன பொருள்களுக்குப் புதுவிதமான உபயோகங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. ரப்பர், தேங்காய் என்பனவும் ஏனைய சிலவும் இலங்கையில் உற்பத்தியாக்கப்படுவன.

2. ஏற்றுமதி, இறக்குமதி முறைகளிலும் போக்கு வரத்து முறைகளிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்

வீதிகள், பாதைகளைத் திருத்தியும் கால்வாய்களை அமைத்தும் பிரித்தானியர் தம் நாட்டில் உணவுப் பொருள்களையும் நிலக்கரியையும், உற்பத்திக்குவேண்டிய மூலப்பொருள்களையும் தொழிற்சாலைகளிற் செய்யப்பட்ட உற்பத்திப்பொருள்களையும் ஓரிடத்தில் இருந்து இன்னோரிடத்துக்குச் சுலபமாகக் கொண்டுசென்றனர். ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் புதுவிதமான ஓர் வண்டி சஞ்சரித்தற்கான புதுவிதமான ஓர் பாதை இங்கிலாந்திலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது: இதுவே இரும்பு புகையிரதப்பாதை. இதன்மீது நீராவி யந்திரத் தால் இழுக்கப்பட்ட புகையிரதத் தொடர் சென்றது. நீராவி மூலம் யந்திரங்களை இயக்கலாம் என்ற ஜேம்ஸ் வாட்*யின் கொள்கை 1830-ம் ஆண்டில் ஜோர்ஜ் ஸ்டீபன்ஸன்† என்னும் ஆங்கிலேயரால் நிலத்தின்மீது வண்டிகள் இழுப்பதற்கு அநுகூலத்துடன் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இக்கொள்கையைக் கடலில் கப்பல் செலுத்துதற்கு 1812-ம் ஆண்டில் புல்ற்றன்‡ என்ற அமெரிக்கர் பிரயோகித்துச் சித்திகண்டார். இதற்கு முன் மெதுவாக நகரும் குதிரை வண்டிகள் மூலம், அல்லது மாட்டு வண்டிகள்

*James Watt.

†George Stephenson.

‡Fulton.

மூலம், அல்லது ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்ட மிருகங்கள்மீது பொதிகளை ஏற்றுவதன் மூலமே மக்களும் பொருள்களும் ஒரு இடத்தில் இருந்து இன்னோர் இடத்துக்குத் தரைமார்க்கமாகப் போக முடிந்தது. கால்வாய்களில் வள்ளங்களைக் குதிரைகள் இழுத்தன. புகையிரதப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டதன் புகை முந்தியிலும் பார்க்க அதிகமான பொருள்களையும் மெதுவாகவும் கூடிய சீக்கிரத்தில் புகையிரதங்கள் கொண்டுசென்றன. புகையிரதப்பாதை கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை இங்கிலாந்துக்கு ஐரோப்பாவுக்கும் முக்கியத்துவம்வாய்ந்தது. ஆனால் அது புது உலகமாய் அமெரிக்காவுக்கு இன்னும் அதி முக்கியத்துவம்வாய்ந்தது என்று கூறலாம். ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளிலும் கனடாவிலும் இருந்த பாரிய பரந்த வெளிகளைக் குடியிருப்புக்கும் கோதுமை விளைவுக்கும் ஏற்றதாகத்திறந்து, அங்கே ஐரோப்பாவில் இருந்து ஏராளமான மக்கள் வந்து குடியேறி, அந்நாடுகளின் குடிசனத்தொகையை வெகு தீவிரமாக அதிகரிக்கச் செய்தற்கு புகையிரதப்பாதைகளே முக்கிய காரணமாக இருந்தன. உலகில் உள்ள எல்லாத் தேசங்களிலும் புகையிரதப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டு வெகுவாகப் பெருகின. அதனால் மக்கள் ஒரு கோடியிலிருந்து இன்னோர் கோடிக்கு அதிக சிரமமின்றிச் செல்லக்கூடியதாயிருந்தது. உதாரணமாக லைபீரியாவுக்கூடாகச் செல்லும் புகையிரதப்பாதையை 1901-ம் ஆண்டில் அமைத்து முடிந்ததும், ஐரோப்பாவின் மேற்குக் கரையில் இருந்து பல்லாயிர மைல்களுக்கூடாக ஆசியாவின் கிழக்குக் கரையை அடைய இயன்றது.

சரியான முறையில் ஓடிய மோட்டார் வண்டி 1896-ம் ஆண்டில் முதன்முதலாகப் பிரயாணத்துக்கு விடப்பட்டது. இதற்கு ஏழு ஆண்டுகளுக்குப் பின் முதல் ஆகாசவிமானம் பறந்தது. கப்பல்களின் யந்திரங்கள் இப்போது நீராவிக்குப் பதிலாக எண்ணெய்ச் சக்தியால்

முடுக்கப்படுவதாய் அமைந்திருக்கின்றன. எண்ணெய் யந்திரங்களின் உதவியால் நீர்மூழ்கிகள் கடலின் கீழ்ப் பிரயாணம் செய்கின்றன.

ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துக்கு முன் இப்போதுள்ளது போன்ற செய்திப் போக்குவரத்து முறை இருக்கவில்லை. ஒருவர் இன்னொருவருக்குச் செய்தி அனுப்புவதாகில், ஓர் குதிரைச் சேவகன் மூலம் அல்லது ஓடும் தூதுவன் மூலமே அதனைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. குதிரையின் வேகத்திலும் தூதுவன் வேகத்திலுமே அக்காலச் செய்திகள் குறித்த இடத்துக்குப் போய்ச் சேருவதன் காலம் தங்கியிருந்தது. ஆனால் புகையிரதப்பாதைகள் அமைக்கப் பட்ட பின் புகையிரதம் மூலம் முந்தியிலும் பார்க்கச் சீக்கிரத்தில் கடிதங்களை அனுப்பமுடிந்தது. எங்கெங்கே புகையிரதப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தனவோ அங்கங்கெல்லாம் ஓர் சிறந்த தபாற் போக்குவரத்து முறையை அமைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் காலம் செல்ல மின்சாரத்தைக் கண்டுபிடித்து, அதன் சக்தியால் செய்திகளை அனுப்பமுடிந்தது. புகையிரதம் மூலம் செய்திகளை அனுப்புவதிலும் பார்க்க மின்சாரம் மூலம் செய்திகளை வெகுசீக்கிரமாக அனுப்பமுடிந்தது. தந்தி முறையே இவ் விடயத்தில் முதன்முதலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. தரைக்கு மேலும் கடலின் கீழும் இடப்படும் தந்திக் கம்பிகள் மூலமாய் 'மோர்ஸ் கோட்' * முறையில் செய்திகளை உலகத்தின் நானூ பக்கங்களுக்கு ஒரு சில நிமிட நேரத்தில் அனுப்பிவிடலாம். இவ்வாறுகச் செய்திகள் அனுப்பும் முறையை இங்கிலாந்தில் வீட்லி என்பவரும் அமெரிக்காவில் மோர்ஸ் என்பவரும் கண்டுபிடித்தனர். பெல்† என்பவர் தெலிபோன் எனப்படும் தூரசிரவண யந்திர சாதனத்தைக் கண்டுபிடித்தார். அதன் பயனாக, ஓரிடத்தில் இருப்பவர், வெகு தூரத்தில் உள்ள இன்னொருவருடன் தமது குரலிலிலேயே பேசிக்கொள்ள முடியும். இவை எல்லாவற்றிலும் பார்க்க அதிசய

*Morse Code.

†Bell.

மானது, 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் மார்க் கோனி* என்பவர் கண்டுபிடித்த கம்பியில்லாத் தந்தி முறையேயாகும். இதன் பயனாக மனிதத்தொனியையும் வேறெத்தொனியையும் ரேடியோ மூலம் உலகெங்கணும் உள்ள கோடிக்கணக்கான மக்கள் கேட்கலாம்.

3. மாற்றங்களின் காரணங்களும் பலாபலன்களும்

மேலே கூறிய பெரிய மாற்றங்களினால் ஏற்பட்ட பலாபலன்களையாவை என்பதை ஈண்டு ஆராய்தல் அவசியமாகும். ஆனால் இம்மாற்றங்கள் ஏற்படுதற்கான ஏதுகள், காரணங்கள் என்ன என்பதை முதலில் ஆராய வேண்டும். விடயங்களைப்பற்றிய அறிவு பெருகப் பெருக மனிதன் தன் சிந்தனை சக்தியை அவ்வறிவின் பிரயோகிக்கிறான். இவை என்ன? இவை எப்படி ஏற்பட்டன? இவற்றின் பயன்கள் என்ன? என்னும் இன்னோரன்னவற்றை மனிதன் தன் சிந்தனை சக்தியால் ஆராய, அது விஞ்ஞானம் எனப்படும். விஞ்ஞான நூல்கள் பல. இவற்றுள் இரசாயனம், பெளதீகம், சீவசாத்திரம், கணிதம் என்பவற்றைப் பிரதானமாக அறிஞர் படித்து, தாம் படித்தனவற்றைச் சாதனை முறையில் கையாண்டு, நாம் மேலே கூறிய மாற்றங்களைச் செய்தனர் என்க. இயற்கைச் சக்திகளின் தத்துவங்கள் என்ன? அவை எவ்வாறு இயங்குகின்றன என்பதை பெரிய விஞ்ஞானிகள் முதலில் ஆராய்ந்து கண்டறிந்தனவற்றை மேலே கூறியவாறு மற்றவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். இவ்வாறு எவ்வளவோ விடயங்களை அறிஞர் கண்டுபிடித்திருக்கின்றனர். ஆனால் இன்னும் கண்டறியவேண்டியன அநந்தம் உள. உதாரணமாக பாரிய சமுத்திரங்களில் உள்ள அலைகளை தினம் இருமுறை கொந்தழிக்கச்செய்யும்

*Marconi.

சந்திரனின் ஆகர்ஷண சக்தியைத் தமக்குள் அடக்கி, அதனைப் பயன்படுத்தும் மார்க்கத்தை இன்றும் விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

மேலே கூறிய மாற்றங்களின் பயனாக உலகமே சுருங்கிவிட்டது எனலாம். இதுவரை உலகின் நானூபக்கங்களிலும் சிதறியிருந்த மனிதர்—ஒருவரையொருவர் அறியாது ஒதுங்கி வாழ்ந்த மனிதர்—இப்போது நெருங்கியவர்களாய் ஒருவரையொருவர் கண்டு அறிபவர்களாய் வாழுகிறார்கள். அவர்கள் அடிக்கடி பரஸ்பரம் சந்தித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். புதினப் பத்திரிகைகள், நூல்கள் ஆகியவற்றை வாசித்து ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். சினிமாப் படக்காட்சிகள் மூலம் தம் வாழ்க்கை முறையைப் பரஸ்பரம் அறிவித்துக்கொள்ளுகின்றனர். இவை மாத்திரமா? ஒரேவித வாழ்க்கையை நடாத்தி, ஒரேவித உணவை அருந்தவும் இப்போது அவர்கள் பயின்றுவருகிறார்கள். உலகின்கண்வாழும் மனுக்குலத்தின் சுபாவம் முழுவதும் நல்லதாக இருக்குமானால், உலக மக்கள் அனைவருக்கு மிடையில் பரஸ்பரம், நல்லெண்ணச் சுபாவம் இருக்குமானால், நவமாகத் தோன்றிய இப்பழக்கங்கள் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நன்கு அறியவும், ஒருவரையொருவர் விசுவாசிக்கவும் செய்து, அதன் பயனாக அவர்களுக்கிடையே கூட்டுறவுணர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிடும். இன்று உலகத்திலே நாம் காணும் பலவித இன்னல்கள், இடையூறுகள் என்பவற்றை அகற்றி, அவற்றுக்குப் பதிலாக சாந்தம், சமாதானம், அன்பு என்பவற்றை மனித சுபாவம் ஏற்படுத்தமுடியும். ஆனால் மனிதசுபாவம் மனிதசுபாவம்தான்! நன்மையுடன் தீமைக் குணங்களும் அதில் விரவியுள்ளன. எனவே, மனிதர், தாம் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த சக்திகளை வாளிலும், வேலிலும், குண்டிலும், கொடிய நாசக்கருவிகளை உருவாக்குவதிலும் பயன்படுத்தினர். அவர்கள் ஏழைத் தொழிலாளர்

களையும், உலகின்கண் தம்மிலும் பார்க்கச் சீர்திருத்தம் குறைந்த மக்களையும் வருத்தி, அவர்கள் செல்வத்தையும் சூறையாடினர். அவர்களின் வாழ்க்கையை நரகமாக்கினர். எனவே, புதிய முறைகளும் புதுக் கருவிகளும் வந்த பின்னும், நன்மைக்கும், தீமைக்கும், பாவத்துக்கும், புண்ணியத்துக்கு மிடையே பண்டுதொட்டிருந்த போராட்டம் நடந்துகொண்டுதான் வருகிறது.

12-ம் அத்தியாயம்

விஞ்ஞானம், கல்வி, மனித கேடிமாபிவிருத்தி

1. மனித கேடிமாபிவிருத்தி இயக்கம்

மனிதர் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, அதன் தத்துவங்களைப் பிரயோகித்து, உணவு, உடை, ஒதுக்கிடம் என்பன விடயமாக முன்னிலும் பார்க்க முன்னேற்றம் அடைந்துள்ளனர் என்று முந்திய அத்தியாயத்திற் படித்தோம். இவ்வாறு நவமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட திருத்தங்களினால் தீவினைகளும் ஏற்பட்டன என்பதையும் படித்தோம். பழைய காலம் தொடக்கமாக மக்களைப் பீடித்து வாட்டிய வியாதிகளும், நவமாகத் தோன்றியுள்ள நோய்களும், இனி அவர்களைப் பீடிக் காமல் இருக்கவும், பீடித்தால் அவற்றுக்கான பரிகரிப்புச் செய்யவும், என்ன என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை ஆராய்வதில் அறிஞர் கடந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலத்தில் ஈடுபட்டு எவ்வளவு தூரம் அநுகூலம் அடைந்தனர் என்பதை இவ்வத்தியாயத்தில் ஆராய்வாம். தேகவருத்தம், மனவருத்தம் என்ற இரு வருத்தங்கள் மனிதர்க்கு உள. இவ்விரண்டும் நேர்ந்தால் அவற்றைப் பரிகரிப்பதற்கும், இவை மனிதரை அணுகாதிருப்பதற்கும் வழிகள் என்ன? மருந்துகள் என்ன என்பதை அறிஞர் கண்டனர். சுருங்கக் கூறுங்கால், மனுக்குலத்துன்பத்தைப் போக்கி சௌகரிய, சந்தோஷமான வாழ்க்கையில் மனிதரை ஈடுபடுத்த அறிஞர்கள் சென்ற ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக அரும்பாடுபட்டு, வருகிறார்கள்.

மனிதர்க்கிடையே பரஸ்பரம், நல்லெண்ணம் நிலவ வேண்டும். தான் மாத்திரம் நல்லாயிருந்தாற் போதாது;

மற்றவர்களும் நல்லாக இருக்கவேண்டும்; சந்துஷ்டியாக வாழவேண்டும் என்ற ஓர் மனப்பான்மை மேற்கைரோப்பிய நாடுகளில் முன்னொருபோதுமில்லாதவாறு 18-ம் நூற்றாண்டின் அந்திய காலத்தில் தோன்றியது. மனித உயிர் ஆருயிர் : அதனை வருத்திப் போக்கக்கூடாது. அவ்வுயிரைக்கொண்ட தேகத்தை வருத்தவொண்ணாது; எல்லாரும் இன்புற்றிருக்க வழிதேடவேண்டும். கொடுங்கோன்மைக்கும் கொடுமைக்கும் இடம் கொடுக்கவொண்ணாது என்று இன்றோன்னவாறு மக்கள் எண்ணத் தொடங்கினர். ஆட்சி செலுத்தியவர்களும் 'முறை செய்து காப்பாற்றத்' தம் பிரசைகளின் நன்மைக்கான சட்டங்களை இயற்றவேண்டும். அவர்களை அடக்கி, ஒடுக்கிவந்த பழைய பழக்கவழக்கங்களையும் சட்டங்களையும் நீக்கவேண்டும் என்று எண்ணத் தொடங்கினர். உதாரணமாக இதுவரை அடிமைகளை வைத்திருப்பது, அவர்களை விற்பது கெட்ட தொழில் என்று கருதப்படவில்லை. ஆனால் 18-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அடிமை வியாபாரத்துக்கும், அடிமைகளும் முறைக்கும் விரோதமான ஓர் தீவிர இயக்கம் ஆரம்பமானது.

2. வைத்தியத்துறையில் முன்னேற்றம்

விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சியை மக்களின் கேடிமாபிவிருத்தியில் திருப்பி, அவர்களுக்கு ஏற்படும் நோய்களை ஆராய்தல், ஆராய்ந்து அவற்றுக்குத் தக்க ஓளடதங்களைக் கொடுத்துக் குணமாக்கல் என்னும் துறைகளிலும், நோய்கள் உற்பத்தியாவதைத் தடுக்கும் சுகாதார சாத்திரத்துறைகளிலும் அறிஞர் ஈடுபடுத்தினர். இதன் பயனாகப் பற்பல விடயங்கள் நவமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களதாருயிர் காப்பாற்றப்பட்டது. இவற்றிற் கொஞ்சத்தைப்பற்றியேனும் விபரிப்பதாயின் இச்சிறு நூல் இடம் கொடாது. பிரபல விஞ்ஞானியாகிய கொக்* என்ற ஜெர்மனியர்,

*Koch.

நோய்களுக்கேதுவான நுண்ணிய கிருமிகள் விடயமாக லூவென்ஹோக்* என்பதனைக் கண்டுபிடிக்கப் பெருந் துணையாற்றிய புஸ்டியூர்† என்ற பிரான்சியர் என்னும் இன்னோரன்னவர்கள் இவ்வாறாக ஈடுபட்டு மனித சமு தாயத்துக்குச் சேவை செய்த பெரியார்களாகும். 'நம் முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம், 16-ம் அத்தியாயத்தில் இவ்விடயமாக விளக்கப்பட்டன வற்றையும் காண்க. 'அன்ரிஸெப்ரிக்' சத்திரவைத்திய முறையை—அதாவது அழுகல்தாவாச் சத்திரவைத்திய முறையை—முதன்முதலாகக் கையாண்டவர் லிஸ்ரர் என்னும் பெயர்கொண்ட பிரித்தானிய வைத்தியரே யாவர். சத்திரவைத்தியத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட சகல உபகரணங்களையும் மிகத் தூய்மையாக வைத்திருந்தால், ரணங்களில் தீமைக்கேதுவாய கிருமிகள் தாவா என்பதை இவர் கண்டுபிடித்து, அவ்வாறு உபகரணங்களைச் சுத்தமாக வைத்திருக்கும் முறையைக் கையாண்டார். சிம்ப்ஸன்‡ என்ற இன் னொருவர் உணர்ச்சியைக் கெடுக்கும் 'க்ளோரபாமைக்'§ கண்டுபிடித்தார். ஒருவருக்குச் சத்திரவைத்தியம் செய்யும்போது 'க்ளோரபாமைக்' கொடுத்தால் அவர் உணர்ச்சிகெட்டு இருப்பதால், அச்சத்திரவைத்தியத்தின் போது ஏற்படும் நோவை அவர் உணரமாட்டார். இன்னும் பலவிதமான மருந்துச் சரக்குவகைகளைக் கண்டு பிடித்து, அவை நோய்களுக்கு எவ்வாறு பிரயோகிக்கப் படலாம் என்பதையும் வைத்திய நிபுணர்கள் கண்டறிந் தனர். 'எக்ஸ்டிரே' கருவி கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் மனித சரீரத்துக்குள் பல்வேறு பகுதிகளைப் படம் பிடித்து, அதன் பயனாக ஒருவருக்கு இன்ன நோய் என்று தீர்க்கமாகக் கூறமுடிந்தது. இன்னும், பழைய முறையில் மருந்தினை வாயினால் உட்கொள்வதற்குப் பதிலாக சிறு சிறு அளவில் அதனை ஊசி மூலம் தேகத்துட்

*Leeuwenhoek.

†Pasteur.

‡Simpson.

§Chloroform.

பாய்ச்சி நோய்களைப் பரிகரிக்கும் முறையினையும், நோய் கள் வராமல் தடுக்கும் முறையினையும் வைத்திய நிபு ணர்கள் கண்டுபிடித்தனர். மிகக் கொடியனவாய்புற்று நோய், ஈயரோகம், மலேரியா என்னும் காட்டுக் காய்ச் சல் முதலாம் நோய்களை எவ்வாறு குணப்படுத்தலாம்; எவ்வாறு பரவாமல் தடுக்கலாம் என்பதனை ஆராய்வதில் ஆயிரக்கணக்கான வைத்தியர்களும் விஞ்ஞானிகளும் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். பிளேக் எனப்படும் கொள்ளை நோய், கொலரா எனப்படும் சீதபேதி, வைகூரி என் பவை ஒரு காலத்தில் சனங்களிடையே பரவி ஆயிரக் கணக்கான மக்களை மாய்த்தன. இவற்றின் வேகத்தைத் தடுக்கவும், இந்நோய்கள் பீடிக்கப்பட்டவரைப் பரிகரிக்க வுமான மார்க்கங்களை வைத்திய நிபுணர்களும் விஞ் ஞானிகளும் கண்டுபிடித்திருப்பதால், இவை விளைத்து வரும் அநர்த்தங்கள் இப்போது குறைந்துவிட்டன எனலாம்.

சனங்கள் சுத்தமானவர்களாக வாழவேண்டும்; தூய உணவை அருந்தவேண்டும். இவையே மக்களுக்கு இன்றியமையாதன என்பதனை அவர்களுக்குத் தெருட்டி, நோய்கள் தோன்றிப் பரவுவதைத் தடுத்தலே சுகாதாரப் போதனை, சாதனைகளின் லட்சியமாகும். உண்ணும் உணவையும் அருந்தும் சலத்தையும் தூய்மையுடன் வைத்திருக்கவேண்டுமென மக்களுக்குப் போதிக்கப் படுகிறது. இப்போதையின்படி அவர்களை நடக்கச் செய்வதற்கான நியமங்களை ஒவ்வோர் தேச அரசாங்க மும் இயற்றிவருகிறது. இன்றைய உலகின் எந்த அரசாங்கமும் சுகாதார விடயமாக இப்படியான நிய மங்களை ஆக்கவும், ஆக்கிய நியமங்களைச் சனங்கள் ஏற்று அவற்றின்படி ஒழுகவும் ஓர் சுகாதார இலாக்காவை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. நோய்க்கிருமிகளைத் தம்மகத்தே கொண்டு பரவச் செய்யும் ஈ, நுளம்பு, இலையான் முதலியனவற்றை நாசம் செய்வதற்கான சகல முயற்சிகளும் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. சாத்தியமான அளவில் மிகச் சிறந்த சுகாதார நிலைமைகளிலே மக்கள்

வசிக்கவேண்டும், தொழில் புரியவேண்டும் என்பது உலகெங்கும் இப்போது நன்கு வற்புறுத்தப்பட்டுவருகிறது. வைத்தியரிடம் சென்று பணம் கொடுத்து மருந்து வாங்கிச் சிகிச்சை பெறமுடியாதவர்களுக்கென ஆசுப்பத்திரிகளும் மருந்து விநியோகச் சாலைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சுகாதாரம் இன்றேல் சுகவாழ்வே இல்லை. ஆகவே ஒவ்வொரு ஆணும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன் தன் சொந்த நலனுக்காகவும், மற்றவர்களின் நன்மைக்காகவும் சுகாதார விடயங்களில் மனப்பூர்வமாக ஒத்துழைத்து ஆவனவற்றைச் செய்யவேண்டியது இன்றியமையாக் கடனாகும்.

3. அறிவும் கல்வியும்

மனிதனின் சரீர வளர்ச்சிக்கான மார்க்கங்களை அறிஞர் ஆராய்ந்து கண்டுபிடித்தமையைப்பற்றி இதுவரை கூறினோம். மனிதனின் சரீர வளர்ச்சியைத் தேடுவதுடன் அறிஞர்கள் நிற்கவில்லை. அவனது உள வளர்ச்சித்துறையிலும் அவர்கள் ஈடுபட்டு அரும்பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். அறிவுத்துறைகள் அனைத்திலும் விஞ்ஞான முறைகளைப் பிரயோகித்து, அவற்றை அறிஞர் விருத்திசெய்தனர். ரசாயன சாத்திரம் மூலமாக வஸ்துக்களின் இயல்பையும் கூட்டையும் அறிந்தனர். வெப்பம், வெளிச்சம், ஓசை, காந்தம், மின்சாரம் என்னும் இயற்கைச் சக்திகளைப் பௌதீக சாத்திர ஆராய்ச்சி மூலம் கண்டறிந்தனர். உயர்கணிதக் கொள்கைகளைப் பௌதீக சாத்திர ஆராய்ச்சியிற் பிரயோகித்து, வானசோதிகளான நட்சத்திரங்கள், சூரியன், சந்திரன் என்பவற்றைப் பற்றியும், அவற்றின் அளவு, தூரம், இயங்குதிறன்மை என்பவற்றைப்பற்றியும் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் தீர்க்கமாகக் காணமுடிந்தது. இப்படியாக வானசோதிகளைப் பற்றி அறிவிக்கும் கலையை வானசாத்திரம் என்பர். இன்னும், பூகோள உறுப்பிலக்கண சாத்திரம் மூலமாக நாம் வசிக்கும் பூமியைப்பற்றி அறிஞர்கள் பல உண்மைகளைக் கண்டு எமக்குத் தந்திருக்கின்றனர். தாவரங்கள்,

மிருகங்கள் என்பவற்றின் வரலாற்றினையும் அவற்றின் தன்மையையும் தாவரசாத்திரம், மிருகசாத்திரம் என்பன முறையே விளக்கிவருகின்றன. மானிடசாத்திரம், மனுக்குல வளர்ச்சிச் சாத்திரம், தொல்பொருட்சாத்திரம் என்பவை, மனிதனுளவன், தான் தோன்றிய காலம் தொடக்கம் எவ்வாறு வளர்ச்சியுற்றான்? மனுக்குலத்தின் சாதிகள், வகுப்புக்கள் எவ்வாறு பெருகிவளர்ந்தன? அவற்றின் ஆசாரானுட்டானங்கள் எவை? சரித்திர காலத்துக்கு முன் மனிதன் எவ்வாறு சீவித்தான்? என்ன செய்தான்? என்னும் இன்னோரன்னவற்றை எமக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இவ்வாறான அறிவுத்துறைகள் 19-ம் நூற்றாண்டிலும் 20-ம் நூற்றாண்டிலும் முன்னொரு போதும் இல்லாதவாறு அபிவிருத்தி எய்தியதன் பயனை விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி பெருகி சிறந்த பயன்கள் பெறப்பட்டன. இவ்வறிவை உபயோகித்து மக்கள் முன்னேற வழிபிறந்தது.

இவ்வாறாக வளர்ச்சி பெற்ற அறிவின் பயனை கலாசாலைகளிலும் ஏனைய தாபனங்களிலும் ஊட்டப்பட்ட கல்வி முறையிலும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. ஒவ்வொருவருக்கும் பாலிய வயதிலே கல்வி பெறும் உரிமை உண்டு என்ற கொள்கை பரவியது. அதன் பயனை இப்படியான கல்வியை யூட்டுதற்குப் பெரும் முயற்சிகள் ஏறக்குறைய உலகின் எல்லாப் பாகங்களிலும் செய்யப்பட்டுவருகின்றன. அநேகமாக இலவச முறையில் கல்வியூட்டும் ஆரம்பப் பாடசாலைகள் இளஞ்சிறுர்க்கு ஏற்படுத்தப்பட்டதுமன்றி, கொஞ்சம் வளர்ந்தவர்களுக்கான சிரேட்ட பாடசாலைகளும், உயர்தரக் கல்விக்கான பல்கலைக்கழகங்களும் நிறுவப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை விடச் சித்திரம், சங்கீதம், விவசாயம், வர்த்தகம் என்னும் பலவித அறிவுத்துறைகளில் அபிவிருத்தியடைய விசேட கல்லூரிகளும் தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும், மாணவருக்குப் பலவகைத் தொழில்களும் நுண்கலைகளும் போதிப்பதற்காகப் பல தொழிற்கலைக் கல்லூரிகளும் பாடசாலைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கின்றன. வளர்ந்தவர்கள் தமது அறிவை விருத்தி செய்யவும், தம்சிந்தனை சக்தியை நல்ல முறையில் உபயோகிக்கவும் சில நாடுகளில் அவர்களுக்கென விசேட வகுப்புக்கள் வைத்து போதிக்கப்படுகின்றது. இப்படியான அபிவிருத்திகளுக்குப் பின்பும் கோடிக்கணக்கானவர்கள் எழுத, வாசிக்கத் தெரியாதவராக இருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்களின் தொகை ஆண்டுதோறும் குறைந்துகொண்டேவருகிறது. தன் தன்னகத்தேயுள்ள மக்களின் கல்வியறிவைப் பெருக்கவும், இதன் பொருட்டுத் தான் தான் வகுத்துள்ள முறைகளின் படி சிறந்தவகையில் கல்வி முறையை அநுட்டானத்துக்குக் கொண்டுவரவும், உலகின் கண்ணுள்ள ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் ஓர் விசேட இலாக்காவை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் மிகச் சொற்ப தொகையினரே கலாசாலைகளுக்குச் சென்று கல்வி கற்றனர். மேற்கு ஐரோப்பாவில் வாசிப்பு, எழுத்து, எண் என்பவற்றுடன் இன்னும் அதிகம் படிக்க விரும்பியவர்கள் லத்தீன், கிரேக்க மொழிகளையும் கற்றனர். அதன் பின் பல்கலைக்கழகங்களிற் சேர்ந்து சமயசாத்திரம் அல்லது ஞான நூல்களைக் கற்பார்கள். சிலர் கணிதத்துறையில் ஈடுபடுவர். இங்கிலாந்தில் அக்காலத்தில் இரண்டே இரண்டு பல்கலைக்கழகங்களேயிருந்தன. ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகம், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம் என்பனவே அவை. சனங்கள், தங்கள் வாழ்க்கையிலே எவ்விதத் தொழில்களைக் கைக்கொண்டாலும், அவர்களுக்கு இளம் வயதில் தகுந்த கல்வியூட்டுதல் அவசியம். அதனால் அவர்கள் அளப்பிலா நன்மையடைவர் என்று இங்கிலாந்தில் உள்ளார் 19-ம் நூற்றாண்டில் எண்ணத் தொடங்கினர். ஆனால் எல்லாருக்கும் ஒரேவிதக் கல்வியை ஊட்டக்கூடாது என்ற உண்மையை அவர்கள் வெகு காலமாக உணரவில்லை. உதாரணமாக, மதபோதகராக வர விரும்பும் பையன் ஒருவனுக்கு இங்கிலாந்தில் ஊட்டப்பட்ட கல்வி முறை நெல் விளைவித்தலையும்

தெங்குத் தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடுதலையும் வாழ்க்கைத் தொழில்களாகக்கொள்ள இருக்கும் இவங்கை கிராமப் பையன் ஒருவனுக்கு ஏற்றதாகாது. இப்படியான நூநகல்வி முறை இருத்தலாகாது என்ற உணர்ச்சி சமீபகாலத்தில் நன்கு பரவியிருக்கிறது. கல்வித்துறையில் ஈடுபட்டுள்ள அறிஞர், கல்வி முறைகளைத் தீர ஆராய்ச்சி செய்து, ஒவ்வோர் தேசத்துக்கும் ஒவ்வோர் தேசத்தில் உள்ள பகுதிக்கும் அவற்றை ஏற்றவாறு அமைக்கப் பாடுபட்டு வருகிறார்கள்.

கல்வியின் முதல் நோக்கம் என்ன? கலாசாலையிலும் பிறவிடங்களிலும் சம்பாதித்த அறிவை மனிதர் தக்கவாறு உபயோகிக்கச் செய்தலே முதல் நோக்கம். கல்வியைக்கொண்டு அறிவு சம்பாதித்து வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும். அத்துடன் ஒருவன் தன் சரீரத்தையும் பேணுதல்வேண்டும். இவ்விடயமாக இப்போது அதிக கவனம் செலுத்தப்படுகிறது எனலாம். நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம். நோயற்ற வாழ்வு வாழச் சரீரத்தை நன்கு பேணிக்கொள்ளுதல்வேண்டும். இதன் பொருட்டு இந்நாளையச் சிறுக்கும் சிறுமியர்க்கும் போதிய தேகப்பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. கோஷ்டி விளையாட்டுக்களிலும் அவர்கள் பங்குபற்ற ஊக்கமளிக்கப்பட்டு வருகிறது. நாளை மனிதராக வந்து தம் நாட்டின் பிரசைகளாகவேண்டியவர்கள் கூட்டுறவு முறையைக் கைப்பற்றல், ஒழுங்குகளுக்கமைந்து நடத்தல் என்ற இரண்டு பெரிய விதிகளைத் தம் வாழ்க்கையிற் கைக்கொள்ளவேண்டியவர்களாகின்றனர். இதில் அவர்களை வழிப்படுத்துதற்குக் கோஷ்டி விளையாட்டுக்கள் துணைச்செய்யும். இவ்விதமான தேகப்பயிற்சிக் கல்வி முறை இந்த நூற்றாண்டின் அபிவிருத்தியே என்க.

பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் சிறுவர்களும் வாலிபர்களுமே கல்வி கற்றுத் தேறலாம் என

முற்காலத்தில் விதிக்கப்பட்டிருந்தது. பெண்கள் கல்வி பயில்வதற்கான வசதிகள் அங்கே இருக்கவில்லை. ஆனால் சிறுமியர்க்கும், கன்னியர்க்கும், பெண்களுக்கும் கல்வியளிக்கவேண்டும். அக்கல்விப் பயனை அவர்களும் பெறச் செய்யவேண்டும் என்று 19-ம் நூற்றாண்டு அறிஞர் எண்ணத் தலைப்பட்டனர். இந்த எண்ணம் சிறந்த லட்சியத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டது என்பதற்கைய மில்லை. எனினும், ஆண்களுக்கு ஊட்டப்படும் அதே கல்வி முறையினைப் பெண்கள் விடயத்திலும் அநுட்டிக்க முயன்றமை பிழை என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அப்படியிருந்தும், பெண் கல்வியினால் பெண்களின் நிலைமை வெகு துரிதமாக முன்னேற்றம்டைந்துவிட்டது. முன்னர் எல்லாம் ஆண்களுக்கே ஏகபோக உரிமையாக இருந்த எத்தனையோ தொழில்களைப் பெண்கள் இப்போது நிர்வகித்து வருகிறார்கள். பெண்கள் அபலைகள் என்றும், ஆண்களிலும் பார்க்கக் குறைந்தவர்கள் என்றும் கருதப்பட்டுவந்த கீழ் நாடுகளிலும் பெண் கல்வி முறை அநுசரிக்கப்பட்டு வருவதால் அவர்களின் நிலைமை அபிவிருத்தியடைந்து வருகிறது.

ஆனால் கல்வி முறையிலும் தீமைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இன்றைய குழந்தைகள்தான் நாளைய மனிதர். குழந்தை உள்ளத்திலே கல்விப்போதனைகள் சிலையின் எழுத்தாகப் பதியும். எனவே, அவர்களைத் தகாத முறையிற் பயிற்றி கெட்டவர்களாகவும் ஆக்கலாம். உதாரணமாக ஜெர்மனி, இற்றலி, ஜப்பான் என்னும் நாடுகளில், இற்றைக்குச் சில காலத்துக்கு முன் ஊட்டப்பட்ட கல்வி முறையினை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். யுத்தம் என்பது கொடியதல்ல; கோரமானதல்ல; நேர்மாராக அது ஓர் புதித கருமம். அதன் மூலம் ஏனைய நாடுகளை வெற்றிகொண்டு, அந்நாட்டு மக்களை அடக்குவது ஓர் வீரப்பிரதாபச் செயல் என்றெல்லாம் மேலே சொல்லிய நாடுகளின் சிறுருக்குப் போதிக்கப்பட்டன. இப்போதன்களால் உலகுக்கு விளைந்த கெடுதிகளை நாம் அறிவோம்.

4. சமுதாய கேஷமாபிவிருத்தி

மனித வர்க்கத்தின் நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றிய இயக்கமானது 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வலுப்பெற்றுப் பல நற்பயன்களை விளைத்தது. அப்படியிருந்தும் சமுதாய நீதி முன்னேற்றம்—அதாவது சமுதாய மக்களுக்கு ஏற்றத் தாழ்வில்லாத உரிமைகள் வழங்குவதில் அபிவிருத்தி—மந்த கதியுடையதாகவே இருந்தது. இவ்வபிவிருத்தி இயக்கம் பொதுவாக கைத்தொழில் விடயமாகத் துரித முன்னேற்றம் அடைந்த மேற்கைரோப்பிய நாடுகளிலும், விசேடமாக இங்கிலாந்திலும் ஆரம்பமாகி பொதுவாக மூன்று விதங்களில் நடந்தது. அவையாவன: (1) தரும முயற்சியால், (2) வறியவர்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் என்பவர்களது சொந்தப் பிரயாசையினால், (3) அரசாங்கக் கருமங்களால்.

பரோபகார சிந்தையுடையவர்கள் உலகின் எப்பாகத்திலும் வசிக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய சொந்தப் பணத்தைக்கொண்டும், மற்றவர்களிடம் இருந்து சேகரிக்கும் பணத்தைக்கொண்டும் நோயினாலும், துன்பத்தாலும், வறுமையினாலும் பீடிக்கப்பட்டு வாடுபவர்களுக்கு உதவிசெய்ய முயலுவர். இதனையே தரும முயற்சி என்று மேலே கூறினோம். இவர்களிற் பலர் தமது ஓய்வு நேரத்தினையோ தம் வாணன் முழுவதையுமோ இத்தரும கைங்கரியத்தின் பொருட்டுச் செலவிடுவர். தாம் ஓர் பெரும் தீமையைக் காணுமிடத்து, அதனை ஒழித்து நன்மையை நிலைநாட்ட இவர்கள் தம்மாலான முயற்சிகளைச் செய்வர். சில சமயங்களில் தமது சேவையினால் தீமையை அழிப்பர். இன்னும் சில சமயங்களில் அத்தீமையை ஒழிப்பதற்காக நற்சட்டங்களை இயற்றவேண்டுமெனத் தத்தம் தேச பரிபாலகர்களை இதவழிகளால் தூண்ட முயற்சிப்பர். இப்பரோபகாரிகளைச் சமுதாய சீர்திருத்தக்காரர் என்றும், சமூகச் சீர்திருத்தவாதிகள் என்றும் கூறுவர். இத்தகைய

பரோபகாரிகள் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை உலகத்திலே இருந்துதான் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் கடந்த இரண்டு நூற்றாண்டுக் காலத்தையுமே சமுதாயச் சீர்திருத்த மகா சகாப்தம் என்று கூறலாம். சட்டங்களைச் சீர்திருத்தியமைத்துச் சமுதாய நீதி வழங்கவேண்டும்; அதுவே அரசாங்கங்களின் கடமை என்பதை அக்கால அரசாங்கங்களுக்குத் தெருட்டி, அவற்றைச் சீர்திருத்த விடயமாகத் தூண்டுதல் மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது. நாட்டிலே ஒழுங்கையும் அமைதியையும் நிலைநாட்டல்; பகைவரிடம் இருந்து நாட்டைப் பாதுகாத்தல். இந்த இரு விடயங்களுக்கும் தேவையான அரசிற்றையத் திரட்டல் என்பனவே அரசாங்கத்தின் முக்கிய கடமைகள் அன்றிச் சமுதாயச் சீர்திருத்தங்கள் இயற்றல் அதன் கடமையல்ல என்றும், மேலே சொல்லிய முக்கருமங்களையும் ஒழிந்த ஏனைய கருமங்களில் ஈடுபட்டால் அரசாங்கத்துக்கே கெடுதியுண்டாகும் என்றும் அக்கால அரசியலதிகாரிகள் கருத்துக்கொண்டவராயிருந்தனர். ஆனால் சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் விடவில்லை. அவர்கள் தம் கருமத்திற் கண்ணுயிருந்து தம் லட்சியத்தைப் பூர்த்தியாக்கினர். இவ்விடயத்தில் அவர்கள் எல்லை கடந்து அதிக கைங்கரியங்களைச் செய்துவிட்டனர் என்று நினைப்பாரும் உண்டு.

முற்காலத்தில் சிறைவாசத் தண்டனை பெற்றவர்களின் நிலை மிகவும் கேவலமாக இருந்தது. சமூகச் சீர்திருத்த விடயமாகச் செய்யப்பட்ட முதல் முயற்சிகளில் சிறைக்குள் அகப்பட்டவர்களின் நிலையைச் சீர்திருத்தச் செய்த முயற்சியும் ஒன்று. இந்நல்முயற்சியை ஜோன் ஹௌவார்ட்* என்ற ஆங்கிலேயர் ஆரம்பித்தார். சிறை நிருவாகச் சீர்திருத்தத்துடன் சட்ட விடயமான ஓர் பெரிய சீர்திருத்தமும் நிகழ்ந்தது. அற்ப குற்றங்களுக்கும் மிகக் கொடிய தண்டனை அக்காலத்தில் விதிக்கப்பட்டது. இப்படியான கொடிய தண்டனைகளின் உக்கிரத்தைக் குறைக்கவும், குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள்

*John Howard.

தங்கள் கட்சியை எடுத்து வாதிக்க அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பமளிக்கவும் மாபெரும் சட்டச் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. அக்காலத்திலிருந்த இன்னோர் கொடிய தீவினை அடிமைகொள்ளுதல். அடிமைகொள்ளல், விற்பனை செய்தல் என்பவற்றுக்கு விரோதமான கிளர்ச்சி இங்கிலாந்திலே ஆரம்பமாகியதன் பயனாக 1833-ம் ஆண்டில் அடிமை வியாபார முறை ஒழிக்கப்பட்டது. ஆனால் அவ்வியாபார முறை மிகத் தீவிரமாக இருந்த ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளில், ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகளின் பின் உக்கிரமான உள்நாட்டு யுத்தம் ஏற்பட்டே அம்முறை ஒழிக்கப்பட்டது.

பெரிய கைத்தொழில் நகரங்கள் தீவிரமாகத் தோன்றியதாலும் பல சமூகத் தீமைகள் விளைந்தன. ஆலைகளிலும் கைத்தொழிற்சாலைகளிலும் வேலை பார்த்த தொழிலாளரின் வாழ்க்கை முறை மிகவும் கேவலமாக அமைந்திருந்தது. அவர்கள் வேலை செய்யும் தலங்களும் குடியிருக்கும் இடங்களும் சுகாதாரத்துக்கொவ்வாதன வாகக் கெடுதி விளைப்பனவாக இருந்தன. இன்னும் பல கெடுதிகள் அவர்கள் மத்தியில் தோன்றி அவர்களது வாழ்க்கையைப் பாதித்தன. பெரிய பெரிய கைத் தொழில்கள் எல்லாம் இங்கிலாந்திலேயே முதன்முதல் தோன்றியமையால், அந்த நாட்டிலேயே தொழிலாளர்களது வேலைத்தல நிலைமை மிக மோசமாக இருந்தது. சென்ற நூற்றாண்டின் நடுப்பாகத்தளவில் ஷாப்ந்ஸ்பரி பிரபு*வைத் தலைவராகக்கொண்ட சில சீர்திருத்தவாதிகள் இக்கொடுமைகளை எல்லாம் அறவே நீக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு கருமம் ஆற்றினர். இவர்களின் முயற்சியின் பயனாகப் பல சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட்டன. சிறு பிள்ளைகளை வேலைக்கமர்த்தல் தடுக்கப்பட்டது. தொழிற்சாலைகள் நல்ல காற்றோட்டமுடையன

*Lord Shaftesbury.

வாக்கப்பட்டன. ஆபத்துவிளைக்கும் யந்திரக் கருவி களைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பு வேலி அமைக்கப்பட்டது. குறைந்த நேர வேலை, கூடிய சம்பளம் என்பன விதிக்கப் பட்டன. கடைசியாகக் கூறப்பட்ட குறைந்த வேலை—கூடிய சம்பள முறையினை தொழிலாளர் ஒன்றுபட்டுத் தம் முயற்சியினாலேயே பெற்றனர் என்று கூறலாம். முற் காலத்தில் தொழிலாளர்கள் சுகாதாரமற்ற குடிசை களில் நெருக்கமாக வாழ்ந்தனர். பட்டிகளில் ஆடு, மாடு கள் அடைக்கப்படுவதுபோல அவர்கள் காற்றோட்ட மில்லாத, சுகாதாரமற்ற, அழுக்கு நிறைந்த குடில்களில் வாழ்ந்தனர். இப்படியான சேரிகளை ஒழிக்கும் முயற்சி யும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தொழிலாளரின் உபயோகத் துக்கென உத்தியாவனங்கள், விளையாட்டு முன்றில்கள் போன்ற திறந்த வெளிகள் அமைக்கப்பட்டன. பானம் செய்வதற்கேற்ற நல்ல தண்ணீர் வழங்கச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. கடைகளிலும் சந்தைகளிலும் விற்கப் படும் உணவுப் பண்டங்களும், பாற்சாலைகளில் வழங்கப் படும் பாலும் தகுதியானவையாக, சுத்தமானவையாக இருக்கின்றனவா என்பதை அவ்வப்போது பரிசோதிக்க உத்தியோகத்தர் நியமிக்கப்பட்டனர். இவையெல்லாம் நோய்வராமல் தடுக்கும் முன்னேற்பாடுகளாம். ஒரு தொழிலாளி தொழிற்சாலையிலே தான் செய்யும் வேலையின் பயனாக ஊறடைந்தால் அவருக்கு நட்ட ஈடுசெய்யவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. தொழிலாளி நோயுற்ற காலத் தில், அல்லது வேலையற்றிருக்கும் காலத்தில் அவருக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதற்காகச் சிறந்த வீமாத்திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. நிராதரவான வயோதிபர்க்கு பொது சனங்களிடம் இருந்து சேகரிக்கப்பட்ட ஓர் நிதியிலிருந்து சொற்பமான ஒரு 'பென்ஷன்' கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதனை விட வறியவர் சகாய நிதி என ஓர் நிதி இங்கிலாந்திலும் ஹாலாந்திலும் மாத்திரம் அக் காலத்தில்—அதாவது 19-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்—இருந்

தது. இந்நிதியின் அமைப்பு முறையைத் திருத்தி அதன் மூலம் தொழிலாளருக்கு உதவி செய்யவும் மார்க்கம் தேடினர்.

சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் என்றும், சமுதாயச் சீர்திருத் தங்கள் என்றும் வழங்கப்படும் சீர்திருத்தங்கள் எவ்வாறு நடைமுறையில் வந்தன என்பதனைக் காட்டும் சிலவே மேலே நாம் காட்டியன. இன்னும் செய்ய வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் எவ்வளவோ உண்டு. இச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்வதாயின் பெருந்தொகைப்பணம் வேண்டும். ஆகவே உலகின் கண்உள்ள வறிய நாடுகள் இத்திருத்தங்களைச் செய்ய இயலாது கஷ்டப்படுகின்றன. எனவே, தத்தம் நாடுகளைச் செல்வம் கொழிக்கும் நாடாக்குதற்கு ஒவ்வொருவரும் கஷ்டப்பட்டுச் சலியா துழைக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது. அப்படி உழைத்தால்தான் மேலே சொல்லிய நல்ல லட்சியங் களைச் சாதிப்பதற்கு வேண்டிய பணத்தை வரியாகவோ தரும் நன்கொடையாகவோ ஊரவரிடமிருந்து பெற முடியும். ஒரு நாட்டில் உள்ள மக்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தேக சுகத்துடனும் மனச் சந்துஷ்டியுடனும் வாழுகின்றனரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சலியா துழைக்கமுடியும். மேலே நாம் காட்டிய சுருக்கமான சமுதாயச் சீர்திருத்த ஆவலியிலிருந்து இவற்றில் எத்தனை இலங்கையிற் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன? இன்னும் கையாளப்படவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் எவ் வளவு? என்பதனை நீங்கள் அறிந்துகொள்ளலாம். ஓர் நாட்டிலே காணப்படும் சமுதாயத் தீமைகளை அகற்ற வேண்டுமானால், அங்கே வதியும் ஆண்கள், பெண்கள், இளைஞர்கள் ஆகிய மக்கள் அனைவரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு முகமாகப் பாடுபட்டுத் தொண்டாற்றவேண்டும். அத்துடன் இவ்விடயம் சம்பந்தமான நடைவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்தற்கு அதனைத் தூண்டவும்வேண்டும். இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர்களிடையே

ஒத்துழைப்பு, சுயநலமின்மை, தியாக உணர்ச்சி ஆகியன ஏற்படவேண்டும். மக்களிடையே இக்குணங்கள் இருப்பின்தான் உலகம் செழித்தோங்கும். ஆகவே அவற்றைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்று பன்னூற்றாண்டு காலத்தின் முன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், புத்தரும், யேசுவும், முஹம்மது நபியும், மற்றும் ஞானிகளும் கூறிப் போந்தமையை நாம் என்றும் உளத்திற் கொள்ளுவோமாக.

13-ம் அத்தியாயம்

பிரான்சீய அரசியற் புரட்சியும் ஐரோப்பிய யுத்தங்களும்

1. பிரான்சீய அரசியற் புரட்சி

தமது சொந்த அதிகாரத்தையும் நலத்தையும் பாதுகாப்பதையே பிரதான நோக்காகக்கொண்டிருந்த மன்னர்களின் பரிபாலனத்தில் இருந்த ஐரோப்பிய தேசங்கள் எவ்வாறு பரஸ்பரம் மாறுபட்டுப் படிப்படியாக ஒன்றோடொன்று போரிட்டன என்பதை 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகத்திற் படித்தோம். இவ்வாறு மாறுபட்டு வேறுபட்ட சாகியத்தினர் திரைகடலோடித் திரவியம் தேடுதற்கான வியாபாரத் தொழிலையும் குடியேற்ற நாடுகளையும் நாடித் தங்கள் செல்வாக்கைத் தங்கள் தங்கள் நாடுகளுக்கு வெகு தூரத் துக்கப்பால் எவ்வாறு பரப்பினர் என்பதையும், இதன் பயனாக இலங்கைச் சரித்திரம் எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டது என்பதையும் படித்தோம். மேலே கூறிய மன்னர்களின் பிரசைகளில் பிரபுக்கள் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், அல்லது மந்திரி பிரதானிகள், அல்லது மதக்குருக்களில் உயர் பதவி வகித்தோர் என்பவர்களை விட மற்றவர்களுக்கு தம் நாட்டு அரசியல் நிர்வாகத்திற் பங்கு கிடையாது. அரசனும் அவன் குழாத்தினரும் செய்வதற்கிணங்க நடக்கவேண்டியவர்களாயிருந்தனர். ஆனால் இப்படியான நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியதென்றும், தமக்கும் சுதந்திரம் இருக்கவேண்டுமென மக்கள் எண்ணத் தலைப்பட்டனர் என்றும் 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம், 16-ம் அத்தி

யாயத்தில் காட்டினேம். சுதந்திரம், சுவாதினம், சுயேச்சை என்னும் சொற்கள் அக்காலத்தில் மக்கள் நாவில் வெகுவாக அடிபட்டன. ஆனால் இச்சொற்களின் கருத்துத்தான் என்ன? அவை குறிப்பது எது? என்று கேட்டால் பல்வேறு வகையினர் பல்வேறு விதமாக விடையிறுப்பர். ஐரோப்பாவின் 'உயர் வகுப்பினர்' பன்னூற்றாண்டு காலமாகப் பலவித உரிமைகளை அநுபவித்து வந்தனர். இவை மத்திய வகுப்பினருக்கும் கீழ்த்தர வகுப்பினருக்கும் ஓர் பாரச் சுமையாய்க் கொடுமையும் அநீதியும் விளைக்க ஏதுவாயின என்றே சனங்கள் பொதுவாக எண்ணி, அவ்வுரிமைகளை ஒழிக்கவேண்டும் என்ற உணர்ச்சி கொண்டனர். இப்படி ஒழிப்பதையே பலர் சுதந்திரம் என அக்காலத்திற் கருதினர்.

மேலே காட்டிய உணர்ச்சி பிரான்ஸ் நாட்டில் மிகப் பலமாக இருந்தது. ஆனால் ஓரளவுக்குச் சுதந்திரம் அநுபவிக்கும் மக்களைக்கொண்ட இங்கிலாந்து, ஐக்கிய மாகாணங்கள், ஸ்விற்ஸர்லாந்து என்னும் நாடுகளை ஒழிந்த ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் பார்க்க பிரான்சிய மக்களின் நிலைமை எவ்வளவோ நல்லதாக இருந்தது ('நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம், 15-ம் 16-ம் அத்தியாயங்களைப் பார்க்கவும்). ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டு மக்கள் சுதந்திரத்தைப் பெற்றனர். அவர்கள் 1776-ம் ஆண்டு வெளியிட்ட சுதந்திரப் பிரகடனத்தில் உயிரையும் சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்கவும், சந்துஷ்டிக்கான மார்க்கங்களைத் தேடவும் ஒவ்வொருவனுக்கும் உரிமையுண்டு என்று கூறப்பட்டது. பிரித்தானியருக்கு எதிராக அமெரிக்கர் செய்த சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பிரான்சியப் படையினர் தக்க உதவிகள் அளித்தனர். இப்படையினர் ஒரு விடயத்தைக் கண்டனர். இங்கிலாந்தில் இருந்து அமெரிக்காவிற்கு குடியேறியவர்கள் எவ்விதக் கொடுமைகளுக்கெதிராகப் போர் தொடுத்தனரோ அவ்விதக் கொடுமைகளிலும் பார்க்கக் கூடிய கொடியனவான கொடுமைகள் தம் சொந்த நாடாகிய பிரான்சில் நிலவுகின்றனவே என்று கண்டனர்.

ஒரு சிலருக்கிருந்த நியாயமற்ற உரிமைகளை அழிக்க வேண்டும் என்ற அவா 1789-ம் ஆண்டில் பிரான்சில் உச்ச நிலையை எய்தியது. அக்காலத்தில் அரசுபுரிந்த 16-வது லூயி இதமானவன். சீர்திருத்தங்கள் வேண்டும் என்றவர்கள்பால் அவன் அநுதாபம்கொண்டிருந்தான். ஆனால் பணவிரயத்துக்கேதுவான பல யுத்தங்களினாலும் நூநமான நிதி முறையினாலும் அவனுடைய அரசாங்கம் பணத்துக்கு முட்டுப்பட்டது. எனவே, பிரான்சிய பாராளுமன்றமாய் 'ஸ்தேர்ஸ் ஜெனரல்'* என்ற சபையை அரசன் கூட்டவேண்டுமென்று அவனுக்கு ஆலோசனை கூறப்பட்டது. இச்சபையினை 170 ஆண்டு காலத்துக்கு மேலாக பிரான்சிய மன்னர் கூட்டாது தமதெண்ணப்படியே அரசியலை நடாத்தினர். 'ஸ்தேர்ஸ் ஜெனரல்' மூன்று அங்கங்களை அல்லது பகுதிகளை உடையதாக இருந்தது. இப்பகுதிகளை 'எஸ்தேர்ஸ்'† என்று ஆங்கிலத்தில் வழங்குவர். முதற் பகுதியில் பிரபுக்கள் அங்கத்துவம் வகித்தனர். இரண்டாம் பகுதியில் மதகுருக்களும், மூன்றாம் பகுதியில் 'பேர்கோயினி'‡ என்று பிரான்சிய மொழியில் வழங்கப்படும் நடுத்தர வகுப்பினரும் அங்கத்துவம் வகித்தனர். சீர்திருத்தம் வேண்டுமென்ற உணர்ச்சி கடைசியிற் கூறப்பட்ட 'பேர்கோயினி' வகுப்பினரிடே பலமாக இருந்தது. அமெரிக்க சுதந்திரப் போராட்டத்திற் பங்குபற்றிய பிரான்சிய படைகளுக்குத் தலைமைதாங்கிய 'மார்க்குவிஸ் டி லாபீர்'° என்ற பிரபுவைப்போன்ற ஒரு சில பிரபுக்களும் பல மதகுருக்களும் சீர்திருத்தக் கிளர்ச்சிக்கு அநுதாபம் காட்டினர். மேலே கூறிய பாராளுமன்றத்து மூன்றாம் பகுதி அங்கத்தவர்கள் சீர்திருத்தங்கள் பெறுவது என்ற பிரமாணிக்கத்துடனேயே தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்கள். வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை இயற்றுவிக்காமல் போவதில்லை; சீர்திருத்

*States General.

†Estates.

‡Bourgeoisie.

°Marquis de Lafayette.

தங்களை அரசாங்கம் செய்யும்வரை அதற்கு வேண்டிய பணத்தை அநுமதிப்பதில்லை என்று அவர்கள் எல்லாரும் ஓர் பிரமாணிக்கம் செய்தனர். பாராளுமன்றத்தின் மூன்று பகுதிகளும் தனித்தனி கூடாமல் ஒன்றுகூடினால் தான் தாம் பெரும்பான்மையினராக வரலாம் என்பதைக் கண்ட மூன்றாம் பகுதியினர், அவ்வாறு மூன்று சபைகளும் ஒன்றாகக் கூடவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினர். இதுவே அவர்களின் முதல் நடவடிக்கை. இதன் பின் அவர்கள் அதிஉற்சாக மேலிட்டவராக, பிரபுக்கள் குலத்தவர்க்கிதுவரை இருந்து சாதாரண மக்களுக்குப் பாரச்சமையாகவிருந்த உரிமைகள் அனைத்தையும் அப்படியே அகற்றத் தொடங்கினர். இவர்களின் உற்சாகத்தையும் சுறுசுறுப்பையும் கண்ட மற்றும் நாட்டினர், இனி பிரான்ஸ் நாட்டுக்கு நல்ல காலம் பிறக்கப்போகிறது; அங்கேயுள்ளார் சுதந்திர மக்களாகப் போகின்றனர் என எதிர்பார்த்தனர். ஆனால் இப்படியான மங்கள முடிவுக்கு இரண்டு பிரதான இடையூறுகள் ஏற்பட்டன. ஒன்று ஒரு சில பிரபுக்களின் சதிச்செயல்; மற்றது பாராளுமன்றத்து மூன்றாவது பகுதியங்கத்தவர் சிலரது அளவு கடந்த உற்சாகம். தாம் இதுவரை ஆண்டனுவலித்து வந்த உரிமைகள் பறிபோனதைக் கண்டு மனஞ்சகியாச் சில பிரபுக்கள் தம் நாட்டை விட்டுக்கரந்து வேற்று நாடுகளுக்குச் சென்று பிரான்சில் ஏற்பட்ட புதிய முறைகளுக்கு விரோதமாகச் சதிசெய்தனர். புரட்சிகரமான சீர்திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று கோரிய மூன்றாம் பகுதியங்கத்தவர் சிலர், தம் லட்சியத்தை அடைவதில் எது வந்தாலும் வரட்டும் என்ற மனப் பான்மைகொண்டவர்களாய், தாம் வகுத்த லட்சியப் பாதைக் கெதிரே வருவனவற்றை ஈவிரக்கமின்றி அழிப்பவராக இருந்தனர். இவர்கள் தம் லட்சியத்தை அடைவதன் பொருட்டு ஓர் புதிய, பொல்லாத சக்தியைத் தூண்டினர். அதுதான் பலாத்தார சக்தி. பலாத்தாரத்தில் நம்பிக்கைகொண்ட பரிஸ் நகரப் பாமர சனங்களை இத்தீவிர வாதிகள் தூண்டிவிடவே, அவர்கள்

கொந்தளித்து எழுந்தனர். அக்காலத்தில் பரிஸ் நகரத்தில் இருந்த தொழிலாளர்களில் அநேகர் வறியவர்கள். அத்துடன் பாரிய குற்றங்களைச் செய்து சிறைத்தண்டனை பெற்ற கொடியவர்களும் பெருந்தொகையினராக அங்கே இருந்தனர். ஓர் சில தீவிர வாதிகளால் தூண்டப்பட்ட பாமரமக்கள் பிரமாண்டமான சனக்கூட்டமாகத் திரண்டு, அகப்பட்ட ஆயுதங்களைக் கைப்பற்றி பஸ்ரீல்* கோட்டையைத் தாக்கி அதனைக் கைப்பற்றினர். இது நிகழ்ந்தது 1789-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம். இக்கோட்டை நகரத்தின் மத்தியில் அமைந்திருந்தது. தமது விரோதிகளாயுள்ள குடிகளை பிரான்சீய அரசர்கள் பிடித்து விசாரணை செய்யாது அவர்களை இக்கோட்டைக்குள் சிறைவைப்பது வழக்கம். பரிஸ் நகரத்திலே சனக்கூட்டம் இவ்வாறு பயங்கரச் செயல்களைப் புரிய, தேசத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலும் குடியானவர்கள் திரண்டெழுந்து, தம்மை இதுவரை அடக்கி, ஒடுக்கிவந்த பிரபுக்களின் மாடமாளிகைகளுக்குத் தீயூட்டி அழிக்கலாயினர். இப்படியாகக் கோரமான பலாத்தாரத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஓர் புரட்சிக் காலம் பிரான்சில் ஆரம்பமாயது. இதற்கிடையில் அங்கே மக்களின் உணவுக்காய அப்பத்துக்கும் பெரும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. இதனால் ஆத்திரமடைந்த சனக்கூட்டம் கேவலம் பைத்தியக்காரர் கூட்டத்தைப்போல ஆரவாரித்து, முன்பு 14-வது லூயி அரசனால் கட்டப்பட்ட வெர்செயில்ஸ் மாளிகைக்குப் படை எடுத்துச் சென்று, அங்கிருந்த மன்னையும் அவன் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் சிறைப்படுத்திப் பரிஸ் நகரத்துக்குத் தன்னுடன் அழைத்து வந்தது. இதன் பின் இராச குடும்பத்தினர் அற்ப கைதிகளைப்போலத் தமது மாளிகையிலேயே பாதுகாப்புடன் வைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு மன்னன் வலியிழந்து சிறையாக்கப்பட்டதுடன், இப்போது நாம் அரசியல் நிர்ணயச்சபை† என வழங்கும் பிரான்சிய ஸ்ரேற்றஸ் ஜெனரல் அங்குராப்பணமாயது.

*Bastille.

†Constituent Assembly.

ஸ்ரேற்ஸ் ஜெனரல்சபை இன்னும் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்து, தன் கருமங்கள் இவ்வளவுடன் முடிந்து விட்டனவெனக் கருதிக் கலைந்தது. இப்புரட்சியின் பயனாக அரசன் தன் யதேச்சாதிகாரத்தை இழந்தான். பிரபுக்களும் மதகுருக்களும் தாம் பாரம்பரியமாக அனுபவித்து வந்த உரிமைகளையும் சலாக்கியங்களையும் இழந்தனர். 'பிரான்சில் வாழும் சகலரும் சுதந்திரராகச் சமத்துவமுடையோராக வாழ உரிமையுடையவர்கள்' என்று கூறும் மனித உரிமைப் பிரகடனம் என்ற மகா பிரகடனம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. மிகவும் விரிந்த அதிகாரங்களைக்கொண்ட ஓர் பிரதிநிதித்துவ சபையும் நிறுவப்பட்டது. எல்லாரும் தாம் தாம் விரும்பியபடி மதவழிபாடு செய்யலாம் எனவும் கட்டளையிடப்பட்டது. இதனை சர்வசமயசமரசம் என்றும், வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் என்றும் கூறுவர். ஆனால் நல்ல அரசியன் முறையை வகுத்து, அதனை நூல்களில் எழுதினால், அல்லது பிரகடனப்படுத்தினால் மாத்திரம் போதாது. அதனை நடைமுறையிற் கொண்டுவருவதற்குத் தக்க நல்ல மனிதர் இருக்கவேண்டும். அவர்கள் பரஸ்பரம் நம்பிக்கைகொண்டவர்களாய் நாட்டின் நன்மையைக் கருதி பரஸ்பரம் ஒத்துழைப்பவராயும் இருத்தல்வேண்டும். இல்லையேல் எந்த நல்ல அரசியன் முறையும் கேவலம் ஏட்டுச் சுரைக்காயாகிவிடும். பிரான்சிய சனங்கள் தீவிர வாதிகளால் தூண்டப்பட்டு, வெர்செயில்ஸ் மாளிகையை ஆக்கிரமத்த நாள் தொடக்கம் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மோசமாகிவந்தது. நாட்டை விட்டுக் கரந்தோடிய பிரபுக்கள் ஆஸ்திரிய, பிரஷ்ய மன்னர்களுடன் சேர்ந்து, பிரான்சில் நவமாக நிறுவப்பட்ட அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகச் சதிசெய்தனர். இவ்விடயத்தில் ஆஸ்திரிய மன்னனின் சகோதரியும் பிரான்சிய மன்னனின் மனைவியுமான மேரி அன்ரோனையிற்* இரகசியமாக அவர்களுக்கு ஊக்கமும் உதவியும் அளித்தாள். இப்படியாக இருக்கையில் இராச குடும்பத்தினர் பிரான்சை விட்டு இரகசியமாக ஓடிவிட முயற்சி

*Marie Antoinette.

கள் செய்ய, அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அத்துடன் புறநாடுகளில் இருந்து புரட்சிக்காரர்க்குப் பயமுறுத்தல்களும் செய்யப்பட்டன. இவை எல்லாம் நிலைமையை இன்னும் படுமோசமாக்கிவிட்டன. தாம் கஷ்டப்பட்டுப் புரட்சிசெய்து பெற்ற உரிமைகளைப் பறிக்கச் சூழ்ச்சிகள் செய்யப்படுகின்றன என்று பிரான்சிய 'மக்கள் பீதிகொள்ள இச்சம்பவங்கள் தூண்டின. இதனால் அவர்கள் தீவிர வாதிகளை ஆதரிக்கவேண்டியேற்பட்டது. இத்தீவிர வாதிகள் ஒவ்வோர் அரசியற் கட்சியிற் சேர்ந்திருந்தனர். ஜிரோன்டிஸ்,* ஜக்கோபின்ஸ்† என்பன இக்கட்சிகளிற் பிரபலம் வாய்ந்தவை. அடுத்த ஆண்டு பிரான்சின்மீது ஆஸ்திரியரும் பிரஷ்யரும் படையெடுத்தனர். அத்துடன் நாட்டுக்குள்ளேயே ஓர் கலகமும் மூண்டது. உடனே தீவிர வாதிகள் பிரான்சைக் குடியரசாக்கி, தாம் இயற்றிவைத்த புரட்சி யரசாங்கத்தைக் காப்பதற்கு எந்தவிதமான கடின நடைவடிக்கைகளையும் எடுக்கத் தயங்காத, நிர்த்தாட்சண்யம் வாய்ந்த ஓர் இராணுவ அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தினர். அத்துடன் பெரிய பெரிய சேனைகளைத் தீவிரமாகத் திரட்டி நாட்டை ஆக்கிரமித்தோரைத் தாக்கினர். இதில் அவர்கள் எதிர்பாராத வெற்றியை அடைந்தனர். புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பிரான்சியப் படைகள், தம் தேசத்தின்மீது படையெடுத்த பகைவரைத் துரத்தியது மன்றி அவர்களுடைய சொந்தப் பிரதேசங்களுக்குள்ளும் நுழைந்து யுத்தம் இட்டன. 1794-ம் ஆண்டளவில் எங்கு பார்த்தாலும் பிரான்சியப் படைகள் வெற்றியடைந்து ஜெயபேரிகை கொட்டின. இவ்வாறுகத் தொடங்கிய யுத்தம் இருபது ஆண்டுகளாக நிகழ்ந்து 1815-ம் ஆண்டில் முடிவெய்தியது.

2. பயங்கர ஆட்சி

பிரான்சியச் சேனைகள் தம் நாட்டின்மீது படையெடுத்த பகைவரை இவ்வாறு எதிர்த்துத் தம் எல்லைப்

*Girondis.

†Jacobins.

புறங்களில் போர் செய்ய, புதிதாக அமைக்கப்பட்ட குடியரசு உள்நாட்டிலே ஏதும் குழப்பங்கள், எதிர்ப்புகள் ஏற்படாதபடி மிகக் கடுமையான நடைவடிக்கைகளைக் கையாண்டது. புதிய அரசாங்கத்துக்கு எதிராகச் சதிசெய்தனர் என்று சந்தேகிக்கப்பட்ட பலர் சிறையாகினர். பரிஸ் நகரத்திலும் ஏனைய பாகங்களிலும் பலர் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 1792-ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த இப்பயங்கரப் படுகொலையில் ஆயிரக்கணக்கானோர் மாண்டனர். இன்னும் எத்தனையோபேர் இதற்கென் ஏற்படுத்தப்பட்ட புரட்சி நீதிமன்றங்களில் கொண்டுவரப்பட்டு மிகவும் சீக்கிரமாக விசாரணை செய்து கொலைத்தீர்ப்பளிக்கப்பட்டனர். 'கிலற்றின்' என்னும் ஓர் சிரச்சேத யந்திரத்தை அவர்கள் நவமாகக் கண்டுபிடித்து, அதன் மூலம் குற்றவாளிகள் எனக் காணப் பட்டோரைக் கொலைசெய்தனர். 1793-ம் ஆண்டில் அரசனும் அரசியும் இந்த யந்திரத்துக்கிரையாகி மாண்டனர். இவ்வாறாகத் தமக்கெதிராகவிருந்த எதிர்ப்புக்களைப் புரட்சி வாதிகள் பயங்கரமான, கொடிய முறைகளைப் பிரயோகித்து அடக்கினர். இவ்வளவு கடுமையாக நிற்கவொண்ணாது, கொஞ்சம் குறைக்க வேண்டும் என விரும்புகிறார்கள் என்று சந்தேகிக்கப் பட்டவர்கள்கூடக் கொலைசெய்யப்பட்டனர். குடியரசு வேண்டுமென்று பாடுபட்ட ஜிரோன்டிஸ் கட்சியைச் சேர்ந்திருந்த பல தலைவர்கள் தானும் உட்பட பலர் கிலற்றின் கத்திக்கு இரையாயினர். இப்படிப் பயங்கரமான, நிட்டுர ஆட்சியைப் புரிந்தவர்கள் ஐக்கோபின்ஸ் கட்சியினராகும். டான்ரன்,* ரோபஸ்பியர்† என்னும் இருவரும் இக்கட்சித் தலைவர்கள். குடிகளின் உரிமைகளை இவர்களும் இவர்களது கட்சியினரும் கொஞ்சமேனும் மதித்தலின்றிப் புறக்கணித்து, ஒருவிதச் சர்வாதிகார ஆட்சியை நிறுவித் தமக்கெதிராக நின்றவர்களை நிர்மூலப்படுத்தினர். கடைசியில் ஐக்கோ

*Danton.

†Robespierre.

பின்ஸ் கட்சியினருக்கிடையே பரஸ்பர அபிப்பிராய பேதமும் பிணக்கும் பகையும் மூண்டன. அதன் பயனாக முதலில் டான்ரனும் அதன் பின் ரோபஸ்பியரும் கிலற்றின் கத்திக்கு இரையாயினர். 1795-ம் ஆண்டில் ரோபஸ்பியரது மரணத்துடன் இப்பயங்கர ஆட்சியும் முடிவடைந்தது. இதன் பின் முந்தியிலும் பார்க்கக் கொஞ்சம் தாராள பான்மையுடைய அரசாங்கம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இவ்வரசாங்கத்தை 'டிஹக்ரரி'* என்பர். அதாவது, நாட்டின் தலைவர்கள் சிலரைக்கொண்ட அரசாங்கமே என்க. இந்த அரசாங்கம் முந்திய அரசாங்கம் புறக்கணித்த பிரான்சிய பிரசாவுரிமைகளை மீண்டும் ஓரளவுக்கு அவர்களுக்கு வழங்கியது.

3. நெப்போலியன்

பிரான்சியக் குடியரசின் கீழ் நவமாக ஏற்படுத்தப் பட்ட சேனைகளை 'கார்ணற்' என்பவன் மிகத் திறம்பட அமைத்தான். இப்படைகளுக்கு அதிபதிகளாக வாலிப வீரர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். யுத்தங்களிலே பகைவர்களை முறியடித்து வெற்றிமலை சூடவேண்டும்; இல்லையேல் பிரான்சிய அரசாங்கம் தம்மைத் திருப்பி அழைத்துச் சிரச்சேதம் செய்துவிடும் என்ற பயம் இச்சேனாதிபதிகளுக்கு இருந்தது. எனவே, அவர்கள் மிக உற்சாகத்துடனும் வீரத்துடனும் தம் சேனைகளை நடாத்திப் பல போர்முனைகளில் வெற்றிகண்டனர். பிரான்சின் எதிரிகள்—அவர்களிலும் விசேடமாக இங்கிலாந்தும் ஆஸ்திரியாவும்—ஒருவர் பின்னொருவராக முறியடிக்கப்பட்டனர். ஆஸ்திரிய நெதர்லாந்துகள், ஐக்கிய மாகாணங்கள், ஹைன் நதியின் இடது பாரிசத்திலிருந்த ஜெர்மன் பிரதேசங்கள், ஸ்விட்சர்லாந்து என்பவற்றைப் பிரான்சிய வீரர் கைப்பற்றினர். இந்நாடுகளில் குடியரசு முறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பிரான்சிய மக்கள் புரட்சிசெய்து எந்தவிதமான உரிமைகளைப் பெற்றார்களோ அந்தவித

*Directory.

†Carnot.

விதமான உரிமைகள் மேலே சொல்லிய நாடுகளின் மக்களுக்கும் வழங்கப்பட்டன. இப்போது ஒல்லாந்து என வழங்கப்படுவது அக்காலம் ஐக்கிய மாகாணங்கள் என ஐரோப்பாவில் வழங்கப்பட்டது. ஐக்கிய மாகாணங்களில் ஏற்பட்ட குடியரசு, தனது இவ்விதமான பரந்த கொள்கைகளைத் தன் கீழ்ப்பட்டிருந்த கடல் கடந்த நாடுகளிற் பரப்பிவிடுவதைத் தடுக்கும்பொருட்டே, அந்நாடுகளை இங்கிலாந்து கைப்பற்றினது என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் விடயமாகும். இலங்கை தென் ஆபிரிக்காவில் உள்ள நல்நம்பிக்கைமுனை என்பன இந்நாடுகளில் அடங்கியன. பிரான்சியப் படைகள் நவீன யுத்த தளவாடங்களைக்கொண்டு, புதிய முறையில் யுத்தங்களைச் செய்து தம் பகைவரை வெற்றிகொண்டன. அவை படையெடுத்து வெற்றிகொண்ட நாடுகளில் உள்ளாரும் பிரான்சியப் படைகளைக் குரோத மனப்பான்மையுடன் நோக்காது மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர் என்றும் கூறலாகும். ஆனால் 1796-ம் ஆண்டில் வட இற்றலியை ஒழிந்த ஏனைய பல இடங்களில் பிரான்சியப் படைகளின் முன்னேற்றம் தடைசெய்யப்பட்டது. வட இற்றலியில் பிரான்சியப் படைகளுக்குத் தலைமைதாங்கி நின்றவன் நெப்போலியன் பொனப்பாட் என்பவனே. இவன் வீரம்மிக்க வாலிபன். ஆஸ்திரியர்களைத் தோற்கடித்து, வட இற்றலியின் பெரும்பாகத்தையும் கைப்பற்றினான். இவனுடைய பராக்கிரமத்துக்கு முன் நிர்வகிக்கமுடியாத பகைவர் பணிந்தனர்.

இங்கிலாந்து ஒன்றுதான் பிரான்சுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டு நின்றது. பிரான்சின் புதிய அரசாங்கம், தனது தரைப்படையைப் புநர்நிர்மாணம் செய்தது போலக் கடற்படையையும் அது செய்ய முடியவில்லை. அத்துடன் பிரித்தானிய கடற்படை பிரான்சியக் கடற்படையுடன் பொருதி அநேக பெரும் வெற்றிகளையும் ஈட்டியது. இதன் பயனாக பிரான்சிய அரசாங்கம் இங்கிலாந்துமீது படையெடுக்க முடியாது போனது. பிரான்சியப் புரட்சியின் ஆரம்பகாலத்தில் பிரித்தானிய மக்கள்

அப்புரட்சி இயக்கத்துடன் அநுதாபம்கொண்டனர். எனினும், பின்னர் பிரான்சியத் தலைவர்கள் செய்த பயங்கரப் பலாத்காரச் செயல்களினால் அவ்வநுதாபம் குறைந்து ஈற்றில் அழிந்தது. எகிப்தின்மீது படையெடுக்கத் தனக்கு அநுமதிவேண்டும் என்று நெப்போலியன் பிரான்சைப் பரிபாலித்த அதிகாரசபையிடம் 1798-ம் ஆண்டு கேட்டான். சபை அதற்கிணங்கியதன் பயனாக அவன் தன் படைகளை எகிப்துக்கு இட்டுச் சென்றான். ஆனால் அபௌக்கீர் நீரிணையில் நிகழ்ந்த பெரிய கடல் யுத்தத்திலே பிரபல பிரித்தானிய கடற்படைத் தளகர்த்தரான நெல்சன் நெப்போலியனின் கடற்படையை முறியடித்தார். இதனால் எகிப்திற்குள் நுழைந்த நெப்போலியனின் படைகள் மீண்டும் வெளியே வர முடியவில்லை. இதுவே வாய்த்த சந்தர்ப்பம் என்ற பதைக் கண்ட பகை நாடுகள் ஒற்றுமைகொண்டு பிரான்சுக்கெதிராகக் கிளம்பின. ருஷ்யா, பிரஷ்யா என்ற இரு நாடுகளும் பல்க நாடுகளுடன் சேர்ந்துகொண்டன. ஆனால் அவற்றின் எழுச்சியை மிகுந்த கஷ்டத்துடன் பிரான்சியப் படைகள் அடக்கின. எகிப்தில் அகப்பட்ட நெப்போலியன், தன் படைகளை அங்கே விடுத்து, அந்நாட்டை விட்டுக் கரந்தோடி பிரான்சை அடைந்தான். அங்கே அவனுக்கு என்றுமில்லாத வரவேற்புகள் நிகழ்ந்தன. 'தேசிய வீரன்' என்று அவனை மக்கள் ஒருமுகமாகக் கொண்டாடினர். 1799-ம் ஆண்டில் நெப்போலியன் பிரான்சில் ஆணை செலுத்திய அதிகாரசபைக்கு விரோதமாகச் சதிசெய்து, அதனைக் கவிழ்த்து விட்டு 'முதற் கொன்ஸல்'† அல்லது முதல் அதிகாரி என்ற பட்டத்தைத் தாங்கிப் பிரான்சிய அரசாங்கத்துக்குத் தானே தலைவன் ஆனான். இதன் பின் நெப்போலியன் பிரான்சின் பகைவர்க்கெதிராகத் தீவிரமான யுத்தம் செய்தான். ருஷ்யா சமாதானத்தை விழைந்து பிரான்சுடன் உடன்படிக்கை செய்தது. நெப்போலியன்

*Aboukir Bay.

†First Consul.

போர்க்களத்தில் மகத்தான வெற்றிகள் ஈட்டி, இதற்கு முன் ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் பிரான்ஸ் இழந்த நாடுகளை மீண்டும் கைப்பற்றினான். ஆஸ்திரியா மீண்டும் பணிந்தது. ஆகவே பழையபடி இங்கிலாந்து ஒன்றுதான் பிரான்சுக்கு விரோதம்பூண்டு பரமவெரியாக இருந்தது.

4. பிரான்சின் முதலாவது சக்கராதிபத்தியம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பதினைந்து ஆண்டு காலமும் நெப்போலியன் என்ற இந்த அதிசய மனிதனின் எழுச்சியுடனும், அவனுடைய தீவிர வீழ்ச்சியுடனும் தான் அநேகமாகச் சம்பந்தப்பட்டது என்க. அவைப்பற்றிய அதிசய வரலாற்றை விரித்து எழுத இந்நூல் இடம் தராது. எனவே, சுருக்கமாக ஓரளவுக்கு அவற்றைக் குறிப்பிடுவாம்.

1799-ம் ஆண்டிலே முதல் அதிகாரியான நெப்போலியன், தானே பிரான்சிய சக்கராதிபத்தியத்துச் சக்கரவர்த்தி என 1804-ம் ஆண்டு பிரகடனப்படுத்தினான். அவனுடைய ஆட்சி மிகவும் திறமையுற்றதாகவிருந்தது. அத்துடன் யுத்தகளங்களில் அவன் அடைந்த அபார வெற்றிகளால் பிரான்சிய மக்கள் பெருமைகொண்டிருந்தனர். எனவே, அவனது ஆட்சியால், தாம் புரட்சி மூலம் சம்பாதித்த சில உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டுப் போயினபோதும், அவர்கள் தமது மனப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் அவனுக்குக் கொடுத்தனர். கொஞ்சக் காலம் எங்கும் சமாதானம் நிலவியது. பரமவெரியாக இருந்த இங்கிலாந்துடன் தானும் சமாதானம் ஏற்பட்டது. ஆனால் நெப்போலியன் இந்தச் சமாதானத்துடன் திருப்தியடைந்துவிடவில்லை. அவன் இன்னும் வெற்றிகொள்ளவேண்டும் என்ற அவாவுடன் இருந்தான். எனவே, யுத்தம் பழையபடி மூண்டது. ஆனால் 1805-ம் ஆண்டில் பிரித்தானிய கடற்படைத் தளபதியான நெல்ஸன்* ட்ரபல்கார்† என்னும் இடத்தில்

*Nelson.

†Trafalgar.

பிரான்சியக் கடற்படையினை முறியடித்துவிட்டதால், இங்கிலாந்துமீது படையெடுக்கவேண்டும் என்ற நெப்போலியனின் ஆசை சிதறடிக்கப்பட்டது. அப்படியிருந்தும் ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் நெப்போலியனுக்கு மகத்தான வெற்றிகள் ஏற்பட்டன. ஆஸ்திரலிற்ஸ்* யுத்தத்திலே ஆஸ்திரியரையும், லீனா† யுத்தத்திலே பிரஷ்யரையும் அவன் முறியடித்தான். 1807-ம் ஆண்டளவில் அவன் ருஷ்யரை வெற்றிகொண்டு, வெகு சீக்கிரத்தில் அவர்களுடன் சமாதானம் ஏற்படுத்திக்கொண்டான். இவ்வெற்றிகளின் பயனாக ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் ருஷ்யா, ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல் என்பனவும், டென்மார்க், ஸ்வீடன், நோர்வே என்னும் ஸ்கான்டினேவிய நாடுகளும், பார்க்கன் குடாவில் துருக்கிச் சுல்தானின் பிரதேசங்களும் ஒழிந்த ஏனைய தேசங்களுக்கு நெப்போலியன் அதிபதியானான். ருஷ்யா அவனுடைய கட்சியிற் சேர்ந்திருந்தது.

இத்தகைய மகத்தான வெற்றிகளுடன் நெப்போலியன் திருப்திப்பட்டிருந்தால், அவன் தன் எஞ்சிய வாணைச் சக்கரவர்த்தியாகவே கழித்து வாழ்ந்திருப்பான். ஆனால் ஆசைக்கு அளவில்லை. அளவற்ற ஆசையினால் உந்தப்பட்ட அவன் மேலும் வெற்றிகள் அடைந்து நாடுகளைப் பிடிக்க எண்ணினான். இதுவரை அவன் வெற்றிகொண்ட நாடுகளில் அவன் பல நன்மைகளைச் செய்தான். அந்நாட்டு மக்கள், தம் சொந்த மன்னரது பரிபாலனத்திற் பெற்றிருக்காத சுவாதீனத்தை அவன் அவர்களுக்கு வழங்கினான். எனவே, அவனது ஆட்சியை அவர்கள் ஏற்றனர். ஆனால் நெப்போலியன் 1808-ம் ஆண்டில் ஸ்பெயின் நாட்டின்மீது படையெடுத்து, அந்நாட்டு மன்னனைத் துரத்தி, அவனுடைய இடத்தில் தன் சொந்தச் சகோதரனையே மன்னனாக்கியமை அவனுக்கு கெதிராக தேசியஇன எதிர்ப்பு என்ற ஒரு பெரிய சக்தியை உருவாக்கிவிட்டது. தம் மானத்தைக் காப்பதற்காக

*Battle of Austrelitz.

†Battle of Lena.

ஸ்பெயின் மக்கள் பூண்ட இவ்வெதிர்ப்பினை ஒழித்தல் முடியாத கருமம் ஆயிற்று. ஸ்பானிய சேனைகளை நெப்போலியனது படைகள் யுத்தகளத்தில் அடிக்கடி வென்றன என்பது உண்மை. ஆனால் அந்நாட்டு மக்களின் வைராக்கிய எதிர்ப்பு ஒழியவில்லை. இதுவே வாய்த்த தருணம் எனக் கண்ட பிரித்தானியர், ஸ்பானியக் கலகக் காரர்க்குப் படைத்துணை ஒன்றை அனுப்பினர். இதற்கிடையில் இங்கிலாந்தினுடைய வியாபாரத்தைச் சீர்குலைத்துக் கெடுப்பதற்காக நெப்போலியன் வியாபார முற்றுகை செய்ய முயற்சித்துவந்தான். ஆனால் இந்த முற்றுகையைத் திறம்பட நடத்த அவனால் முடியாதிருந்தது. காரணம் அவனுக்குக் கடற்பலம் இல்லாதிருந்தமையே. அவனுடைய இச்செய்கைக்கு எதிராக பிரித்தானியர், ஐரோப்பியத் துறைமுகங்களைத் தம் கடற்படைப் பலத்தைக்கொண்டு அடைத்துவிட்டனர். இதன் பயனாக நெப்போலியனால் தோல்வியுற்று; அவனுக்கு அடங்கிக்கிடந்த தேசங்கள் அதிர்ப்திகொண்டு, அவன்பால் துவேஷமும் கொண்டன. அத்துடன் ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தியும் தான் செய்த நேச உடன் படிக்கையைப் புறக்கணித்து, 1811-ம் ஆண்டில் நெப்போலியனுக்கு விரோதமானான். இவற்றை எல்லாம் கண்ட நெப்போலியன், இனி ஐரோப்பா முழுவதையும் தன் கீழ்க் கொண்டுவரவேண்டுமென்று தீர்மானித்தவனாய், ருஷ்யாவின்மீது படையெடுக்க ஓர் பிரமாண்டமான படையை 1812-ம் ஆண்டில் திரட்டினான். ஆனால் சமயம் தப்பிப் பிந்தியே படையெடுப்பை அவன் நடத்தியமை அவனுக்குக் கெடுதியாக முடிந்தது. ருஷ்யாவுக்குள் நுழைந்ததும், அவனது படைகளைப் பொல்லாத ருஷ்யக் குளிர்பீடித்தது. இதனால் அவை மிகவும் வருந்தின. நெப்போலியன் ருஷ்யத் தலைநகரான மொஸ்கோவைக் கைப்பற்றியபோதிலும், அதனைத் தனதாக்கி நெடு நாட்கள் அங்கே நிற்கமுடியாது பின்வாங்கவேண்டியதாயிற்று. இப்படியாகப் பின்வாங்கிச் செல்ல, அவனுடைய சேனா வீரரிற் பலர் கடுங்குளிரைத் தாங்கமாட்டாது இறந்தனர். 10 லட்சம் வீரருடன்

சென்ற சேனை கடைசியில் ஒரு சில ஆயிரவருடனேயே மீண்டது. இவ்வாறு நெப்போலியனின் ருஷ்யப் படையெடுப்பு வியர்த்தமாக முடிய, இதுவரை அவனுக்கடங்கிக் கிடந்த ஐரோப்பிய தேசங்கள் அவனுக்கெதிராகக் கிளம்பி 1813-ம் ஆண்டில் லீப்ஸிக்* யுத்தகளத்தில் அவனைத் தோற்கடித்தன. அடுத்த ஆண்டிலே நெப்போலியனின் பகைவர்கள் பிரான்சின்மீது படையெடுத்தனர். லீப்ஸிக் யுத்தத்தில் வெற்றிகண்ட படைகள் கிழக்கில் இருந்தும், வெலிங்ரன்† என்ற பிரித்தானிய சேனாதிபதியின் தலைமையில் பிரித்தானியர் படை தெற்கில் இருந்தும் பிரான்ஸ்மீது படையெடுத்துத் தாக்கின. வெலிங்ரன் ஓர் சிறந்த சேனாதிபதி; யுத்த தந்திரத்தில் தேர்ந்தவன். ஸ்பெயினில் இருந்து பிரான்சியரைத் துரத்துவதற்குப் பல யுத்த வெற்றிகளை ஈட்டிக்கொடுத்தவனும் அவனே. நெப்போலியன், தன்னைச் சூழ்ந்த படைகளுக்குச் சளைக்காது உறுதியுடன் யுத்தம் புரிந்தான். ஆனால் கடைசியில் தோல்வியுற்றுச் சக்கரவர்த்திப் பட்டத்தையே துறக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. அடிக்கடி நேர்ந்த யுத்தங்களால் பிரான்சிய மக்கள் அக்காலம் களைத்துப் போயிருந்தனர். அவர்களால் நெப்போலியனுக்கு மேலும் உதவிசெய்ய முடியவில்லை. உதவிசெய்ய முடிந்தாலும் அவ்வுதவியை அவர்கள் அளிக்கவில்லை. நெப்போலியன் இற்றலிக்கப்பால் உள்ள எல்பாத் தீவுக்குத் தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டான். அவனிடத்துக்கு 16-ம் லூயி அரசனின் சகோதரனாகிய 18-ம் லூயி (16-ம் லூயியின் மகன் 17-ம் லூயி; இவன் ஒருபோதும் அரசாளவில்லை) பிரான்சின் அரசனாக முடிசூட்டப்பட்டான். இது நடந்தது 1814-ம் ஆண்டில். அடுத்த ஆண்டில், அதாவது 1815-ல் நெப்போலியன் எல்பாவிலிருந்து பிரான்சுக்கு கரந்தோடிவந்து ஓர் படையைத் திரட்டினான். ஆனால் பிரித்தானியரைப் பிரதானமாகக் கொண்ட ஓர் நேசதேசப்படை வெலிங்ரனின் தலைமையில்

*Battle of Leipzig.

†Wellington.

அவனை எதிர்த்து, வாட்டர்லூ போர்முனையில் தோற்கடித்தது. இதன் பின்னர் தென் அத்தலாந்திக் சமுத்திரத்தில் இருந்த செயிற்ற ஹெலெனா என்ற ஏகாந்தமான தீவுக்கு நெப்போலியன் தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டான். அங்கே அவன் தனியாகத் தன் வாணாளைக் கழித்து ஆறு ஆண்டுகளின் பின் இறந்தான்.

5. புரட்சிகளினதும் மகா யுத்தங்களினதும் பலாபலன்கள்

'வீயன்னா காங்கிரசு' எனப்படும் மகாநாடு ஒன்று 1814-ம் ஆண்டில் வீயன்னா நகரத்தில் கூட்டப்பட்டது. கடந்த 25 ஆண்டு காலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களினால் எழுந்துள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவே இம்மகாநாடு கூட்டப்பட்டது. இம்மகாநாட்டிலே என்ன என்ன முடிவுகள் செய்யப்பட்டன என்பது அடுத்த அத்தியாயத்தில் ஆராயப்படும். ஆனால் நாம் மேலே குறித்த 25 ஆண்டுச் சம்பவங்களினால் ஏற்பட்டுள்ள பலாபலன்களைப் பொதுவாக ஈண்டு ஆராய்தல் ஏற்புடைத்தாகும். பழைய முறைக் கொள்கைகள் மாசுகொண்டனவாய் அழிய, இதுவரை பல உரிமைகளையும் சலாக்கியங்களையும் அநுபவித்துவந்த வகுப்பினர், அச்சலாக்கியங்களையும் உரிமைகளையும், இனியும் கொண்டு அதிகாரம் செலுத்தமுடியாமற் போய்விட்டது என்பது தெளிவு. ஆனால் இவ்விடயத்தை வீயன்னா மகாநாடு விளங்கவுமில்லை, ஏற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை. சுதந்திரம் ஒவ்வொரு மனிதனினதும் பிறப்புரிமை என்ற கொள்கையை பிரான்சிய அரசியற் புரட்சி மேற்கு ஐரோப்பா வெங்கணும் பரப்பியது. இச்சுதந்திரத்தின் கருத்து என்ன? மெலியாரை வலியார் ஒறுப்பது ஒழிதல். அத்துடன் தத்தம் தேசத்து அரசியல் எவ்வாறு நடக்கவேண்டும் என்பதை நிர்ணயிப்பதில், அல்லது தம்மை யார் பரிபாலிப்பது என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் குடிகளுக்கு ஓரளவு பங்கு இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டும் சுதந்திரம் என்பதன் மூலாதார அம்சங்கள் என்று கூறுவர். நெப்போலியனின் பரிபாலனத்தின்

கீழ் மனித உரிமைகளிற் பல கட்டுப்படுத்தப்பட்டன என்பது உண்மையேயாயினும், எந்த வறியவனும் தனது நாட்டின் சேவையிலே உச்சத்தானத்தை தான் அடையத் தனக்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்ற உணர்ச்சியுடன் இருந்தான். இதனை 'சமசந்தர்ப்பம்' என அரசியலார் கூறுவர். சுதந்திரத்தையும் இவ்விதமான சமசந்தர்ப்பத்தையும் ஒன்று சேர்ப்பதுதான் சனநாயகம். 19-ம் நூற்றாண்டின் மாபெருங் கொள்கைகளில் சனநாயகக் கொள்கை ஒன்றாகும். இவ்வாறான சனநாயகக் கொள்கையுடன் உருவாய இன்னோர் கொள்கை தனியினத் தேசியம். அதாவது தாம் தாம் வாழும் தேசத்துச் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுதலையே மற்றெல்லாவற்றிலும் மேலாகக் கொள்வதாகும். தாய்நாட்டுப் பற்று என்று இதனை இலகுவான நடையிற் கூறலாம். 1792-ம் ஆண்டிலே தம் நாட்டின்மீது படையெடுத்தவர்களுக்கு எதிராக பிரான்சியர் திரண்டு அவர்களைக் கலைத்தமை, ஏறக்குறைய 25 ஆண்டு காலமாக நிகழ்ந்த யுத்தத்திலே எது வந்தாலும் சலிக்காது யுத்தத்தை பிரித்தானியர் நடாத்தியமை, தம் சேனைகளை நெப்போலியன் யுத்தகளத்திலே முறியடித்தபோதும், அவனுக்குப் பணியாது ஸ்பானியரும் பிறஷ்யரும் அவனை எதிர்த்தமை, கடைசியில் எல்லா ஐரோப்பிய தேசங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து அவனை எதிர்த்தமை ஆகிய இவையெல்லாம் இத்தனியினத் தேசிய மாண்பின் சின்னங்களாம். தனியினத் தேசியம் மக்களின் சுதந்திரத்தைக் காக்கத் தூண்டும் என்பது உண்மையேயாயினும், இதனால் சில தீமைகளும் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. இத்தனியினத் தேசியக் கொள்கையில் திளைத்த தேசங்கள், அகில-உலக மனித சமுதாயத்து நன்மையைக் கவனிக்காது தம் தம் தேசமாண்பையே கருதி மற்றும் நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கவும் முடிகிறது. இவ்விடயத்தில் ஜெர்மனியர் பெரும் குற்றவாளிகள் எனலாம். கடைசியாக 'தேசிய ஆயுத முஸ்தீப்பு' என்ற கொள்கை பிரான்சியப் புரட்சியின் பயனாக ஏற்பட்டது. அதாவது யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாகத் தேசமக்கள் எப்போதும் இருப்பது என்க. இதன்

பயனாகச் சர்வசன இராணுவ சேவா முறை* ஏற்பட்டது. இம்முறையினால் இராணுவத் தலைவர்களுக்கு அளவு கடந்த அதிகாரமும் செல்வாக்கும் உண்டாகின்றன. இத்தலைவர்கள் இராணுவ பலத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்டு, தாமே சர்வாதிகாரத்தையும் பறித்துச் சர்வாதிகாரிகளாக முடிகிறது. இதுவரை நாம் கூறியனவே பிரான்சியப் புரட்சிகளதும் மகா யுத்தங்களதும் பலபலன்களாம்.

14-ம் அத்தியாயம்

ஐரோப்பாவில் லிபரல், தேசியக் கொள்கைகளின்
தோற்றம்

1. வீயன்னு காங்கிரசும் அது விதித்தனவும்

நெப்போலியன் எல்பாத் தீவில் இருக்கும்போது கூடிய வீயன்னு காங்கிரசை நோக்கி பல கஷ்டமான பிரச்சினைகள் எழுந்தன. தான் வெற்றிகொண்ட நாட்டரசர் சிலரை நெப்போலியன் அகற்றி, அவர்களினிடத்துக்கு வேறு சிலரை நியமித்திருந்தான். பழைய இராச்சியங்கள் சிலவற்றை ஒழித்தான்; எல்லைகளை மாற்றினான். எனவே, ஐரோப்பாவைத் திருப்பி அமைக்கவேண்டிய பொறுப்பு வீயன்னு காங்கிரசுக்கு ஏற்பட்டது. இவ்விடயமாக இக்காங்கிரஸ் என்னவிதமான முடிவினைச் செய்தது என்பதை அறிதல் ஆவசியமாகும். வீயன்னு காங்கிரஸ் செய்த முடிவு சம்பந்தமான விதிகளே பல ஆண்டுகளாக ஐரோப்பிய சரித்திரத்தைப் பாதித்தன. எனவே, அதனைப்பற்றி ஆராயவேண்டியவர்களாகிறோம்.

வீயன்னு காங்கிரஸ் என வழங்கப்பட்ட மகாநாட்டுக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் பரிபாலகர்கள் ஏறக்குறைய எல்லாரும் சமூகம் அளித்தனர். அவர்களில் ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தி* (ஸார்) முதலாவது அலெக்ஸாந்தர், ஆஸ்திரிய அரசியல் வாதி மெற்றர்ணிக்,* பிரித்தானிய அந்நிய நாட்டு மந்திரி களில்ரீ,† பிரான்சிய இராசமந்திரி தலிற்ண்ட‡ என்பவர்கள் முக்கியமானவர்கள்.

*Metternich.

†Castlereagh.

‡Talleyrand.

*Universal Military Service.

எப்படியாவது இயன்றவரை பழைய முறைகளையே திருப்பியும் கொண்டுவந்து அமைக்கவேண்டும் என்பது மெற்றர்னிக்குின் நோக்கம். லார் கொஞ்சம் தாராளக் கொள்கையுடையவன்; அப்படியிருந்தும் ஈற்றில் அவன் மெற்றர்னிக்குின் கொள்கைகளையே பூரணமாக ஆதரித்தான். கனில்நீ முதலில் ஆஸ்திரியா பக்கம் நிற்பவர் போல காணப்பட்டார். ஆனால் நாட் செல்ல, நாட் செல்ல மெற்றர்னிக்குின் போக்கை அவர் விரும்பாத வராய் அவனுடன் அபிப்பிராய பேதம் கொள்ளத் தலைப்பட்டார். இவ்வபிப்பிராய பேதங்கள் 1817-ம் ஆண்டுக்கும் 1822-ம் ஆண்டுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த மகாநாடுகளில் துலாம்பரமாயின. பிரான்சிய அரசியற் புரட்சியினால் விளைந்த லிபரல் (தாராள) கொள்கைகளையும் தேசியக் கொள்கைகளையும் மெற்றர்னிக் வேம்பென வெறுத்து, 1848-ம் ஆண்டில் தான் பதவி இழந்து, அதிகாரம் இழந்து வீழ்ச்சியுறும்வரை அவற்றை எதிர்த்தே வந்தான்.

பிரான்சியப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதுதான் வீயன்னா காங்கிரசின் முதற் பெரும் வேலையாக இருந்தது. பிரான்சின் முறையான அரசனாகிய 18-வது லூயியைப் பழையபடி பிரான்சின் அரசன் ஆக்கிவிட்டபடியால், அந்நாட்டை விரோதி என நினைக்கக்கூடாது என தலிறன்ட் மிகவும் சாதுரியமாகப் பேசி அக்கூற்றைக் காங்கிரஸ் ஏற்கச்செய்தான். ஆனால் 1792-ம் ஆண்டில் பிரான்சுக்கு எல்லைகள் எவ்வாறு இருந்தனவோ அவ்வாறே இருக்கவேண்டுமெனக் காங்கிரஸ் தீர்ப்பளித்தது. றைன் நதியே தமது கிழக்கு எல்லையாக இருக்கவேண்டும் என்று பிரான்சியர் எப்போதும் வாதாடிவந்தனர். ஆனால் அந்நதியின் கிழக்குப் பாங்கரில் 17-ம் நூற்றாண்டில் 14-வது லூயி அரசன் வெற்றிகொண்ட அல்சாஸ், லொறெயின் மாகாணங்களை ஒழிந்த ஏனைய ஜெர்மன் பிரதேசங்களுக்கு பிரான்சியர் உரிமை கொண்டாடக் கூடாது என்று இம்மகாநாட்டில் முடிவுசெய்யப்பட்டது.

முதலில் ஸ்பானிய அரசின் கீழும், பின்னர் ஆஸ்திரிய அரசின் கீழும் இருந்த நெதர்லாந்து ஒல்லாந்துடன் இம் மகாநாட்டின் பயனாக இணைக்கப்பட்டது. ஒல்லாந்தை முந்தி ஐக்கிய மாகாணங்கள் என்றனர். இம்மாகாணங்கள் ஒல்லாந்து என்ற பெயருடன் ஆரஞ்சி வம்ச அரசர்களின் கீழ் ஓர் இராச்சியமாக இருந்தது. பிரான்சின் வடகிழக்கு எல்லை விஸ்தரிக்கப்படுவதைத் தடுப்பதற்காகவே நெதர்லாந்து ஒல்லாந்துடன் இவ்வாறு இணைக்கப்பட்டது.

பிரான்சின் பிரச்சினைகள் இவ்வாறாக, ஜெர்மன் பிரச்சினைகளும் வீயன்னா காங்கிரசுக்குப் பெரிதாக இருந்தன. நெப்போலியனின் யுத்த காலங்களில் ஜெர்மனிய நாடுகள் ஒரு கூட்டத்தில் அமைக்கப்பட்டன. அவை வேறுவேறுகத் தத்தம் அரசியற் கருமங்களை நடத்திக் குறித்த சில விடயங்களில் இணைந்து விளங்கின. இப்படியான கூட்டுறவை ஆங்கிலத்தில் 'கன்பெடரேஷன்'* என்பர். நாட்டுக்கூட்டம் என்று தமிழில் வழங்குவர். இதன் பின் இந்நாடுகள் அனைத்தும் நெப்போலியன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு அரசனின் கீழ் ஓர் இராச்சியமாகின. இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட இராச்சியத்தில் வாழ்ந்த ஜெர்மனியர், தாம் முன்னொருபோதும் அனுபவித்திராத சுவாதீனத்தைப் பெற்றனர். ஆனால் இந்த ஜெர்மன் நாடுகள் 1813-1814-ல் நிகழ்ந்த 'விடுதலைப் போரில்'† ஆஸ்திரியாவுடனும் பிரஷ்யாவுடனும் சேர்ந்து கொண்டன. இதன் பயனாக ஜெர்மன் சாகியத்தார் அனைவரும் இனி ஒற்றுமைப்பட்டு ஒரே அரசியலை வகுக்க முடியும் என ஜெர்மன் மக்கள் நம்பிக்கைகொண்டிருந்தனர். ஆனால் இந்த நம்பிக்கை காரியத்தில் உருவாதலை மெற்றர்னிக் தன்னால் ஆனமட்டும் பலமாக எதிர்த்தான். அதற்குத் தக்க காரணமும் இருந்தது. ஆஸ்திரிய சாம்ராச்சியம் அக்காலத்தில் மிகவும் பரந்திருந்தது. ஹாப்ஸ்பர்க் வம்ச அரசர்களே

*Confederation.

†War of Liberation.

இச்சாம்ராச்சியத்துக்கு அதிபதிகள். இதிலே ஜெர்மன் குலத்தைச் சேர்ந்த ஆஸ்திரியரே செல்வாக்குடன் அரசியல் ஆதிக்கம் கொண்டிருந்தபோதிலும், சிலேவிய,* ஹங்கேரியச்† சாகியத்தாரும் இருந்தனர். ஆகவே ஜெர்மன் குல மக்கள் ஒன்று சேருவதாயின், மற்றும் சாகிய மக்கள் சாம்ராச்சியத்தை விட்டுப் பிரிய, அச்சாம் ராச்சியம் உருக்குலைந்துவிடும் என மெற்றர்ணிக் அஞ்சினன். எனவே, வீயன்னா காங்கிரசு மேலே சொல்லிய ஆஸ்திரிய சாம்ராச்சிய நாடுகளுக்கிடையே இறுக்க மற்ற ஒருவித ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தியது. இதனை ஜெர்மன் மொழியில் 'பண்ட'‡ என வழங்கினர். ஆனால் ஆராய்ந்து நோக்குமளவில், நெப்போலியன் 1806-ம் ஆண்டில் ஒழித்துக் கட்டிய 'பரிசுத்த ரோம சாம்ராச்சியத்தையே'§ இந்த 'பண்ட' ஒரு அளவுக்கு ஒத்திருந்தது. ஜெர்மனியில் 300-க்கு மேற்பட்ட சிறு சிறு சமஸ்தானங்கள் இருந்தன. வீயன்னா காங்கிரசு இவற்றை 39 ஆக்கியது. நோர்வேயை ஸ்வீடனுடன் இணைத்து, அவ்விரு நாடுகளையும் கொண்ட இராச்சியத்துக்கு பெர்னாடொட்° என்பவன் அரசனானான். இவன் நெப்போலியனின் சேனாதிபதியாகவிருந்து சமயம் பார்த்துக் கட்சி மாறியவன். வீயன்னா காங்கிரசின் முடிவால் ஸ்வீட் ஸர்லாந்து, தான் இழந்த சுதந்திரத்தை மீண்டும் பெற்றுக்கொண்டது. இற்றலியின் விடமாக ஓர் முடிவுக்கு வருதலும், வீயன்னா காங்கிரசுக்கு ஜெர்மனியின் பிரச்சினையைப்போல பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது. இற்றலியர் பிரான்சிய ஆட்சியில் மிகவும் நல்ல முறையில் பரிபாலிக்கப்பட்டனர். பழைய ரோம சாம்ராச்சியத்தின் பின்னர் இப்படியான நல்லாட்சி அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இற்றலி விடயத்தில் தன் எண்ணப்படியே மெற்றர்ணிக் காரியங்களை நடத்துவித்தான்

*Slavs.

†Hungarians.

‡Bund.

§Holy Roman Empire.

°Bernadotte.

அதன் பயனாக வடமேற்கேயிருந்த ஸார்டினியா என்ற சிறு இராச்சியத்தை விட வட இற்றலி முழுவதும் பழைய படி ஆஸ்திரிய ஆட்சிக்குள்ளானது. பாப்பரசர்* தமது பழைய பிரதேசங்களை வைத்திருக்க ஒழுங்குசெய்யப்பட்டது. நெப்பின்னிலும் சிலிலியிலும் பழைய போர் பன்† வம்ச அரசரின் கூடா ஆட்சி மீண்டும் நிறுவப்பட்டது. இற்றலியின் மத்திய பகுதியில் தஸ்கனி, பர்மா, மொடெனா என்ற மூன்று சிற்றரசுகள் இருந்தன. இவை ஒவ்வொன்றையும் யதேச்சாதிகாரம் புரியும் ஒவ்வொரு ஆஸ்திரியச் சிற்றரசர் இருந்தனர். இவ்வாறாக ஆஸ்திரியராட்சியில் இருந்த பிரதேசங்களிலே லிபரல் கொள்கைகளும் தேசியக் கொள்கைகளும் ஈவிரக்கமின்றி ஒடுக்கப்பட்டன. இதனால் இற்றலிய மக்களின் பெரும்பான்மையினர் அதிர்ப்தியுடன் வாழ்ந்தனர். புராதன இராச்சியமான போலந்தை ருஷ்யா, பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா என்பவை 1792-ம் ஆண்டிலும் 1795-ம் ஆண்டிலும் தமக்கிடையே பகிர்ந்ததை 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பகுதி, 14-ம் அத்தியாயத்திற் படித்திருக்கிறோம். நெப்போலியன் இந்த முறையினை மாற்றி 'வார்ஸாப் பெரும் சிற்றரசு'‡ என்ற பெயருடன் போலந்து இராச்சியத்தைப் புநர்நிர்மாணம் செய்தான். இதன் பொருட்டு அவனுக்குப் போலந்தினர் தம் பூரணமான ஆதரவை அளித்தனர். ஆனால் நெப்போலியன் செய்த இந்த ஏற்பாட்டை வீயன்னா காங்கிரசு புறக்கணித்து, அந்நாட்டை மேலே சொல்லிய மூன்று இராச்சியங்களுக்குமிடையே பகிர்ந்து கொடுத்தது. எனினும், போலந்து இராச்சியம் என்ற பெயர் இருக்கவேண்டும் எனவும், இராச்சியம் முழுவதுக்கும் ருஷ்ய (ஸார்ச்) சக்கரவர்த்தியே அரசனாக இருக்கவேண்டும் என்றும் அது விதித்தது.

*Pope.

†Bourbons.

‡Grand Duchy of Warsaw.

ஆகவே சர்வாதிகாரக் கொள்கைகொண்ட அரசர்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஏறக்குறைய எல்லாவற்றிலும் பழையபடி இராச்சிய நிருவாகம் செய்யத் தலைப்பட்டு, லிபரல் கொள்கைகளை நசித்தொழிக்கக் கங்கணம் கட்டினர். இவர்கள், தம் முன்னோரிலும் பார்க்கச் சுயநலம் குறைந்தவராக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் பரந்த சனநாயகக் கொள்கைகளுக்கு விரோதிகளாகவே இருந்தார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. நாம் வீயன்னா காங்கிரஸ் விடயமாகவும், அதன் பின் நிகழ்ந்த நாலு காங்கிரஸ் மகாநாடுகள் விடயமாகவும் உணரக் கூடியது ஒன்றுண்டு. தேசங்கள் தங்களுக்குள்ளே ஏற்படும் பிணக்குகளை யுத்தம் செய்து தீர்க்காமல் இப்படியான மகாநாடுகள் மூலம் தீர்ப்பது சாலச் சிறந்தது என்ற ஓர் சீரிய மனப்பான்மை வளர இம்மகாநாடுகள் உதவிசெய்தன என்பதே அது.

2. லிபரல், தேசியக் குழறல்

1815-ம் ஆண்டிலே ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா என்னும் நாடுகளைச் சேர்ந்த மூவேந்தரும் 'பரிசுத்த கூட்டுறவு' என்ற ஒரு கூட்டுறவைத் தமக்குள்ளே ஏற்படுத்திக்கொண்டனர். கிறிஸ்தவ மதக்கொள்கைகளைப் பாதுகாத்துப் பேணுவதையே இக்கூட்டுறவு வெளித்தோற்ற நோக்கமாகக்கொண்டிருந்தமையின், இதனைப் பரிசுத்த கூட்டுறவு என்றனர். ஆனால் புரட்சிக் கொள்கைகள் பரவுதலைத் தடுக்கவே இக்கூட்டுறவை மெற்றர்ணிக் தந்திரமாக உபயோகித்தான் என்பது ஓர் பகிரங்க இரகசியம். இக்கூட்டுறவில் பிரான்சும் பின் சேர்ந்தது. இப்படியிருந்தும், லிபரல் கொள்கைகளும் தேசியக் கொள்கைகளும் மக்கள் மனத்தில் மிக வேகமாக உருப்பெற்றுவந்தன.

ஸ்பெயினிலும் போர்த்துக்கல்லிலும் பழைய அரச வம்சத்தவர் ஆதிக்கத்துக்கு வந்தனர். ஆனால் புதுப்புது

*Holy Alliance.

அரசியல் திட்டங்கள் மூலம் ஓரளவு சுதந்திரத்தைப் பெறுதற்கு அங்கிருந்த லிபரல்கள் தம்மாலானவரை முயற்சித்தனர். இதன் பயனாக ஸ்பெயின் அரசன் ஓர் அரசியற்றிட்டத்தை வழங்கினான். ஆனால் சில நாட் செல்ல, அதனை அவனே புறக்கணிப்பதில் அவனுக்குதவி செய்ய ஒரு பிரான்சியப்படை 1823-ம் ஆண்டில் ஸ்பெயினுக்குள் நுழைந்தது. போர்த்துக்கல் அரசனும் இவ்வாறு தான் வழங்கிய அரசியற் சீர்திருத்தங்களைப் பின்னர்த் தவிர்க்க நினைத்து பிரான்சின் படை உதவியை நாடினான். ஆனால் பிரித்தானியர் இவ்விடயமாகத் தலையிட்டுப் பலமாக ஆட்சேபித்ததன் பயனாக பிரான்சிய உதவி போர்த்துக்கல் அரசனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. கடைசியில் 'உங்கள் கருமங்களை நீங்களே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்வார்போல, பிரான்சியப் படைகள் ஸ்பெயினை விட்டும் நீங்கின. ஸ்பானிய, போர்த்துக்கீச குடியேற்ற நாடுகளிலும் லிபரல், தேசியக் கொள்கைகள் உருவாக, அதன் பயனாக அக்குடியேற்ற நாடுகளில் வாழ்ந்தோர் தம்மை இதுவரை பரிபாலித்தவரது ஆட்சியிலிருந்து விடுவித்துக்கொண்டனர். இவ்விடயத்தில் ஸ்பெயினுக்கும் போர்த்துக்கல்லுக்கும் படைத்துணை புரிய மேலே சொல்லிய பரிசுத்த கூட்டுறவு நாடுகள் எத்தனித்தன. ஆனால் இங்கிலாந்தும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளும் ஒன்றுசேர்ந்து அத்தலையீட்டைத் தடுத்தன.

ஏனைய தேசங்களிலும் அமைதியின்மை வளர்ந்து கொண்டுவந்தது. நெதர்லாந்தில் வசித்து கத்தோலிக்க மதத்தை அநுசரித்த பெல்ஜிய மக்கள், தமது புரட்டஸ்தாந்த அரசனின் ஆட்சியை வெறுத்தனர். போலந்து மக்கள் அலெக்சாந்தர் என்ற (ஸார்ச்) சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சியை வெறுத்தவராய்த் தம் நாட்டுக்குப் பழையபடி சுதந்திரம் வேண்டும் என விழைந்தனர். ஜெர்மனி, இற்றலி என்னும் நாடுகளில் தேசியஇன ஒற்றுமைக்கான ஓர் உணர்ச்சி உருப்பெற்றுத் தீவிரமாக வளர்ந்தது. இத்தேசியஇன ஒற்றுமையைச்

சரியான முறையில் நிறுவுதற்கு இந்நாடுகளில் இரகசிய இயக்கங்கள் தோன்றி வேலையாற்றத் தொடங்கின. ஆனால் பரிசுத்த கூட்டுறவைச் சேர்ந்த அரசாங்கங்கள், தங்கள் பரஸ்பர ஒற்றுமை மூலம் மிகவும் பலம் வாய்ந்திருந்தபடியினால் சீர்திருத்தம் வேண்டி ஏற்பட்ட இவ் வியக்கங்கள் கொஞ்சக் காலம் பயன் அளிக்கவில்லை. எனினும், 1827-ம் ஆண்டிலே பரிசுத்த கூட்டுறவு நாடுகளுக்கிடையே ஓர் பிணக்கு ஏற்பட்டது. அக்காலம் துருக்கி சுல்தானின் பரந்த சாம்ராச்சியத்தில் பாஸ்க்கன் குடாநாடு அடங்கியிருந்தது. துருக்கி சுல்தானின் பிரதேசங்களைப் பற்றி ஆலோசிப்பது அவசியம் இல்லை என வியன்னா காங்கிரஸ் நினைத்தபடியால் பாஸ்க்கன் குடாபற்றிய பிரச்சினை அம்மகாநாட்டில் எழவில்லை. ஆனால் இப்போது பாஸ்க்கன் குடாவிலே சில சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து, பரிசுத்த கூட்டுறவு நாடுகளுக்கிடையே பரஸ்பரம் பிணக்கை உண்டாக்கின.

3. 1830-ம் ஆண்டின் அரசியற் புரட்சி

வியன்னா உடன்படிக்கை முறிவுக்கான முதல் அறிகுறி பிரான்சிலேயே தோற்றியது. பழைய இராசவம்சத்தினர் பிரான்சியச் சிம்மாசனத்தில் இவர்ந்து பழைய முறைப்படிக்கே யதேச்சாதிகார அரசியல் நடத்துவதை பிரான்சிய மக்கள் விரும்பவில்லை. அவர்கள் எதிர்ப்பின்றி அவ்வரசியலுக்குப் பணியவும் இல்லை. 18-வது லூயி தன் காலம்வரைக்கும் தன் பிரசைகளை ஒருவாறு சமாதானத்துடன் ஆண்டுவந்தான். ஆனால் அவன் இறந்து அவனது சகோதரனான 10-வது சார்ல்ஸ் சிம்மாசனத்துக்கு வந்ததும் பிரான்சிய மக்கள் அதிருப்தி கொண்டவராகக் கொந்தழித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆரூவது ஆண்டில் அரசனுக்கு விரோதமாகச் சனங்கள் கிளம்பி அவனைச் சிம்மாசனத்திலிருந்து நீக்கினர். இது நிகழ்ந்தது 1830-ம் ஆண்டில். 10-வது சார்ல்ஸுக்குப் பதிலாக ஓர்லியன்ஸ் கோம்கனாகிய லூயிஸ் பிலிப்பே*

*Louis Phillipe, Duke of Orleans.

‘பிரான்சியரின் அரசன்’* என்ற பட்டத்துடன் அரசனாகப்பட்டான். இவன் பரந்த நோக்கம்கொண்டவனாக இருந்தான்.

அதே ஆண்டில் பெல்ஜிய மக்கள் தம்மைப் பரிபாலித்த டச்சு அரசனுக்கு மாறாகக் கிளம்பினர். அக்கிளர்ச்சியை டச்சுக்காரர் அடக்கினர். ஆனால் பிரான்சிய மன்னனும் பிரித்தானிய அரசியல் அதிகாரிகளும் பெல்ஜிய மக்களது கோரிக்கையில் அநுதாபம்கொண்டவர்களாய், அவர்களுக்குச் சுதந்திரம் வழங்கும்படி டச்சு அரசனுக்குப் புத்திபுகட்டினர். அதற்கு டச்சு அரசனும் இணங்கினான். அதன் பயனாக சாக்ஸ்-கோபர்க்கின் வியோபோல்ட்டு என்பவனை அரசனாக்கக்கொண்டு பெல்ஜிய இராச்சியம் நவமாக அமைக்கப்பட்டது. மக்களுக்குப் பல உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் வழங்கும் அரசியன் முறை ஒன்றும் அங்கே அமைக்கப்பட்டது. வியோபோல்ட்டு பல ஆண்டுகாலம் தனது புதிய இராச்சியத்தை அரசுபுரிந்தான். பரிசுத்த கூட்டுறவின் சேர்ந்த இராச்சியங்களுக்குப் புதிய பெல்ஜிய அரசாங்கம் உருவானது பிடிக்கவில்லை. எனவே, அவை இஷ்டமில்லாமலேயே அவ்விராச்சியத்தை அங்கீகரித்தன. ஆனால் பெல்ஜியத்தின் நடுவு நிலைமையைத் தாம் எல்லாரும் பாதுகாப்பதற்கு அவை ஓர் உத்தரவாதத்தைக் கடைசியில் அளித்தன. இவ்வுத்தரவாதம் இந்த நூற்றாண்டிலே ஒருமுறைக் கிருமுறை ஜெர்மனியினால் மீறப்பட்டது. பெல்ஜிய மக்கள் சுறுசுறுப்பும் முயற்சியும் உடையவர்கள். நுண் தொழில்களில் வல்லவர்கள். அவர்கள் நாட்டில் ஏராளமான இரும்புச் சுரங்கங்களும் கரிச் சுரங்கங்களும் உண்டு. எனவே, இங்கிலாந்தில் ஆரம்பித்த தொழிற் புரட்சிகளினால் முதலில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அவர்களாக விருந்தனர். இதன் பயனாக பெல்ஜிய நாடு வெகு விரைவில் உற்பத்திப் பொருள்களுக்குப் பேர்போனதாக வந்தது. பெல்ஜிய மக்கள் இவ்வா

*King of the French.

†Leopold of Saxe-Coburg

ரூகப் பிரிந்து தமக்கென ஓர் இராச்சியத்தை உருவாக்கித் தம்மை முன்னேற்றிக்கொண்டிருக்க, டச்சுக்காரர் தம் பாட்டில் தம் கருமங்களை நடாத்துவராயினர். பெரிய வர்த்தக நாடு என்று தம் நாட்டுக்கிருந்த கீர்த்தியை டச்சுக்காரர் பேணி, கிழக்கிந்தியத் தீவுகளில் தமக்கிருந்த குடியேற்ற நாடுகளுடன் தமது வர்த்தகத்தைப் பெருக்கி வருவராயினர். சர்வதேசப் பிரச்சினைகளில் தம்மால் இயன்றவரை அவர்கள் தலையிடாது தம்பாட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்துவந்தனர். இப்படியாக ஒதுங்கி வாழும் முறையை அவர்கள் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம்வரை மிக்க அநுகூலத்துடன் கடைப்பிடித்து வந்தனர். ஆனால் இரண்டாவது உலக யுத்தத்தின் போது அவர்களுடைய நாட்டின்மீது நியாயமான காரணம் எதுவுமின்றி ஜெர்மனி படை எடுத்து அதனை அடக்கியது.

இதே ஆண்டில்—அதாவது 1830-ம் ஆண்டில்—போலந்தில் ஓர் பெரும் கலகம் உண்டானது. போலந்து மேற்கு ஐரோப்பாவுக்கு வெகு தூரத்தில் உள்ளது. ஆகவே இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய தேசங்கள் போலந்து மக்களுடன் எவ்வளவுதான் அநுதாபப்பட்ட போதிலும், அவர்களுக்குத் தனி செய்யக் கூடாமலும் முடியாமலும் இருந்தது. இதன் பயனாக அக்கலகத்தை ருஷ்யர் கொடிய முறைகளைக்கொண்டு அடக்கியொழித்தனர். போலந்து வேரூன இராச்சியமாயிருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கைக்கு ருஷ்யர் முடிவுதேடி, அந்நாட்டை ருஷ்யாவின் ஓர் பகுதியாக்கத் தம்மாலான முயற்சிகள் யாவற்றையும் செய்தனர். ஆனால் போலந்து மக்கள் எத்தகைய அடக்கு முறைகள் நிகழ்ந்தபோதும், தங்கள் தேசிய உணர்ச்சியை விடாது தம் சுதந்திரப் போராட்டத்தை நடத்திக்கொண்டே வந்தனர். ஈற்றில் 1919-ம் ஆண்டுதான் அவர்கள் தம் சுதந்திரத்தைப் பெற முடிந்தது.

ஆஸ்திரியரின் நேரடியான செல்வாக்கின் கீழ் இருந்த நாடுகளிலும் குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. ஹாப்ஸ்பேர்க்

யம்சத்து அரசரது பரிபாலனத்தில் இருந்த ஹங்கேரி நாட்டு மகியார்ச்* சாகியத்தவரும் பொஹீமியாவின் செக்† சாகியத்தவரும் ஆஸ்திரிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலைபெற விழைந்து பாடுபட்டனர். இவர்கள் ஜெர்மன் இனத்தைச் சேராதவர்கள் என்க. ஆஸ்திரியரை விலக்கி ஜெர்மன் நாடுகள் அனைத்தையும் ஒன்றுபடுத்தி, தமது அரசர்க்குக் கீழ் கொண்டுவரவேண்டும் என்று பிரஷ்யர் விழைந்து, அதற்கான மார்க்கங்களைத் தேடத் தலைப்பட்டனர். ஆனால் பிரஷ்யரை ஒழிந்த ஏனைய ஜெர்மன் இனமக்கள், ஜெர்மனியை ஓர் குடியரசாக்க வேண்டும், அதில் உள்ள அங்கத்துவ நாடுகள் யதேச்சையாகச் சேரவேண்டும் என்று விரும்பின. ஜெர்மன் நாடுகளின் ஐக்கியத்துக்கான முதற் கைங்கரியம் 1833-ம் ஆண்டிற் செய்யப்பட்டது. இங்கிலாந்து முதலாம் நாடுகளில் ஏற்பட்ட பெரிய பொருளாதார மாற்றங்கள் ஜெர்மனியையும் பாதித்தன. இப்படியான மாற்றங்களுக்குப் பின் ஜெர்மனிய நாடுகள் தனித்தனி இயங்கி, ஒரு பகுதியில் இருந்துவரும் பொருள்களுக்கு மற்றப் பகுதி தீர்வை விதித்துக்கொண்டுவந்தால் வியாபாரம் மேலோங்காது என்பதை ஜெர்மன் மக்கள் கண்டனர். எனவே, பிரஷ்ய செல்வாக்கின் கீழ் ஜெர்மன் நாடுகள் எல்லாம் தீர்வை விடயமாக ஒற்றுமைகொண்டு வியாபாரத்துக்கு இருந்த உள்நாட்டுத் தடைகளை அகற்றின. புகையிரதப்பாதைகள் நிர்மாணிக்கப்பட்டதும், ஜெர்மன் நாடுகளை ஒன்றுக்கொன்று கூடிய ஒற்றுமைகொள்ளச் செய்தது. இற்றலியிலும் தேசியஇன ஒற்றுமை என்னும் இதே லட்சியத்தை அடைய இரகசியச் சங்கங்கள் பல இயங்கின. 1830-ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த சில குழப்பங்களின் பின்னர் மாஸினி‡ என்னும் பெருந்தகைத் தேசாபிமானி 'யெளவன இற்றலி'§ என்ற ஓர் பெரிய இயக்கத்தை ஆரம்பித்தான். இவ்வியக்கத்துக்கு இற்றலியக் குடாநாடு முடிவதும் பலர் அங்கத்தவராயிருந்தனர்.

*Magyars of Hungary.

†Chechs of Bohemia.

‡Mazzini.

§Young Italy.

யதேச்சாதிகார ஆட்சி செலுத்திய அரசர்கள் இவ்வியக் கத்தை அடக்கி, அழிக்கத் தம்மாலானவற்றை எல்லாம் செய்தனர். அதன் அங்கத்தவர் சிலருக்கு மரண தண்டனையும் விதித்தனர். ஆனால் அவர்கள் எப்படித் தான் அடக்கு முறைகள் செய்தாலும் அவ்வியக்கமானது நாளுக்கு நாள் அபிவிருத்தி எய்திவளர்ந்தது.

4. 1848-ம் ஆண்டின் அரசியற் புரட்சியும் அதன் பலாபலன்களும்

பிரான்சில் லூயி பிலிப்பேயின் ஆட்சி அவனுக்கு முன் இருந்த இரண்டு அரசரது ஆட்சியிலும் பார்க்க எவ்வளவோ சிறந்து தாராளப் போக்குடையதாக இருந்தபோதிலும், தாம் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு முற்போக்குடைய தாயிருக்கவில்லை என்று சில பிரான்சியர் கருதினர். பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் ஓர் புதிய இயக்கம் 'சமதர்மம்'* என்ற பெயருடன் இக் காலத்தில் தோன்றலாயிற்று. ரோபேட் ஓவன்† என்ற ஓர் ஆங்கில ஆலை முதலாளி இவ்வியக்கத்தினைத் தோற்று விப்பதில் அதிகம் பங்கெடுத்தார். ஆனால் இது இங்கிலாந்திலும் பார்க்க பிரான்சில்தான் அதிக செல்வாக்குப் பெற்று விருத்தியானது. பல்வேறு வகுப்பு மக்களுக்கிடையேயுள்ள சமத்துவமின்மையைப் போக்கடிக்க வேண்டும் என்பதே சமதர்மக் கொள்கையினரின் அவாவாக இருந்தது. தனி மனிதர்கள், சொத்துக்கள், ஆதனங்கள் வைத்திருக்க வொண்ணாது; அவசியம் நேர்ந்தால் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்தேனும் அச்சொத்துக்களைத் தனி மனிதரிடமிருந்து பறித்து அரசாங்கத்திடம் ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்பதுவே ஆரம்ப காலத்து சமதர்ம வாதிகளின் கொள்கையாக இருந்தது. இதனால் சொத்துக்கள் வைத்திருந்தவர்கள் மிகவும் பீதியடைந்தனர். ஆகவே மேலும் அரசியற் சீர்திருத்தங்களை வழங்க பிரான்சிய அரசாங்கம் இஷ்டப்படவில்லை.

*Socialism.

†Robert Owen.

அத்துடன் லூயி பிலிப்பேயின் ஆட்சியும் மந்தமாக இருந்தது. அதில் பிரான்சியர் அனைவர்க்கும் அலுப்புத் தட்டியது. இப்படியிருக்க, 1848-ம் ஆண்டில் பரிஸ் நகரத்தில் ஓர் கலகம் நிகழ்ந்தது. இக்கலகம் எவரும் காத்திராதவாறு ஓர் பெரிய புரட்சியாக மாறி, லூயி பிலிப்பேயைச் சிங்காசனத்தினின்றும் விரட்டி, ஓர் குடியரசு ஏற்பட ஏதுவானது.

1830-ம் ஆண்டின் பிரான்சியப் புரட்சிபோல இப் புரட்சியும் ஐரோப்பாவின் ஏனைய பாகங்களில் புரட்சிக் கலகங்கள் விளையச் சமிக் கையாயிற்று. ஜெர்மனி, இற்றலி என்னும் நாடுகளிலே இக்காலம் நடந்த சம்பவங்கள் அடுத்த அத்தியாயத்தில் விளக்கப்படும். தங்கள் பிரசைகளின் புரட்சிப்போக்கைக் காலத்துடன் அறிந்த ஐரோப்பிய நாடுகளின் மன்னர்கள், 1848-ம் ஆண்டில் தாம் இதுவரை அநுபவித்துவந்த பல உரிமைகளையும் சலாக்கியங்களையும் கைவிட்டு, தம் மக்களுக்குப் போதிய சுவாதீனம் அளிக்கும் அரசியல்களை நல்கினர். ஆனால் தொகுத்துக் கூறுங்கால், சமதர்ம இயக்கம் கொஞ்சக் காலத்தில் க்ஷீண நிலையை எய்திப் பிரதிகூலம் அடைந்தது. அப்படியான நிலை எய்த, ஐரோப்பிய அரசர்களிற் பலர், தாம் தம் பிரசைகளுக்கு ஏற்கெனவே வழங்கிய சுவாதீன அரசியல்களை நீக்கி, பழைய எதாச்சாதிகார முறையையே அமுல் நடாத்தத் தொடங்கினர். ஆஸ்திரியப் பிரதேசங்களிலே செக் சாகியத்தார் ஆஸ்திரியருக்கு விரோதமாகக் கிளம்பினர். ஆனால் அக்கிளர்ச் சிமை ஆஸ்திரிய அதிகாரிகள் அடக்கிவிட்டனர். இக் கலகத்திலும் பார்க்க மிகப் பாரதூரமான ஒன்று ஹங்கேரியில் ஆரம்பமானது. அங்கே கொஸுத்* என்ற ஓர் சிறந்த தேசாபிமானியின் தலைமையில் மகியார்ச் சாகியத்தார் ஆஸ்திரியர்க்கு விரோதமாகக் கிளம்பித் தம் சுதந்திரத்தைப் பிரகடனம் செய்தனர். ஆஸ்திரியப்

*Kossuth.

பிரதேசங்களின் தலைநகரான வியன்னாவில்தானும் பெரும் கலகங்கள் நிகழ்ந்தன. இற்றலியில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் புதிய சக்கரவர்த்தியான பிரான்சிஸ் ஜோசப்புக்குப் பல கஷ்டங்களைக் கொடுத்தன. அவன் ருஷ்ய உதவியைப் பெற்று கலகத்தை அடக்கி, அதிற்சேர்ந்திருந்தவர்களுக்கு ஈவிரக்கமின்றித் தண்டனை விதித்தான். ஆனால் ஹங்கேரியில் இருந்த மகியார்ச் சர்கியத் தவர் தம் சுதந்திரப் போராட்டத்தைத் தளரவிடாது நடாத்தி, 1867-ம் ஆண்டில் ஓரளவு சுவாதீனத்தைப் பெற்றனர். அப்படியிருந்தும், பிரான்சிஸ் ஜோசப், ஹங்கேரி அரசன் என்ற பட்டத்துடன் அரசனாக இருந்தான்.

பிரான்சின் பரிஸ் நகரத்தில் சமதர்ம வாதிகள் எல்லை மீறிக் கருமம் ஆற்றி, யதேச்சாதிகாரம் புரிந்தனர். சமதர்மக் கொள்கைகளை ஆதாரமாகக்கொண்ட 'தேசியத் தொழிற்சாலைகளை' தாபிக்க புதிதாகத் தோன்றிய குடியரசு எத்தனித்தது. ஆனால் இத்தொழிற்சாலைகள் மிகவும் கேவலமான முறையில் பிரதிபலம் அடைந்தன. சமதர்ம வாதிகளின் போக்கைக்கண்டு அஞ்சிய ஆதனக்காரர், நெப்போலியன் பொனப்பாட்டின் பெருமகனாகிய லூயி பொனப்பாட் என்பவனே குடியரசுத் தலைவனாக வரத் தம்மாலான முயற்சிகளையும் செய்து அநுகூலம் அடைந்தனர். குடியரசுத் தலைவனாக வந்த லூயி பொனப்பாட், தனது சிற்றப்பனின் வழியைப் பின்பற்றி அதிகாரம் முழுவதையும் கைப்பற்றி, 'பிரான்சியரின் சக்கரவர்த்தி' தான் எனத் தனக்கு மகுடம் சூட்டிக்கொண்டு பரிபாலனம் செய்தான். ஆனால் புதிதாக ஒன்றுபட்ட ஜெர்மனி, 1870-ம் 1871-ம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த பிரான்சிய-ஜெர்மன் யுத்தத்தில் வெற்றியடைந்து அவனை முடிதுறக்கச் செய்தது.

கொஞ்சக் காலம் லிபரல் இயக்கம் எங்கும் சின்னா பின்னப்பட்டது. ஆனால் 1830-லும் 1848-லும்

நிகழ்ந்த இரு அரசியற் புரட்சிகளும் இவ்வியக்கத்தின் பலத்தை நன்கு காட்டியன. காலம் போகப் போக, ஐரோப்பிய அரசர்களிற் பலர் தம் குடியானவர்களுக்கு விடுதலையளித்து, நிலச்சுவான்தார்களான பிரபுக்கள் தொன்றுதொட்டு அநுபவித்துவந்த உரிமைகளை ஒழித்து, தம் பிரசைகளுக்கு ஓர் அளவுக்காவது சுதந்திரம் வழங்கினர்.

15-ம் அத்தியாயம்

ஜெர்மனியிலும் இற்றலியிலும் ஒற்றுமை

1. இற்றலியில் தேசியஇன இயக்கம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே இற்றலி தேசத் திலே ஒரு பெரிய இயக்கம் உண்டானது. இதனை 'றிஸோர்ஜிமென்டோ'* என்று இற்றலிய மொழியிற் கூறினர். மறுமலர்ச்சி இயக்கம் என்று தமிழிற் கூறலாம். கலைத்துறையிலும் ஓவியத்துறையிலும், புராதன காலத்தில் தாம் அடைந்திருந்த சீரையும் சிறப்பையும் எண்ணி எண்ணி இற்றலியர் இறும்பூதெய்தனர். தம் பழைய சரித்திரத்தையும், உணர்ச்சி மிகு காவியங்களையும் தம் அழகிய மொழியில் எழுதினர். தம்மை இவ்வளவு காலமாயும் அடக்கி வைத்திருக்கும் ஆஸ்திரிய ராட்சியிலிருந்து விடுதலை பெறவேண்டும் என்று அவர்கள் துடித்தனர். சுதந்திர லட்சியத்தைப் பூர்த்தியாக்குவதில் 'யெளவன இற்றலி'† என்ற இரகசியச் சங்கம் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்தது. ஆனால் ஐக்கிய இற்றலி எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதில் இச்சங்கத்து அங்கத்தவர்களுக்கிடையே அபிப்பிராய பேதம் இருந்தது. மாஸினி போன்ற சில சமதர்ம வாதிகள் இற்றலி குடியரசாக இருக்கவேண்டும் என்றனர். இன்னும் சிலர் பாப் பரசர்க்குக் கீழ், அல்லது ஸார்டினியா மன்னனின் கீழ் ஓர் ஜனியனாக இருக்கவேண்டும் என விரும்பினர். இப்படியிருக்க, 1846-ம் ஆண்டில் 9-வது பத்திநாத பாப் பரசர்‡ இற்றலிய தேசிய இயக்கத்தின்பால் அநுதாபம்

*Risorgimento.

†Young Italy.

‡Pope Pius IX.

காட்ட அவரே இற்றலியை ஒற்றுமைப் பாதையில் இட்டுச் செல்லப்போகிறார் என்று சிலர் எண்ணினர்.

948-ம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த பிரான்சிய அரசியற் புரட்சி இற்றலிய தேசிய வாதிகள் கிளர்ச்சி செய்வதற்கு ஓர் சமிக் கையாக இருந்தது. இவ்விடயத்தில் ஸார்டினியா மன்னன் சார்ல்ஸ் அல்பேர்ட் என்பவன் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தான். இவன் தனது தலை சிறந்த மந்திரியாகிய கவுன்ட் கலூர்* என்பவனின் ஆலோசனைப் பிரகாரம் ஏற்கெனவே பிரசைகளுக்குச் சுவாதீன அரசியலை வழங்கியவனாவான். சிலிலித் தீவில் கொடுங்கோலாட்சி செலுத்திய போர்பன் அரசருக்கு எதிராகவும், லொம் பார்டி, வெனீஸ் என்னுமிடங்களில் ஆஸ்திரியர்க்கு எதிராகவும் கலகங்கள் கிளம்பின. மேலும் நகரத்தில் மாஸினி, கரிபால்டி† என்ற தேசாபிமானிகள் ஓர் குடியரசை நிறுவினர். உடனே பாப்பரசர், தாம் இதுவரை தேசிய இயக்கத்தினர்க்குக் கொடுத்த ஆதரவை நிறுத்திக்கொண்டார். அத்துடன் கத்தோலிக்க மதப் பற்றுடையவனான பிரான்சியச் சக்கரவர்த்தி லூயி நெப் போலியன் மாஸினிக்கும் கரிபால்டிக்கும் விரோதமாகப் படைகள் அனுப்பினான். மாஸினியும் கரிபால்டியும் வீரமாக எதிர்த்துப் போராடியபோதிலும், அவர்கள் பிரான்சியப் படைகளினால் தோற்கடிக்கப்பட, அவர்கள் தாபித்த குடியரசும் ஒழிக்கப்படலாயிற்று. லொம் பார்டியில் புரட்சிசெய்த தேசிய இயக்கத்தினர்க்கு உதவி செய்ய ஸார்டினிய மன்னன் சார்ல்ஸ் அல்பேர்ட் ஓர் சேனையுடன் போனான். ஆனால் ஆஸ்திரியர் அவனைப் போரில் தோற்கடித்து, அவன் தனது மகன் விக்டர் எம்மானுவல் என்பவனுக்குச் சார்பாக முடிதுறக்க வேண்டும் என்றும் நிர்ப்பந்தித்தனர்.

அந்நியருடைய உதவியில்லாமல் ஆஸ்திரியரை இற்றலியப் பிரதேசங்களில் இருந்து ஒருபோதும் துரத்த முடியாது என்பதை அரசியல் வாதியான கலூர் நன்கு

*Count Cavour.

†Garibaldi.

உணர்ந்தான். ஸார்டினியாவைத் தக்க இராணுவப் பலமுள்ளதாக்கியதும்ன்றி, நல்லாட்சி பொலியும் சுதந்திரநாடு ஆகச் செய்வதில் கலூர் முதலில் பெரும் முயற்சி செய்தான். ஆஸ்திரியாவுக்கு விரோதமாக ஒன்றில் இங்கிலாந்து அல்லது பிரான்ஸ்தான் தனக்கு உதவி செய்யக்கூடியது என்பதைக் கண்ட கலூர், அந்நாடுகளின் நல்லெண்ணத்தையும் அபிமானத்தையும் பெறப் பலவிதங்களில் முயற்சித்தான். அவற்றின் பாராட்டுதலைப் பெற 1854-ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் ரஷ்யாவுக்கு எதிராகச் செய்த கிறிமியன் யுத்தத்திலே* (17-ம் அத்தியாயம் பார்க்கவும்) அவற்றுக்கு உதவி புரியத் தானும் ஓர் படையை அனுப்பிவைத்தான். இதன் பயனாக இவ்விரு நாடுகளும் அவனுக்கு நன்றி பாராட்டின. கிறிமியன் யுத்தத்துக்குப் பின் நடந்த சமாதான மகாநாட்டிலே அவன் விசேடமாக எதனையும் கோரவில்லை. ஆனால் வட இற்றலியில் ஆஸ்திரியர் ஆற்றிவரும் கொடுங்கோலாட்சியை பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து முதலாம் அரசுகளின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வர இம்மகாநாட்டை அவன் பயன்படுத்தினான். இங்கிலாந்தினிடம் இருந்து படைத்துணை பெறுதல் முடியாதெனக் கண்ட அவன், பிரான்சிடம் இருந்து அவ்வுதவியைப் பெறத் தீர்மானித்தான். இவ்வுதவியை அவன் மிகவும் சாதுரியமாகப் பெற்றுவிட்டான். 1859-ம் ஆண்டில் லூயி நெப்போலியன் சக்கரவர்த்தி இற்றலிக்குள் ஒரு பிரான்சியப் படையை அனுப்ப, அப்படை லொம்பார்டிச் சமவெளிகளிலிருந்து ஆஸ்திரியரைத் துரத்தியது. இற்றலிய தேசிய வீரன் என்று இதற்குட் புகழ் படைத்த கரிபாஸ்டி, இப்போரில் முக்கியமான பங்கெடுத்தான். ஆனால் இதற்கிடையில் எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று நடந்துவிட்டது. லொம்பார்டியில் இருந்து ஆஸ்திரியரைக் கலைத்தவாறு, வெனிஸ் நகரத்தில் இருந்தும் ஆஸ்திரியரைக் கலைக்க பிரான்சியப் படைகள் உதவி செய்யும் என்று கலூர் எண்ணிக்கொண்டிருக்க, யாரும்

*Crimean War.

எதிர்பாராதவிதத்தில் பிரான்சியச் சக்கரவர்த்தி ஆஸ்திரியருடன் சமாதானத்துக்கு வந்தான். அத்துடன் இற்றலியருக்குத் தான் செய்த உதவிக்குப் பிரதியுபகாரமாக பிரான்ஸ்-இற்றலி எல்லைப்புறத்தில் உள்ள ஸவோய், நைஸ் என்னும் இடங்களையும் தனதாக்கிக் கொண்டான். இது இற்றலிய மக்களுக்குப் பொல்லாத ஆத்திரத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் கொடுத்தது. ஆனாலும் கலூர் பிரான்சியச் சக்கரவர்த்தியின் கோரிக்கைக்கிணங்கவேண்டியே ஏற்பட்டது. இது இப்படியிருக்க, பார்மா, மொடேனா, தஸ்கனி என்னும் மூன்று சிற்றரசுகளும் தம்மை யாண்டுவந்த ஆஸ்திரியரைக் கலைத்து, விக்ரர் எம்மானுவலின் இராச்சியத்தில் தம்மைச் சேர்த்துக்கொண்டன. இப்போது பாப் பரசர்க்குரியதாயிருந்த பிரதேசங்களும், தென் பாகத்தில் பழையபடி ஆஸ்திரியர் ஆட்சியில் இருந்த நேப் பிள்ஸ் இராச்சியமும் தான் மீந்திருந்தன. ஆனால் கலூர் சும்மா இருக்கவில்லை. அவன் இற்றலியப் பிரதேசங்களிலிருந்து ஆஸ்திரியரைக் கலைக்கப் பலவிதமான சூழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டான். சிலிலித் தீவுக்கு ஓர் உதவிப் படையை இட்டுச்செல்லும்படி கரிபாஸ்டியை அவன் 1860-ம் ஆண்டில் தூண்டினான். கரிபாஸ்டி 1,000 வீரருடன்தான் போனான். ஆனால் அவன், வெகு தீவிரமாகவும், சாதுரியமாகவும், தந்திரத்துடனும் போரை நடாத்தி, சிலிலியில் வாழ்ந்த மக்களின் பேராதரவுடன் அத்தீவு முழுவதையுமே கைப்பற்றி, எவரும் காத்திராதவாறு வெற்றிமாலைசூடினான். இதன் பின் ரோம் நகரத்தின்மீது படை எடுக்க கரிபாஸ்டி எண்ணிக்கொண்டிருக்க, அவன் எண்ணத்தை அறிந்த கலூர், ஸார்டினியப் படைகளுடன் விக்ரர் எம்மானுவலை பாப்பரசரின் பிரதேசங்கள்மீது படை எடுக்கச் செய்தான். இதன் பயனாக பாப்பரசரின் பிரதேசங்களின் ஓர் பகுதி ஸார்டினிய இராச்சியத்துடன் இணைக்கப்பட்டது. இதன் பின் விக்ரர் எம்மானுவல் கரிபாஸ்டியைச் சந்திக்கச் சென்றான். ஓர் இற்றலியக் குடியரசை நிறுவவேண்டும் என்பதே கரிபாஸ்டியின் ஆசை;

ஆனால் இப்போது அது முடியாது; இற்றலியப் பிரதேசங்கள் யாவற்றையும் விக்ரர் எம்மானுவலின் ஆட்சியில் ஒன்றாக்குவதுதான் சமயோசிதம் என்பதை உணர்ந்த கலூர், நேப்பிள்ஸ் ராச்சியத்தையும் விக்ரர் எம்மானுவலிடம் ஒப்புவித்தான். 1861-ம் ஆண்டிலே ஐக்கிய இற்றலியின் முதற் பாராளுமன்றம் ரியூறின் நகரத்தில் முதன் முதலாகக் கூடியது. ஐக்கிய இற்றலி என்று கூறப்பட்டாலும், சில பிரதேசங்கள் இன்னும் இந்த ஐக்கியத்தில் ஈடுபடவில்லை. ரோமாபுரியைச் சுற்றியிருந்த பிரதேசங்கள் பாப்பரசர் ஆதிக்கத்தின் கீழும், வெனிஸ் நகரத்தைச் சுற்றியிருந்த பிரதேசங்கள் ஆஸ்திரியர் ஆட்சியிலுமே இன்னும் இருந்தன. தம் புராதனப் பெருமை வாய்ந்த ரோம் நகரமே இற்றலியின் தலைநகரமாக விளங்கவேண்டும் என்று இற்றலிய மக்கள் ஒரே மனத்தினராக ஆசைப்பட்டார்கள். ஆனால் பாப்பரசரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த அந்நகரத்தைப் பாதுகாக்க பிரான்சியச் சக்கரவர்த்தி ஓர் பெரும் படையினை அனுப்பியிருந்தான். பிரான்சுடன் ரோம் நகரத்தின் பொருட்டுப் பொருத இற்றலிய மக்கள் அக்காலம் தயாராக இருக்கவில்லை. ரோம் நகரத்தைப் பெற அவர்கள் இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் காத்திருக்கவேண்டியிருந்தது.

1861-ம் ஆண்டுப் பாராளுமன்றம் கூடிய சில நாட்களின் பின் கலூர் இறந்துவிட்டான். அவனுக்குப் பின் அதிகார பதவி வகித்தவர்கள் அவனைப்போல அபூர்வ திறமைசாலிகளாக இல்லாதிருந்தபோதிலும், அவன் வகுத்த வழிப்படியே நின்று அவனது கொள்கையினைக் கடைப்பிடித்தனர். ஆனால் பிரான்சில் இருந்து இனி உதவி கிடைக்காது என்பதைக் கண்ட அவர்கள், அரசியல் வானத்திலே ஓர் புதுச் சோதிபோல தோற்றி மிளிர்ந்துவரும் பிரஷ்யாவைத் தமது உதவிக்கு எதிர்பார்த்தனர். 1866-ம் ஆண்டில் பிரஷ்யா ஆஸ்திரியாவுக்கு விரோதமாகப் போர்செய்து வெற்றி கண்டது. 1870-ம் ஆண்டு இன்னோர் யுத்தம் செய்து பிரான்சை வெற்றி கொண்டது. இதன் பயனாக முதலில் வெனிஸ் நகரத்தை

யும் பின்னர் ரோமாபுரியையும் கைப்பற்றும் சந்தர்ப்பம் இற்றலிக்கு ஏற்பட்டது. ரோமை நகரத்தைக் கைப்பற்றியமை இற்றலிய அதிகாரிகளுக்கும் பாப்பரசர்க்கு மிடையே பெரும் பிணக்கொன்றை உண்டாக்கியது. அவர் மனமுடைந்து தமது வத்திக்கான் மாளிகைக்குப் போய் அஞ்ஞாதவாசம் செய்பவரைப்போல அதற்குள் வசித்து வெளிவராது இருந்தார். ஆனால் இப்பிணக்கு 1929-ம் ஆண்டில் சமரசமாகத் தீர்க்கப்பட்டது. அவ்வாண்டில் வத்திக்கானைச் சுற்றி ஒரு சதுர மைல் நிலம் அவரின் ஏகபோக பரிபாலனத்தில் விடப்பட்டது. பழைய தம் பிரதேசங்களுக்கு இனித் தாம் உரித்துக் கோருவதில்லை என்று பாப்பரசரும் இணங்கினார். பூவுலகத்திலே கத்தோலிக்க திருச்சபையின் ஒப்புயர்வற்ற தனிப் பெரும் தலைவராகிய பாப்பரசரை எந்தப் பூலோகாதிபதியும் கட்டுப்படுத்த வொண்ணாது என்பதே கத்தோலிக்க மக்கள் கொண்டுள்ள அபிப்பிராயம். நிற்க, ட்ரீஸரி துறைமுகத்தையும் ட்ரென்ரீஇரெ பள்ளத்தாக்குப் பிரதேசத்தையும் ஆஸ்திரியா இற்றலிக்குக் கொடுக்காது தன் பொறுப்பிலேயே வைத்திருந்தது. ஆனால் முதலாவது உலக மகா யுத்தம் முடிந்ததும் இப் பிரதேசங்கள் இற்றலிக்காயின.

மேலே சொல்லியவாறு இற்றலியப் பிரதேசங்கள் ஒன்றாகித் தேசிய இராச்சியம் ஒன்று அமைக்கப்பட்ட காலத்தில் இருந்து 1914-ம் ஆண்டுவரை இற்றலியின் முன்னேற்றம் மந்தமாகவே இருந்தது. இற்றலிய மக்களில் பலர்—அவர்களிலும் விசேடமாக தென் பகுதியில் வாழ்ந்தாரிற் பலர்—கல்விவாசனை யற்றிருந்தனர். இதன் பயனாக அரசியலிற் பல ஊழல்கள் நிகழ்ந்தன. குற்றத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள அநேக சங்கங்கள் இரகசியமாகத் தோற்றி, சட்டம், அமைதி என்பவற்றை நிலைநாட்டும் அரசியற் கைங்கரியங்களில்தானும் தலையிட்டுக் கெடுதி விளைத்தன. குடியானவர்கள் தொன்மை போல் வறுமையிலேயே ஆழ்ந்து செய்வதின்னவென்றறியாது தவித்தனர். வட பகுதியில் நிலைமை கொஞ்சம்

சிறந்ததாக இருந்தது. அங்கே பல பொருளாதார விடயமான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து மக்களுக்கு ஓரளவுக் கேளும் சுபீட்சத்தைக் கொடுத்தன. இற்றலி தனக்குத் தேவையான நிலக்கரியை எப்போதாவது தன்னகத்தே போதிய அளவுக்கு வைத்திருக்கவில்லை. அதனால் கைத் தொழில் முன்னேற்றம் பங்கப்பட்டது. ஆனால் நீர் வீழ்ச்சி மின்சார முறை ஏற்பட்டதும் இற்றலியர் தென் ஆல்ப்ஸ் பிரதேசத்திருந்த மகா பராக்கிரமம்வாய்ந்த சல சக்தியைப் பயன்படுத்தி, அச்சக்தியால் உந்தப்படும் பலவித யந்திரங்களைத் தம் தொழில்கள் விடயமாக நிருமாணித்தனர். சர்வதேச அரசியல் விடயமாகவும் இற்றலி பங்கெடுக்க ஆரம்பித்தது. அதுபற்றிய வரலாற்றை இன்னோரிடத்திற் கூறுவாம்.

2. ஜெர்மனி ஒன்றாதல்

வீயன்னா உடன்பாட்டினால் ஜெர்மன் நாடுகளிடையே ஒரு வித கூட்டுறவு ஏற்பட்டது என நாம் அறிந்தோம். இப்படியான உறவிலும் பார்க்க ஸ்திரமான, நெருக்கமான கூட்டுறவுத் தம் நாடுகளுக்கிடையே இனி ஏற்படவேண்டுமென்ப பல ஜெர்மனியர் விரும்பினர். ஆனால் இவ்வொற்றுமையும் கூட்டுறவும் எப்படியிருக்கவேண்டுமென்பதில் அவர்களுக்கிடையே அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டது. பலர்—அவர்களிலும் விசேடமாக பிரான்சிய புரட்சி யுத்தக் காலங்களில் பிரான்சியரை வரவேற்று புரட்சி முறையில் அமைக்கப்பட்ட அரசியலைச் சிறிது காலம் அநுபவித்த மேற்குப்பக்க மக்கள்—பரந்த கொள்கையுடைய லிபரல் ஆட்சியிலே ஜெர்மன் நாடுகள் கூட்டாகச் சேரவேண்டும் என விரும்பினர். ஜெர்மனிக்கு ஏற்ற தகுதியான ஒரேஒரு அரசியல் முறை, சமஷ்டி முறை என்பதைப் பொதுவாக ஜெர்மன் மக்கள் எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டனர். அதாவது ஜெர்மன் நாடுகள் தனித்தனி இயங்கித் தத்தம் கருமங்களிற் பெரும்பாலானவற்றைத் தாமே நிருவகிக்கவேண்டும்; அத்துடன் இந்நாடுகள் அனைத்தும் கூடிச் சமஷ்டி அரசியலைத் தாபிக்கவேண்டும். இவ்வாறாய் மத்திய அரசாங்கம் இந்நாடுகள் அனைத்துக்கும்

பொதுவான முக்கிய விவகாரங்களை நிருவகிக்கவேண்டும். இத்தகைய ஓர் சமஷ்டி முறையினைப் பலர் விரும்பினர். ஆனால் பிரஷ்ய மன்னனும் அவனது அமைச்சரும் இக் கொள்கையைக் கொள்ளவில்லை. ஜெர்மன் நாடுகள் அனைத்தையும் பிரஷ்யாவின் தனிப்பட்ட அதிகாரத்துட் கெரண்டுவரவேண்டும் என்பது அவர்களது அவா. இப்படியாகக் கொண்டுவரும் நாடுகளில் ஆஸ்திரியாவை நீக்கவேண்டும் என்பதும் அவர்கள் எண்ணம். அவர்கள் தமது எண்ணத்தைப் பூர்த்தியாக்குதற்கு முதல் வேலையாக 1833-ம் ஆண்டில் ஜெர்மன் நாடுகளிடையே வர்த்தக விடயமான ஓர் கூட்டுறவை ஏற்படுத்தினர்.

1848-ம் ஆண்டில் பிரான்சில் நிகழ்ந்த அரசியற் புரட்சியின் எதிரொலி ஜெர்மனியிலும் கேட்டது. அங்கிருந்த நாடுகள் பலவற்றிலே லிபரல் கொள்கை பூண்டுள்ளார், சுதந்திர அரசியல் நிறுவவேண்டுமெனத் தத்தம் மன்னரைக் கேட்டு அவற்றைப் பெற்றனர். இதன் பின் பல ஜெர்மன் நாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக்கொண்ட பெரிய மகாநாடொன்று பிரான்பேர்ட் நகரிற் கூடி, ஜெர்மனியிலே சமஷ்டி அரசியல் முறையை அமைப்பதற்கு ஓர் திட்டத்தை வகுத்தது. இவ்வாறு இருக்க அக்காலத்திலே ஸ்கிளெஸ்விக், ஹொல்ஸ்டீன் எனப் பெரிய இரு மாகாணங்கள் ஜெர்மனியின் வடபகுதியில் இருந்தன. இவற்றிலே ஜெர்மன் மக்களே பெரும் பான்மையினராக வசிப்பவும், அவற்றை தென்மார்க் தேசம் சுலீகரித்துத் தன் கீழ் வைத்துப் பரிபாலித்தது. பிரான்பேர்ட்டில் கூடிய மகாநாடு இந்த இரண்டு மாகாணங்களையும் தேனிய ஆட்சியிலிருந்து நீக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அதன்பொருட்டு தென் மார்க்குக்கு விரோதமாக ஓர் படையையும் அனுப்பியது. இந்தப் படையை தேனியர் வெகு சுலபமாக முறியடித்துக் கலைத்துவிட்டனர். இதன் காரணமாக பிரான்பேர்ட் மகாநாடு ஜெர்மன் மக்களிடையே மதிப்பிழந்தது. இது இவ்வாறு இருப்ப, லிபரல் கொள்கைகளின்

படி அரசுபுரியும் ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தியாக தான் இருக்கவேண்டும் என நினைத்துத் தன் சொந்த நாட்டுக்கே ஓர் பரந்த லிபரல் அரசியலமைப்பை வழங்கிய பிரஷ்ய மன்னன் அவ்வமைப்பைப் பின்னர் நீக்கிவிட்டான். இதனைக் கண்ட மற்றும் ஜெர்மன் மன்னரும் தாம் முன் வழங்கிய அரசியலமைப்புகளை வெகு தீவிரமாக நீக்கிக்கொண்டனர். பிள்ளையார் பிடித்துக் குரங்கைக் கண்டவன் நிலைக்கு பிராம்பேர்ட் மகாநாடு வந்தது. எனவே, தான் எண்ணிய எண்ணமெல்லாம் அவலமாகி அது கலைந்தது. ஜெர்மனியிலே லிபரல் கொள்கைகளைப் பரப்பவேண்டும் என்ற பெரும் முயற்சி அடைந்த முதல் தோல்வி இதுவாகும்.

பிராம்பேர்ட் மகாநாடு பிரதிகூலம் அடைந்தாலும், ஜெர்மனியை ஒன்றாக்கவேண்டும் என்ற முயற்சி கைவிடப்படவில்லை. பிரஷ்யாவின் தலைமையில் மாத்திரமே இந்த ஒற்றுமையைத் தாபிக்கலாம் என்பதை ஒற்றுமைவாதிகள் தெள்ளத் தெளியக் கண்டனர். 1681-ம் ஆண்டில் முடிசூடி பிரஷ்ய மன்னரை வந்தவனும் இவ்விடயத்தில் பேரார்வம்கொண்டிருந்தான். வாய்ப்பேச்சின் மூலமோ கலந்துபேசும் முறையினாலோ இவ்வொற்றுமையைச் சாதிக்காது, ஜெர்மன் மக்களுக்கு உள்ளக் குளிர்ச்சி தரும் கத்திகொண்டு இரத்தம் சிந்தியே சாதிக்கவேண்டும் என்பது அவனுடைய கொள்கை. பிரஷ்ய இராணுவத்தைப் புநர்நிர்மாணம் செய்து, அதனைக் காலத்துக்கேற்றவாறு வலியுடையதாக்குமாறு அம்மன்னன் வொன் றூன்* என்னும் அதிசிறந்த யுத்த தந்திரியை நியமித்தான். வொன் றூன் ஜெர்மன் காலாட்படைகள் யுத்தத்தில் பகைவர்மீது உபயோகிப்பதற்கென 'ஊசித் துப்பாக்கி'† என்னும் புதுவித ஆயுதம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தான். அக்காலத்திற் பற்றத் தேச இராணுவங்கள் உபயோகித்த துப்பாக்கியிலும் பார்க்க இந்த நவீன துப்பாக்கிகள் சிறந்தவை.

*Von Roon.

†Needle Gun.

அவற்றில் இருந்து புறப்படும் குண்டுகள் ஏனைய துப்பாக்கிக் குண்டுகளிலும் பார்க்க வேகமாகவும் இலக்குக்கும் செல்லும். இதனை விட இராணுவத்துக்கு வேண்டிய ஏனைய கருவிகள் விடயமாகவும் றூன் பல திருத்தங்கள் செய்தான். இத்தகைய நுண்ணறிவாளனுடன், அதிசிறந்த அரசியல் மேதையும், மிகத் திறமையுற்ற இராச தந்திரியுமான ஒற்றே வொன் பிஸ்மார்க்* என்பவனை பிரஷ்ய மன்னன் தனது முதல் மந்திரியாக நியமித்தான். ஜெர்மன் ஒற்றுமைக்கான அரும்பணியை ஆற்றி அவ்வொற்றுமையினைக் கொண்டுவந்தவன் இவனே. 'வான் ஏந்தி இரத்தம் சிந்தியே' இவ்வொற்றுமையைத் தான் சாதித்ததாக அவனே ஒரு முறை கூறினான். இவ்விடயத்தில் அவன் கைக்கொண்ட முறைகள் முற்றிலும் நீதியானவை என்று சொல்லமுடியாது. அவன் தனது லட்சிய பூர்த்தியின் பொருட்டுப் பல தகாக்கருமங்களை ஆற்றினான் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இவன் கைக்கொண்ட அதே முறைகளையே பிற்கால ஜெர்மன் இராச தந்திரிகளும் கைக்கொண்டனர் என்பது ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

பிரஷ்யாவை ஆயுத பலத்திலும் செல்வ வளத்திலும் முன்னேற்றுவதே பிஸ்மார்க்கின் முதல் நோக்கம். இதன் பொருட்டு அவன் இராணுவத்தின்மீது ஏராளமான பணத்தைச் செலவழித்தான். கைத்தொழில் வர்த்தகம் என்பவற்றுக்கு அரசாங்க உதவிகொடுத்து ஊக்கினான். ஜெர்மனியப் பிரதேசங்களில் ஆஸ்திரியாவின் செல்வாக்கை அடக்கவேண்டும் என்பது அவனது இரண்டாவது நோக்கம். இந்நோக்கம் நிறைவேற்றப் பொருட்டு அவன் பல தந்திரங்களை மிகச் சாதுரியமாகக் கையாண்டான். தான் ஆஸ்திரியாவுடன் போர் தொடுக்கும் காலத்தில் ருஷ்யா இடையிற் பிரவேசித்துவிடுமோ என்ற பயம் அவனுக்கிருந்தது. ஆகவே ஜெர்மன் நாடுகள் விடயத்தில் ருஷ்யா 'பிரவேசிக்கக்கூடாது; அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக அந்நாடு போலந்து விடயமாகச்

*Otto von Bismarck.

செய்யும் கருமங்களில் பிரஷ்யா தலையிடுவது என்ற ஓர் ஒழுங்கை பிஸ்மார்க் ருஷ்யாவுடன் செய்தான். இதன் பின், அதாவது 1863-ம் ஆண்டில் பிராங்பேர்ட் மகாநாடு பிரதிகூலமடைந்த விடயமான ஸ்கிளெஸ்ஸிக், ஹொல்ஸ்டீன் மாகாணங்களின் பிரச்சினைபற்றி ஓர் முடிவு செய்ய நிச்சயித்தான். இம்மாகாணங்களில் ஜெர்மனியரே அதிகமாக வசித்தபோதிலும், அவை தென்மார்க்கின் ஆட்சியிலேயே இருந்தன என்பதை நீங்கள் ஏற்கெனவே படித்திருக்கிறீர்கள். ஜெர்மன் பிரதேசங்களாய் இவற்றை அந்நியராகிய தேனியரிடம் இருந்து பெறவேண்டும், இக்கைங்கரியத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் போரில் பிரஷ்யாவுக்கு ஆஸ்திரியா படைத்துணை செய்யவேண்டும் என பிஸ்மார்க் தன் தந்திரம் முழுவதையும் கையாண்டு ஆஸ்திரியாவைக் கேட்டு அவ்வுதவியையும் பெற்றான். இவ்விடயமாக இங்கிலாந்து பலமாக ஆட்சேபித்தது. ஆனால் பிரஷ்யாவுக்கு விரோதமாக இங்கிலாந்து யுத்தஞ் செய்ய அப்போது தயாராக இருக்கவில்லை என்பதை நன்கறிந்த பிஸ்மார்க், பிரித்தானிய ஆட்சேபணையைப் புறக்கணித்து, ஆஸ்திரிய உதவியுடன் தென்மார்க்மீது போர் தொடுத்து, வெற்றிகொண்டு குறித்த இரு மாகாணங்களையும் கைப் புற்றினான். வெற்றியினால் கிடைத்த பிரதேசங்களை எவ்வாறு பங்கிடுவது என்னும் விடயத்தில் பிஸ்மார்க் ஆஸ்திரியாவுடன் பிணக்குற்று, 1866-ம் ஆண்டில் அந்நாட்டின்மீது போர் தொடுத்தான். வொன் றூனால் நன்கு அமைக்கப்பட்டு, மிகச் சிறந்த சேனாதிபதியாக இருந்த வொன் மொல்ற்கே* என்பவனின் தலைமையில் இருந்த பிரஷ்ய இராணுவம் ஆஸ்திரியப் படைகளை ஏழே ஏழு வாரங்களில் முறியடித்து வெற்றிமாலே சூடின. இது பிரான்சியச் சக்கரவர்த்தியாயிருந்த லூயி நெப்போலியனுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாக முடிந்தது. பிரஷ்ய-ஆஸ்திரிய யுத்தம் நீண்ட காலத்துக்கு நடக்கும்; இரண்டு கட்சியினரும் களைத்து நிற்கும்

*Von Moltke.

நேரத்தில் தான் தலையிட்டுச் சமாதானம் உண்டாக்கி இலாபம் அடையலாம் என அவன் எண்ணியிருந்தவன். ஆனால் இதனை பிஸ்மார்க் ஏற்கெனவே நன்கு அறிந்திருந்தான்.

மூன்றாவது நெப்போலியன் என வழங்கப்பட்ட லூயி நெப்போலியனே இதுவரை ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் பெரும் பங்கெடுத்துக்கொண்டு வந்தான். ஆனால் அவன் கொண்டிருந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் நெடுங்காலத்துக்கு நீடித்திருக்கவில்லை. அவன் இற்றலியின் நட்பை இழந்துவிட்டான் என்பதை இவ்வத்தியாயத்து முதற்பகுதியிற் காட்டினேம். கிறிமியன் யுத்தம் செய்து தம்மைத் தோற்கடித்தவன் என்று ருஷ்யர் அவன்மீது பகைமை பாராட்டினர். இங்கிலாந்தின்மீது படை எடுத்துத் தன் முன்னோன மகா நெப்போலியனுக்கு வாட்டர் லூ யுத்தமுனையில் ஏற்பட்ட மாசினைத் தீர்க்கத் தான் போவதாகவும், அவன் பேய்த்தனமான பிரசாரம் செய்து அந்நாட்டின் கோபத்தைச் சம்பாதித்தான். பிரான்சில்தானும் அவனுடைய யதேச்சாதிகார ஆட்சி முறையைப் பல மக்கள் வெறுத்து குடியரசு முறையை மீண்டும் தாபிக்க விரும்பினர். இன்னும், அவன் நெப்போலியன் என்ற பெயரைச் சூடிக்கொண்டாலும், தன் முன்னோன மகா நெப்போலியனுக்கு ஈடாகாது அவனைப்போலப் பெருந்தன்மைக் குணங்களை இவன் கொள்ளாது பல பிழைகளைச் செய்தான்.

ஐரோப்பிய விவகாரங்களை நன்கு அவதானித்து, அவற்றைப் பூரணமாக அறிந்துகொண்ட பிஸ்மார்க், பிரான்சின்மீது போர் தொடுத்து ஜெர்மன் நாடுகள் அனைத்தையும் ஒன்றாக்க இதுவே தக்க சந்தர்ப்பம் என்பதைக் கண்டான். ஆஸ்திரியாவை அவன் வெற்றிகொண்ட பின் அந்நாட்டைக் கொடிய நிபந்தனைகளை விதித்து வருத்தவில்லை. மிகவும் இலகுவான நிபந்தனைகளேயே விதித்தான். இதன் பின் இதவழிகளாலும் பலாத்காரத்தை யனுட்டித்தும் வடக்கேயிருந்த ஜெர்மன்

நாடுகள் அனைத்தையும் ஓர் நாட்டுக்கூட்டமாக்கினான். இனி தெற்கு ஜெர்மன் நாடுகளை ஒன்றுபடுத்தும் வேலையில் அவன் ஈடுபட்டான். இதுவரை இந்நாடுகள் ஆஸ்திரியாவுக்காதரவாக இருந்து அதன் தலைமையை விரும்பின. ஆஸ்திரியா இப்போது வலியற்று இருப்பதால் அஷுப் பிரான்சுக்கு ஓரளவு சாதகமாயிருந்தன. இதனை நன்குணர்ந்த பிஸ்மார்க் பிரான்சின் வலியை அடக்கச் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்தான். அச்சந்தர்ப்பம் சமீபித்ததைக் கண்ட அவன், உள்ளொன்று வைத்துப் பேசுதலாகிய பேச்சு வார்த்தைகளை தெற்கு ஜெர்மன் நாடுகள் வீடயமாக நெப்போலியனுடன் நடத்தினான். இதன் பின் ஆஸ்திரிய-பிரஷ்ய யுத்தத்திலே தான் நடுவு நிலைமை வகித்தமைக்குப் பிரதியுபகாரமாக றைன் நதியின் இடது பாரிசத்தில் ஜெர்மன் மக்களைக்கொண்ட பிரதேசத்தைத் தனக்குத் தரவேண்டுமென நெப்போலியன் கேட்கிறான் என்ற செய்தியை தெற்கு ஜெர்மன் மக்களுக்கு பிஸ்மார்க் அம்பலப்படுத்தினான். இதன் பயனாக அம்மக்கள் நெப்போலியன்மீது குரோதம் கொள்ளத் தொடங்கினர். பின்னர் பிரஷ்யாவுக்கு எவ்வகையிலேனும் தொடர்பில்லாத ஓர் அற்ப பிரச்சினையைக் காரணமாகக்கொண்டு பிஸ்மார்க் நெப்போலியனுடன் பிணக்குற்றான். ஸ்பெயின் அரசன் இறக்க, அவனுக்குப் பின் யார் அரசனாக வருவதென்ற பிரச்சினையே அது. இதற்கிடையில் பிரஷ்யா, பிரான்ஸ் என்னும் இரு தேசங்களிலும் இருந்த புதினப் பத்திரிகைகள் தத்தம் மக்களுக்கிடையே துவேஷப் பிரசாரத்தை ஆன்கு செய்தன. பிரஷ்யப் பத்திரிகைகள் பிரான்சைத் தாக்கியும், பிரான்சியப் பத்திரிகைகள் பிரஷ்யாவைத் தாக்கியும் எழுதி மக்களின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டின. இதன் பயனாக 1870-ம் ஆண்டு பிரஷ்யாவுக்கும் பிரான்சுக்குமிடையே யுத்தம் மூண்டது. இதில் தெற்கு ஜெர்மன் நாடுகள் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட வட ஜெர்மன் நாட்டுக்கூட்டத்துடன் சேர்ந்து போரில் ஈடுபட்டன.

*Confederation.

பிரான்சிய இராணுவத்துக்கு ஆயுதப்பலம் இருந்தும் தக்க வாறு பயிற்றப்படவில்லை. எனவே, யாவரும் பிரமிக்கத் தக்க முறையில் ஜெர்மன் இராணுவம் போர் செய்து ஆறு கிழமைகளில் பிரான்சின் பிரதான சேனையை முறியடித்து, ஸ்டான் யுத்தமுனையில்* பிரான்சியச் சக்கரவர்த்தி லூயி நெப்போலியனையே சிறைசெய்தது.

இதற்கிடையில் பிரான்சில் ஓர் குடியரசு மீண்டும் தாபிக்கப்படலாயிற்று. இதனால் ஜெர்மன் இராணுவத்தின் முன்னேற்றம் தடைப்படவில்லை. ஜெர்மன் இராணுவம் துரிதமாக முன்னேறி பரிஸ் நகரத்தை முற்றுகையிட்டது. பிரான்சின் புதிய அரசாங்கம் அம் முற்றுகையை மிகத் துணிவுடன் நிருவகித்தபோதிலும், அடுத்த ஆண்டில் நகரம் வீழ்ச்சியுற்றது. யுத்தத்தில் இவ்வாறு தோற்ற பிரான்ஸ்மீது கடுமையான நிபந்தனைகளை பிரஷ்யா விதித்தது. அல்சாஸி, லொரெயின் என்னும் இரு எல்லைப்புற மாகாணங்களும் பிரஷ்யாவை அடையவேண்டும்; யுத்தநட்ட ஈடாகப் பெருந்தொகைப் பணத்தை பிரான்ஸ் இறுத்தல்வேண்டும் என்பன இந்நிபந்தனைகளிற் பிரதானமானவை. இவ்வாறாகப் பாரிய ஓர் வெற்றியை ஈட்டிய பிஸ்மார்க் அதே ஆண்டில் தனது மகா லட்சியம் பூர்த்தியாவதைக் கண்குளிர அகமகிழக் கண்டான். பரிஸ் நகரத்துக்கண்மையில் இருந்த வெர்ஸெயில்ஸ் அரச கோட்டத்துக் கண்ணாடி மண்டபம் என்ற மணிமண்டபத்திலே, ஆஸ்திரியாவை ஒழிந்த ஏனைய சகல ஜெர்மன் நாடுகளும் கொண்ட ஓர் மகா சமஷ்டிக்கு பிரஷ்ய மன்னனான முதலாவது வில்லியம் சக்கரவர்த்தி எனவும், பிஸ்மார்க் அச்சக்கராதிபத்தியத்து முதன் மந்திரி எனவும் உலகத்துக்குப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. இப்படியான சக்கராதிபத்தியம் அமைக்கப்படவேண்டும்; அதற்குத் தன் மன்னன் அதிபதியாகவேண்டும் என்பதே பிஸ்மார்க்கின் வெகுதூர லட்சியம். அந்த லட்சியம் இவ்வாறு மங்கலமாகப் பூர்த்தியானதையிட்டு அவன் அக

*Battle of Sedan.

மகிழ்ந்தது ஆச்சரியம் இல்லை. நிற்க, புதிய ஜெர்மன் சமஷ்டியிலே மக்கட் சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டதுபோல வெளித்தோற்றத்தில் இருந்தது. ஆனால் உண்மை அப்படியல்ல. அதிகாரம் முழுவதையும் பிரஷ்ய மன்னனே வைத்திருந்தான். இதனைக் கேவலம், பலாத் கார முறையை அநுசரித்தே அவன் சம்பாதித்தான் என்பது எவரும் அறிந்த இரகசியம்.

பலாத்காரத்தால் சிருட்டியாகி ஆக்கிரமிப்புத்தேசிய உணர்ச்சியை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஓர் வல்லரசு இவ்வாறாக ஐரோப்பாவிலே உதயமானது. அமைப்பு விடயத்திலும் கைத்தொழில், கலைகள் விடயத்திலும் ஜெர்மன் மக்கள் தக்க ஆற்றலைப் படைத்தவர்கள். இந்த ஆற்றலைச் சரியானவழியிற் பிரயோகித்து ஜெர் மனியை ஓர் பெரும் ஆக்கற் சக்தி இராச்சியமாக்கி யிருக்கலாம். ஆனால் ஜெர்மனிக்கு வாய்த்த தலைவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த அதிகாரத்தைத் துர்ப்பிரயோகம் செய்து, ஐரோப்பாவையும் அகிலத்தையும் இரண்டு கொடிய யுத்தப் படுகுழிகளில் தள்ளினர். இந்தப் பொல்லாத யுத்தங்களின் பலாபலன்களை இன்னும் நாம் கூறமுடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். இப்படியான யுத்த வெறியரான தலைவர்களை ஜெர்மன் மக்களும் கண் மூடிக்கொண்டே பின்சென்றனர். இவை எல்லாம் நடந்த விதத்தை பின்னர்க் கூறுவாம்.

16-ம் அத்தியாயம்

19-ம் நூற்றாண்டிலும் 20-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து என்பவற்றின் நிலைமை

இங்கிலாந்துக்கும் பிரான்ஸுக்குமிடையே யிருந்த தொடர்பு

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலே இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்னும் இரு நாடுகளும் பரஸ்பரம் விரோ தித்து ஐந்து கொடிய யுத்தங்களைச் செய்தன. இதன் பொதுப்பயனாக இங்கிலாந்துக்குப் பல குடியேற்ற நாடு கள் கிடைத்தன. அதன் கடல் கடந்த வர்த்தகமும் பெருகியது. இவ்வர்த்தகத்தைப் பேணவும், இன்னும் அபிவிருத்தி செய்யவும் அந்நாடு தன் கடலதிகாரத்தை விருத்தியாக்கியது. 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாகத்தில் நிகழ்ந்த பிரான்சிய அரசியற் புரட்சி விடயமாக ஆங்கில மக்கள் தமக்கிடையே அபிப்பிராய பேதம்கொண்டிருந் தனர். தம்முடைய பாராளுமன்ற அரசியன் முறை யினைப் பிரான்சியர் சிலாகித்து, அதனைப்போலவே பிரான்சிலும் ஓர் அரசியன் முறையையும், ஏனைய சுதந் திரத் தாபனங்களையும் அமைக்க முயற்சிக்கிறார்கள் என்று ஆங்கில மக்களில் மிகப் பலர் ஆரம்பத்தில் எண்ணி மகிழ்ந்தனர். ஆனால் பிரான்சியப் புரட்சி யாளர் குடியரசைத் தாக்கி பிரபுக்களை நாசம் செய்யக் கருமம் ஆற்றியபோது, ஆங்கில மக்கள் தாம் முந்திக் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொண்டனர். மேலும், பிரான்சியர் நெதர்லாந்து தேசத்தை தாக்கி அதனைத் தமதாக்கியபோது, இங்கிலாந்துக்கே ஆபத்து

வந்துவிட்டது என்பதைக் கண்ட பிரித்தானிய பிரதம-
மந்திரி பிற என்பவர் பிரான்ஸ்மீது போர்ப் பிரகடனம்
செய்தார். நெதர்லாந்து எனப்படும் பெல்ஜியம், ஹாலந்து
என்பன பராக்கிரமம்வாய்ந்த வல்லரசின் கீழ் இருப்பது
இங்கிலாந்துக்கு ஆபத்து என்பது பிரித்தானிய கொள்கை.
பிற இவ்வாறாக யுத்தப் பிரகடனம் செய்து பிரான்
சுக்கு விரோதமான போரை நடத்தியபோதும்,
இங்கிலாந்தில் இருந்த விக்* கட்சியினர் பல காலமாகத்
தமது அரசாங்கத்தின் போக்கைக் கண்டித்தே வந்தனர்.
ஐரோப்பாவிலே யதேச்சாதிகாரம் செலுத்திய கொடுங்
கோன் மன்னர்க்கு விரோதமாகவே பிரான்ஸ் போர்
செய்தது. ஆகவே அதன்மீது இங்கிலாந்து ஏன்போர்
தொடுத்து யுத்தம் செய்யவேண்டும்? என்பது விக்
கட்சியினரின் ஆட்சேபம். ஆனால் இக்கொள்கையின
ரைப் பொதுசனங்கள் ஆதரிக்க மறுத்துவிட்டனர்.
நெப்போலியன் அதிகாரத்துக்கு வந்து தன் ஆக்கிரமிப்
புக்களை வேகமாக நடத்தியபோது, விக் கட்சியினர், தாமும்
பிரான்சை தாம் முந்தி ஆதரித்த கொள்கையைக்
கைவிட்டனர். நெப்போலியன் சுதந்திர விரோதி
என்னும் அபிப்பிராயத்தை அவர்களே கொள்ளத் தலைப்
பட்டனர்.

1792-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1815-ம் ஆண்டு ஈராக
வுள்ள நீண்ட காலத்திலே பிரான்சிய யுத்தங்கள்
நிகழ்ந்தன. இடையில் கொஞ்சக் காலத்துக்குச் சமா
தானம் நிலவியது. இந்த நீண்ட கால யுத்தத்திலே
இங்கிலாந்து ஒன்றுதான் பிரான்சை விடாது எதிர்த்து,
அதன் முன்னேற்றத்தைப் பல வழிகளாலும் தடுத்தது.
இவ்விடயத்தில் பிரித்தானிய கடற்படை மகத்தான
தொண்டு புரிந்தது. இங்கிலாந்தின்மீது படையெடுக்க
நெப்போலியன் செய்த முயற்சிகளைச் சிதைத்ததும்,
பல கடல் யுத்தங்களில் பிரான்சியக் கடற்படைகளை
முறியடித்ததும், பிரான்சுக்கும் ஐக்கிய மாகாணங்கள்
எனப்படும் நெதர்லாந்துக்கும் இருந்த குடியேற்ற நாடு

இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் இடையேயிருந்த தொடர்பு 197

களைக் கைப்பற்றுவதற்கான படைகளை அந்நாடுகளுக்கு
அனுப்ப இங்கிலாந்துக்கு உதவி செய்ததும், ஏனைய
படைகள், அவற்றிலும் விசேடமாக ஸ்பானியப் படை
கள் ஐரோப்பியக் கரைகளில் இறங்கி நெப்போலியனை
எதிர்த்துப் போரிட உதவியதும் பிரித்தானிய கடற்
படைதான். கடற்படை வலிமையுடன் செல்வ வலிமை
யும் இங்கிலாந்துக்கு இருந்தது. ஐரோப்பாவிலே நெப்
போலியனின் சத்துருக்களாயுள்ளார், தம் போராட்டத்
தைத் தொடர்ந்து நடத்துவதற்கு வேண்டிய பணத்தை
இங்கிலாந்து வாரி வாரித் தாராளமாகக் கொடுத்தது.

நெப்போலியனது யுத்தங்கள் முடிந்த பின் பிரான்ஸ்,
இங்கிலாந்து என்பவற்றுக்கிடையே யிருந்த தொடர்பு
கொஞ்சம் சீரானது. ஆனால் இப்போதைய நூற்
றாண்டின் ஆரம்பம்வரைக்கும் உண்மையான நேச
பான்மை அவற்றுக்கிடையே ஏற்படவில்லை என்று
சொல்லலாம். 1815-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 19-ம்
நூற்றாண்டு ஈராகவுள்ள காலத்தில் இடையிடையே
பிணக்குகள் நேர்ந்தன. உதாரணமாக, மூன்றாவது
நெப்போலியன் இங்கிலாந்துமீது தான் படையெடுக்கப்
போவதாகப் பிரசாரம் செய்தபோது, அல்லது குடி
யேற்ற நாடுகள் விடயமாகத் தகராறுகள் ஏற்பட்ட
போது இரு நாடுகளுக்குமிடையே கசப்பு ஏற்பட்டது.
ஆனால் அவை மாறுபட்டு யுத்தம் செய்யவேயில்லை.
1854-ம் 1885-ம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த கிறிமியன்
யுத்தத்திலும், இவ்விரு நாடுகளும் நேசபான்மை
கொண்டு ஒரு பக்கமாக நின்று ருஷ்யாவை எதிர்த்தன.
இப்படியாக இவ்விரு நாடுகளும் படிப்படியாகத் தம்
பகைமையை மறந்து பரஸ்பரம், நேசபான்மை கொள்
வதற்குப் பல பிரதான காரணங்கள் இருந்தன. 19-ம்
நூற்றாண்டு முடிவுக் காலத்தளவில் இவை இரண்டும்
உண்மையான சனநாயக நாடுகளாயினமை அவற்றுள்
ஒன்று.

*Whigs.

2. இங்கிலாந்தில் சனநாயக வளர்ச்சி

சனநாயக நாடு எனத் தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும் ஓர் நாட்டின் பிரசைகள் அநுபவிக்கவேண்டிய உரிமைகள் பல வுள. இவ்வுரிமைகள் உண்மையான சுதந்திரத்துடன் நெருங்கிய சம்பந்தப்பட்டவை. நீதியான விசாரணையின்றி ஒரு பிரசையைச் சிறைக்கூடத்தில் தள்ள வொண்ணாது; அவனுக்கும் அவளுக்கும் தாம் விரும்பியவாறு எண்ண, பேச, எழுத சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும். தனது சகோதரரான ஏனைய பிரசைகளுக்கு இடைஞ்சல் விளைக்காத வகையில் அவனோ அவளோ இச்சுதந்திரங்களை அநுபவிக்க இடம் அளிக்கப்படல்வேண்டும். மேலே சொல்லிய அவனுடைய அல்லது அவளுடைய சுதந்திரம் ஏனையவர்களுக்கு இடைஞ்சலாகத்தான் இருக்கிறதா என்பதை பட்சபாதமற்ற நீதி மன்றம் விசாரணை செய்ய வேண்டும். இன்னும், ஓர் பிரசை சட்டபூர்வமான விடயங்களின் பொருட்டுச் சங்கங்களைத் தாபிக்கவும், தன் தேசப்பரிபாலனத்தில் ஓரளவு பங்கு பெறவும் சுதந்திரம் உடையதல்வேண்டும். அரசியற் பரிபாலனத்தில் அவன் பங்கு பெறுவது தனது வாக்குரிமையைப் பிரயோகித்தலால் என்க. அதாவது இதற்கெனவுள்ள தேர்தல்களிலே தான் யாரைத் தனது பிரதிநிதிகளாகப் பாராளுமன்றத்துக்கோ தலவாட்சித் தாபனங்களுக்கோ அனுப்ப விரும்புகிறான் என்பதை அறிவிக்கும் முறையே என்க. இப்படியான சுதந்திரங்கள் எல்லாம் இங்கிலாந்தில் இப்போது உள. ஆனால் இவையனைத்தும் ஒரே முறையில் ஆங்கிலர்க்குக் கிடைக்கவில்லை. பன்னூற்றாண்டு காலம் படிப்படியாக ஏற்பட்ட அபிவிருத்திகளின் பயனாகவே இவை எல்லாம் கிடைத்தன. வாக்குரிமையையும், அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட ஏனையவற்றையும் அரசியற் சுதந்திரம் எனவும் கூறுவர். மேலே காட்டிய ஏனைய சுதந்திரங்களை 'சிவில்' சுதந்திரங்கள் என்பர். சிவில் சுதந்திரங்களில் மிகப் பெரும் பாலனவற்றை பிரித்தானிய மக்கள் 17-ம்

நூற்றாண்டின் முடிவில் பெற்றுவிட்டனர். ஆனால் அரசியற் சுதந்திரம் என்பது அக்காலத்தில் ஓரளவுக்குத்தான் இருந்து 20-ம் நூற்றாண்டிலேயே பூரணமாகக் கிடைக்கப் பெற்றது. இவ்வாறாக அரிதிற் பெறப்பட்ட உரிமைகளைப் பிரசைகளாயினோர் பொன்போற் காத்துப் போற்றவேண்டும்; அவற்றை மற்றவர்கள் பறிக்கவிடவொண்ணாது தங்கள் பரிபாலனக் கருமங்களில் 'திறமை'யைப் பெற்றகாக இவ்வுரிமைகளை அரசாங்கங்கள் புறக்கணிக்கவோ ஒழிக்கவோ முயலவும் கூடும். ஓர் நாட்டில் உள்ள பிரசைகள் அனைவரும் தம் கடமைகளைச் சரிவர ஓர்ந்து பணியாற்றுவரானால் அங்கே திறமையின்மை ஏன் ஏற்படவேண்டும்? அது ஏற்படக் காரணமே யில்லை. ஆகவே சுதந்திரமும் திறமையும் மிளிரத் தக்கதாகப் பிரசைகள் ஒழுகுதல்வேண்டும். ஆனால், திறமையும் தனி மனிதன் சுதந்திரமும் ஏக காலத்தில் இருக்கமுடியாது என்பது சனநாயக விரோதிகளின் கொள்கை. இவ்விடயத்தில் பிரசைகளாயினோர்க்கு மகத்தான கடமை ஒன்றுண்டு. அவர்கள் தம் பிரதிநிதிகளாகச் சிறந்தவர்களையும் தகுதிவாய்ந்தவர்களையும் தெரிவுசெய்வதோடமையாது, அவர்களாற்றும் கருமங்களையும் மிகச் சாவதானமாக அவதானித்தல்வேண்டும். இப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவர்களின் அரசாங்கம் ஊழல்கள் நிறைந்ததாய், திறமையற்றதாய்விடும் என்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை.

இங்கிலாந்தின் அரசியல் முறைகளும் அரசியற் கொள்கைகளும் அதற்கிருந்த பரந்த ஏகாதிபத்தியத்தில் பலபடச் சிதறிக்கிடந்த நாடுகளில் படிப்படியாக விரவி விட்டன. இவ்வேகாதிபத்தியத்தில் எமது இலங்கையும் ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக ஓர் பகுதியாக இருந்திருக்கிறது. எனவே, ஆங்கிலரின் அரசியல் முறைகள் யாவை? கொள்கைகள் யாவை? அவை எப்படி உருவாயின என்னும் இன்னோரன்னவற்றைப்பற்றி நாம் அறிதல் மிகவும் இன்றியமையாதது என்க.

இங்கிலாந்தை பிரிட்டன் அல்லது பிரித்தானியா என்றும் சொல்வர். அங்கே ஓர் அரசனோ அரசியோ பரிபாலனத்தைச் செய்வார். இப்படியான முடியாட்சி முறை அந்நாட்டுக்குப் புராதனமானது. ஆங்கில மக்கள் தம் மன்னரையோ அரசியையோ மிகவும் கௌரவித்துப் போற்றுவர். இத்தகைய கௌரவத்தை ஈட்டிக் கொடுத்தவர்களில் 1837-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1901-ம் ஆண்டுவரை அரசுபுரிந்த விக்ரோறியா மகாராணியாகும். அவருக்குப் பின் அரசுசெலுத்திய மன்னரும் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் ஆற்றிய பரிபாலனப் பணிகளே அவர்களுக்கு இப்படியான அபிமானத்தை ஈட்டிக் கொடுத்தன. விக்ரோறியா மகாராணியின் பாட்டனாகிய மூன்றாவது ஜோர்ஜ் மக்கள் ஓரளவுக்கு நேசித்தனர். ஆனால் அவனுடைய மக்களாய் இங்கிலாந்தைப் பரிபாலித்த 4-வது ஜோர்ஜ் 4-வது வில்லியமோ சனங்களுடைய அபிமானத்தை ஈட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஆகவே யௌவன வயதுடைய விக்ரோறியா இராணியாக வந்ததும் இங்கிலாந்து இனிக் குடியரசாகிவிடும் எனவும் சிலர் எண்ணினர். ஆனால் வரம்புடை முடியாட்சிக் கொள்கைகளை மீறும் மிகச் சாவதானமாக அவர் நடந்துகொண்டார். பாராளுமன்றக் கருமங்களிலோ, அரசாங்கப் பகுதிகள்* செய்யும் அன்றாட வேலைகளிலோ அவர் ஆவசியகமின்றி ஈடுபடாதவர் என்று மக்கள் எண்ணத் தக்கதாக அவர் சாவதானமாகத் தம் பரிபாலனக் கருமங்களைத் திறம்பட நடத்தினார். ஆனால் அவர் உண்மையில் அரசாங்க விடயங்களில் வேண்டிய வேண்டிய நேரம் தலையிட்டு நிருவாகம் திறம்படக் கருமம் ஆற்றினார். இதெல்லாம் பொதுசனங்களுக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது. பரிபாலனம் சம்பந்தமாக அவர் கையாண்ட இந்த நேர்மையான, சரியான கொள்கைக்குக் காரணர் இருவர். அவருக்கு முதற் பிரதம மந்திரியாக வாய்த்த மெல்போர்ண் பிரபு† இவர்களில் ஒருவர். இவர்

*இலாக்காக்கள் என்றும் சொல்வர்.

†Lord Melbourne.

வேண்டிய வேண்டிய ஆலோசனைகளை அவ்வப்போது மகாராணிக்கு எடுத்துரைக்க அன்றார் அவற்றினின்றும் பிறழாது நடந்தார். அவரின் கணவராகிய அல்பேர்ட் இளவரசர் மற்றவர். இவரும் பரிபாலனக் கருமத்தில் தம் மனைவிக்கு வேண்டிய ஒத்தாசை புரிந்தார். மகாராணி கைக்கொண்ட உத்தமமான குணங்களும், அவரின் சீரிய ஒழுக்கமும் மக்களது அபிமானத்தை அவர்பால் மிகவும் ஈர்த்தன. ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி எந்த முறையில் தன் வாழ்வை நடாத்தவேண்டும் என்று அக்காலத்திலே அதிகாரம் படைத்த மத்திய வகுப்பினர் எண்ணினரோ அவ்வாறே மகாராணி ஒழுகினர். அவருடைய மகன் 7-வது எட்வேர்ட்டும், பெளத்திரன் 5-வது ஜோர்ஜும், அவரிலும் பார்க்கக் கூடிய முறையில் வரம்புடை முடியாட்சி முறையைப் பேணினர். பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியமானது எந்த எந்த நற்கொள்கைகளுக்கு இருபுறமாக விளங்கிற்றோ, அந்த அந்த நற்கொள்கைகளின் சின்னமாகவே தம்மை அவ்விருவரும் அமைத்துத் தம் பரிபாலன கருமத்தைச் சிறப்பாக நடாத்தினர்.

இங்கிலாந்திலே அதிகாரம் என்பது மன்னரிடம் இல்லை; அவருடைய மந்திரிமாரிடத்திலும் பாராளுமன்றத்திலும்தான் அது உண்டு. பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளையும், அவர்கள் மூலமாக மந்திரிமாரையும் தெரிவுசெய்யும் அதிகாரம் 19-ம் நூற்றாண்டில் உயர் வகுப்பினரிடமும் மத்திய வகுப்பினரிடமும் தான் அதிகமாக இருந்தது. இதற்கு முந்திய 18-ம் நூற்றாண்டிலும், 19-ம் நூற்றாண்டின் முதல் முப்பது ஆண்டுகளிலும் பெரும் நிலச்சுவான்தாராக இருந்த பிரபுக் குடும்பத்தினரே செல்வரான வர்த்தகரின் உதவியுடன் நாட்டைப் பரிபாலிக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றனர். இவர்களில் இரு கட்சியினர் இருந்தனர். 'விக்' கட்சியினர் என்பது ஒரு சாரார்; 'டோரிக்' கட்சியினர் என்பது மற்றச் சாரார். 18-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் நிகழ்ந்த நீண்ட கால யுத்தங்களின்போது டோரிகளே

அரசியல் அதிகாரிகளாகி அவ்வதிகாரத்தை ஏறக்குறைய 40 ஆண்டு காலம் அநுபவித்தனர். பிரான்சியப் புரட்சி யுத்தக் காலத்தில் இந்த டோரிக் கட்சி யரசாங்கம் சில கட்டுப்பாடுகளைத் தன் பிரசைசுள் மீது விதிக்க வேண்டிய ஏது ஏற்பட்டது. 1815-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் இக்கட்டுப்பாடுகளை நீக்க அது விரும்பவில்லை. பிரான்சியப் புரட்சிக் கொள்கைகள் இங்கிலாந்திலும் பரவிவிடுமோ என அது அஞ்சியது. ஆனால் அக்கொள்கைகள் பரவியே வந்தன. தேச பரிபாலனத்திலே உயர் வகுப்பினர், மத்திய வகுப்பினர் என்பவர்களை ஒழிந்த ஏனைய வகுப்பினர்க்கும் பங்கு அளித்தல்வேண்டும்; இன்னும் கூடிய சுதந்திரமும் சமத்துவமும் மக்களுக்கு அளிக்கப்படல்வேண்டும் என்ற ஓர் கிளர்ச்சி நாடெங் கும் பரவ, சுதந்திர இயக்கம் ஒன்று புதிதாக உதய மானது. இந்த இயக்கத்தை நசுக்கவேண்டும். என அரசாங்கம் முதலில் முயற்சித்தது. ஆனால் படிப்படியாக அம்முயற்சியை அது கைவிட்டது. ஒரு சில கலகங்களும் தோன்றின; ஆனால் அவை பாரதூர மாகப் பரவவில்லை. இப்படியிருக்க, விக் கட்சித் தலை வர்கள் அரசியல் சீர்திருத்தம் வேண்டியவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்து, அவற்றைத் தாம் பெற்றுக் கொடுப் பதாக முயற்சிகள் செய்தனர். இவர்களிற் சிலர், பிரான் சியப் புரட்சி ஆரம்ப காலத்தில் அப்புரட்சியாளருடன் அநுதாபம்கொண்டிருந்தவர்கள் என்பதும் ஈண்டுக் குறிப் பிடத்தக்கதாகும். 1831-ம் ஆண்டு நிகழ்ந்த பொதுத் தேர்தலில் விக் கட்சியினர் வெற்றிகொண்டு, 1832-ம் ஆண்டில் ஓர் சீர்திருத்த மசோதாவைப்* பாராளுமன்றத் தில் நிறைவேற்றிச் சட்டமாக்கினர். இதன் காரணமாக இதுவரை பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவதற் கான வாக்குரிமை யற்றிருந்த வைத்தியர், ஆசிரியர், நியாயவாதிகள், வர்த்தகர், விவசாயிகள், கடைக்காரர் என்னும் இன்னோரன்ன பலருக்கு அவ்வுரிமை புதிதாக வழங்கப்பட்டது. இப்படியான ஓர் சீர்திருத்தத்தைத்

தாம் வழங்கியதையிட்டு விக் தலைவர்கள் மகிழ்ந்து திருப்தியடைந்தனர். ஆனால் லிபரல் சீர்திருத்த வாதிகளுக்கு இப்புதிய சீர்திருத்தம் திருப்தியளிக்கவில்லை. இவர்கள் விக் கட்சியில் இருந்த சிலருடன் சேர்ந்து கொண்டு 'லிபரல் கட்சி' என்ற ஒரு கட்சியை நவ மாகத் தாபித்தனர். டோரிகள் சீர்திருத்தங்களை விரும் பாதபோதிலும், 1832-ம் ஆண்டுச் சீர்திருத்த மசோ தாவை அரைமனத்துடன் அங்கீகரித்துக்கொண்டனர். இதன் பின் அவர்கள் லிபரல் கட்சியுடன் சேராத விக் கட்சியினரையும் சேர்த்து 'கன்ஸர்வேற்றிவ்' கட்சி என்ற கட்சியைப் புதிதாகத் தாபித்தனர். 'கன்ஸர் வேற்றிவ்' கட்சியை பழைமைக் கட்சி அல்லது பழைமை தழுவும் கட்சி என்றும் தமிழிற் கூறலாம். அரசியற் சீர்திருத்தங்கள், சமுதாய சீர்திருத்தங்கள் என்பவற்றை நாட்டிலே இன்னும் மேலதிகமாக வழங்கவேண்டும் என்பதில் இந்த இரு கட்சிகளும் ஒற்றுமையுடையன தான். ஆனால் அவற்றை உடனுக்குடன் தீவிரமாக வழங்கவேண்டுமென லிபரல்கள் கருதினர். இவ்விட யத்தில் சாவதானமாகக் கருமம் ஆற்றவேண்டும், திட ரெனப் பழைய முறைகளில் மாற்றம் செய்யக்கூடாது என்ற எண்ணங்கொண்டு, மாற்றங்களைத் தாமதப்படுத்தும் கொள்கையினைப் பழைமையாளர்கொண்டிருந்தனர். லிபரல்களுக்கும் பழைமையாளர்க்குமிடையே இருக்கும் பிரதான வித்தியாசம் இதுவே என்க.

1832-ம் ஆண்டுக்குப் பின் பலவிதமான சீர்திருத்தங் கள் வழங்கப்பட்டன. அடிமை முறையைச் சட்ட பூர்வமாக ஒழித்தது இவற்றில் முக்கியமானது. இது வரை கத்தோலிக்கர், இங்கிலாந்துத் திருச்சபைப் பிரமாணங்களுக்கு இணங்காத வெஸ்லியன் சபை யினர்போன்ற புரட்டஸ்தாந்தர், யூதர் என்பவர் கள்மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த கட்டுப்பாடுகள் ஒழிக்கப் பட்டமை, தலவாட்சி முறையில் இருந்த காலத்துக்கொவ்வாத தன்மைகளை நீக்கி அதனைப் புநர்நிர்மாணம் செய்தமை என்பன ஏனைய சில திருத்

*Reform Bill of 1832.

தங்களாம். வர்த்தக விடயமாக 1840-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1850-ம் ஆண்டுவரை ஓர் வாதப் பிரதிவாதம் இங்கிலாந்தில் இருந்தது. கட்டுப்பாடற்ற வர்த்தக முறை இருக்கவேண்டும் என விபரல் கட்சியினரும், பாதுகாப்பு முறை இருக்கவேண்டும் எனப் பழைமைக் கட்சியினரும் பரஸ்பரம் மாறுபட்டு வாதித்தனர். இங்கிலாந்துக்குள் இறக்குமதியாகும் பொருள்கள்மீது —அவற்றிலும் விசேடமாக தானியங்களின்மீது—இறக்கு மதி வரி விதிக்க வொண்ணாது; அப்படி விதிக்காமல் விட்டால்தான் அவை மலிவாக விற்கப்பட ஊரவர் நன்மையடைவர் என விபரல்கள் வாதித்தனர். கட்டுப்பாடற்ற வர்த்தக முறை இருந்தால், அதனால் நிலச்சுவான் தார்களும், விவசாயிகளும், விவசாயத் தொழிலாளரும் கஷ்டப்படுவார்கள்; இவர்களின் நல வுரிமைகளைப் பாதுகாக்கவே இறக்குமதியான தானியங் கள்மீது ஓர் வரி விதிக்கப்பட்டது எனப் பழைமையாளர் வாதித்தனர். ஈற்றில் விபரல்களே வெற்றிகொள்ள, அதன் பயனாக எண்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இங்கி லாந்து கட்டுப்பாடற்ற வியாபாரம் செய்யும் நாடாக வந்தது.

மத்திய வகுப்பினர் மகத்தான முன்னேற்றம் அடைந்தது விக்ரோறியா மகாராணியின் பரிபாலனக் காலத்திலாகும். அப்போதும் உயர் வகுப்பினரே அதிகம் செல்வாக்குப் படைத்திருந்தபோதிலும், அவர் கள் மத்திய வகுப்பினரிடையே தோன்றிச் செல்வம் படைத் தவர்களைத் தமது அந்தஸ்தில் சேர்த்தனர். இதுவரை இம்மத்திய வகுப்பினர் வர்த்தகம், அரசியல், மத விடயம், விளையாட்டுக்கள் என்பவற்றில்தான் அதிகமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்களுக்கு அறிவுத் திறமையோ நுண்கலை மாட்சியோ இல்லை என அதிகமாகக் குறை சொல்லப்பட்டது. ஆனால் காலம் போகப்போக மத்திய வகுப்பினர் இத்துறைகளில் மிகவாக முன்னேறினர். விஞ்ஞானத்திலும் கல்வித்துறையிலும் வல்லார் பலர்

மத்திய வகுப்பினரிடையே தோன்றினர். எழுத்தாள ரும் கவிஞரும் இவர்களிடையே தோன்றி விக்ரோறியா இராணியின் ஆட்சிக் காலத்துக்கு ஓர் தனிச் சிறப்புக் கொடுத்தனர். வேதனம் கொடுத்துப் படிக்கக்கூடிய உயர்தர, மத்திய வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்கென பல பெரிய விடுதிப் பாடசாலைகள் இக்காலத்தில் (அதாவது 19-வது நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்தில்) தாபிக்கப்பட்டன. இவை தனிப்பட்டவர்களின் அதிகாரத்தில் இருந்தும் பொதுப் பாடசாலைகள் என விசித்திரமாக வழங்கப் படலாயின. ஏற்கெனவே இருந்த ஈற்றன், வின்செஸ்ரர் எனும் புராதன கலாசாலைகளும், புதிதாக ஆரம்பிக்கப் பட்ட இவையும் பிரித்தானியரது வாழ்க்கையிலும் ஒழுக்க விடயத்திலும் தம் செல்வாக்கைப் பிரயோகித் துப் பாதித்திருக்கின்றன. ஆக்ஸ்போர்ட், கேம்பிரிட்ஜ் என்னும் இடங்களில் இருந்த புராதனப் பல்கலைக்கழகங் களில் மகா மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டதோடு, லண்டன் போன்ற பெரிய பட்டினங்களில் புதிதாகப் பல பல்கலைக் கழகங்கள் தாபிக்கப்பட்டன: இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நாளை மனிதராய்வரும் பிள்ளைகள் அனைவர்க் கும் கல்வியாலாகும் பயன்களை அளித்தற் பொருட்டுக் குறிக்கப்பட்ட ஓர் வயதுவரும்வரை அவர்கள் இலவசக் கல்வி பெற்றுகெனப் பல பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டன. இவ்விடயத்தில் அபார முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருப் பதால், இன்று எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் இங்கி லாந்தில் இல்லை என்றும் சொல்லலாம். இன்னும், வறிய மக்களின் பிள்ளைகள் மிகவும் புத்திக்கூர்மை யுடைய வர்களாயின், தம் பெற்றோர்க்கு எவ்வித செலவுமின் றியே உயர்தரப் பாடசாலைக் கல்வியையும், பல்கலைக் கழகக் கல்வியையும் பெற்று முன்னேற இப்போது அங்கே சந்தர்ப்பம் உண்டு.

தொழிலாளி வகுப்பினர் இதுவரை பட்ட துயரங் களையும் அநுபவித்த தீமைகளையும் (இரண்டாம் அத்தி யாயம் பார்க்க) போக்கி, அவர்களின் வாழ்க்கையைச் சீர்ப்படுத்த அரசாங்கம் அரிய பல சட்டங்களையும்,

சமுதாயச் சீர்திருத்தவாதிகள் நன்முயற்சிகளையும் செய்தனர். 1906-ம் ஆண்டில் லிபரல் கட்சி அதிகாரத்துக்கு வந்த பின் இத்துறையில் அதிக முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. தொழிலாளர்கள் தாமும் தம் நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்யும் துறையில் நன்முயற்சி செய்து, தொழிற் சமாஜ இயக்கம், கூட்டுறவு இயக்கம் என்பவற்றைத் தாபித்து முன்னேற்றம் எய்தினர். ஒரு குறித்த தொழிலில் அல்லது ஒரு கூட்டத் தொழில்களில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர், தம் சம்பளத்தை உயர்த்து விக்வும், வேலை நேரத்தைக் குறைக்கவும், வேலை நிலைமைகளை அபிவிருத்தி செய்யவும் ஒன்றாகக் கூடிய தாபனமே தொழிற் சமாஜம் என்பது. இவ்வியக்கத் தலைவர்கள் அநேகமாகத் தொழிலாளராகவே இருந்தனர். 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இப்படியான தொழிற் சமாஜங்கள் சட்டவிரோதமானவை என்று அரசாங்கம் கருதி, அவற்றின் அங்கத்தவர்களையும் சில சமயங்களில் தண்டித்தது. ஆனால் அவர்கள் மனம் சளைக்காது கிளர்ச்சி செய்தனர். தம் உரிமைகளைப் பெறும் பொருட்டு வேலை நிறுத்தத்தினைக் கடைசி ஆயுதமாகக் கொண்டனர். இதன் பயனாகத் தொழிற் சமாஜங்கள் இப்போது சட்டபூர்வமானவையாய் விட்டன. இன்று அவை நாட்டிலே மிகுந்த செல்வாக்கும் அதிகாரமும் படைத்துள்ளன. ஆனால் அவ்வதிகாரத்தை அவை துர்ப்பிரயோகம் செய்யாது, ஆத்திரப்படாது, ஆய்ந்து கருமம் ஆற்றுவனவாக விளங்குகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஓர் விடயம். கூட்டுறவு இயக்கம் லங்காஷயரில் ஓர் சிறிய அளவில் முதன்முதலாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தொழிலாளர், தம் வருமானத்திற் பெரும் பகுதியைத் தமக்கு வேண்டிய இன்றியமையாப் பொருள்களின் பொருட்டுக் கடைக்காரர்க்கு இறுக்க, அக்கடைக்காரர் பெரும் இலாபம் அடந்தனர். இனித் தம் கடைகளைத் தாமே அமைத்து, அவற்றில் இருந்தே தம் பொருள்களைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் உந்தப்பட்ட தொழிலாளர், தம் சேம்ப் பணங்களைக் கொண்டு அவ்வித கடைகளை அமைக்கத் தொடங்கினர்

இப்படியாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'சங்கக் கடைகள்' வெகு சீக்கிரத்தில் அபாரவிருத்தி எய்தி பெரும் தாபனங்களாயின. இவை தமது விற்பனைக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தாமே உற்பத்தி செய்யவும் தொடங்கின. அப்படியான ஓர் கூட்டுறவுச் சங்கத்துக்கு இவ்விலங்கையில் தானும் தேயிலைத் தோட்டங்கள் சொந்தமாக உள.

மேலே சொல்லிய தொழிற்சமாஜ இயக்கம், கூட்டுறவு இயக்கம் என்பவற்றால் தொழிலாளர்களது அதிகாரமும் செல்வாக்கும் மிகவாக அதிகரித்தது. அத்துடன் வாக்குரிமை முறை விஸ்தரிக்கப்பட்டதன் பயனாக அவர்களுக்குக் கூடிய அரசியல் அதிகாரமும் கிடைத்தது. 1867-ம் ஆண்டில் பட்டினத் தொழிலாளர் பலருக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. பட்டினங்களிலாக, நாட்டுப் பக்கங்களிலாக இருந்த சகல வீட்டுக் குடியிருப்பாளர்க்கும் 1884-ம் ஆண்டில் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. இதனால் நாட்டுப் பக்கங்களில் இருந்த தொழிலாளர் பலர் அவ்வுரிமையைப் பெற்றனர். 1918-ம் ஆண்டிலும் 1928-ம் ஆண்டிலும் நிறைவேறிய சட்டங்களால் 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட சகல ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. இங்கிலாந்திலே தொழிலாளர் வகுப்பினர்தான் மிகப் பெரும் பான்மையினர். அவர்களுக்கு இவ்வாறாக வாக்குரிமையளிக்கப்பட்டதால் உண்மையான அரசியல் அதிகாரம் அவர்களுக்கே வழங்கப்படலாயிற்று. ஆனால் இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் தொடங்கிய காலம்வரை நாட்டின் பரிபாலனத் தலைமையை உயர் வகுப்பினரும் மத்திய வகுப்பினருமே வகிக்கட்டும் என்று விடுத்து, அதில் அவர்கள் பொதுவாகத் திருப்தியுடன் இருந்தனர். 19-ம் நூற்றாண்டு முடியும் காலத்தில் தொழிற் சமாஜத் தலைவர்களிடையே ஓர் அபிப்பிராயம் பலமாகத் தோன்றி விருத்தியானது. தொழிலாளரான மக்கள் முந்தியிலும் பார்க்கக் கூடிய அளவில் நாட்டின் பரிபாலனத்திற் பங்குபற்றவேண்டும்; அதற்கு அவர்களுக்கான உண்மைப் பிரதிநிதிகளே பரிபாலனத்தில்

நேரடியாகப் பங்குபற்றவேண்டும் என்பதே அவ் வபிப்பிராயம் என்க. இதன் பயனாக எழுந்ததுவே தொழிற் கட்சி என்ற அரசியற் கட்சி. மிகச் சிறிய அளவில் ஆரம்பமாகிய இக்கட்சி தீவிரவளர்ச்சியடைந்து 1945-ம் ஆண்டில் மிகப்பெரும் வெற்றி கண்டது. பாராளுமன்றத்துப் பொதுமக்கள்சபைப் பிரதிநிதி களில் தொழிற் கட்சியினரே அவ்வாண்டில் பெரும் பான்மையினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டபடியால், அக் கட்சி அரசாங்கமே நிறுவப்படலாயிற்று.*

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உலகிலே மிகச்செல்வ முள்ள நாடாக இங்கிலாந்து விளங்கியது. நவீன விடயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை, அதன் பயனாக உற் பத்திப் பொருள்களும் வியாபாரமும் பெருகியமை ஆகியவற்றால் இங்கிலாந்து செல்வ வளர்ச்சித்துறையில் மற்றெல்லா நாடுகளிலும் பார்க்க வெகுவாக முன்னேறி யது. இந்தப் பொருளாதார மாற்றங்கள் ஏனைய நாடுகளுக்கும் பரவினமையால், அவையும், அவற்றிலும் விசேடமாக ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஜெர்மனி என்பனவும் புதுப் புது முறைகளைக் கையாண்டு, தம் உற்பத்தியையும் வர்த்தகத்தையும் பெருக்கி 19-ம் நூற்றாண்டின் முடிவுப் பகுதியில் இங்கிலாந்துடன் சமத்துவ நிலையை அடையத் தீவிரமாக முயன்றன. ஐக்கிய அமெரிக்கா தனது உற் பத்திப் பொருள்களுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்கள் பலவற்றைத் தானே ஆக்கிக்கொண்டது. இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் முடிந்த பின் அந்நாடே உலகின் மிகப் பெரிய செல்வ நாடாகியது. ஜெர்மனியரும் திறமை சாலிகள்தான்; யுத்திசாலிகள்தான். ஆனால் அவர் கள் இரண்டு கொடிய யுத்தங்களில் ஈடுபட்டு, அவை இரண்டிலும் படுதோல்வியடைந்தமையால், தம் செல்வ வளத்தைப் பெருக்கக் கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பத்தை இழந்தனர்.

*இதற்கு முன்னும் இரு முறை, 1924-ம் ஆண்டிலும் 1929-ம் ஆண்டிலும் தொழிற் கட்சி அதிகாரம் வகித்தது. 1951-ம் ஆண்டிலும் தொழிற் கட்சியே இங்கிலாந்தில் அதிகாரம் வகித்தது.

3. பிரான்சில் சனநாயக முறை முன்னேற்றம்

பாரம்பரியப் பிரபுக்கள், செல்வர்கள் என்பவர் களின் ஆட்சியில் இருந்து பெர்துசன ஆட்சியான சன நாயக முறை இங்கிலாந்திலே மெல்ல மெல்லவாய் படிப் படியாகவே உருவானது. ஆனால் பிரான்சில் இம்முறை திடீரெனத் தோன்றியது. பிரான்சிய அரசியற் புரட் சிக்கு அங்கிருந்த மத்திய வகுப்பினரே பொறுப்பாளிகள். ஆனால் புரட்சி முறையால் உண்டாய சனநாயக முறை நெப்போலியனின் யதேச்சாதிகார முறையினால் சிதைந் தது. இதன் பின் மன்னனான 18-வது லூயியின் காலத்திலும் அவன் சகோதரன் காலத்திலும் பிரான் சியப் புரட்சிக்கொள்கைகளுக்கு முற்றும் விரோதமான ஆட்சி முறை நிலவியது. லூயி பிலிப்பேயின் காலத்தில் மத்திய வகுப்பினர் மீண்டும் அதிகாரத்துக்கு வந்து செல்வாக்கடைந்தனர். சில காலத்தின் பின் அவனுடைய ஆட்சியை பிரான்சியர் வீழ்த்திவிட்டு மீண்டும் குடியரசை நாட்டினர். இதன் பயனாக சனநாயகம் பழையபடி செல்வாக்கடையுமோ என எதிர்பார்க்கப் பட்டது. ஆனால் சமதர்மக் கொள்கைகளினால் வெருட்சி யடைந்த மத்திய வகுப்பினர் லூயி நெப்போ லியன் சக்கரவர்த்தியாவதற்கு இணங்கினர். அவன் தாபித்த 'இரண்டாவது பிரான்சியச் சாம்ராச்சியம்' 1870-ம் ஆண்டுவரை நிலைத்தது. இம்மன்னன் நாட் டின் செல்வத்தை அபிவிருத்தி செய்ய முயன்றான். அத்துடன் தனது அந்நிய நாட்டுக் கொள்கையால் பிரான்சே ஐரோப்பாவில் தலையாய நாடாக விளங்க வேண்டும் என நினைத்தும் கருமம் ஆற்றினான். கொஞ்சக் காலத்துக்கு இவனது அந்நிய நாட்டுக் கொள்கை வெற்றி கொடுத்தது எனலாம். அவன் ருஷ்யாவுடன் போர் செய்து (அடுத்த அத்தியாயம் பார்க்க) வெற்றிகொண் டான். இற்றலியர்க்கு படைத்துணை புரிந்தான். இவற் றின் பயனாக இவனது லட்சியம் ஓரளவுக்கு கொஞ்சக் காலம் பூர்த்தியானது. ஆனால் அவனுடைய அதே அந்நிய நாட்டுக் கொள்கைதான் அவனுக்கு ஈற்றில் அவலத்தை

யும் கொடுத்தது. அவனை ஸெடான் யுத்தமுனையில் ஜெர்மனியர் சிறையாக்கியதும், பரிஸிலே கலகம் உண்டாகி ஓர் குடியரசு ஏற்பட்டது. ஜெர்மனியர் யுத்தத்திலே வெற்றியடைந்த பின் பிரான்சீயப் புரட்சிவாதிகளில் பலாத்கார முறையில் பற்றுக்கொண்ட அதிதீவிரவாதிகள் பரிஸ் நகரத்திலே தொழிலாளர் ஆட்சியை ஏற்படுத்த முனைந்தனர். ஆனால் இம்முயற்சியைக் குடியரசினர் பலாத்காரத்தைப் பிரயோகித்து அடக்கினர். இதன் பயனாக மத்திய வகுப்பினர் மீண்டும் குடியரசு முறையை ஏற்படுத்தக்கூடும் எனப் பலர் நம்பினர். எனினும், அப்படி ஒன்றும் நடக்கவில்லை. 1875-ம் ஆண்டளவில் இவ்வாறாக உருவாய முன்றாவது குடியரசு உறுதியாக்கப்பட்டது. ஆனால் அங்கே நிலையான அரசியல் நடைபெறவில்லை. பல கட்சிகள் தோன்றிப் பரஸ்பரம் மாறுபட்டுவாதித்தன. இவற்றிற்கு சில குடியரசின் அமைப்பினை எதிர்த்து போர்பன் வம்சத்தவரை அல்லது லூயி பிலிப்பேயின் ஓர்னியன்ஸ் வம்சத்தவரை மன்னாக்கி மீண்டும் முடியாட்சி முறையைத் தாபிக்க வேண்டும்; அல்லது ஓர் சமதர்மக் குடியரசைத் தாபிக்கவேண்டும் என்றன. இப்படியான கட்சி எதிரிடைகளின் பயனாக முன்றாவது குடியரசும் ஒழிந்துவிடுமோ என்ற பயம் மக்களுக்கிருந்தது. ஆனால் முதலாவது உலகமகா யுத்த காலத்தில் அது தப்பிப் பிழைத்தது. இதன் பின் பிரான்சீய அரசியல் வாதிகளுக்கிடையே ஒற்றுமை நிலவவில்லை. அவர்கள் பரஸ்பரம் பிணக்குற்று நின்றமையால் குடியரசு தீவிரமாக முன்னேறவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இரண்டாவது உலகமகா யுத்தத்தின்போது, 1940-ம் ஆண்டிலே பிரான்ஸ் ஜெர்மன் இராணுவத்துக்கு முன்னால் பரிதாபப்படத்தக்க விதத்தில் சீர்குலைந்து படுதோல்வியடைந்தமைக்கு ஜெர்மன் இராணுவத்தின் தாக்கல் திறமை மாத்திரம் காரணமாக இருக்கவில்லை. குடியரசு அரசாங்கத்திற்குள்ளேயே இருந்த வேற்றுமைகளும் பிணக்கும் அந்நாட்டின் வீழ்ச்சிக்கு ஓர் காரணமாக இருந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரான்சிலே தமக்கென நிலமுள்ளவராய், ஒறுப்பனவும் முயற்சியும் கொண்டிருந்தவராய குடியானவர்கள் பெரும்பான்மையினராக வாழ்ந்தனர். ஆனால் இவ்வகுப்பினர் அரசியல் விவகாரங்களில் சிரத்தைக்கொண்டு அவற்றில் ஈடுபடவில்லை. இக்காலத்திலே பல பெரும் கைத் தொழில்கள் தோன்றி அங்கே அபிவிருத்தியாகின. பட்டினங்களிலேயுள்ள இத்தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்த தொழிலாளர் அரசியல் விவகாரங்களில் கூடிய சிரத்தைகொண்டனர். அவர்கள், தம் நாட்டு விவசாயத் தொழிலாளர்கள், இங்கிலாந்தில் இருந்த கைத் தொழிலாளர் என்பவர்களிலும் பார்க்க அரசியல் விவகாரங்களில் கூடிய புரட்சிக் கொள்கைகொண்டவர்களாயிருந்தனர். இன்னும், பிரான்சீயக் குடியானவர்கள் அதிபக்திகொண்டுள்ள கத்தோலிக்கர். ஆனால் பட்டினவாசிகள் பொதுவாக கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கு விரோதமாக இருந்தனர். அவர்களைப்போலவே குடியரசு அரசாங்கமும் அநேகமாகத் திருச்சபைக்கு விரோதமாக இருந்தது. இப்படியாகப் பரஸ்பரம் மாறுபட்ட கொள்கைபூண்ட மக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, திரமான ஓர் அரசியலை நிறுவுதல் மிகக் கஷ்டமான ஓர் கருமம் ஆகும். சனநாயக முறை நல்ல விதத்தில் அநுகூலமடைந்துள்ள நாடுகளிலே நாம் ஓர் விடயத்தை அவதானிக்கலாம். அங்கே அநேகமாக இரண்டு கட்சிகள் இருந்து, வெளித்தோற்றத்துக்கு பரஸ்பரம் மாறுபட்டவைபோலச் சத்தமும் இடும். ஆனால் நாட்டுக்கு வேண்டிய பிரதான விடயங்களில் அவை ஒற்றுமையுடன் இருந்து கருமம் ஆற்றும். உதாரணமாக, அமெரிக்காவிலே இப்போது இரு பெரும் கட்சிகள் உள். அவை பரஸ்பரம் எதிரிடையிட்டுக்கொண்டுள்ள போதிலும், தம் குடியரசுமைப்பிலே பிரதான மாற்றம் எதுவும் செய்யக்கூடாது என்பதில் ஒற்றுமை கொண்டுள்ளன. முந்தி லிபரல் கட்சி வகித்த தர்னத்தை

வகித்துப் பெரும் செல்வாக்கு அடைந்துள்ள தொழிற் கட்சி இங்கிலாந்தில் இப்போது உண்டு. இது பழைமைக் கட்சியுடன் மாறுபட்டுள்ளதுதான். ஆனால் முடியாட்சி முறையை ஒழிக்கவேண்டும் என்றோ, தேசத்து ஏனைய அமைப்புக்களிலும் சட்டங்களிலும் புரட்சிகரமான மாற்றங்களைப் புகுத்தவேண்டுமென்றோ அது சாதிப்பதில்லை.

17-ம் அத்தியாயம்

கிழக்கு, தென்கிழக்கு ஐரோப்பா

1. ஸிலேவிய இனமக்கள்

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலே ஐரோப்பாவின் கிழக்குப்பகுதி ருஷ்யா, ஆஸ்திரியா, துருக்கி எனப் படும் மூன்று சாம்ராச்சியங்களுக்கிடையே பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. இம்மூன்று சாம்ராச்சியங்களில் ருஷ்யா படைத் திறமையிலும் நாகரிகத்திலும் அபிவிருத்தியாகி வந்தது. ஆஸ்திரியா வெளிப்பார்வைக்கு வலிமையுடையதுபோலவும் உறுதியாக அமைக்கப்பட்டது போலவும் தோன்றியது. ஆனால் அதன் பிரதேசங்களிலே வாழ்ந்தவர்கள் அதிருப்தியுற்றவராய்க் கிளர்ச்சி செய்தற்கான உற்பாதங்கள் தோன்றின. மூன்றாவதான துருக்கியோ வலிகுன்றியிருந்தது. ருஷ்யாவுக்கு ஐரோப்பாவில் பரந்த பிரதேசம் இருந்தது. அதிலும் பார்க்கப் பரந்த நாடு ஆசியாவில் இருந்தது. ஐரோப்பாவிலே பால்க்கன் குடாநாடு என்னும் பிரதேசத்துடன் ஆசியாவில் சின்ன ஆசியா, ஸிரியா, பலஸ்தீனம், மெஸப்பொற்றோமியா, அரேபியா என்பனவும், வட ஆபிரிக்காவில் எகிப்தில் இருந்து மொறக்கோ ஈராக வுள்ள கரைப்பிரதேசங்கள் முழுவதும் துருக்கி சாம்ராச்சியத்தில் அடங்கியிருந்தன. இம்மூன்று சாம்ராச்சியங்களினதும் ஐரோப்பியப் பிரதேசங்களில் வசித்தவர்களில் அநேகர் ஸிலேவிய இனமக்கள். இந்த ஸிலேவியர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் கிரேக்க வைதீக திருச்சபையைச்* சேர்ந்தவர்கள். ருஷ்ய சாம்ராச்சியத்து மன்னர் தாமும் ஸிலேவிய இனத்தவராகித் தம்

*Greek Orthodox Church.

பிரசைகளுடன் ஒன்றுபட்டவராயினர். ஆனால் ஆஸ்திரிய சக்கரவர்த்தி, துருக்கிச் சுல்தான் என்பவர்கள் இன விடயத்திலும் மத விடயத்திலும் தம் பிரசைகளுக்கு அந்நியர். ஆகவே இவ்வாறாய அந்நியச் சக்கரவர்த்திகளின் ஆட்சியிலிருந்து தம்மை விடுதலையாக்கிக் கொள்ள ஸிலேவியர் செய்த முயற்சிகளை ருஷ்யர் அநுதாபத்துடன் நோக்கினர். ஐரோப்பாவிலே வாழ்ந்த ஸிலேவிய மக்கள் அனைவரும் ருஷ்யாவின் கீழ் ஒற்றுமையாகி ஓர் சமாஜ (யூனியன்) அரசியலை நிர்மாணித்து விடுவரோ என்றுகூட 19-ம் நூற்றாண்டிற் கருதப்பட்டது. எனவே, அந்நிய நாட்டு விவகார விடயத்தில் ஆஸ்திரியாவின் கொள்கை அநேகமாக ருஷ்யாவுக்கு விரோதமாகவே இருந்தது நூதனமல்ல. ஆனால் ருஷ்யாவுக்கும் ஆஸ்திரியாவுக்குமிடையே நட்புறவு இருத்தல்வேண்டும், அப்படியிருந்தால்தான் அவை ஐரோப்பாவிலே துருக்கிச் சாம்ராச்சியத்தின் செல்வாக்கைத் தடுக்க முடியும் என்று கருதி, முந்தி இருந்த ஆஸ்திரிய முதன் மந்திரி மெற்றர்னிக் என்பான் 19-ம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியிலே இவ்விரு சாம்ராச்சியங்களுக்குமிடையே ஓர் நேச உடன்படிக்கையைச் செய்தான். இதனை ஆஸ்திரியா இப்போது புறக்கணித்து ருஷ்யாமீது சந்தேகமும் பகையும் கொள்ளத் தொடங்கியது. ஸிலேவிய மக்கள் ஓர் சமாஜமாகச் சேர்ந்து ருஷ்யாவின் கீழ் அமைக்கப்படாவிட்டால், தனித்தனி சுதந்திரம்கொண்டுள்ள ஸிலேவிய நாடுகள் பல உருவாகவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. ஈற்றில் இப்படியாகச் சிறு சிறு இராச்சியங்களே உருவாயின.

2. ஐரோப்பாவில் ருஷ்ய நிலைமை

மகா பீற்றர் காலத்திலிருந்தும்—அதற்கு முன் இருந்துதானும்—ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தி அதியதேச் சாதிகாரியாகவே தன் பரிபாலனத்தைச் செய்துவர, ஏறக்குறைய எல்லா அரசாங்கப் பதவிகளையும் வகித்து வந்த ருஷ்யப் பிரபுக்கள் அவனுக்கடங்கி அவன் கட்டளைப்

பிரகாரம் ஒழுகிவந்தனர். மத்திய வகுப்பினர் என்பவர்கள் அங்கே அக்காலத்தில் இல்லை என்றும் கூறலாம். குடியானவர்கள்தான் மிகப் பெரும்பான்மையினர். இவர்களில் எண்ணற்றோர் எழுத, வாசிக்கத் தெரியாது, கல்வியறிவென்பதே இல்லாதிருந்தனர். இன்னும் இவர்களிற் பலர் அடிமைக் குடிகள். அதாவது தமக் கெனச் சுதந்திரமற்றுத் தம் எசமானர்களாய் பிரபுக்களுக்கு ஊழியம் செய்யக் கடமைப்பட்டவர்கள். 19-ம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதிக்குப் பின்னர்த்தான் இவ்வடிமை நிலையில் இருந்து அவர்கள் விடுதலையடைந்தனர். நிலங்களைச் சொந்தமென வைத்திருந்த பிரபுக்களும், அவர்களின் கீழ்க் கடமை பார்த்து ஊழிய மேற்பார்வை புரிந்த எசமானரும் இவ்வடிமைக் குடிகளைக் கண்டபடி ஒறுத்தனர். இதெல்லாம் தம்விதிப்பயன் என நினைத்துப் போலும் இவ்வேழைகள் தமக்கு நேர்ந்த இன்னல்களையும் இடுக்கண்களையும் சகித்துக்கொண்டு வந்தனர். ருஷ்ய வர்த்தகம் அக்காலத்தில் அநேகமாக அந்நியர் பொறுப்பில் அல்லது யூதர் பொறுப்பில் இருந்தது. ஆகவே ருஷ்ய மக்கள் அவ்விடயத்தில் பங்குபெற்று நன்மை அடையவில்லை. இன்னும், குடியானவர்கள் தம் சக்கரவர்த்தியின் பூரண அதிகாரத்தில் இருந்த கிரேக்க வைதீக திருச்சபைமீது அத்தியந்த பற்றுடைய ராக இருந்தனர். ருஷ்யாவின் மேற்குப் பாரிசத்தில் பின்லாந்தும் போலந்தும் இருந்தன. பின்லாந்து மக்கள் ஸிலேவிய இனத்தவர் அல்ல. போலந்து மக்களோ கிரேக்க திருச்சபையைச் சேராது, ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்தை அனுட்டித்தனர். இப்படியிருந்தும், இவ்விரு பிரதேசங்களும் ருஷ்யர் ஆட்சியிலேயே இருந்தன. போலந்து மக்களதும் பின்லாந்து மக்களதும் தேசிய உணர்ச்சியை மிகவும் நிட்டுர முறைகளினால் நசுக்க ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தி நடைவடிக்கை எடுத்து வந்தமையினால், அவர்கள் அவனது ஆட்சியைத் துவேஷித்தனர்.

கருங்கடலிலேயுள்ள தம் கப்பல்கள் மத்தியதரைக் கடலுட் பிரவேசிப்பதற்கனுசரணையாக, துருக்கி சுல்தான்களின் தலைநகராயிருந்த கான்ஸ்தாந்தினோப் பிளைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்பது ருஷ்யரது வேண்டா. இன்னும், அந்நகரம் தமது ஆதிக்கத்தில் இருந்தால் தம் செல்வாக்கும் பார்க்கக் குடாநாட்டிலே அபிவிருத்தியாகும் என்பதும் அவர்களது எண்ணம். ஆனால் இந்த எண்ணம் நிறைவேறுதற்கு ஆஸ்திரியா மாத்திரமல்ல, இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் தடையாக இருந்தன. கிழக்கு மத்தியதரைக் கடலிலே பிரான்சுயர்க்கு உரிமைகள் இருந்தன. ஆகவே ருஷ்ய செல்வாக்கு அக்கடலில் விருத்தியாவதை பிரான்ஸ் விரும்பவில்லை. ருஷ்யாவுக்கு ஏற்கெனவே ஆசியாவில் அதிகாரம் உண்டு. அதனைக் கண்ட இங்கிலாந்து அஞ்சியது. அத்துடன் மத்திய தரைக் கடலிலே ருஷ்ய கடற்படை அதிகாரம் வகிக்குமானால், 1869-ம் ஆண்டு திறக்கப்பட்ட சூயஸ் கால்வாய் வழியாக இந்தியாவுடன் தான் செய்யும் போக்குவரத்துக்கு அது ஆபத்து உண்டாகிவிடும் எனவும் இங்கிலாந்து பயந்தது. ருஷ்யாவானது யதேச்சாதிகார நாடு. சுதந்திர முறைகளுக்கு அது சத்துரு எனவும் இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் எண்ணி அதனைத் துவேஷித்தன.

3. துருக்கியின் வீழ்ச்சியும் கிறிமியன் யுத்தமும்

பார்க்கக் குடாநாட்டிலே பல்வேறு இனமக்கள் வசித்தார்கள். வடகிழக்கே வசித்தவர்கள் றாமேனியர். இவர்கள் ஓரளவுக்கு ஸிலேவிய இனத்தவர் எனினும் லத்தீன்போன்ற ஒரு மொழியைப் பேசினர். மத்திய பகுதியில் வசித்தவர்கள் பல்கேரியர். இவர்கள் பெரும் பான்மையும் ஸிலேவிய வம்ச அடியாகவே பிறந்தவர்கள் எனினும், அவர்களை முற்றும் ஸிலேவியர் எனச் சொல்லமுடியாது. வடமேற்கே ஜுகோஸிலேவியர் வசித்தார்கள். இவர்கள் பூரணமான ஸிலேவியரே

இவ்வாறான ஜுகோஸிலேவியரில் ஸேர்பியர், மொன்ரி நிகிரவர் (இவர்கள் தம் சிறிய மலைநாட்டுப் பிரதேசத்தைத் துருக்கர் தலையீட்டின்பிற் சுதந்திரத்துடன் பரிபாலித்தவர்கள்), அல்பானியர், பொஸ்னியர், குரோஷியர் என்பவர்கள் அடங்கியவர்கள். அல்பானியரும், பொஸ்னியரும், பெரும்பான்மையும் இஸ்லாம் மதத்தை அநுட்டித்தனர். குரோஷியர் ஆஸ்திரியப் பிரதேசங்களில் வசித்தனர். தெற்கே கிரேக்கர் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் புராதன காலக் கிரேக்க மொழியில் இருந்துவந்த ஒரு மொழியைப் பேசி ('நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' முதலாம் பாகம் பார்க்கவும்), தம்மீது படையெடுத்த ஸிலேவியரின் இரத்தக்கலப்பை ஓரளவுக்குக் கொண்டிருந்தனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே ஸேர்பியர் தம்மைப் பரிபாலிப்பதற்குத் தம்மவருள் ஒருவனை இளவரசனைப் பெற்றனர். ஆனால் துருக்கர்க்கு விரோதமாகக் கலகம் செய்து வெற்றிகொண்ட முதல் பார்க்கன் மக்கள் கிரேக்கர் என்றே கூறவேண்டும். ருஷ்யா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்னும் மூன்று நாடுகளும் 1827-ம் ஆண்டு கூட்டாகச் சேர்ந்து, நவரினோ* யுத்தத்தில் துருக்கிக் கடற்படையை முறியடித்தபடியாலேயே கிரேக்கருக்கு இவ்வெற்றி கிடைத்தது. இதன் பின் துருக்கி விவகாரங்களில் ருஷ்யா அடிக்கடி தலையிட்டது. மேலே சொல்லிய நிகழ்ச்சிகளின் பயனாக இப்போது நாம் காணும் கிறீஸ் இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதி சுவாதினத்தைப் பெற்றது. மொல்டேவியா, வலஷியா என்னும் இரு குறுநிலங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து றாமேனியா என்ற பெயருள்ள தேசமாகி ஏறக்குறையச் சுதந்திரமான ஓர் அந்தஸ்தைப் பெற்றன.

துருக்கி வலியிழந்து, கேவலம் ஓர் நோயாளி படுக்கையிற் கிடைந்து மரணத்தை எதிர்பார்க்கும் தன்மையில் தன் அந்திய காலத்தை எதிர்பார்த்து இருந்தது. இதனைக் கண்ட ஸார் 1840-ம்

*Navarino.

ஆண்டுக்கும் 1850-ம் ஆண்டுக்குமிடையில் இங்கிலாந்துக்கு ஓர் ஆலோசனையை இரகசியமாகச் சமர்ப்பித்தான். 'ஐரோப்பாவின் நோயாளி' யான துருக்கியின் பிரதேசங்களை இரு நாடுகளும் சேர்ந்து தமக்கிடையே பங்குபோடவேண்டும் என்பதுவே அவ்வாலோசனை. இதனை இங்கிலாந்து நிராகரிக்கவே இரு நாடுகளுக்கு மிடையே பிணக்கு முற்றிப் பகையானது. இதன் பின்னர் ஏதோ ஓர் அற்ப விடயம்பற்றி ருஷ்யாவுக்கும் பிரான்சுக்குமிடையே பிணக்குமுள, இங்கிலாந்து அதனைப் பெரிதாக்கி, யுத்தம் தொடுக்கும்படி பிரான்சைத் தூண்டி உதவி செய்தது. 1812-ம் ஆண்டில் தனது முன்னோன மகா நெப்போலியன் ருஷ்யாவுக்கு விரோதமாகப் படை எடுத்துச் சென்று பட்ட தோல்விக்குப் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என லூயி நெப்போலியன் காத்திருந்தான். இப்படியான காரணங்களினால் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்பன ஒரு பக்கமாகவும் ருஷ்யா இன்னோர் பக்கமாகவும் நின்று 1854-ம் ஆண்டு பொருதின. ருஷ்யரின் செல்வாக்கில் இருந்து துருக்கி சுல்தான் தன்னை மீட்டுக்கொண்டு தன்னுடன் சேரவேண்டும் என்று இங்கிலாந்து அவனுக்குத் தெருட்டி அதற்கு அவனை இணங்கும்படியும் செய்தது. கருங்கடலிலே கிறிமியன் குடாநாட்டில் ருஷ்யக் கடற்படைக்கு தலைமைப்பீடமாய் இருந்த ஸெபஸ்தாபோல் துறைமுகத்தை நாசமாக்கவேண்டும் என்று இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் தீர்மானித்து அவ்வாறே செய்து முடித்தன. இதன் பின் ருஷ்யா சமாதானத்துக்கு வந்தது. இதன் காரணமாக துருக்கி விடயத்தில் ருஷ்யத் தலையீடு தற்காலிகமாக ஒழிந்தது. இதன் பின் அது வட ஆசியா, மத்திய ஆசியா என்னும் இடங்களில் பிரதேசங்களை விஸ்தரிக்கும் வேலையில் தன் கவனத்தை யும் சக்தியையும் செலவிட்டது.

4. பார்க்கன் நாடுகளின் தோற்றம்

1870-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1880-ம் ஆண்டுவரை ருஷ்யர் மீண்டும் தம் கவனத்தை பார்க்கன் நாடுகள்

பால்திருப்பி சுல்தானின் ஆட்சிக்கு விரோதமாகக் கலகம் செய்யும்படி பஸ்கேரியரையும் ஸேர்பியரையும் தூண்டினர். அத்துடன் தாமும் 1877-ம் ஆண்டில் துருக்கிமீது யுத்தப் பிரகடனம் செய்து வேண்டிய இராணுவ உதவிகளைக் கலகக்காரர்க்குச் செய்தனர். துருக்கி வீரமாகப் போராடியதேனும் ஈற்றில் தோல்வியடைந்தது. அதன்மீது ருஷ்யா பல கடுமையான நிபந்தனைகளை விதித்தது. இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் ஏனைய ஐரோப்பிய இராச்சியங்கள் தலையிட்டு, 1878-ம் ஆண்டில் பேர்லின் நகரிலே ஓர் மகாநாட்டைக் கூட்டி, அதன் பயனாக ருஷ்யா முந்தி விதித்த கடும் நிபந்தனைகளுக்குப் பதிலாகக் கொஞ்சம் கடுமை குறைந்த நிபந்தனைகளை விதித்தன. இந்நிபந்தனைகளின் பிரகாரம் பஸ்கேரியா சுதந்திரம் பெற்ற ஓர் புதிய இராச்சியமாய்மைக்கப்பட்டது. றுமேனியா, ஸேர்பியா என்பன பரிபூரண சுதந்திரத்தை யடைந்தன. கிறீஸுக்குப் புதிய பிரதேசங்கள் கிடைத்தன. அத்துடன் இம் மகாநாட்டிற் பங்குபற்றிய நாடுகளுக்கு நட்ட ஈடாகவும் சில சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன. றுமேனியாவின் வடபாரசித்தில் இருந்த பெஸரேபியா ருஷ்யாவுக்குக் கையளிக்கப்பட்டது. பொஸ்னியா, ஹெர்ஸிகோவினா என வழங்கப்படும் வடமேற்கு பார்க்கன் பகுதி ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கத்தில் விடப்பட்டது. இங்கிலாந்து துருக்கியுடன் வேரூன ஓர் உடன்படிக்கை செய்து ஸைப் பிரஸ் என்னும் தீவைப் பெற்றது. இன்னும், தன் பரிபாலனத்தில் தொடர்ந்திருக்கும் பார்க்கன் பிரதேசங்களிலே அரசியற் சீர்திருத்தங்கள் வழங்குவதாகவும், அதிஞள்ளப் புத்தியினனான சுல்தான் அப்துல் ஹமீத் வாக்களித்தான். ஆனால் இவ்வாக்குறுதி அனைத்தும் வியர்த்தமாயின. அவற்றை அவன் நிறைவேற்றவில்லை. நிறைவேற்றும் எண்ணம்தானும் அவனுக்குக் கிருக்கவில்லை.

இவ்வாறு செய்யப்பட்ட பெர்லின் தீர்ப்புத்தான் கடைசியானது என்று புதிதாகச் சுதந்திரம்கொண்ட

பால்க்கன் நாடுகள் கருதவில்லை. அவற்றின் எல்லைகள் இன்னும் சரியான முறையில் நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. அவற்றை நீர்ணயிப்பதும் சிக்கலாயும் கஷ்டம் நிறைந்ததாயும் இருந்தது. அத்துடன் துருக்கியின் ஆதிக்கத்தை பால்க்கன் குடாநாட்டில் இருந்து அகற்றி அவ்விராச்சியத்தையும் ஒழிக்கவேண்டுமென அவை அங்கலாய்த்துக்கொண்டிருந்தன. இதை எல்லாம் அறிந்த அப்துல் ஹமீத் வாளாவிருக்கவில்லை. இப்புதிய நாடுகளுக்கிடையே அவன் மித்திரபேதம் செய்வதில் முனைந்து அதில் அநுகூலமுமடைந்தான். கிரேக்கர் 1897-ம் ஆண்டில் துருக்கர்க்கு விரோதமாகப் போர் தொடுத்தனர். ஆனால் அவ்வளவு அநுகூலம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. 1908-ம் ஆண்டில் துருக்கிய விவகாரங்களில் ஓர் மாற்றம் நிகழ்ந்தது. 'ஒற்றுமை முன்னேற்றச் சபையினர்'* எனத் தம்மைச் சொல்லிக் கொண்ட துருக்கிய இராணுவ அதிகாரிகள் சிலர் அப்துல் ஹமீதுக்கு விரோதமாகச் சதிசெய்து அவனை அரச பதவியிலிருந்தும் நீக்கினர். இதுதான் வாய்த்த சந்தர்ப்பம் என்பதைக் கண்ட ஆஸ்திரியா பொஸ்னியா, ஹெர்ஸிகோவினா என்னும் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றித் தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டது. இதனால் ஸேர்பியர் தாங்கமுடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் கொண்டனர். இதன் பின் கிரேக்க தேசத்தில் அதி இராசதந்திரியாக இருந்த வெனிஸெலோஸ்† என்பவன் கிறீஸ், பஸ்கேரியா, ஸேர்பியா என்னும் முந்நாடுகளுக்குமிடையே துருக்கிக்கு விரோதமான ஓர் நேச உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றுவித்தான். 1912-ம் ஆண்டில் இம்முந்நாடுகளும் சேர்ந்து துருக்கிக்கு விரோதமாகப் போர்தொடுத்து, கான்ஸ்தாந்தினோப்பின் நகரத்தைச் சுற்றியுள்ள சிறிய ஓர் பிரதேசத்தை ஒழிந்த ஏனைய சகல பால்க்கன் பிரதேசங்களில் இருந்தும் துருக்கரை விரட்டிக் கலைத்தன. ஆனால் துருக்கரிடம் இருந்து

கைப்பற்றிய நாடுகளைத் தமக்கிடையே எவ்வாறு பிரித்துக்கொள்வது என்பதில் இந்நேசக் கட்சிக்கிடையே பிணக்கு உண்டாகிப் பரஸ்பரம் பகை மூண்டது. ஆகவே 1913-ம் ஆண்டாகிய அடுத்த வருடத்தில் அவை ஒன்றுக்கொன்று போரிட்டன. இந்தப் போரிலே ஹாமேனியா பஸ்கேரியாவுக்கு விரோதமாக கிறீஸ், ஸேர்பியா என்பவற்றுடன் சேர்ந்தது. பஸ்கேரியா படுதோல்வியடைந்தது. வெற்றிகொண்ட நாடுகள் பஸ்கேரியாவுக்கு மனத்தாங்கல் விளைக்கத்தக்க நிபந்தனைகளை விதித்தன. இப்படியிருக்க, ஐரோப்பாவில் இருந்த மகா வல்லரசுகளுக்கிடையே பரஸ்பரம் சந்தேகமும் குரோத மனப்பான்மையும் வளரத் தொடங்கலாயின. இவ்வல்லரசுகள் பல காலமாக பால்க்கன் நாடுகளில் தம் செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் அதிகரித்தற் பொருட்டுப் பலவிதமான தந்திரங்களைக் கையாண்டு வந்தன. பால்க்கன் பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பமே இரு கட்சிகளாகப் பிரிந்து நின்ற மகா வல்லரசுகளுக்கிடையே 1914-ம் ஆண்டில் யுத்தத்தை உண்டாக்க நேர்க்காரணமாயுமிருந்தது.

5. ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி நாடுகளும் ஸிலேவியரும்

பிரசித்திவாய்ந்த ஹாப்ஸ்பர்க் வம்சத்தின் ஆதிக் கத்தில் இதுவரை இருந்த ('நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம் பார்க்கவும்) பரிசுத்த ரோம சாம்ராச்சியத்தை 1806-ம் ஆண்டிலே நெப்போலியன் ஒழித்துவிட்டான். இந்த ஒழிப்பினால் ஜெர்மன் மக்களிடையே ஒற்றுமைக்கான ஓர் அற்ப அறிகுறி காணப்பட்டதெனினும், அதிமுக்கிய மாறுதல் எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆஸ்திரியாவை ஆண்ட ஹாப்ஸ்பர்க் மன்னன் ஆஸ்திரியச் சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்தைச் சூடிக்கொண்டு தென் மத்திய ஐரோப்பாவில் ஓர் பெரும் பகுதியை ஆண்டான். அதிலே பழைய ஜெர்மன் நாடுகளான ஆஸ்திரியா, ரிறல் என்பவையும், பழைய

*Committee of Union and Progress.

†Venizelos.

ஹங்கேரி இராச்சியமும், இந்நாடுகளின் எல்லைகளில் ஸிலேவிய இனத்தவரான போலந்தியர், செக்கர், குரேஷியர், ருமேனியர் என்பவர்களைக் கொண்ட பிரதேசங்களும் அடங்கியிருந்தன. அத்துடன் வட இற்றலியின் பெரும் பாகமும் இதில் சேர்ந்திருந்தது. ஆனால் 1871-ம் ஆண்டளவில் இதில் பெரும்பகுதியை ஆஸ்திரியா இழந்துவிட்டதென்பதை 5-ம் அத்தியாயத்தில் நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்கள். ஹாப்ஸ்பர்க் வம்சத்தவரின் இத்தகைய சாம்ராச்சியம் ஓர் தேசிய அரசாங்கமாக இருக்கவில்லை என்பது தெளிவு. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டில் உருவாகி அபிவிருத்தியான லிபரல் கொள்கைகளினால் மக்களிடையே தேசியஇனக் கொள்கைகளும் உண்டாயின. ஒவ்வோர் இனமக்களும் தம்மைத் தாமே பரிபாலித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் கொள்கையே இது என்க. ஆனால் யதேச்சாதிகராகக் கொள்கைகளில் திளைத்த ஹாப்ஸ்பர்க் மன்னருக்கு லிபரல் கொள்கைகளும் தேசியஇனக் கொள்கைகளும் வெறுப்பானவை. எனவே, அவற்றை ஒழிக்கத் தம்மாலான சகல அடக்கு முறைகளையும் கையாண்டனர். போலந்தியரும் மகியார்களும் ஆஸ்திரிய ஆட்சியிலிருந்தும் தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள 19-ம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பாகத்தில் அரும்பாடுபட்டும் அவர்களின் முயற்சி அநுகூலமடையவில்லை. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டின் பின் அரைப்பாகத்திலும், 20-ம் நூற்றாண்டிலே முதலாவது உலக மகாயுத்தம் ஏற்படுவதற்கு முன்னாய் ஆண்டுகளிலும் ஆஸ்திரிய சாம்ராச்சியத்தில் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. இக்காலத்திலே இச்சாம்ராச்சியத்துக்கு அதிபதியாக இருந்து நெடுங்காலமாக அரசபுரிந்தவன் பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப் என்பவன். குறித்த இக்காலத்தில் உள்நாட்டுப் பிரிவினைகள் பல தோன்றின. அவை காலம் போகப்போக முற்றி, ஈற்றில் உலக மகாயுத்தம் முடிந்ததும் ஆஸ்திரிய சாம்ராச்சியம் என்ற பெயரே இல்லாமல் அதனை அழியச் செய்தன. இதற்கு இரண்டொரு ஆண்டுகளுக்கு முன் பிரான்ஸிஸ் ஜோஸப் இறந்துவிட்டான். இவன் 1867-ம் ஆண்டில் ஹங்கேரி மக்களுக்கு ஆஸ்திரியருடன் சமத்துவ

அந்தஸ்துக் கொடுப்பதாக ஓர் ஒழுங்கினைச் செய்தான். ஆனால் தனது ஸிலேவியப் பிரதேசங்களின் அந்தஸ்து விடயமாக அவன் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவனது வாரிசும் சுற்றத்தவனுமான பெருங்கோமகன் பிரான்ஸ் பர்டினன்ட்* என்பவன் ஆஸ்திரிய சாம்ராச்சியத்திலே ஸிலேவியருக்கும் தக்க ஓர் அந்தஸ்தை வழங்க வேண்டுமென்ற கொள்கையுடன் இருந்தான். ஆனால் அவன் சக்கரவர்த்தியாக வரவில்லை. 1914-ம் ஆண்டிலே அவன் கொலைசெய்யப்பட்டமையே முதலாவது உலக மகாயுத்தத்துக்கு உடன் காரணமாக இருந்தது.

6. ருஷ்ய உள்நாட்டு விவகாரங்கள்

ஐரோப்பாவிலே ருஷ்யச் சக்கரவர்த்தியே மகாயதேச்சாதிகாரியாக இருந்தான். அப்படியான யதேச்சாதிகாரம் நிலவியும் அரசாங்கம் திறமையுடன் நடக்கவில்லை. இரகசியப் பொலிசு இலாக்காவை மாத்திரம் ஸார்கள் திறம்பட நடத்தினர். லிபரல் கொள்கைகளை நசுக்குவதே இவ்விளாக்காவின் பெரும் கடமையாக இருந்தது. அப்படியிருந்தும், அக்கொள்கைகள் நசுக்கப்படாது தழைத்தன. 19-ம் நூற்றாண்டில் ருஷ்யா விவசாயத் தொழிலாளரைக்கொண்ட நாடாகவே விளங்கினது. ஆனால் ஐரோப்பாவின் ஏனைய பாகங்களில் நிகழ்ந்த பொருளாதார மாற்றங்கள் ருஷ்யாவையும் மெல்ல மெல்லவாகப் பாதித்தன. பல பட்டணங்கள் புதிதாகத் தோன்றி முக்கியத்துவம் அடைந்தன. இவ்வாறு தோன்றிய பட்டணங்களில் இருந்த தொழிலாளர்க்கிடையிலும், மிகச் சிறு தொகையினராக இருந்த மத்திய வகுப்பினர்க்கிடையிலும், பிரபுக்களில் கூட ஒரு பகுதியினர்க்கிடையிலும் இப்போது ஒரு புது உணர்ச்சி தோன்றலாயிற்று. ஸாரின் யதேச்சாதிகார ஆட்சியை வெறுத்து எதிர்க்கும் உணர்ச்சியே அது என்க. இதனைக் கண்ட அரசாங்கம் கடும் அடக்கு முறைகளைக் கையாண்டு புதிய எதிர்ப்பியக்கத்தை நசுக்க முயற்சிக்க அது பலாத்

*Archduke Franz Ferdinand.

கார இயக்கமாக மாறியது. கிறிமியன் யுத்தகாலத்தில் சக்கரவர்த்தியாக வந்த இரண்டாவது அலெக்ஸாந்தர், முந்தி இருந்தவர்களைப்போல அவ்வளவு கொடுங்கோலனல்ல. அடிமைக் குடிகள் முறையை ஒழித்துக் குடியானவர்களுக்குச் சுதந்திரம் வழங்கியவன் அவனே. தலவாட்சி முறை விடயமாகவும் அவன் ஓரளவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்கினான். அத்துடன் பொதுசனக் கல்வி முறையையும் கொஞ்ச அளவுக்கேனும் ஏற்படுத்தினான். ஆனால் 1881-ம் ஆண்டில் அவன் கொலைசெய்யப்பட்டவே அடக்கு முறை மிக மும்முரமாக அநுட்டிக்கப்பட்டது. இவ்வடக்கு முறைக்கு எதிராக ருஷ்ய லிபரல்களான அங்கிருந்த அறிஞர் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் வாய்க்கவில்லை. இவர்களிற் பலர் மிகத் தொலைவில் இருந்த ஸைபீரியாவுக்குத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டனர். 1904-ம் ஆண்டு ஜப்பானுடன் செய்த யுத்தத்திலே ருஷ்யா படுதோல்வியடைந்தது. இதனால் அதன் அரசாங்கத்துக்கு மீண்டும் எதிர்ப்பு ஏற்பட்டது. 'டியுமா'* என்னும் பெயர் கொண்ட ஓர் பாராளுமன்றத்தை அமைக்க நிக்கொலஸ் என்ற ஸார் முயற்சி செய்தான். ஆனால் இப்பாராளுமன்றத்துக்கு உண்மையான அதிகாரம் இருக்கவில்லை. எனவே, அதனையிட்டு எவரும் திருப்திகொள்ளவில்லை. இப்படியான நிலைமையினால் 1914-ம் ஆண்டிலேயே ஓர் அரசியற் புரட்சி ஏற்பட்டுவிடுமோ என எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

7. ஆசியாவில் ருஷ்ய விஸ்தரிப்பு

ருஷ்யாவானது ஆசியப் பிரதேசமாகவும் ஐரோப்பியப் பிரதேசமாகவும் பன்னெடுங் காலமாக இருந்தது என்பதை நாம் நன்கு ஞாபகப்படுத்திக்கொள்ளுதல் வேண்டும். 16-ம் நூற்றாண்டில் இருந்து ருஷ்யா இருதிசைகளை நோக்கியே தன் விஸ்தரிப்பைச் செய்ய விரும்பியது. தென்மேற்குப் பக்கமாக விஸ்தரித்து கான்ஸ்

*Duma.

தாந்திநோப்பிளையும் பால்க்கன் குடாநாட்டையும் தனதாக்கவேண்டும் என்பது ருஷ்யாவின் ஒரு எண்ணம். கிழக்குப் பக்கமாக ஊரல் மலைகளுக்கூடாகப் போய், அங்கிருந்து பனியுறையும் ஸைபீரியச் சமவெளிகளுக்கூடாக விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்பது அதன் மற்ற எண்ணம். தென்மேற்கு விஸ்தரிப்பை ருஷ்யர் செய்ய எண்ணி அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யும்போது, ஏனைய ஐரோப்பிய இராச்சியங்கள் தலையிட்டு ருஷ்ய அவாவுக்குத் தடை விளைக்கும் காலத்தில், அது தன் கவனத்தை கிழக்குப்பக்க விஸ்தரிப்பில் செலுத்திவந்தது. 16-ம் நூற்றாண்டிலேயே இப்படியான விஸ்தரிப்புக்கு வழிகோலப்பட்டதெனினும், 19-ம் நூற்றாண்டில்தான் ருஷ்ய விஸ்தரிப்பு ஆசியாவில் மும்முரமாக நடந்தது. அக்காலத்து ருஷ்ய அரசாங்கம் தனது அரசியற் கைதிகளிற் தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்படுவோரை ஸைபீரியாவுக்கே அனுப்பியது. அத்துடன் லட்சக்கணக்கான சாதாரணக் குடியானவர்களும் சென்று ஸைபீரியாவிற்குடியேறினர். இப்பிரதேசத்தின் வடபகுதி கோதுமைப் பயிர்ச்செய்கைக்கு மிகவும் வாய்ப்பாக இருந்தது. ஸைபீரியாவுக்கு ஊடாகச் செல்லும் புகையிரதப்பாதை 1895-ம் ஆண்டுக்கும் 1901-ம் ஆண்டுக்குமிடையில் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. இப்பாதையை நிர்மாணித்தமை ருஷ்யரின் இஞ்சினியரிங் தொழில் நிபுணத்துவத்துக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது. புகையிரதப்பாதை இவ்வாறாக அமைக்கப்பட்ட பின் ஸைபீரியப் பிரதேசம் வெகு வாக அபிவிருத்தியடைந்தது. ருஷ்யர் இவ்வளவுடன் மாத்திரம் நிற்காது, தென்கிழக்குப் பக்கமாக கஸ்பியன் கடலை நோக்கி முன்னேறி, அங்கிருந்து பாரசீகம், ஆப் கானிஸ்தானம் என்பவற்றின் எல்லைப்புறங்களுக்கும் சென்றனர். இவ்வாறாக ருஷ்யர் முன்னேறிவருவதைக் கண்ட பிரித்தானியர் பீதியடைந்தனர். ருஷ்ய விஸ்தரிப்பினால் இந்தியாவில் தாம் கொண்டிருந்த அதிகாரத்துக்கும் ஆபத்து வந்துவிடுமென அவர்கள் கருதினர். ஏன்? இந்தியாமீது படை எடுத்தால் என்ன என்று உட ருஷ்ய அரசாங்கம் சில காலம் எண்ணியதும் உண்டு.

ஆனால் 1908-ம் ஆண்டளவில் எல்லைகள் விடயமாக இங்கிலாந்தும் ருஷ்யாவும் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டன. பாரசீகம், ஆப்கானிஸ்தானம் என்பவற்றின் சுதந்திரத்தில் தலையிடாமல் இருக்கவும் அவை இணங்கின.

இதற்கிடையில் ருஷ்யாவின் கிழக்குப்பக்க விஸ்தரிப்பு நவமாகத் தோன்றி வெகுவாக முன்னேற்றமடைந்து வரும் ஜப்பானுடன் மோதல் செய்தது. 19-ம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியில் ருஷ்யா சீனப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றித் தனது எல்லைகளை மேலும் விஸ்தரித்தது. மாரிக்காலத்திலே பனி உறையாத் துறைமுகம் ஒன்று அதற்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது. அப்படியான துறைமுகத்தைப் பெறுவதன் பொருட்டு அதன் நாட்டம் மஞ்சூரியாமீதும் வடகிழக்குச் சீனப் பிரதேசங்கள்மீதும் சென்றது. இந்நாட்டமே 1904-ம் ஆண்டு ஜப்பானுடன் யுத்தத்தை உண்டாக்கியது. இந்த யுத்தத்திலே ருஷ்யா முறியடிக்கப்பட்டது. இதன் பயனாக அது கிழக்குப் பக்கமாகக்கொண்டிருந்த ஆவல் எல்லாம் அவலமாயது. ஸைபீரிய புகையிரதப் பாதை கிழக்குப் பக்கமாகப் போய் முடியும் இடமாகிய விலாடிவொஸ்ரொக்கிலே ருஷ்யர் ஓர் சிறந்த துறைமுகத்தைக் கட்டினார்கள். ஆனால் மாரிக்காலத்தில் அது பனியால் மூடப்பட்டிருக்கும்.

18-ம் அத்தியாயம்

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம்—சுதந்திர
டொமினியன்களின் வளர்ச்சி

1. 1815-ம் ஆண்டிலும் 1939-ம் ஆண்டிலும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய நிலை

கடல் கடந்த குடியேற்ற நாடுகளைப் பெறுவதில் இங்கிலாந்து பிரான்சுடன் செய்த பல போர்களைப் பற்றியும், வட அமெரிக்காவில் இருந்த 13 குடியேற்ற நாடுகளை இங்கிலாந்து இழந்ததைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டு, 'முதலாவது பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம்' எனவும் கூறப்படும் ஏகாதிபத்தியத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி என்பவற்றை 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம், 12-ம் 13-ம் அத்தியாயத்தில் விளக்கினோம். பிரான்சுடன் ஆற்றிய நீண்டகால யுத்தங்கள் 1815-ம் ஆண்டில் முடிவடைந்துள்ள நேரத்தில் இங்கிலாந்துக்குக் கடல் கடந்த பிரதேசங்கள் சிலவும், இந்தியாவிலே ஓர் தொகைப் பிரதேசங்களும், தோட்டச் செய்கைக்கான குடியேற்ற நாடுகள் சிலவும், குறித்த சில கேந்திரத் தானங்களும் இருந்தன. இவற்றுள் கடல் கடந்த பிரதேசங்கள் என்று நாம் மேலே கூறிய நாடுகளிற் பல சுயாட்சி பெற்று இன்று டொமினியன்களாக (சமவரசுகளாக) விளங்குகின்றன. கேந்திரத் தானங்கள் இங்கிலாந்துக்கு மிக முக்கியமானவை. இவை துறைமுகங்களாகவும் கடற்படைத் தளங்களாகவும் விளங்கும். இங்கே பிரித்தானிய கடற்படையும் வர்த்தகக் கப்பல்களும், தம் நெடும் பிரயாணத்தின்போது வந்து

தங்கி நின்று தமக்கு வேண்டிய எண்ணெய், கரி முதலிய வற்றையும் ஏனைய பொருள்களையும் பெறும். கப்பல்களில் ஏதும் பழுது நேர்ந்தால் அதனைத் திருத்தவும் இவ்விடங்கள் வசதியளிக்கும். இன்றுபோலவே அன்றும் திரைகடல் ஓடும் பிரித்தானியக் கப்பல்கள்தான் ஏகாதிபத்திய நாடுகளைப் பிணிக் கும் கோவைகளாகி விளங்கின. இத்தகைய கப்பல்களின் வசதிக்காகவே நாம் காட்டிய கேந்திரத் தானங்களை பிரித்தானியர் கைப்பற்றித் தமது அதிகாரத்தில் வைத்திருந்தனர் என்க.

அமெரிக்காவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த முதலாவது பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்து லட்சியங்கள் பின்வருவனவாம்:—விசேடமாகப் புல நுகர்ச்சிப் பொருள்களை வாங்குதற்கும், இங்கிலாந்திலே உற்பத்தியாக மூலப் பொருள்களை வாங்குதற்குமாக வர்த்தகத்தைப் பெருக்கல்; பிரித்தானிய தீவுகளில் பெருகிக்கொண்டு வரும் சனங்கள் போய்க் குடியேறுதல். இப்படியான இரு பிரதான லட்சியங்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட முதலாவது ஏகாதிபத்தியமாய் குடியேற்ற நாடுகளை இழந்தமையும், பொருளாதார மாற்றங்களால் உண்டாய் புதுப் புதுத் தொழில்களில் மக்கள்—இதுவரை மிதமிஞ்சிப் பெருகிப் பிழைப்புக் காணாதிருந்த மக்கள்—ஈடுபட்டமையும் பிரித்தானியர் சிலரிடையே ஒருவித அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்கியது. கடல் கடந்த பிரதேசங்களை அடிப்படுத்தி வைத்திருப்பது இங்கிலாந்துக்கு அவசியம் இல்லை. அவை கஷ்டங்களுக்கே ஏதுவானவை என்பதே அவ்வபிப்பிராயம் என்க. இந்தியாவுடன் வர்த்தகம் செய்வதால் பெரும் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்ற அபிப்பிராயத்தை அநேக பிரித்தானியர் கொண்டிருந்தனர். எனினும், அவ்வர்த்தகம் நிரந்தரமான நன்மை தரக்கூடியதா? தாம் படும் சிரமத்துக்கும் தொந்தரவுகளுக்கும் அதனால் கிடைக்கும் வருவாய் ஈடாகுமா என்றுகூடச் சிலர் ஆட்சேபித்தனர். இப்படியாக ஏகாதிபத்திய விடயமாக அபிப்பிராய பேதம் தோன்ற

வாதப் பிரதிவாதங்கள் 19-ம் நூற்றாண்டுவரை இருந்தன. அப்படியிருந்தும், இதே 19வது நூற்றாண்டு காலத்தில்தான் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் ஏதோ காத்திராப் பிரகாரம் நடந்ததுபோல மிக விருத்தியாகியது.

முதலாவது ஏகாதிபத்தியத்துச் சிதைவுகளில் இருந்தும், பல புதிய நாடுகளைக் கைப்பற்றியும், தம் அரசியல் வாதிகளும் இராணுவ அதிகாரிகளும் ஓர் இரண்டாவது பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தைத் தாபித்துவிட்டதைப் பிரித்தானிய மக்கள் 19-வது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் தம் கண்ணாடிக் கண்டனர். பிரித்தானிய தீவுகளில் இருந்து சென்ற மக்களைக்கொண்ட சில குடியேற்ற நாடுகள் படிப்படியாகச் சுயாட்சியைப் பெற்று பரிபூரண சுதந்திர நாடுகளாய் 'அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல' தம் தாய்நாடாகிய இங்கிலாந்தை விட்டுப் பிரிந்துவிடும். ஆனால் அப்படிப் பிரிவதும் வட அமெரிக்க குடியேற்ற நாடுகள் பிரிந்தமாதிரியிராது சமாதானமாகவே இருக்கும் என்றும் சில பிரித்தானியர் இதுவரை எண்ணியிருந்தனர். இவர்கள்தான் ஏகாதிபத்தியப் பிரச்சினைகளை ஓரளவுக்கு அவதானித்து அறிந்தவர்கள். இவர்களது எண்ணிக்கையும் அதிகம் அல்ல எனலாம். மேலே சொல்லியவாறு சில குடியேற்ற நாடுகள் சுதந்திரமடைந்தாலும், அச்சுதந்திரத்துக்குத் தகுதியற்ற நாடுகள் சில ஏகாதிபத்தியத்தில் இருந்தன. இவற்றின் சொந்த நன்மையின் பொருட்டு பட்சபாதமற்ற பிரித்தானிய அதிகாரிகளே அவற்றைப் பரிபாலிக்கவேண்டும். இப்படியான பரிபாலனச் செலவை அந்நாடுகளே இயன்ற வரையில் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; ஆனால் தேவையெனக் காணும் காலங்களிலே பிரித்தானிய அரசாங்கமும் அவற்றுக்குப் பண உதவி புரியவேண்டும். இன்னும், பிரித்தானிய பரிபாலனத்தில் இருக்கும் சகல குடியேற்ற நாடுகளிலும் உலகத்தில் எத்தேசத்தவராயினும் வந்து வர்த்தகம் செய்யச் சுதந்திரம் இருக்கவேண்டும் என்னும் இன்னோரன்ன கொள்கைகளை அக்காலத்திலிருந்த ஒரு

சிலர் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பிரித்தானியர் தம் ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சியைக் கண்டதும், மேலே சொல்லிய கொள்கைகள் மாற்றம் அடைந்தன. 20-ம் நூற்றாண்டில் அக்கொள்கைகள் முற்றாகக் கைவிடப்பட்டன. பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தைப்பற்றி இரண்டாவது உலக மகா யுத்த ஆரம்ப காலத்தில் இருந்த கொள்கைகள், அதுபற்றி 19-வது நூற்றாண்டில் இருந்த கொள்கைகளுக்கு முற்றாக வேறுபட்டவை. இதுவரை 'பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம்', 'பிரித்தானிய சாம்ராச்சியம்', 'பிரித்தானிய சக்கராதிபத்தியம்' என்றெல்லாம் வழங்கப்பட்ட அமைப்பு இப்போது 'பிரித்தானிய இராச்சியப் பொதுநலவமைப்பு'* என்ற ஓர் புதுநாமம் கொண்டிருப்பதில் இருந்தே இக்கூற்றின் உண்மை தெளிவாகிறது. பொதுநலவமைப்புக் கொள்கை பின்வருமாறு:—குடியேற்ற நாடுகள் படிப்படியாக அரசியல் நிர்வாக விடயத்தில் முன்னேறி, இங்கிலாந்தின் தலையீடு இன்றியே தம் அரசியல் விவகாரங்களைத் தாமே நடத்தும் பூரண சுயாட்சி நாடுகளாகும். இவை தாம் விரும்பினால் பிரித்தானியப் பொதுநலவமைப்பு என்னும் கூட்டுறவில் பங்குதாரர்போன்ற அங்கத்துவ நாடுகளாகி இங்கிலாந்துடன் சமஅந்தஸ்தில் இருக்கலாம்; அல்லது முற்றாக விலகிக்கொள்ளலாம். சுயாட்சிக்குத் தகுதியற்றன எனக் காணப்படும் நாடுகளை பிரித்தானிய அதிகாரிகளே தொடர்ந்து நிருவகிப்பர். இந்நாடுகளின் மக்கள் அரசியல், நிர்வாக விடயமாக எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கூடிய பயிற்சியும் திறமையும் பெறுகின்றனரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவாக அவர்களை வழிநடாத்தி வரும் பிரித்தானிய அதிகாரிகளின் தொகையும் படிப்படியாகக் குறைந்துகொண்டு வரும். இவ்வாறே அவர்கள் காலகதியில் சுயாட்சி பெறத் தகுதிகொள்வார் உதாரணமாக இலங்கைபோன்ற சில நாடுகள் தாம் சுயாட்சிக்குத் தகுதியாக வரும்வரை அவ்வாட்சி முறைக்கேற்ற அதிகாரங்கள் அவற்றுக்கு வெகு

*British Commonwealth of Nations.

தீவிரமாகக் காலந்தோறும் வழங்கப்பட்டன. ஆபிரிக்காவில் பிற்போக்கு நிலையில் உள்ள குடியேற்ற நாடுகள் இவ்வாறான சுயாட்சி நிலையை எய்தப் பல காலம் பிடிக்கும்.

2. சுயாட்சி பெற்ற முதல் டொமினியனான

கனடா

அமெரிக்க குடியேற்ற நாடுகளை இழந்த இங்கிலாந்துக்கு வட அமெரிக்காவில் ஓர் சிறு கூட்ட நாடுகளே மிஞ்சியிருந்தன. இவற்றில் பிரான்சியரின் வழி வந்தவர்களே அதிகமாக வசித்தனர். செயின்ட் லொரென்ஸ் நதியின் கீழ்ப்பாரிசத்திருந்த கனடா நாடும் நோவாஸ்கோஸியா, எட்வோட் இளவரசர் தீவு, நியூபவுண்ட்லாந்து என்னும் முந்நாடுகளும் அவை. இவற்றை விட, அதிவடக்கே சில வர்த்தகக் குடியிருப்புக்களும் இருந்தன. கரிபியன் கடலிலும் மிகச் சிறியனவாய் மேற்கிந்தியத் தீவுக் கூட்டங்கள் இருந்தன. இவற்றுள் ஜமெயிக்கா தீவு பெரியது. இங்கே அடிமைகளைக்கொண்டு சர்க்கரை உற்பத்தியாக்கும் தொழில் நடந்தது.

ஏற்கெனவே நாம் கூறியவாறு 13 குடியேற்ற நாடுகளும் சுதந்திரத்தைப் பெற்ற பின் அங்கே தாபிக்கப்பட்ட குடியரசின் கீழ் வாழ விரும்பாது; பிரித்தானிய ஆட்சியிலேயே இருக்கவேண்டுமென்று அவாவிய 60,000 பேர் கனடாவுக்கு வந்தனர். அவர்களை ஐக்கிய ஏகாதிபத்திய விசுவாசிகள்* என்பர். அவர்கள் இப்போது ஒன்றேறியோ என வழங்கப்படும் மேற் கனடாவுக்குச் சென்று குடியேறினர். 1791-ம் ஆண்டில் பிற என்னும் பிரித்தானிய பிரதம மந்திரி கனடாச் சட்டம்† என்பதை பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றுவதில், பிரான்சியரும் ஆங்கிலரும் வசித்த குடியேற்றப் பிரதேசங்களுக்கு ஓரளவு சுயாட்சியை வழங்கினார். இது அவ்வளவாக

*United Empire Loyalists.

†Canada Act.

அநுகூலமடையவில்லை. ஆனால் கனடியர் பகைமை கொண்டு கிளர்ச்சி செய்யவில்லை. அங்கிருந்த பிரான்சியர் தம் தாய்நாட்டில் உண்டாய புரட்சியினை ஆதரிக்கவில்லை. எனவேதான் அவர்களை அக்காலம் கிளர்ச்சி செய்யாதிருந்தனர். ஆனால் 1837-ம் ஆண்டில் நிலைமை துரிதமாக மாறியது; எங்கும் அதிர்ப்பதி நிலவியது. இதன் பயனாக மேற்கனடாவிலும் கீழ்க் கனடாவிலும் கலகங்கள் தோன்றின. இதனைக் கண்ட பிரித்தானிய அரசாங்கம், கனடாவில் வாழ்ந்த மக்களின் அதிர்ப்பதிக்குக் காரணம் என்ன? அதனை எவ்வாறு போக்கலாம்? என்னும் இன்னோரன்னவற்றைப்பற்றி விசாரணை புரிந்து அறிக்கைவிடுமாறு டேர்ஹாம்* பிரபு என்பவரைக் கனடாவுக்கு அனுப்பியது. டேர்ஹாம் பிரபுவும், புல்லர்,† கிபன் வேக்பீல்ட்‡ என்னும் அவருடைய உதவியாளரும் தமக்கு விதிக்கப்பட்டபடி கனடாவுக்கு விசயம் செய்து, அங்கிருந்த நிலைமையை அவதானித்துவிட்டு ஓர் அரிய அறிக்கையைத் தயாரித்து பிரித்தானிய அரசாங்கத்துக்குச் சமர்ப்பித்தனர். சுயாட்சி டொமினியன்கள் அபிவிருத்தியடைதற்கு இவ்வறிக்கை பெரிதும் துணைச்செய்தது என்றே கூறவேண்டும். கனடாவில் இருந்த குடியேற்ற நாட்டு மக்கள் தங்கள் பரிபாலனக் கருமங்களைத் தாங்களே நடத்துவதற்கான அதிகாரங்களை வழங்கவேண்டும்; இங்கிலாந்தில் இருந்ததுபோன்ற அரசியலை அமைக்கவேண்டும்; சனப் பிரதிநிதிகளைக்கொண்ட சட்டசபைகளுக்குப் பொறுப்பான மந்திரிமார் அரசியலை நிர்வகிக்கவேண்டுமென டேர்ஹாம் பிரபு சிபாரிசுசெய்தார். குடியேற்ற நாடுகளின் மகாவுரிமைச் சாசனம்§ என டேர்ஹாம் பிரபுவின் சிபாரிசுகள் போற்றப்பட்டன. இச்சிபாரிசுகளை பிரித்தானிய அரசாங்கம் அங்கீகரித்து 1840-ம் ஆண்டில் அநுட்டானத்துக்குக் கொண்டுவந்தது. இக்காலத்திலே ஏற்கெனவே

*Lord Durham.

†Buller.

‡Gibbon Wakefield.

§Magna Carta.

ஆங்கிலம் பேசும் மக்கள் குடியேறியுள்ள குடியேற்ற நாடுகளில் இருப்பிடம் தேடி பன்னூற்றுக்கணக்கான மக்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்தனர். இதன் பயனாக இவ்வாறு ஏற்பட்ட குடியேற்ற நாடுகளிடையே இன்னும் கூடிய தொடர்பும் ஒற்றுமையும் இருக்கவேண்டுமென ஓர் இயக்கம் தோன்றி வளரலாயிற்று. இதன் பின்—அதாவது 27 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு—பிரித்தானிய வட அமெரிக்கச் சட்டம்* என்ற ஓர் சட்டத்தை பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றி கனடாவை ஓர் டொமினியனாக்கியது. பிரான்சிய மொழியைப் பேசும் மக்களைப் பெரும்பான்மையினராகக்கொண்ட ருவெபெக் என்னும் மாகாணமும், ஒன்ரேறியோ, நோவாஸ்கோவியா, நியூ பிரன்ஸ்விக் என்னும் மாகாணங்களும் ஓர் சமஷ்டியாகச் சேர்ந்தன. இம்மாகாணங்கள் தமக்கெனத் தனித்தனி ஓர் நிருவாகத்தைக்கொண்டு பல விடயங்களை நிருவகிக்க ஏனைய விடயங்களை தாம் எல்லோரும் சேர்ந்த மத்திய அரசாங்கம் நிருவகிக்க விட்டன. மத்திய அரசாங்கத்தில் செனேற் எனப்படும் மேற்சபையும், பிரித்தானிய பொதுமக்கள் சபையைப் போன்ற கீழ்ச்சபையும் உண்டு. செனேற் சபைக்குரிய அங்கத்தவர்களை ஒவ்வொரு மாகாணமும் இவ்வளவு இவ்வளவு என்று தெரிவு செய்துகொள்ளும். கீழ்ச்சபைப் பிரதிநிதிகள் மக்களால் தெரியப்படுவர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பன்னூற்றுக்கணக்கான மக்கள் இங்கிலாந்திலிருந்து கனடாவுக்குப் போய்க் குடியேறினர். கனடாவில் இருந்தவர்களிற் சிலரும் ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்குப் போய்க் குடியேறினர். இப்படியாகச் சனத்தொகை அதிகரித்ததால் மத்திய கனடாவில் கோதுமை விளைவுக்கு வாய்ப்பான பரந்த நிலங்கள் பல நிறக்கப்பட்டன. கனடிய பசிபிக் புகையிரதப்பாதையை அரசாங்கம் நிறுமாணித்து இவ்விடயத்தில் பெருந் துணைப்புரிந்தது. இந்த புகையிரதப்பாதை அமெரிக்காக்கண்டத்துக்கூடாகச் சென்றது. இது 1885-ம் ஆண்டு

*British North America Act.

பூர்த்தியானது. இந்தப் புகையிரதப்பாதையால் வட மேற்குக் கரையில் இருந்த பிரித்தானிய கொலம்பியா என்ற புதிய குடியேற்ற நாடு, கிழக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பழைய குடியேற்ற நாடுகளுடன் இணைக்கப் பட்டது. பிரித்தானிய கொலம்பியா உலகத்திலேயே மிகச் சிறந்த சுவாத்தியத்தைப் பெற்றது. இது 1871-ம் ஆண்டில் கனடாச் சமஷ்டியிற் சேர்ந்துகொண்டது. இதன் பின் மனிற்றோபா, ஸஸ்கச்சேவன், வின்னிப்பெக் என்ற மூன்று மாகாணங்கள் மத்திய கனடாவில் வளர்ச்சி யுற்றுச் சமஷ்டியிற் சேர்ந்துகொண்டன. 1867-ம் ஆண்டில் கனடாவின் சனத்தொகை 10 லட்சத்துக் குள்ளேயே இருந்தது. ஆனால் 1939-ம் ஆண்டில் அது ஒரு கோடியே 20 லட்சமானது. இன்னும் சில காலத்தில் இத்தொகை மேலும் பல லட்சத்தில் அபிவிருத்தியாகும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

கனடாவுக்கும் அதன் தென் பகுதியில் வலிமை கொண்டிருக்கும் அயல் தேசமான ஐக்கிய அமெரிக்கா வுக்குமிடையே நெருங்கிய நேசபான்மையான தொடர்பு இருந்தே வந்திருக்கிறது. கனடா என்னும் டொமினியன் தோன்ற முன்னர், இங்கிலாந்துக்கும் ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்குமிடையில் எல்லைப்பிறம் விடயமான ஓர் சமாதான முடிவு ஏற்பட்டது. இதன்படி ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கும் இங்கிலாந்தின் பிரதேசங்களுக்கு மிடையேயுள்ள எல்லை 2,000 மைல் நீளமென நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பழைய உலகமாய ஐரோப்பாவிலே எல்லைத்தகராற்றின் பயனாக எத்தனையோ இரத்த ஆறுகள் பெருகின என்பதை நாம் நோக்குமிடத்து, இந்தச் சமாதான முடிவு ஓர் சிறந்த வெற்றி என்றே கூறவேண்டும்.

இதன் பின் மேலே சொல்லியவாறு வகுக்கப்பட்ட எல்லைப்பிறத்துக்கு வடக்கே கனடா விஸ்திரணமடைந்தது. ஐக்கிய அமெரிக்கா எவ்வாறு தன் பிரதேசங்களை விஸ்தரித்ததோ (12-ம் அத்தியாயம் பார்க்க) அவ்வாறே கனடாவும் தன் பிரதேசங்களை அதிகரித்தது.

ஆனால் அமெரிக்க விஸ்தரிப்பில் ஏற்பட்ட குழப்பங்கள் இதில் ஏற்படவில்லை. எல்லாம் ஒழுங்காகவே நிறைவேறின. வடமேற்குப் பொலிசுக் குதிரைவீரர்* என்ற ஓர் சிறந்த அமைப்பினர் ஆற்றிய அரிய பணியாலேயே இவ்விஸ்தரிப்பு சமூகமாக நிறைவேறியது. கனடா இங்கிலாந்துடன் இணையாது ஐக்கிய அமெரிக்காவுடனேயே சேர்ந்திருத்தல்வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயமும் அமெரிக்காவிலும் கனடாவிலும் உள்ள சிலரிடம் இருந்தது. ஆனால் பிரித்தானிய மன்னர்பால் ஓர் அத்தியந்த விசுவாசத்தைக் கனடிய மக்கள் தொன்று தொட்டுப் பூண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கிலாந்துடனேயே தங்கள் வாழ்வு தாழ்வுகள் பிணிக்கப் பட்டிருக்கவேண்டுமென எண்ணி வந்திருக்கிறார்கள். இப்போதுதானும் கனடிய மக்கள் அமெரிக்காவுடன் இணைக்கப்படுவதை, அல்லது சுதந்திரக் குடியரசாகப் பிரிந்து, தனித்து இருப்பதை யாரும் தடுக்கமுடியாது. ஆனால் அவர்கள் பிரித்தானிய தேசங்களின் பொது நலவமைப்பிலே சம்பங்காளிகளாக இருக்கவே விரும்புகிறார்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை. இந்நூற்றாண்டில் நடந்து முடிந்த முதலாவது உலக மகா யுத்தம், இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் என்ற இரண்டு யுத்தங்களிலும்—விசேடமாக இரண்டாவது மகா யுத்தத்தில்—இங்கிலாந்தினதும் அதன் நேச நாடுகளதும் வெற்றியின் பொருட்டு எண்ணற்ற யுத்த வீரரையும், ஏராளமான பணத்தையும், அளப்பரிய யுத்த தளவாடங்களையும், ஏனைய பொருள்களையும் உடையிழந்தான் கைபோல உதவி மதிப்பிடற்கரிய சேவையைக் கனடா புரிந்தது.

3. ஆஸ்திரேலியாவும் நியூஸீலாந்தும்

ஆஸ்திரேலியா என வழங்கப்படும் தென் பகுதிக்கண்டத்தை தகுதியான முறையில் சரிவர ஆராய்ந்தவன் கப்ரின் குக்† என்ற பிரித்தானிய கடற்படை

*North-West Mounted Police.

†Captain Cook.

உத்தியோகத்தனையாவன். 1770-ம் ஆண்டு நிதாடக் கம் 1779-ம் ஆண்டுவரை இவன் ஆஸ்திரேலியாவுக்குக் காலந்தோறும் விசயம் செய்து, பல புதுப்புது விடயங்களை அறிந்து தன் மக்களுக்குத் தெரிவித்தான். முதலில் பிரித்தானியரின் குடியேற்றம் ஆஸ்திரேலியாவில்தான் ஆரம்பித்தது. ஆனால் அது அவ்வளவு நல்ல உற்பாதங்களுடன் ஆரம்பிக்கவில்லை. அக்காலத்திலே இங்கிலாந்தில் மிகவும் பாரதூரமற்ற குற்றங்கள் செய்தவர்கள் மீது மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டால், அதனை சதாகால சிறைத்தண்டனையாக மாற்றி, இங்கிலாந்துக்கு வெகு தூரத்தில் உள்ள நாடுகளுக்கு அவர்களை அனுப்பிக் கடும் ஊழியம் பெறுவது வழக்கமாக இருந்தது. அமெரிக்காவில் இருந்த தோட்டக் குடியிருப்புக்களுக்குத்தான் இப்படியான குற்றவாளிகளை முந்தி அனுப்பிவந்தனர். ஆனால் அமெரிக்கா குடியரசாகப் பிரிந்து போன பின் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஆஸ்திரேலியாவுக்கு இக்குற்றவாளிகளை அனுப்ப பிரித்தானிய அரசாங்கம் நிச்சயித்தது. ஆஸ்திரேலியாவின் கிழக்குக் கரையோரமாக ஸிட்னி என வழங்கப்படும் பெரிய நகரம் இப்போது இருக்கும் இடத்திலேயே கைதிகள் குடியிருப்பு 1787-ம் ஆண்டு முதன்முதலாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன் பின், அதாவது 19-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்து, சுதந்திர மக்களும் பெருந்தொகையில் வந்து ஆஸ்திரேலியாவிற்கு குடியேறத் தொடங்கினர். இப்போதுள்ள ஆஸ்திரேலியரில் பெரும்பான்மையினர் இவர்களின் சந்ததியாரே. கைதிகளை இனித் தம் நாட்டுக்கு அனுப்பக்கூடாது என்று ஆஸ்திரேலியாவிற்கு குடியேறிய ஆங்கில மக்கள் பிரித்தானிய அரசாங்கத்துக்கு விண்ணப்பித்து அதனை 1840-ம் ஆண்டு நிறுத்தினர். இவ்வாறாக ஆங்கில மக்கள் குடியேறிய முதல் நாடு நியூ ஸவுத் வேல்ஸ் என வழங்கப்பட்டது. இது ஆஸ்திரேலியாவின் கிழக்குக் கரைப்பக்கம் முழுவதையும் முதலில் கொண்டிருந்தது. இக்கரைப்பக்கத்துத் தெற்கே விக்ரோறியா என்னும் குடியிருப்பு 1850-ம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டது. 1857-ம் ஆண்டில் குவீன்ஸ்லான்

குடியிருப்பு வடக்கே தாபிக்கப்பட்டது. இப்படியாகக் கரையோரங்களில் குடியேறியவர்கள் மெல்ல மெல்லவாக உள்நாடுகளுக்குள்ளேயும் பிரவேசிக்க ஆரம்பித்தனர். மேலே சொல்லியவாறு ஏற்பட்ட குடியிருப்புக்களை விட தஸ்மானியத் தீவு, மேற்கு ஆஸ்திரேலியா, தெற்கு ஆஸ்திரேலியா என்னும் குடியிருப்புக்களும் தாபிக்கப்பட்டன. இவற்றுள் மேற்கு ஆஸ்திரேலியக் குடியிருப்பு 1828-ம் ஆண்டிலும் தெற்கு ஆஸ்திரேலியக் குடியிருப்பு 1836-ம் ஆண்டிலும் அமைக்கப்பட்டன. இக்குடியிருப்புக்கள் அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று தூரத்தில் தொடர்பற்றிருந்தன. 19-ம் நூற்றாண்டுவரை அவற்றின் வளர்ச்சியும் மந்தமாகவே இருந்தது. குடியேறியவர்களின் பிரதான தொழில் ஆடுகள் வளர்த்தலாக இருந்தது. ஆடுகள் மேய்வதற்குச் சிறந்த பரந்த புல்வெளிகள் உள்நாட்டில் ஏராளமாக இருந்தன. வட இங்கிலாந்தில் இருந்த கம்பளிப் புடைவைத் தொழிலுக்கு வேண்டிய உரோமத்தை இவ்வாடுகளில் இருந்து பெற்று ஆஸ்திரேலியர் அனுப்பிவந்தனர். கம்பலப் புடைவை நெய்தலாகிய தொழில் இங்கிலாந்தில் புராதன காலம் தொடக்கமாக இருந்தது. கையால் செய்யப்பட்ட தொழிலில், 19-ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் யந்திரப் பிரயோகம் ஏற்பட்டதால் புடைவை உற்பத்தி வெகுவாகப் பெருகியது. அதற்கு வேண்டிய உரோமத்தை இங்கிலாந்தில் பெறமுடியாமல் போனது. ஆகவே ஆஸ்திரேலிய உரோமத்துக்குப் பெரும்மானம் ஏற்பட்டது. இப்படியிருக்க, அக்கண்டத்திலே பொற்சுரங்கங்களும் ஏனைய உலோகச் சுரங்கங்களும் நவமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட, இங்கிலாந்தில் இருந்த பலர் 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று விழுந்தடித்துக்கொண்டு போய் அங்கே குடியேறினர். இதன் பயனாக விக்ரோறியாவின் குடிசனத்தொகை ஐந்து ஆண்டு காலத்தில் ஐந்து மடங்காகப் பெருகியது.

கனடா விடயமாக டேர்ஹாம் பிரபு சிபாரிசு செய்த கொள்கையினையே பிரித்தானிய அரசாங்கம் புதிதாகத்

தோன்றிய ஆஸ்திரேலியக் குடியேற்ற நாடுகள் விப்யத்திலும் அநுட்டித்தது. டேர்ஹாம் பிரபுவின் உதவியாளரில் ஒருவராக இருந்த கிபன் வேக்பீல்ட் என்பவர் தென் ஆஸ்திரேலியக் குடியேற்ற நாட்டின் அரசியலைத் திரமாக அமைப்பதில் பெரும்பணியாற்றினார். 1856-ம் ஆண்டில் நாலு குடியேற்ற நாடுகள் சுயாட்சி பெற்றன. சில ஆண்டுகளின் பின்னர் மற்ற இரண்டு குடியேற்ற நாடுகளும் அதே ஆட்சியைப் பெற்றன. தாம் அனைத்தும் ஒற்றுமைகொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணம் சில காலமாக இந்நாடுகளுக்கு ஏற்படவில்லை. ஆனால் 1880-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1890-ம் ஆண்டுவரை ஐரோப்பிய வல்லரசுகள், தம் நாட்டத்தை தென் பசிபிக் சமுத்திரத்தில் திருப்பி, அங்கிருந்த தீவுகளில் தமக்கிருந்த பிரதேசங்களை விஸ்தரிக்கச் சூழ்ச்சி செய்வதைக் கண்ட ஆஸ்திரேலியக் குடியேற்ற அரசாங்கங்கள், இனியும் தாம் தனித்தனி இயங்காது ஒற்றுமைகொள்ளவேண்டும், அப்படி ஒற்றுமைகொண்டால்தான் உறுதிபெறலாம் என்று எண்ணின. இதன் பயனாக ஆஸ்திரேலிய நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் ஓர் வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. அதிலே ஆறு நாடுகளும் ஒற்றுமையாகவேண்டும் என நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆகவே கனடா மாகாணங்களுக்கிடையே எப்படி ஓர் சமஷ்டி உருவானதோ அப்படியே ஓர் சமஷ்டி ஆஸ்திரேலியாவிலும் உருவாக்கப்பட்டது. ஆனால் கனடிய சமஷ்டிக்கும் ஆஸ்திரேலிய சமஷ்டிக்கும் இடையே ஓர் பேதம் இருந்தது. ஆஸ்திரேலிய மத்திய அரசாங்கத்துக்குக் குறிக்கப்பட்ட, வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு சில அதிகாரங்கள் மாதிரிமே வழங்கப்பட்டன. மீதியனைத்தையும் அங்கத்துவ நாடுகள் தனித்தனி கொண்டு சுதந்திரமுடையனவாக இருக்கின்றன. இப்படியான சமஷ்டி 'ஆஸ்திரேலியாப் பொதுநலவமைப்பு'* என்ற பெயருடன் 1900-ம் ஆண்டு அநுட்டானத்துக்கு வந்தது.

*Commonwealth of Australia.

பொதுவாகச் சொல்லுமிடத்து, ஆஸ்திரேலிய அபிவிருத்தி சமாதானமாகவே நடந்துவந்தது. அங்கே யிருக்கும் தொழிலாளி வகுப்பினர், உலகின் ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் தொழிலாளி வகுப்பினரது வாழ்க்கைத் தரத்துக்குக் குறையாத வாழ்க்கைத் தரம்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தக்க முறையில் தம்மைத் தொழிற் சமூகங்களில் அமைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படியான ஓர் உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை அவர்கள் கொண்டிருக்கும் காரணத்தாலேயே, ஆசியத் தொழிலாளர் அங்கே போய்க் குடியேறுவதையும், பெருந்தொகையில் யாரேனும் போய் குடியேறுவதையும் எதிர்த்து வருகிறார்கள். இப்படியாக மற்றவர்கள் வந்து குடியேறினால் தங்கள் வாழ்க்கைத் தரம் குறைந்துவிடும் என அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். ஆஸ்திரேலியா மிகப் பரந்த ஓர் கண்டம்தான். ஆனால் அதன் பிரதேசங்களிற் புல குடியிருப்புக்கு ஒவ்வாத பாலைவனங்கள். ஆகவேதான் அதன் குடிசனத்தொகை முழுவதும் இலங்கைக் குடிசனத்தொகைக்கு அதிகம் மேற்பட்டிருக்கவில்லை.

முதலாவது உலக மகா யுத்தம் மூண்டபோது ஆயிரக்கணக்கான ஆஸ்திரேலியர் இராணுவ சேவை புரிய முன்வந்து, போரில் ஈடுபட்டு, பகைவரைத் தாக்கி அனர்த்தம் விளைப்பதில் ஒப்புயவர்வற்றவர்கள் என்ற ஓர் கீர்த்தியை ஈட்டினர். 1915-ம் ஆண்டில் துருக்கிக்கு எதிராக நடந்த கலிப்போலி யுத்தத்திலே பல ஆஸ்திரேலியர் மாண்டனர். முதலாவது மகா யுத்தத்தின் பின் ஆஸ்திரேலியா தனக்கென ஓர் கடற்படையையும் அமைத்துக் கொண்டது. ஆஸ்திரேலிய கடற்படை வீரரும் தரைப் படை வீரரும் இரண்டாவது மகா யுத்தத்தில் பங்கு பற்றி மகத்தான சேவை செய்து மங்காப்புகழ் படைத்தனர்.

நியூஸீலாந்து என்னும் பாரிய தீவுக்கும் கப்ரின் குக் என்பவனே விசயம் செய்து அதன் பல பாகங்களையும் ராய்ந்தான். 1839-ம் ஆண்டிலே நியூஸீலாந்துக்

கம்பெனி* என்ற ஓர் வர்த்தக கம்பெனி ஆரம்பமாகி இவ்விடயத்தில் ஈடுபடும்வரை அங்கே மக்கள் ஒழுங்காகப் போய்க் குடியேறவில்லை. நாம் முந்திச் குறிப்பிட்ட கிபன் வேக்பீல்ட் என்பவர் 'குடியேற்றக் கலை'† என்ற நூல் ஒன்றை ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டு, மக்கள் நியூஸீலாந்திற் போய்க் குடியேறுவதற்குத் துணைச்செய்தார். அவர் அந்நூலிற் காட்டிய முறைகளை நியூஸீலாந்தும் தெற்கு ஆஸ்திரேலியாவும் கைக்கொண்டு கருமம் ஆற்றின. இதன் பயனாக பலர் போய் அங்கு குடியேறினர். இன்னும் தக்கவர்கள் சென்று குடியேறியமையால் அந்நாடு பல்லாற்றானும் முன்னேறியது. அங்கே மயோரிஸ்‡ என்ற பழங் குடிகளும் இருந்தனர். அவர்கள் நல்ல புத்திவன்மைகொண்டவர்கள். முதலில் அவர்களுக்கும் குடியேறிய ஆங்கிலர்க்குமிடையே பிணக்குகள் ஏற்பட்டனவெனினும், காலகதியில் இரு சாகியத்தினரும் நேசபான்மைகொண்டு அந்நியோன்னியமாய் வாழத் தொடங்கினர். மயோரிஸ் சாகியத்தார்க்கு, இங்கிலாந்தில் இருந்து வந்து குடியேறியவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அதே உரிமைகளும் சில விசேட உரிமைகளும் வழங்கப்பட்டன.

நியூஸீலாந்து ஆஸ்திரேலியாவில் இருந்து ஏறக்குறைய 1,000 மைல்களுக்கப்பால் உள்ளது. எனவே, ஆஸ்திரேலியச் சமஷ்டியில் அது சேர்வது இயலாததாக இருந்தது. 1850-ம் ஆண்டில் அதற்குச் சுயாட்சி வேறாக வழங்கப்பட்டது. 1907-ம் ஆண்டில் அதற்கு டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டு 'நியூஸீலாந்து டொமினியன்' என உத்தியோக பூர்வமாகக் கணிக்கப்பட்டது. நியூஸீலாந்துப் படைகள் உலக மகா யுத்தங்கள் இரண்டிலும் பங்குபற்றிப் பெரும் புகழ் ஈட்டின. ஆட்டு வளர்ப்புத்தான் அந்நாட்டின் பிரதான தொழில். ஆனால் ஏனைய பல தொழில்கள் வளரவும் அங்கே இடம் உண்டு.

*New Zealand Company.

†The Art of Colonisation.

‡Maoris.

சனநாயக முறை அநுகூலமாக நடைபெறும் நாடுகளுக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாக இன்று நியூஸீலாந்து விளங்குகிறது. முதியவர் பென்ஷன், சுகாதாரப் பாதுகாப்பு, தொழிலாளர் வேலை செய்யும் காலத்தில் அடையும் நட்டங்களுக்கு ஈடு என்னும் இன்னோரன்ன சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களை இங்கிலாந்து கைக்கொள்ள முன்னரேயே அவற்றை நியூஸீலாந்து அநுட்டானத்துக்குக் கொண்டு வந்தது என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் விடயமாகும்.

4. தென்னாபிரிக்கா

1909-ம் ஆண்டில்தான் தென்னாபிரிக்கா யூனியன் என்ற இராச்சியம் ஏற்பட்டது. அதற்கு முன் உள்ள அதன் சரித்திரம் நீண்டது; கலவரம் நிறைந்தது. இதற்கு இரு பிரதான காரணங்கள் இருந்தன. இரு ஐரோப்பிய சாகியத்தாரான டச்சுக்காரரும் ஆங்கிலரும் தென்னாபிரிக்காவில் இருந்தமை முதற் காரணம். முதன்முதல் அங்கு வந்து குடியேறியவர்கள் டச்சுக்காரர்தான். இவர்களில் கொஞ்சப் பேர் வந்து நன்னம்பிக்கைமுனைக்குச் சமீபமாக ஓர் குடியிருப்பை ஏற்படுத்தி 100 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இருந்தனர். ஆனால் பிரான்சியப் புரட்சி யுத்த காலத்தில் நன்னம்பிக்கை முனையினையும் குறித்த குடியிருப்பையும் பிரித்தானியர் கைப்பற்றித் தமதாக்கினர். இதன் காரணமாக இரு பகுதியினர்க்குமிடையே பிணக்கு மூண்டது. இவ்விரு ஐரோப்பிய சாகியத்தார்க்கிடையில் சுதேசிகளான ஆபிரிக்கர்கள் இருந்தமை பிணக்குக்காய இரண்டாவது காரணம். 'கறுப்பர்'களான சுதேசிகளை டச்சுக்காரர் துவேஷித்தனர். இச்சுதேசிகளில் பந்துச்* சாகியத்தார் போன்ற சில இனங்கள் அதி வடக்கேயிருந்து படையெடுத்து வந்தவை. 1815-ம் ஆண்டு செய்யப்பட்ட லீயன்னா உடன்படிக்கையினால் டச்சுக்காரரின் குடியிருப்பு பிரித்தானியர்க்கானது. தம் கிழக்குப் பிரதேசங்களுக்கான மார்க்கத்தில் ஓர் கேந்திரத்தானாய்

*Bantus.

இதனை வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென பிரித்தானியர் நிச்சயித்தனர். தேச சுவாத்தியமும் ஐரோப்பியர் குடியிருப்புக்குத் தகுதியானது எனப் பின்னர்க் காணப்பட்டது. இதன் பயனாக இங்கிலாந்திலிருந்து சிலர் வந்து அங்கே குடியேறினர். இதனைக் கண்ட போயர்கள் (தென் ஆபிரிக்காவில் குடியேறிய டச்சு விவசாயிகள் போயர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர்) ஆத்திரம்கொண்டனர். 1833-ம் ஆண்டிலே பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் முழுவதிலும் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டதையும் அவர்கள் வெறுத்தனர். எனவே, பிரித்தானிய பரிபாலனத்தில் இருந்து கஷ்டப்படுவதிலும் பார்க்க வெளியேறுவதே மேல் என்று போயர்கள் நினைத்து, தாம் தம் விருப்பப்படி சுயேச்சையாகக் கரும்பும் ஆற்றக் கூடிய பிரதேசம் நாடி 1836-ம் ஆண்டில் பிரித்தானிய பிரதேசத்தை விட்டு 10,000 பேர் கிளம்பினர். இவர்கள் பல கஷ்டநஷ்டங்கள் அடைந்தும், ஸூலுக்கள்* எனப்படும் பயங்கரச் சுதேசிகளுடன் யுத்தம் செய்தும், பிரித்தானிய குடியிருப்புக்கு வடக்கே இரு பிரதேசங்களுக்குப் போய் அங்கே குடியரசுகளைத் தாபித்து இருந்தனர். இவற்றின் பெயர்கள் ட்ரூன்ஸ்வால், ஒறேஞ்சு சுவாதினக் குடியரசு என்பனவாம்.

1853-ம் ஆண்டில் பிரித்தானிய குடியிருப்புக்கு ஓரளவு சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது. 1872-ம் ஆண்டில் பூரண சுயாட்சி வழங்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் இதன் தேசாதிபதியாக இருந்தவர் ஜோர்ஜ் கிரே† என்பவர். இவர் தெற்கு ஆஸ்திரேலியாவிலும் நியூஸீலாந்திலும் சிறந்த விதத்தில்* கடமையாற்றியவர். போயர்க் குடியரசுகளையும் சேர்த்து ஓர் சமஷ்டி அரசியலை நிறுவ வேண்டும் என்பது அவரது விருப்பம். ஆனால் இங்கிலாந்தில் இருந்த அரசாங்கத்தின் குறுகிய நோக்குக் கொள்கை இவரின் லட்சிய பூர்த்தியைத் தடைசெய்து விட்டது. இதன் பின் போயர்களின் ட்ரூன்ஸ்வால்

*Zulus.

†George Grey.

குடியரசுக்கும் ஸூலுச் சாகியத்தவர்க்குமிடையே பிணக்கு உண்டாகித் தலவரம் ஏற்பட்டது. இக்கலவரத்தை ஒழிப்பதை நோக்கமாகக்கொண்டு பிரித்தானியர் ட்ரூன்ஸ்வால் குடியரசைத் தம் பிரதேசத்துடன் இணைக்கத் தீர்மானித்தனர். இதன் காரணமாக ஸூலுக்களுடன் போர் செய்து அவர்களின் பிரதேசத்தையும் கைப்பற்றவேண்டி பிரித்தானியர்க்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் ட்ரூன்ஸ்வாலில் இருந்த போயர்கள் பிரித்தானியரின் ஒழுங்கை வெறுத்தவராய் அதனை எதிர்க்க யுத்தத்துக்குக் கிளம்பினர். இதனைக் கண்ட பிரித்தானிய அரசாங்கம் தன் முந்திய எண்ணத்தைக் கைவிட்டு போயர்களுக்கு மீண்டும் சுதந்திரத்தை அளித்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தென்னாபிரிக்காவின் தெற்குக் கரை மார்க்கமாக கிழக்கே நேற்றால் குடியிருப்பு ஈடுக இருந்த பிரித்தானிய ஆட்சி வடக்கு நோக்கியும் பரவத் தொடங்கியது. பஸூற்றே வகுப்பினர், கிரிக்கா வகுப்பினர் எனப்படும் இரு பந்து மலைச்சாகியத்தார் தம் நாடுகளை பிரித்தானியரிடம் ஒப்புவித்து அவர்களின் பாதுகாப்பில் இருக்க இணங்கினர். பஸூற்றே வகுப்பினரின் பிரதேசம் போயர்க் குடியரசுக்குத் தெற்கேயும் கிரிக்கா வகுப்பினரின் பிரதேசம் அக்குடியரசுக்குக் கிழக்கேயும் இருந்தன. இப்படியிருக்க, இரு சம்பவங்கள் புதிதாகத் தோற்றி போயர்க் குடியரசுகளுக்கும் பிரித்தானியர்க்குமிடையே மேலும் குரோதத்தை உண்டாக்கின. வைரம் விளையும் இடங்களும் பொற் சுரங்கங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை முதலாவது. சம்பவமாகும். 1870-ம் ஆண்டுக்கும் 1880-ம் ஆண்டுக்குமிடையில் கிறிக்காலாந்துப் பிரதேசத்தில் வைரங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. பொற் சுரங்கங்கள் 1880-ம் ஆண்டுக்கும் 1890-ம் ஆண்டுக்குமிடையில் ட்ரூன்ஸ்வாலிற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இதனைக் கேள்விப்பட்ட பிரித்தானிய பிரதேசவாசிகளும், ஐரோப்பாவில் இருந்தவர்களும் மேலு காட்டிய இரு பிரதேசங்களுக்கும் போய்க் குவிந்த

தார்கள். இதனை ட்ரூன்ஸ்வால் போயர்கள் பலமாக ஆட்சேபித்தனர். அப்போது அவர்களின் குடியரசுக்குத் தலைவனாக இருந்தவன் போல் குறுகர்* என்பவன். அந்நியர் தம் பிரதேசங்களுக்குள் நுழைந்து, தாம் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த செல்வத்தை அபிவிருத்தி செய்வதிலும் பார்க்க, தாம் பழையபடியே இருப்பது மேல் என போயர்கள் நினைத்தார்கள். ட்ரூன்ஸ்வாலுக்கு வடக்கே பிரித்தானியர் தம் பிரதேசங்களை விஸ்தரித்தமை இவ்விரு ஐரோப்பிய சாகியத்தார்க்குமிடையே பிணக்கை உண்டாக்கிய இரண்டாவது சம்பவமாகும். இப்படியாக பிரித்தானிய பிரதேசங்கள் விஸ்தரித்தமையால், போயர்க் குடியரசு மூன்று பக்கங்களில் அடைக்கப்பட்டது. இது போயர்களுக்குப் பல விதங்களில் இடைஞ்சலைக் கொடுத்தது. பிரித்தானியரின் இத்தகைய விஸ்தரிப்புக்கு மூலகாரணர் சீஸில் ரோட்ஸ்† என்ற ஆங்கிலரே. மத்திய ஆபிரிக்காவில் குடியேறி, அதனை அபிவிருத்தி செய்தற்பொருட்டு பிரித்தானிய தென்னாபிரிக்கக் கம்பெனி என்ற ஓர் வர்த்தகக் கம்பெனியை அவர் தாபித்தார். இதன் பயனாக ட்ரூன்ஸ்வாலுக்கு வடக்கே மிகப்பாரிய ஓர் பிரதேசத்தில் மக்கள் போய்க் குடியேறினர். சீஸில் ரோட்ஸின் ரூபகார்த்தமாக அப்பிரதேசத்துக்கு ரோடெஷியா என்ற பெயரும் வழங்கப்பட்டது.

இவை இவ்வாறிருக்க, பொற் சுரங்கத் தொழிலில் ஈடுபடவேண்டி ட்ரூன்ஸ்வாலுக்குப் போன அந்நியர் அச்சுரங்கத் தொழிலில் ஈடுபட்டு, அதனை நன்கு அபிவிருத்தி செய்து, தாம் வசிப்பதற்கென ஜோனஸ்பர்க் என்னும் பெரிய பட்டினத்தையும் நிருமாணித்தனர். இவர்களுக்கும் போயர்களுக்கும் இடையில் சீக்கிரமே பிணக்கு ஏற்பட்டது. இவ் வந்நியர்க்கு* அரசியல் உரிமைகளை வழங்க போயர்கள் மறுத்தனர். இதனால் அவர்கள் கோபம்கொண்டனர். அவர்களின் உதவி

கென ஆயுதம் தரித்த ஓர் கோஷ்டி பிரித்தானிய பிரதேசத்தில் இருந்து புறப்பட்டு ட்ரூன்ஸ்வால் எல்லையைக் கடந்து வந்தது. இது சட்டவிரோதமான செயல். ஆகவே அக்கோஷ்டி முறியடிக்கப்பட்டமை ஏற்புடைத்தே. ஆனால் தென்னாபிரிக்காவில் இருந்த டச்சுக் காரர் அனைவரும் இவ்வடாத செயலையிட்டுப் பொல்லாத ஆத்திரம்கொண்டனர். சீஸில் ரோட்ஸின் அரசியல் வாழ்வுக்கும் இச்சம்பவம் ஓர் முற்றுப்புள்ளியிட்டது. இவரே இச்சம்பவத்துக்கு மூலகாரணர் எனப் பொதுவாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் இப்படிக்கருதியமை நீதியல்ல என்பதே சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் முடிவு. நிற்க, இனியும் பிரித்தானியரை தென் ஆபிரிக்காவில் விட்டால் தமக்கு ஆபத்துச் சூழும் என்பதைத் தெளிந்த போயர்த் தலைவரான போல் குறுகர், அவர்களை அப்பிரதேசத்திலிருந்து முற்றாக விரட்டிக் கலைக்கப் பெரு முயற்சி செய்தான். பிரித்தானியரின் ஏகாதிபத்திய அபிவிருத்தியில் அழுக்காறுகொண்ட சில ஐரோப்பிய நாடுகளும் அவன்பால் நல்ல அநுதாபம் கொண்டு அவனை இவ்விடயத்தில் உற்சாகப்படுத்தின: இப்படியாக போல் குறுகர் பிரித்தானியர்க்கு விரோதமாக ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் சேர்ந்து சதிபுரிவதைத் தடுக்கவேண்டும் என அக்காலக் குடியேற்ற நாட்டு மந்திரியாயிருந்த ஜோஸப் சேம்பர்லேன்* நிச்சயித்தார். பிரித்தானியரும் போயர்களும் பரஸ்பரம் விரோதம்கொண்டு கருமம் ஆற்றியமையினால் 1899-ம் ஆண்டு இரு சாரார்க்குமிடையே யுத்தம் மூண்டது. ஒரேஞ்ஜ் சுவாதீன நாடு ட்ரூன்ஸ்வாலுடன் சேர்ந்து யுத்தம் செய்தது. போயர்கள் திறமையுடனும் வீரத்துடனும் போர் செய்து முழு பிரித்தானிய படைகளின் தாக்குதலையும் இரண்டு ஆண்டு காலமாக எதிர்த்து

*Paul Kruger.

†Cecil Rhodes.

*Joseph Chamberlain.

நிர்வகித்தனர்.* ஆனால் ஈற்றில் தோல்வியுற்றனர்.

குறாகர்கொண்டிருந்த பேரவா பேய்த்தனமானது என்பதை யுத்தம் முடிந்த பின் போயர்த் தலைவர்கள் சிலர் கண்டனர். போதா, ஸ்மெர்ஸ் என்பவர்கள் இவர்களிற் பிரதானமானவர்கள். இவர்கள் யுத்த காலத்தில் போயர்ச் சேனாதிபதிகளாக இருந்தவர்கள். இவர்கள் போன்றரின் அபிப்பிராயம் இப்படியிருப்ப, போயர்களில் பலர் ஆங்கிலர்பால் துவேஷமும் ஆத்திரமும் கொண்டே இருந்தனர். ஆனால் பிரித்தானிய அரசாங்கம் தாராள மனப்பான்மையுடன் போயர்களுக்கு முந்தியிருந்த இரண்டு குடியரசு நாடுகளுக்கும் சுயாட்சியை வழங்கினது. இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் இவ்விரு நாடுகளும் கேப் காலனி, நேற்றால் என்னும் பிரதேசங்களுடன் சேர்ந்து தென்னாபிரிக்க யூனியன் என்ற அரசாங்கத்தை உருவாக்க உதவின. இவ்வரசாங்கத்தின் முதற் பிரதம மந்திரியாக போதா என்ற போயர்ச் சேனாதிபதியே இருந்தார். 1914-ம் ஆண்டில் முதலாவது உலக மகா யுத்தம் மூண்டதும், இதுதான் வாய்த்த சந்தர்ப்பம் எனக் கருதிய சில போயர்கள், யூனியன் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகம் செய்தனர். ஆனால் அவர்களுக்கு அதிக ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. யூனியனின் இராணுவம் ஜெர்மனிக்கு விரோதமாகப் போர் செய்து ஜெர்மனிக்கிருந்த தென் மேற்காபிரிக்காப் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றிய தோடமையாது, கிழக்காபிரிக்காவிலும் பிரான்சிலும் ஜெர்மனிக்கு விரோதமாக மிக உக்கிரமாகப் போரிட்டது.

*இந்த யுத்தத்தின்போது, ஓர் தொகை போயர் யுத்தக் கைதிகள் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். ஊவா மாகாணத்தில் உள்ள தியத்தலாவையில் அவர்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டனர்.

†Botha and Smuts.

தென் ஆபிரிக்கா யூனியனுக்குப் பல கஷ்டமான பிரச்சினைகள் உள. இப்படியான பிரச்சினைகள் ஏனைய டொமினியன்களுக்கு இல்லை. அங்கே உள்ள டச்சுக் காரர் பிரித்தானிய சந்ததியாரிலும் பார்க்கத் தொகையிற் கூடியவர்கள். பிரித்தானியர் தொடர்பென்பது இல்லாமலேயே தென் ஆபிரிக்காப் பிரதேசம் டச்சுக் காரர் ஆட்சியில் பரிபூரண சுதந்திரத்துடன் விளங்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுண்ட ஓர் பலமான கட்சி அங்கே இன்றும் இருக்கிறது. இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் 1939-ம் ஆண்டில் மூண்டபோது, தென்னாபிரிக்க யூனியன் இங்கிலாந்துடன் சேராமல் நடுவுநிலைமை வகித்துவிடுமோ என்றுதானும் ஒரு சமயம் எண்ணப் பட்டது. இங்கிலாந்துக்குச் சாதகமாக யூனியன் இருக்கவேண்டும் என்றரின் தொகை யூனியன் பாராளுமன்றத்தில் மிகப் பெரும்பான்மையாக இருக்க வில்லை. அப்படியிருந்தும் ஸ்மெர்ஸ் போன்றரின் விடா முயற்சியினால் தென்னாபிரிக்க யூனியன் பிரித்தானியர் பக்கம் சேர்ந்து கொள்ள, அதன் படைகள் கிழக்கிலும் வட ஆபிரிக்காவிலும் திறமையுடன் நாளிகளையும் பாசிஸ் தரையும் எதிர்த்துப் போராடின. சுதேசிகளின் பிரச்சினை இன்னொன்று. இவர்களிற் பலர்க்குக் கல்வியறிவே இல்லை. இவர்களின் பிரச்சினையை யூனியன் அரசாங்கம் சாதாரியத்துடன் சில காலங்களில் கையாளவில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். இந்தியரின் பிரச்சினை வேறொன்றாக அங்கே இருக்கிறது. இந்தியாவில் இருந்துவந்து நேற்றால் பிரதேசத்தில் அதிகமாக குடியேறியுள்ள இவர்களுக்கு வெள்ளை மக்களுக்குள்ள அதே அரசியல் உரிமைகளை அளிக்க யூனியன் அரசாங்கம் மறுத்துவருகிறது.

5. அயர்லாந்து

பதினெட்டாவது நூற்றாண்டின் பிற்பாகத்தில் கொஞ்சக் காலத்துக்குச் சுவாதீனத்துடன் இருந்த அயர்லாந்து 1800-ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்துடன் இணைக்கப் பட்டது. இதன் பயனாக அதற்கென வேறாக இருந்த

பாராளுமன்ற முறையும் ஒழிக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த இணைப்பை வெறுத்த ஓர் பலமான கட்சி அங்கே இருந்துவந்தது. அயர்லாந்தை ஆங்கிலர் தாழும் எப்போதாவது திறம்படப் பரிபாலிக்கவில்லை. அவர்களின் பரிபாலனம் எப்போதும் பிரதிகூலமடைந்தே வந்திருக்கிறது. இதற்கு, இரு நாடுகளுக்குமிடையே தொன்றுதொட்டிருந்த பிணக்கே காரணம் என்க. 19-வது நூற்றாண்டில் அயர்லாந்து ஓர் வறிய நாடாகவே இருந்தது. அந்த நிலைமையைப் போக்குதற்கு அக்காலத்தில் இருந்த பிரித்தானிய அரசியல் வாதிகள் பாடுபட்டனர் என்பது உண்மை. ஆனால் அவர்கள் நிலைமையைச் சரிவர உணர்ந்து விடயங்களைச் சரியான முறையிற் கையாளவில்லை என்றே சொல்லவேண்டும். அயர்லாந்து மக்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் கத்தோலிக்கர். இவர்களுக்குப் பல காலமாக அரசியல் உரிமைகள் இருக்கவில்லை. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அவர்களுக்கும் புரட்டஸ்தாந்தர்க்குள்ள உரிமைகள் முழுவதும் வழங்கப்பட்டன. இதன் பின் அயர்லாந்து இங்கிலாந்துடன் இணைக்கப்பட்டதை நீக்கவேண்டும் என்று ஓர் இயக்கம் தோன்றி வளர்ந்தது. 19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே லிபரல் கட்சியினர், அயர்லாந்துக்குச் சுவாதீனம் வழங்கவேண்டும் என்ற கொள்கையினராக இருந்தனர். ஆனால் இக்கொள்கைக்கு பிரித்தானிய வாக்காளர் ஆவரவு கொடுக்கவில்லை. 20-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் 'ஸின் பெயின்' * என்னும் பெயருடன் ஒரு புரட்சிக் கட்சி தோன்றி வளர்ந்தது. முதலாவது உலக மகா யுத்தத்திலே ஐரிஷ் படைகள் பெருந்தொகையில் இங்கிலாந்தின் பக்கமாக நின்று போராடினவெனினும், 'ஸின் பெயின்' கட்சியினர் யுத்த காலத்தைத் தக்க ஓர் சந்தர்ப்பமாகக் கொண்டு கலகம் செய்தனர். கலகக்காரர்க்கு விரோதமாக பிரித்தானிய அரசாங்கம் கடும் நடைவடிக்கைகளைக் கையாண்டு, 1921-ம் ஆண்டில் ஐரிஷ்காரர்க்கு

*Sinn.Fein.

மீண்டும் சுயாட்சியை வழங்கியது. ஆனால் அயர்லாந்துத் தீவின் வடகிழக்கில் ஆறு பகுதிகளைக்கொண்ட அல்ஸ்டர் என்னும் மாகாணம் ஒன்றுண்டு. இதில் வசிப்பவர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் புரட்டஸ்தாந்தர், பிரித்தானியரிடத்து விசுவாசம் கொண்டவர்கள். இவர்கள் ஐரிஷ் சுவாதீன அரசாங்கம்[†] என வழங்கப்பட்ட பகுதியுடன் சேராது தனித்து இருக்க விரும்பி அவ்வாறு இருந்தனர். ஐரிஷ் சுவாதீன நாட்டை இப்போது 'அயர்' என்பர். ஆரம்ப காலத்தில் இங்கிலாந்துக்கும் புதிய டொமினியனான ஐரிஷ் சுவாதீன நாட்டுக்குமிடையே நல்ல முறையில் தொடர்பிருந்து, இரண்டு நாடுகளும் நேசபான்மையுடன் இருந்தன. ஆனால் குடியரசு முறையை விரும்பிய அதிதீவிரவாதியான டி வெலரூ[†] 1931-ம் ஆண்டில் அரசாங்கத்துக்குத் தலைவராக வந்ததும் மீண்டும் பிணக்கு ஏற்பட்டது. இப்பிணக்குக்கான சில விடயங்கள்பற்றி 1938-ம் ஆண்டில் ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டதெனினும், இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தில் அயர் இங்கிலாந்துடன் சேராது நடுவுநிலைமை வகித்தது. அல்ஸ்டர் மாகாணம் என்பது அய்ருக்கே உரியது; அதனைத் தனியாகப் பிரித்து வைத்திருப்பது அடாது; அதனை அயருடன் மீண்டும் சேர்க்கவேண்டும் என்பது அயர் அரசாங்கத்தினதும் அயர் மக்களதும் கொள்கை. இக்கொள்கை நிறைவேற்றத்துக்கு பிரித்தானியர் விரோதமாக இருப்பதே இவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையேயுள்ள மனத்தாபத்துக்குக் காரணம். ஆனால் அல்ஸ்டர் வாசிகளில் பெரும்பான்மையினர் அயருடன் இணைப்பதை எதிர்க்கிறார்கள் என்பதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

*Irish Free State.

†De Valera.

19-ம் அத்தியாயம்

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம்—இந்தியா,
குடியேற்ற நாடுகள்

1. 19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் நிலை

பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அதிகாரத்தில் இந்தியா என்னும் உபகண்டத்தின் பல பகுதிகள் 18-ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலம்வரை எவ்வாறு அடங்கின என்பதையும், கொஞ்சக் காலத்திற்கேனும் இலங்கையும் அதன் அதிகாரத்தில் எவ்வாறு வந்தது என்பதையும் ' நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம் ' இரண்டாம் பாகம், 16-ம் அத்தியாயத்தில் சுருக்கமாகக் கூறினோம். 1802-ம் ஆண்டுக்குப் பின் இலங்கை இக் கம்பெனியின் அதிகாரத்திலிருந்தும் நீங்கியது. ஆனால் இந்தியாவில் 1858-ம் ஆண்டுவரை கம்பெனியே பெயரளவிலேனும் அதிகாரத்தில் இருந்தது எனினும், பரிபாலனப் பொறுப்பை பிரித்தானிய அரசாங்கமே படிப்படியாகக் கையேற்று நடாத்திவந்தது. 1858-ம் ஆண்டளவில் இமயம் தொடக்கம் கன்னியாகுமரி ஈறாக, பாஞ்சாலம் தொடக்கம் அஸாம் ஈறாக, பரத கண்டம் முழுவதும் பிரித்தானியரின் நேர்முகமான பரிபாலனத்திலோ மறைமுகமான ஆட்சியிலோ வந்தது. 1858-ம் ஆண்டு தொடக்கம் பிரித்தானிய அரசர் (அரசாங்கம்) இராசப்பிரதிநிதி என்ற ஒரு அதிகாரிமூலம் பாரத நாட்டுப் பரிபாலனத்தை நடாத்தும் முறை ஏற்பட்டது. ' நேர்முகப் பரிபாலனம் ' என மேலே காட்டினோம். இராசப்பிரதிநிதிக்குப் பொறுப்பாகவுள்ள பிரித்தானிய உத்தியோகத்தார்களால் அல்லது இந்திய உத்தியோகத்

19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவின் நிலை 251

தரால் பரிபாலிக்கப்பட்ட பிரதேசங்களே நேர்முகப் பரிபாலனப் பகுதிகளாம். இப்பரிபாலனம் எவ்வாறு நிகழ்ந்தது என்பதை இவ்வத்தியாயத்தின் பிற்பகுதியில் விளக்குவாம். இவ்வாறு பிரித்தானியரின் நேரடியான பரிபாலனத்தில் இருந்த பகுதியை ' பிரித்தானிய இந்தியா ' என அரசியலார் வழங்குவர். மறைமுக ஆட்சி நிகழ்ந்த பிரதேசங்களின் சனத்தொகையிலும் பார்க்க இரு மடங்கு சனத்தொகையை பிரித்தானிய இந்தியா கொண்டிருந்தது. இன்னும், அதன் பிரதேசமும் மற்றதிலும் பார்க்க அதிகமானது. மறைமுகப் பரிபாலனம் நிகழ்ந்த பிரதேசங்கள் சுதேச சமஸ்தானங்களாம். இச்சமஸ்தானங்களை முற்கால மன்னர்களின் வழித்தோன்றல்கள் பரிபாலித்தனர். ஏறக்குறைய 600 சமஸ்தானங்கள், நாம் குறிப்பிடும் இக்காலத்தில் இருந்தன. இவற்றுட் சில மிகப் பெரியன; பல மிக மிகச் சிறியன. இவை 1858-ம் ஆண்டுவரை பிரித்தானிய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியுடனோ, அதன் பின் பிரித்தானிய அரசாங்கத்துடனோ தனித்தனி உடன்படிக்கை செய்து பிரித்தானியரின் செல்வாக்கில் வந்தன. சமஸ்தானாதிபதிகள் தம் உள்நாட்டு வியவகாரங்களில் தம் எண்ணப்படி நடக்கலாம். ஆனால் அங்கே பிரித்தானிய அதிகாரி ஒருவர் தானிகராக இருத்தல்வேண்டும். சமஸ்தானாதிபதிகள் தம் பிரசைகளை ஒறுக்காது நீதிப்படி பரிபாலனம் செய்கிறார்களா என்பதை இந்தத் தானிகர்கள் பார்த்துக்கொள்வர். இன்னும், தம் தம் சமஸ்தானத்துக்கு வெளியேயுள்ள விவகாரங்களில் ஈடுபடக் கூடாது; சமஸ்தானங்களுக்கிடையேயிருக்கும் தொடர்பை மேற்பார்வை செய்தல் இராசப்பிரதிநிதியின் கடமை என்றின்னோரன்னவாறு சமஸ்தானாதிபதிகள் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கைகளில் விதிக்கப்பட்டன. இந்தியாவுக்கு வெளியேயுள்ள நாடுகள் சம்பந்தமான விவகாரங்களை இராசப்பிரதிநிதியே கவனிக்கவேண்டுமெனவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

2. கம்பெனி ஆட்சியும் அதன் முடிவும்

வாறன் ஹேஸிங்ஸ்* என்ற மகா தேசாதிபதி இந்தியாவை விட்டு ('நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம், ஏழாம் அத்தியாயம்) போன பின் மைசூர் சமஸ்தானத்தால் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு இன்னல்கள் ஏற்பட்டன. இச்சமஸ்தானத்தை திப்பு சுல்தான் என்பவன் அக்காலத்தில் ஆண்டுவந்தான். இவனைப் பிரான்சிய அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகள் இரகசியமாகவும் பரகசியமாகவும் பிரித்தானியர்க்கு விரோதமாகத் தூண்டினர். மத்திய இந்தியாவில் பரர்க்கிரமம் படைத்திருந்த மராட்டியரும் பிரித்தானியர்க்கு இடைஞ்சல்கள் விளைத்தனர். இதன் பயனாகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி திப்புவுக்கு விரோதமாகவும் மராட்டியர்க்கு விரோதமாகவும் போர் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இந்த யுத்தங்களிலே அக்கால மகா தேசாதிபதியாக இருந்த மார்க் குவிஸ் வெல்லெஸ்லி† என்பவரும், ஆர்தர் வெல்லெஸ்லி‡, என்ற பெயர்கொண்ட அவரது சகோதரனும் ஈடுபட்டதும் பகைவரை முறியடித்தனர். ஆர்தர் வெல்லெஸ்லி என்பான் பிற்காலத்தில் சிறந்த யுத்த வீரனாக விளங்கிப் பிரக்கியாதி அடைந்து வெலிங்ரன் கோமன்§ என்னும் பட்டத்தைப் பெற்றான். வெல்லெஸ்லியும் அவனுக்குப் பின் வந்த மகா தேசாதிபதிகள் பலரும் கம்பெனியின் வர்த்தக நலவுரிமைகளை அவ்வளவாகச் சிந்திக்கவில்லை. அக்கம்பெனியிற் சேராதவர்கள் தாமும் இந்தியாவுடன் வர்த்தகம் செய்ய அநுமதிக்கப் பட்டது. இந்தியப் பிரதேசங்களை பிரித்தானியரின் நேரடியான பரிபாலனத்திற் கொண்டுவரவேண்டுமென்பதே பல மகா தேசாதிபதிகளின் அவாவாக இருந்தது. 1843-ம் ஆண்டில் போதிய காரணம் இல்லாமலே சிந்து மாகாணம் பிரித்தானிய பிரதேசங்களுடன் இணைக்கப்

*Warren Hastings.

†Marquis Wellesley.

‡Arthur Wellesley.

§Duke of Wellington.

பட்டது. இதன் பின் பாஞ்சாலத்தில் இருந்த போர்த் திறமைமிக்க சீக்கியர் பிரித்தானியர்க்கு விரோதமாகக் கிளம்பினர். இதற்கு முன் இவர்களின் ஒப்பரிய தலைவனாய் இருந்த ரஞ்ஜித்சிங் என்பான் பிரித்தானியருடன் மிக்க நட்புப் பூண்டிருந்தவன். பிரித்தானியரின் நேசபான்மையை பெறுவதில் அவன் அதிக சிரத்தை கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்குப் பின் அரசுரிமை ஏற்றவர்கள் அவனைப்போலச் சாதுரியமாக நடக்காது பிரித்தானியரை விரோதித்தனர். இதன் பயனாக மிகப் பெரிய மாகாணமாய் பாஞ்சாலம் 1846-ம் ஆண்டில் பிரித்தானியரின் நேரடியான பரிபாலனத்தில் வந்தது.

இந்தியாவிலே பிரித்தானியர் பிரான்சியர்க்கு விரோதமாக 18-ம் நூற்றாண்டிற் செய்த யுத்தங்களிலும், சுதேச சமஸ்தானாதிபதிகளுக்கு விரோதமாக 19-ம் நூற்றாண்டிற் செய்த யுத்தங்களிலும் இந்தியரே பிரித்தானிய இராணுவத்தில் பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர். இவர்களுக்குப் பிரித்தானிய இராணுவ அதிகாரிகள் தக்க பயிற்சி அளித்துவந்தனர். 1857-ம் ஆண்டில் சிப்பாய்கள் என வழங்கப்பட்ட இந்த இந்திய வீரர்க்குச் சில குறைகள் ஏற்பட்டன. அரசாங்கம் செய்த பிழைகளினாலேயே இப்பிழைகளிற் சில ஏற்படலாயின. சிப்பாய்கள் தம் குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டிக் கலகம் செய்தனர். இக்கலகத்தையே 'இந்திய சிப்பாய்க் கலகம்' எனச் சரித்திரக்காரர் கூறுவர். கலகத்தை அரசாங்கம் தீவிரமாகவும் கடுமையான நடைவடிக்கைகளைக் கையாண்டும் அடக்கியது. ஆனால் இக்கலகத்தால் ஒரு பெரும் தீமையும் விளைந்தது. 'இந்தியப் பரிபாலன விடயத்தின் சகல பகுதிகளிலும் இந்தியரையும் அதிகம் அதிகமாகச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்' என 1833-ம் ஆண்டில் ஒரு கொள்கை வகுக்கப்பட்டது. ஆனால் 1857-ம் ஆண்டின் சிப்பாய்க் கலகத்தின் பின்னர் இந்தியர்க்கு பரிபாலன விடயமான உயர் பதவிகளை வழங்க பிரித்தானிய அரசாங்கம் தயங்கினது; அஞ்சினது. சிப்பாய்க் கலகத்தின் பயனாக ஓர் நன்மையும் விளைந்தது. இது

வரை கம்பெனியும் பிரித்தானிய அரசாங்கமும் செய்து வந்த இரட்டை ஆட்சி முறை நீக்கப்பட்டது. கம்பெனிக்கும் பரிபாலன விடயங்களுக்கும் தொடர்பு இனி இல்லை என முடிவு செய்யப்பட, அவற்றுக்கு பிரித்தானிய அரசாங்கமே முழுப் பொறுப்பாளியாக்கப்பட்டது. 1858-ம் ஆண்டில் விக்ரோறியா மகாராணியே இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தினி எனப் பிரகடனம் செய்யப்பட்டார். கவர்னர் ஜெனரல் அல்லது மகா தேசாதிபதி என வழங்கப்பட்டவரும் இராசப்பிரதிநிதி என அழைக்கப்பட்டார்.

3. பிரித்தானியரின் இந்தியப் பரிபாலனம்.

இந்தியாவைச் சாதாரண தேசம் என்னது 'உபகண்டம்' என்றே இவ்வத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்திற்குறினோம். அதற்குக் காரணமும் உண்டு. இந்தியா மிகப் பரந்தது. அதன் சனத்தொகையோ மிக அதிகம். 40 கோடி மக்கள் அங்கே வசிக்கிறார்கள். ஐரோப்பாக்கண்டம் முழுவதிலும் உள்ள சனத்தொகையிலும் பார்க்க இத்தொகை கூடியது. இன்னும் பல்வேறு இனமக்கள் அங்கே வசித்து, பல்வேறு மொழிகளைப் பேசி, பல்வேறு மதங்களை அநுட்டித்து வருகிறார்கள். இவர்களுக்கிடையேயுள்ள பிரிவினையினோ அநந்தம். இப்படியான காரணத்தினாலேயே இந்தியாவை உபகண்டம் என்றோம். இந்தியர்க்குள் மதத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட ஓர் பெரும் வித்தியாசம் உளது. இந்தியா முழுவதிலும் இருந்தவர்களில் 100-க்கு 60 விகிதத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் இந்துக்கள். இந்த இந்துக்களுக்கும் பலவித பாகுபாடுகள் உள. ஐந்து கோடி தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இவர்களுக்கிடையே இருந்தனர். முஸ்லிம்களின், தொகை ஏழு கோடிக்கு மேல் இருந்தது. கிறிஸ்தவர், சீக்கியர், சைனர் என்பவர்களும் அடுத்தபடியாகப் பெருந்தொகையில் இருக்கின்றனர். இப்படியாகப் பல இனங்களாகவும் மதங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்த மக்கள், விதம்விதமான, சமுதாய பழக்கவழக்கங்களைக்

கொண்டிருந்தனர். எனவே, அவர்களுக்குள் விவாக சம்பந்தமான தொடர்பு சாதாரணமாக ஏற்பட்டதில்லை. அங்கே வகுப்புக் கலகங்கள் தோன்றும்; அதன் பயனாகப் படுகொலைகள் நிகழும் என்ற பயம் சதா இருந்து கொண்டே வந்தது. ஆனால் பிரித்தானியரின் ஒரே பரிபாலனத்தில் சகல இந்திய மக்களும் கொண்டுவரப்பட்டதாலும், இந்திய சரித்திரத்து முற்காலங்களில் ஒரே பரிபாலன முறை அவ்வப்போது இருந்து வந்ததாலும்; படித்த இந்தியர் உபகண்டத்தில் இருந்த ஏனைய சகல வகுப்பினர் பாலும் ஒருவித ஒற்றுமையுணர்ச்சியைக்கொண்டிருந்தனர். இந்தியா ஒரே உபகண்டம். அதில் எத்தனை சாதிகள், எத்தனை மதங்கள், எத்தனை இனங்கள்; இருந்தாலும் எல்லாரும் இந்திய மக்களே என்ற உணர்ச்சி படித்த இந்தியரிடையே இருந்தது.

இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் முண்ட காலம் வரை, பிரித்தானிய இந்தியப் பரிபாலனம் எவ்வாறு நடந்தது என்பதைச் சுருக்கமாக ஈண்டு ஆராய்தல் ஏற்புடைத்தாகும். பிரித்தானிய இந்தியா பல மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் அதிபதியாக ஓர் தேசாதிபதி நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். இவர் அநேகமாக ஆங்கிலராகவே இருந்தார். மாகாணங்கள் அனைத்துக்கும் மேலான மத்திய அரசாங்கத்தின் தலைவராக சக்கரவர்த்தியின் நேரான பிரதிநிதி என்ற தன்மையில் இராசப்பிரதிநிதி என்பவர் இருந்தார். இவர்களின் கீழ் பல திறப்பட்ட சிவில் சேவை உத்தியோகத்தரும், இராணுவ, பொலிசு, வைத்திய அதிகாரிகளும், பொது வேலைகள், அளவைகள் போன்றவைக்கு வேண்டிய தொழில் நுட்பம் தெரிந்த உத்தியோகத்தரும் இருந்தனர். உயர்தரப் பதவிகளுக்கு ஆங்கிலரே பல காலமாக நியமிக்கப்பட்டு வந்தனர். கீழ்த்தர பதவிகளே இந்தியர்க்கு வழங்கப்பட்டன. ஆனால் 1939-ம் ஆண்டளவில் பல உயர்தரப் பதவிகளை இந்தியரும் வகிக்கத் தொடங்கினர். சிப்பாய்க் கலகத்

துக்கு 4 ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த உயர்தர உத்தியோகங்களுக்கு போட்டிப் பரீட்சைகள் வைத்து, அதில் சித்தி பெறுவோரையே நியமிக்கவேண்டும் என விதிக் கப்பட்டது. பிரித்தானிய பல்கலைக்கழகங்களில் பயின்ற நுண்ணறிவு மிக்க மாணவர், இப்பதவிகள் பெறுவதையே தம் வாழ்க்கை லட்சியமாகக்கொண்டு குறித்த போட்டிப் பரீட்சைகளில் தோற்றினர். இதன் பயனாக இப் பதவிகளை வகித்தாள் பொதுவாகத் திறமைசாலிகளாகவும், பரிபாலன விடயங்களில் தீக்கருமங்களை ஆற்றாத வர்களாகவும் இருந்தனர். இவ்வாறாக இருந்த பதவிகளே பிற்காலத்தில் 'இந்திய சிவில் சேவை' பதவிகள் என வழங்கப்படலாயின.

இந்தியாவிலே சமாதானம், ஒழுங்கு, பாதுகாப்பு என்பவற்றை நிலைநாட்டுவதே தமது முதற் கடமையென பிரித்தானியர் கொண்டனர். இதன் பொருட்டு இங்கிலாந்தின் அரசு கடற்படையின்* ஒரு பகுதி இந்து சமுத்திரத்திலே நிறுவப்பட்டது. இந்தியக் கரைப் பிரதேசங்களின்மீது பகைவர் தாக்குவதைத் தடுப்பதும், சமுத்திரத்திலே வர்த்தகக் கப்பல்கள் இடையூறின்றிச் சஞ்சரிக்கவேண்டிய பாதுகாப்பை அளிப்பதும் இக்கடற்படையின் கடமைகள். முதலாவது உலக மகா யுத்த காலத்தில் இக்கடமைகளை அது சுலபமாகச் செய்து முடித்தது. ஆனால் இரண்டாவது உலக மகா யுத்த காலத்தில் அது பல கஷ்டங்களை இவ்விடயமாக அநுபவித்தும் தன் கடமையை நிறைவேற்றியது. இந்தியாவின் வடக்கே மிக நீண்ட எல்லைப் பிரதேசம் உண்டு. உலகிலேயே மிக உயர்ந்த மலைத்தொடர்கள் இவ்வெல்லையைப் பல இடங்களிற் பாதுகாத்து வருகின்ற போதிலும், இடையிடையேயுள்ள கணவாய்கள் மூலமாக ஆதிகாலம் தொடக்கம் பகைவர் படை எடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். இக்கணவாய்களைச் சுற்றிப் பொல்லாத மலை சாதியாரும் வசிக்கிறார்கள். இந்தியாவின் செல்வம் கொழிக்கும் பள்ளத்தாக்குப் பிரதேசங்களின்

மீது படையெடுத்து, அவற்றின் செல்வத்தைச் சூறையாடுவதே இந்த மலை சாதியினரின் மரபாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இப்படியான கணவாய்களைப் பாதுகாக்கவும், இந்தியாவிலே பொதுவான அமைதியை நிலைநாட்டவும், பழைய கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் இராணுவத்தைப் புநர்நிர்மாணம் செய்து, அதிலிருந்து ஓர் சிறந்த இந்திய இராணுவத்தையும் பிரித்தானியர் ஏற்படுத்தினர். இதிலே பிரித்தானியரே அதிகாரிகளாயிருக்க, இந்தியர்கள் சாதாரண வீரராக இருந்தனர். பாஞ்சாலம்போன்ற பிரதேசங்களிலே போர்வகுப் பினராய் இருந்தவர்களே அநேகமாக இவ்விராணுவத்திற் சேர்ந்தனர். பிரித்தானியர் இந்தியாவை விட்டுச் செல்லக் கொஞ்சக்காலத்துக்கு முந்தித்தான் இந்தியர்க்கு இராணுவத்திற் சாதாரண அதிகார பதவிகள் வழங்கப்பட்டன. இந்திய இராணுவத்துடன், இங்கிலாந்தில் இருந்து பெறப்பட்ட படைகளும், இந்தியாவில் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

நாட்டின் பரிபாலனத்தைச் செவ்வனே நடத்துவதற்கும், இந்தியப் பாதுகாப்புக்கான செலவுகளைச் செய்தற்கும் வேண்டிய பணம் அரசாங்கத்துக்குத் தேவையானது. இந்தியரில் மிகப் பெரும்பான்மையினர் தொன்றுதொட்டு விவசாயிகளாகவே இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவனும் ஒரு சிறு துண்டு நிலத்தை வைத்துத் தனக்கும் தன் குடும்பத்துக்கும் வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை விளைவிப்பான். கால மழை பெய்து கொடுத்தால்தான் அதுவும் நடைபெறும். இவர்களிற் பலர் இன்றும் கடன் சுமையால் தவிக்கிறார்கள். விவசாயியானவன், தன் நிலத்தில் விளைந்தவற்றில் ஒரு பகுதியை அரசாங்கத்துக்குத் திறையாக வழங்குதல் தொன்றுதொட்ட வழக்கமாக இருந்துவந்தது. இதனைக் காணித்திறை என இந்தியாவில் வழங்கினர். இத்திறையை அறவிடும் முறையும் தொகையும் பன்னெடுங்காலமாக மிகக் கொடியதாகவே இருந்தது. இப்படியான சிறிய விவசாயிகளைத் துன்பங்களிலிருந்து நீக்க

*Royal Navy.

பிரித்தானிய அரசாங்கம் தன்னாலானமட்டும் முயற்சித் தது. ஆனால் இப்போதும் அவர்களிற் பலர் கொடிய வறுமையினால் தவித்தே வருகிறார்கள். இந்தியாவிலே சில கொடிய, காலத்துக்கொவ்வா வழக்கங்கள் இருந்தன. மனிதபலி, அடிமை முறை, கணவன்மார் இறந்தால் அவர்கள் தகனிக்கப்படும் காஷ்டத்தின் மீது அவர்களின் விதவைகளை உயிரோடு எரித்தல் முதலாம் பல கொடிய வழக்கங்களை பிரித்தானியர் சட்டபூர்வமாக ஒழித்தனர் எனினும், மக்களின் சமுதாய, மதப் பழக்க வழக்கங்களில் பிரித்தானிய அரசாங்கம் அதிகமாகத் தலையிடவில்லை. செலவுக்கு வேண்டிய வருமானத்தைப் பெறுதல் அரசாங்கத்துக்கு எப்போதும் பெரிய, கஷ்டமான பிரச்சினையாகவே இருந்துவந்தது. மக்கள் வருந்தாது அவரவர் இயல்புக்கேற்ற வரியிறுக்கவேண்டுமென்பதே அரசாங்கத்தின் பெரு நோக்காக இருந்தது. காணி வரி, சுங்க வரி, சமீபகாலத்தில் அநுட்டானத்துக்கு வந்த வருமான வரி என்னும் இன்னோரன்னவற்றால் அரசாங்கம் பெரும் பணவருவாய் பெற்றது. இதனைக் கொண்டு நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதி, வீதிகள், புகையிரதப் பாதைகள், நிர்மாணம், பஞ்சநிவாரணம் ஆகியவற்றைச் செய்து கொடுத்தது. பல வித்தியாசாலையையும் பல கலைக்கழகங்களையும் நிறுவி நடாத்தியது. வைத்திய, சுகாதார வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தது. சமுதாய நன்மைக்கான இன்னும் பல கைங்கரியங்களை ஆற்றியது. இத்தகைய சேவைகளுக்கெல்லாம் செலவிட அரசாங்க வருமானம் போதாதெனக் காணுமிடத்து, பெருந்தொகைப் பணத்தை அரசாங்கம் கடனாகப் பெற்றது. இக்கடன்களை பிரித்தானிய முதலாளிகள் உதவினர் என்க. இவர்கள், தங்கள் முதற் பணத்தை இந்தியாவில் பெருந்தொகையிலே முடக்கி இருந்தனர். கைத்தொழில்கள் சிலவற்றையும் அரசாங்கம் தனது வருமானத்தைக்கொண்டு நிறுவியது. சிலவற்றைக் கடன் புணம்கொண்டு நிறுவியது. ஆனால் இந்தியாவில்

உள்ள பாரிய கைத்தொழில்கள்—அவற்றிலும் விசேடமாக சணல் ஆலைகள், நெசவு ஆலைகள், தேயிலைத் தோட்டங்கள் போன்றன—பிரித்தானிய முதற் பணத்தைக் கொண்டே பெரும்பாலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவற்றில் பிரித்தானியரே முகாமைக்காரராகவும் தொழில்நிபுணராகவும் இருந்து நடத்தினர். சமீப காலத்திலிருந்து இந்தியரும் நெசவாலைகள், உருக்குத் தொழிற்சாலைகள் ஆதியாம் பெரும் தொழிற்சாலைகளை பெரும் நகரங்களிலும், அவற்றின் பாங்கரிலும் வைத்து நடத்தத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களின் தொகை வரவர அதிகரித்துக்கொண்டு வருகிறது. இந்தியாவிலே மிகப் பெரும் நகரங்களாக விளங்கிப் பிரபல்ய முற்றிருக்கும் கல்கத்தா, பம்பாய், சென்னை என்னும் மூன்று நகரங்களும் பிரித்தானியரது முயற்சியாலேயே இந்நிலைக்கு வந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

4. சுயாட்சி முறை வளர்ச்சி

பிரித்தானியர் சம்பந்தப்பட்ட அளவில், இந்தியாவில் கல்வி முறை பாதிரிமார் எனப்படும் மிஷனரிமாரின் முயற்சியாலேயே ஆரம்பமாகி வளர்ச்சியுற்றது. மிஷன்பள்ளிக்கூடங்களும், அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடங்கள், கல்லூரிகளும் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஒரு பெரும் பிழையைச் செய்துவிட்டன. பண்டைப் பெருமைவாய்ந்த இந்தியக் கலாசாரத்தை இவை மாணவர்க்கு ஊட்டத் தவறின. அப்படிச் செய்வதற்கு அதிகரித்தையும் எடுக்க வேண்டி இருக்கவில்லை. மறைந்து கிடந்த அக்கலாச்சாரத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுப்பது மாத்திரமே தேவையாக இருந்தது. ஆனால் பாதிரிமாரும் அரசாங்க அதிகாரிகளும் அதனைப் புறக்கணித்துவிட்டு, மேலைத்தேயக் கல்வியினையும் பண்பாட்டையும் புகுத்தினர். அப்படியிருந்தும், இவ்வாறாக மேல்நாட்டுக் கல்வியைப் பெற்ற இந்தியர் மேலைத்தேய நூல்களை வாசித்து லிபரல் கொள்கைகளையும் தேசியக் கொள்கைகளையும் கொள்ளத் தொடங்கினர். எனவே, இங்கிலாந்தில் இருப்பது

போன்ற சுயாட்சித் தாபனங்கள் தம் நாட்டிலும் இருக்க வேண்டும்; அரசியல் விடயத்தில் இந்தியராகிய தமக்கும் அதிகாரம் இருக்கவேண்டும் என விழைந்தனர். இன்னும் சிலர் இந்தியாவின் புராதன பண்பாட்டுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்து, அதனைப் புநருத்தாரணம் செய்ய விழைந்தனர். ஆரிய சமாசம்போன்ற பல மதசம்பந்தமான இயக்கங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றி இந்தியப் பண்பாட்டைப்புநருத்தாரணம் செய்யும் துறையில் உழைத்தன. பல அரசியல் சம்பந்தமான சங்கங்கள் தோன்றி மக்களுக்கு அரசியல் உரிமைகள் பெற்றுக் கொடுக்க உதவின. இத்தகைய தாபனங்களில் இந்திய தேசியக் கங்கிரஸ் முக்கியமானது. இது 1885-ம் ஆண்டில் ஓர் ஆங்கிலராலேயே தாபிக்கப்பட்டது. அரசாங்கப் பதவிகள் அனைத்துக்கும் தாம் அருகதையுடையவர்கள். எனவே, தமக்கு அவற்றை வழங்க வேண்டும் எனப் படித்த இந்தியர் அவாவினர். இந்தியர்க்கு இயன்றவரை உயர் பதவிகள் வழங்குவதே தன் நோக்கம் என்று 1833-ம் ஆண்டிலேயே பிரித்தானிய அரசாங்கம் அறிவித்தும், அவ்வறிக்கைப்படி அது துரிதமாகக் கருமம் ஆற்றவில்லை. இன்னும், தம் நாட்டிலே தீர்க்கப்படவேண்டிய சமுதாயப் பிரச்சினைகள் எவ்வளவோ உண்டு; இவற்றை அரசாங்கத்தில் இருந்து கொண்டும், அதற்கு வெளியே இருந்துகொண்டும் இந்தியரான தம்மாலேயே தீர்க்கமுடியும்; மற்றவர்கள் தீர்க்கமுடியாது எனப் படித்த இந்தியர் கருதினர். இப்படியிருக்க, அந்நியராகிய ஆங்கிலேயர் தம்மை இனியும் தொடர்ந்து ஆட்சி புரிய வொண்ணாது என்ற ஒரு எண்ணம் இந்திய மக்களிடையே மெல்ல மெல்லவாகப் பரவியது. இவை எல்லாம் எப்படி யிருந்தபோதிலும், பிரித்தானிய ஆட்சியால் இந்தியாவுக்கு நன்மையே விளைந்திருக்கிறது. ஆகவே பிரித்தானியரைத் துவேஷிக்கக்கூடாது என்று கோகலே, பனெர்ஜி, ஸ்ப்ருபோன்ற தலைவர்கள்கொண்டனர். ஆனால் அவ்வாட்சி நன்மை

களிலும் பார்க்க அதிக தீமைகளையே விளைத்தது; ஆகவே பரிபூரண சுதந்திரம் பெறவேண்டும் என்று திலகர், காந்தி, நேருபோன்ற தலைவர்கள் கருதி பிரித்தானிய ருடன் பலவிதமாகப் போராடினர்.

காந்திபோன்ற தலைவர்களும் அவர்களைப் பின்பற்றி னோரும் செய்த கிளர்ச்சிகளின் பயனாக பிரித்தானிய அரசாங்கம் பல அரசியற் சீர்திருத்தங்களைப் படிப்படியாக வழங்கியது. முதலாவது உலக மகா யுத்த காலத்திலே இந்திய மக்கள் விசுவாசம்கொண்டு பிரித்தானிய ருடன் ஒத்துழைத்தமைக்குப் பிரதியுபகாரமாக அந்த யுத்தம் முடிந்த பின் பல சீர்திருத்தங்கள், அவற்றிலும் விசேடமாக மாகாண நிர்வாகம்பற்றிய முன்னேற்றச் சீர்திருத்தங்கள், வழங்கப்பட்டன. இந்தியா பரிபூரண சுதந்திரம் அடைந்த வரலாறு நீண்டது; பல சிக்கல்களைக்கொண்டது. ஆகவே அதனை ஈண்டு விபரித்துக் கூறுதல் இயலாது. 1939-ம் ஆண்டளவில் பிரித்தானிய அரசாங்கம் இந்திய சுதந்திரம் விடயமாகத் தனது கொள்கை இன்னதுதான் என்பதை அறிவித்தது. இந்தியாவில் உள்ள முஸ்லிம்களும் காங்கிரஸ்காரரும் இந்தியாவின் எதிர்கால அரசியல் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதில் ஒத்த மனத்துடன் இருப்பரேயானால், பிரித்தானிய இராச்சியப் பொதுநலவமைப்பிலே இங்கிலாந்துடனும் ஏனைய டொமினியன்களுடனும் (சமவரசுகள்) சமத்துவமான நிலையில் இருக்க சுதந்திரம் வழங்கலாம் என்பதே அது. ஆனால் அதிபராக்கிரமம் படைத்துள்ள காங்கிரசுக்கு பிரித்தானிய கொள்கை பிடிக்கவில்லை. இந்தியா டொமினியனாக இராது பரிபூரண சுதந்திர நாடாக இருக்க வேண்டும் என அது விளைந்தது. ஆனால் முஸ்லிம்கள் எனப்படும் முஸ்லிம்களின் தாபனம் இந்தியாவை இரண்டாகப் பிரிக்கவேண்டும், ஒரு பகுதி இந்துக்களுக்கும் இன்னோர் பகுதி முஸ்லிம்களுக்கும் வழங்கப்படல்வேண்டும்; முஸ்லிம்கள் தம் பிரதேசத்தில் சர்வ சுதந்திரத்துடன் வாழ வேண்டும் என நின்றது. இதனால் அரசியல் முன்னேற்றம் தடைப்பட்டது. ஆனால் காங்கிரஸ் தனது போராட்

டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தியது. இப்போராட்டம் அகிம்சை முறைப்படி நடக்கவேண்டும் என காந்தி விரும்பியபோதிலும், அவரைப் பின்பற்றியோர் இம் சையைப் பிரயோகித்தனர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. 1942-ம் ஆண்டிலே ஜப்பானியப் படைகள் இந்தியாவுக் கண்மையில் நின்றபோது, இந்திய நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு சேர் ஸ்ராபோர்ட் கிறிப்தர் என்பவரை பிரித்தானிய அரசாங்கம் இந்தியாவுக்கு அனுப்பியது. அவர் ஓர் திட்டம்வகுத்து இந்திய மக்களுக்குச் சமர்ப்பித்தார். இந்தியா ஓர் சமஷ்டி டொமினியனாக இருக்கும்; ஆனால் எந்த மாகாணமாவது இச்சமஷ்டியில் சேர விரும்பாவிட்டால் அது பிரிந்து தனியான டொமினியன் ஆகலாம் என்பது அத்திட்டம். இதனைக் காங்கிரஸ் நிராகரித்தது. இரண்டாவதுமகா யுத்தம் முடிந்த சில காலத்தின் பின் மவுன்ட் பேற்றன் பிரபு இந்திய இராசப்பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பட்டார். இவர் இந்தியப் பிரச்சினையை எப்படியாவது தீர்த்துவிடவேண்டுமென்று சங்கற்பம் செய்து அத்துறையில் ஈடுபட்டார். அவருடைய முயற்சியின் பயனாக ஒரு திட்டம் வகுக்கப்பட்டது. இந்தியா, பாகிஸ்தான் என இரு நாடுகளாக இந்திய உபகண்டம் பிரிக்கப்பட்டு, அவைக்குத் தனித்தனி டொமினியன் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டது. 1950-ம் ஆண்டில் இந்தியா குடியரசானது. பாகிஸ்தான் இப்போதும் (1951) ஓர் டொமினியனாகவே இருக்கிறது.

5. பர்மா

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிந்திய அரைப் பகுதியில் பிரித்தானியர் இரண்டு கொடிய யுத்தங்களைச் செய்து புராதன இராச்சியமான பர்மாவைத் தமதாக் கினர். இதன் பின் பர்மாவின் பரிபாலனம் இந்திய அரசாங்கத்தாலேயே பல காலம் செய்யப்பட்டுவந்தது. ஆனால் இந்த ஒழுங்கை பர்மியர் வெறுத்தனர். அவர்கள் இந்தியரல்ல; எனவே, தம் நாடு இந்தியாவில் இருந்து பரிபாலிக்கப்படுவதை அவர்கள் விரும்பாது

விட்டது நூதனம் அல்ல. 1937-ம் ஆண்டில் பர்மா இந்தியாவில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டு ஓரளவு சுயாட்சி அதற்கு வழங்கப்பட்டது. ஆனால் இங்கும் இந்தியாவில் இருந்தனபோன்ற சில கஷ்டமான பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. மேற்குப் பர்மாவில் வாழ்ந்த மலை சாதியினர் கீழ்ப்பாக பர்மியருக்கு வேறான இனத்தவராக இருந்தனர். கீழ்ப்பக்க பர்மாவில் இந்தியரும் சீனரும் பெருந்தொகையில் வந்து குடியேறியிருந்தனர். இப்படியிருக்க, ஜப்பானிய யுத்தம் மூண்டது. அதன்பயனாக பர்மா சில காலம் ஜப்பானியர்க்கு அடிப்பட்டிருந்தது. ஜப்பானியரின் தோல்விக்குப் பின் பர்மா மீண்டும் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்கு வந்தது. ஆனால் சிறிது காலத்தில் அது பரிபூரண சுதந்திரம் அடைந்து இப்போது ஓர் குடியரசாக விளங்குகிறது.

6. குடியேற்ற நாடுகள்

இதுவரை டொமினியன்களான சமவரசு நாடுகளைப்பற்றியும் இந்தியாவைப்பற்றியும் முந்திய இரண்டு அத்தியாயங்களிலும் படித்தோம். இவை பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தில் அடங்கியன. ஆனால் இன்னோர்வகைப் பிரதேசங்களும் இவ்வேகாதிபத்தியத்தில் உள். இவை சுதந்திர மனுவலிக்கும் டொமினியன்களாயோ இந்தியாவின் பகுதிகளாயோ இல்லை. இவை பலபட விரிந்து மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும், மத்திய தரைக் கடலிலும், ஆபிரிக்காக் கண்டத்திலும், இந்து சமுத்திரத்திலும், பசிபிக் சமுத்திரத்திலும் இருக்கின்றன. இவற்றிற் சில பிரித்தானிய அதிகாரத்தில் எப்படி வந்தன என்பதனை 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம், 13-ம் அத்தியாயத்திற் படித்தோம். ஆனால் இவற்றுடன் பல பிரதேசங்கள்—அவற்றிலும் விசேடமாக ஆபிரிக்காவின் உள்நாட்டுப் பிரதேசங்கள்—19-ம் 20-ம் நூற்றாண்டுகளிலேயே பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற் சேர்ந்தன. இவை பிரித்தானிய ஆதிக்கத்தில் எவ்வாறு வந்தன என்பதை விபரித்துக் கூற இச்சிறு

நூல் இடம் தராது. ஆனால் ஏனைய ஐரோப்பிய தேசங்கள் அபிவிருத்தி யடைந்தமையைக் குறிப்பிடும் அடுத்த இரு அத்தியாயங்களில் இதனைப்பற்றியும் ஓரளவுக்குக் குறிப்பிடப்படும். பிரித்தானியர்க்குரிய இப்பிரதேசங்கள் பல திறத்தன. மத்தியதரைக்கடல் வாசலில் இருந்து கப்பல்கள் வந்து நிற்கும் தானமாய ஜிப்ரால்த் றர், செங்கடல் வாசலில் உள்ள பெரிம் என்னும் மிகச் சிறிய இடங்கள் தொடக்கம், ஆபிரிக்காவில் கெனியா, நைஜீரியா, ஆசியாவில் மலேயா, நியூகினியாவில் பப்புவா போன்ற மிகப் பெரிய நாடுகள் ஈராக் இப்பிரதேசங்கள் உள். அரசியற் பரிபாலன விடயமாகவும் இவை பல திறத்தனவாக இருக்கின்றன. இலங்கை,* ஜமெயிக்கா போன்ற தீவுகள் ஏறக்குறையச் சுதந்திரம் அநுபவிப்பன. உகண்டா, ஸொலமன் தீவுகள் போன்றனவற்றில் சுயாட்சி கிடை யாது. இப்பிரதேசங்களின் அரசியலாட்சி முறையும், அவ்வப்பிரதேச மக்களது சீர்திருத்தம், கல்வி முன்னேற்றம் என்பதிலேயே அதிகமாகத் தங்கியிருக்கிறது. ஆபிரிக்காவில் வசிக்கும் 'காட்டு மிராண்டிகள்' எனப்பட்ட சாதியாரை ஒருபோதும் சீர்திருத்த முடியாது; அவர்களுக்குக் கல்வி புகட்ட முடியாது என ஒரு காலத்தில் கருதப்பட்டது. ஆனால் இப்படிக்கருதியது பிழை என்பதை இப்போது சகலரும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். குடியேற்ற நாடுகள் எனச் சாதாரணமாக வழங்கப்படும் இந்நாடுகளில் வதியும் நிறமக்களை, எவ்வளவு காலம் சென்றாலும் சரி சீர்திருத்தி, அவர்களைச் சுயாட்சிக்குப் பயிற்றவேண்டும் என்பது இப்போது பிரித்தானிய அரசாங்கத்தின் கொள்கையாக இருக்கிறது. ஒவ்வொரு குடியேற்ற நாட்டு நிலையும் வேறுவேறு இருக்கிறது. அதற்குள்ள பிரச்சினைகளும் வேறுவேறு. ஆகவே இவற்றை இத்தனை காலத்துக்குள் முன்னேற்றுவது என்பதைத் திட்டவாட்டமாக வகுக்க முடியாது. உதாரணமாக இலங்கையை எடுத்துக்

கொள்வோம். அது பூரண சுயராச்சியம். பெற முன்பிரித்தானியருக்குக் கீழேயே இருந்தது. ஆனால் அந்நாடு ஓர் புராதனமான சிறந்த நாகரிகத்தைக்கொண்டிருந்தது. தங்கள் புராதனப் பண்பாட்டைப் புறருத்தாரணம் செய்யப் பல படித்த இலங்கையர் அவாப்பட்டனர். கல்வியும் அங்கே துரிதமாக முன்னேறியது. ஆகவே இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் வழங்குவதில் அதிக கஷ்டங்கள் ஏற்படவில்லை. இன்னோர் உதாரணத்துக்கு ஆபிரிக்காவில் உள்ள நைஜீரியாவை எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் பலவினாச் சாதியார் வசிக்கிறார்கள். இவர்கள் பரஸ்பரம் மாறுபட்டுப் போர்புரிவதே தொன்றுதொட்ட மரபாயிருந்துவந்தது. இதனை ஒழித்து சமாதானமாக இருக்கும்படி தக்க பயிற்சியளிக்கப்படுகிறது. இப்பயிற்சிக்குத் தக்கவாறு அவர்கள் ஒழுகாவிட்டால், சுயாட்சி என்பதை அவர்கள் அடைவது அரிது.

*1947-ம் ஆண்டில் இலங்கை பூரண சுதந்திரமுள்ள டொமினியன் ஆனது.

20-ம் அத்தியாயம்

ஆபிரிக்கா, இந்து சமுத்திரத் தீவுகள்,
பசிபிக் சமுத்திரத் தீவுகள் என்பவற்றில்
ஐரோப்பியர் ஆதிக்கம் பரவல்

1. ஆபிரிக்காவுக்கு ஐரோப்பியர் போதல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் ஆபிரிக்காவை 'இருட்கண்டம்' என ஐரோப்பியர் வழங்கினர். அதன் உள்நாட்டுக்குள் ஐரோப்பியர் போகவில்லை. அங்கேயிருந்த பிரதேசங்களைக் காண வில்லை. ஆபிரிக்காவின் மேற்குக் கரையிலும் தெற்குக் கரையிலுமே அவர்களின் குடியிருப்புக்கள் இடைக்கிடை இருந்தன. வடகரைப் பிரதேசங்கள் பெயரளவில் துருக்கி சுல்தானின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தன. ஆனால் பல முஸ்லிம் குறுநில மன்னரே உண்மையில் அவற்றைப் பரிபாலித்தனர். இவர்கள் கடற்கொள்ளை புரிவதையே தம் பெரும் தொழிலாகக் கருதி, தம் கொள்ளைக் கப்பல்களை மத்தியதரைக் கடலில் செலுத்தித் திரிந்தனர். இக் கொள்ளைக் கப்பல்கள் அக்கடலிற் சஞ்சரித்துப் பல இடுக்கண்கள் விளைத்தன. ஆயின், 1839-ம் ஆண்டளவில், மேற்குக் கரையோரமாக இருந்த லிபீரியா என்னும் சிறிய பிரதேசத்தையும், வடகிழக்கில் இருந்த எகிப்தையும் ஒழிந்த ஏனைய பிரதேசங்கள் அனைத்தும் ஐரோப்பியரின் அதிகாரத்தில் வந்தன. எகிப்துதானும் பரிபூரண சுதந்திரம் கொண்டிருக்கவில்லை.

டச்சுக்காரர், பிரித்தானியர் என்பவர்களின் பரிபாலனத்தில் தென்னாபிரிக்கா எவ்வாறு அபிவிருத்தியடைந்தது என்பதை 18-ம் அத்தியாயத்தில் காட்டி

யுள்ளேம். இதன் பின் கொஞ்சக் காலத்துக்கு ஆபிரிக்கா விடயமான சிரத்தை ஐரோப்பியருக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால் 1830-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் அல்ஜீரியா விடயமாகச் சிரத்தைகொண்டு அதனை 1848-ம் ஆண்டில் கைப்பற்றித் தமக்காக்கினர். 1870-ம் ஆண்டில் ஜெர்மனியரால் தோல்வியடைந்த பிரான்சியர், தம் புலனை குடியேற்ற நாடுகள்—அவற்றிலும் வடமேற்கு ஆபிரிக்காவில் குடியேற்ற நாடுகள்—பெறுவதில் செலுத்தினர். 1881-ம் ஆண்டில் அவர்கள் ரியூனியைத் தமக்காக்கினர். இது இற்றலியர்க்குப் பிடிக்கவில்லை. அது தமக்கே சேரவேண்டும் என்பது இற்றலியரின் அவா. இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் தென்கிழக்குக் கரைக்கப்பால் இருந்த மடகஸ்கார்த் தீவை பிரான்சியர் கைப்பற்றித் தமதாக்கினர். இதற்குப் பின் உள்ள 30 ஆண்டுகளிலும் அவர்கள் ஆபிரிக்காவின் மத்திய பகுதியில் பெருந்தொகைப் பிரதேசங்களைச் சுவீகரித்துக்கொண்டனர். இப்பிரதேசங்களைப் பிரான்சியப் பூமத்தியரேகை ஆபிரிக்கா என்பர். இதன் பின் சகாராப் பாலைவனம் முழுவதும் ஊடாகத் தம் விஸ்தரிப்பைப் பெருக்கி, தம் ஆபிரிக்கப் பிரதேசங்களுக்கும், கிழக்குக் கரையில் தமக்கிருந்த பழைய குடியேற்ற நாடுகளாய் செனிகல், டஹோமே என்பவற்றுக்கும் தொடர்பேற்படுத்தினர். ஈற்றில், முதலாவது உலக மகாயுத்தம் மூளக் கொஞ்சக் காலத்துக்கு முந்திக் கலவரம் நிறைந்த மொறக்கோ பிரதேசத்தையும் பல கஷ்டங்களுக்குப் பிறகு பெற்றனர். இதற்கு ஐரோப்பிய தேசங்கள்—விசேடமாக ஜெர்மனி—எதிர்ப்பாக இருந்தது. 1914-ம் ஆண்டளவில் பிரான்ஸ் வடமேற்கு ஆபிரிக்காவிலே மிகப் பெரும் விஸ்தீரணம் கொண்ட ஓர் குடியேற்ற நாட்டு ஆதிபத்தியத்தைத் தாபித்துக்கொண்டது.

ஆபிரிக்காவின் மேற்குப் பக்கத்தில் சில வர்த்தகக் குடியிருப்புக்களை பிரித்தானியர் வைத்திருந்தனர். அமெரிக்காவில் விற்பனையாகக் கூடிய அடிமைகளைச் சேர்த்து வைத்திருக்கும் தானங்களாகவே இக்குடியிருப்புக்கள் அமைந்திருந்தன. ஆனால் இவ்வாறான உப

யோகம் 1816-ம் ஆண்டில் அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட, நின்றுவிட்டது. இதற்கிடையில் ஆபிரிக்காவின் உள் நாட்டுக்குச் சென்று அறிய மிஷ்னரிமாரும், ஆராய்ச்சியாளரும், வர்த்தகர்மாரும் அவாவினர். இவர்களில் அதிபிரபல மானவர் 'டேவிட் லிவிங்ஸ்டன்' என்ற பாதிரியாகும். இவர் முன்பின் தெரியாத மத்திய ஆபிரிக்கப் பிரதேசங்களுக்கூடாக நீண்ட நாட் பிரயாணம் செய்து எத்தனையோ ஆபத்துக்களிற் சிக்கினார். நைல் நதியின் தோற்றுவாய், உள்நாட்டில் இருந்த பல பாரியவானிகள் என்பவையாவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இன்னும் கிழக்கே, பிரித்தானியர் போயர்க் குடியரசுகளின் கிழக்குப் பக்கமாகச் சுற்றிப் போய் ரோடேஷியாவில் குடியிருக்க ஆரம்பித்தனர்.

2. ஆபிரிக்கா பிரிக்கப்படல்

இருட்கண்ட 'மாக இருந்த ஆபிரிக்காவுக்குள் பிரித்தானிய ஆராய்ச்சியாளரும் பிரான்சிய ஆராய்ச்சியாளரும் சென்று ஆங்குள்ள பிரதேசங்கள், ஆறுகள், மலைகள், நதிகள் என்பவற்றைப்பற்றியும் ஆங்கு வசித்த மக்களைப்பற்றியும் ஐரோப்பிய மக்களுக்கு அறிவித்தனர். இந்த நூதனமான கண்டத்தைப்பற்றி இன்னும் கூட அறியவேண்டும் ஆங்குள்ள வளங்களை அநுபவிக்கவேண்டும் என்ற ஓர் ஆர்வம் ஐரோப்பாவில், அதிலும் விசேடமாக ஜெர்மனி, இற்றலி என்னும் நாடுகளில், பிறந்தது. இவ்விரு நாடுகளும் இதுவரை பற்பல, சிறுசிறு நாடுகளாகவிருந்து பின் ஒற்றுமைகொண்டு உறுதி பெற்றன என்பதை நாம் ஏற்கெனவே படித்திருக்கிறோம். ஆனால் ஜெர்மனி, கடல் கடந்த பிரதேச விடயங்களில் ஈடுபடாது ஐரோப்பாவிலேயே தன் கவனத்தைச் செலுத்தி இன்னும் பலம்கொள்ளவேண்டும் என்பது பிஸ்மார்க்கின் சித்தாந்தம். பிரான்ஸ் வட ஆபிரிக்காப் பிரதேசங்களை சுவீகரிக்கும் விடயத்தில் ஈடுபட்டால், ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் அது தலையிடமாட்டாது என்பது

அவனுடைய கொள்கை. பிஸ்மார்க்கின் இக்கொள்கை, அவன் அதிகார பதவியில் இருக்கும்வரை ஒருவாறு நிலைகொண்டது. ஆனால் 1890-ம் ஆண்டில் அவன் பதவியிழந்த பின் ஜெர்மனி ஆபிரிக்காவில் தன் நாட்டத்தை வெகு ஆர்வத்துடன் செலுத்தி, அங்கே யுள்ள பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுவதில் தீவிரமாக முனைந்தது. இதன் பயனாக அது ஆபிரிக்காவின் கிழக்கிலும், மேற்கிலும், தென்மேற்கிலும் பல பிரதேசங்களை சுவீகரித்தது. (ஆனால் முதலாவது உலக மகா யுத்த காலத்தில் இவற்றை எல்லாம் இழந்தது. மீண்டும் அது அவற்றைப் பெறவில்லை). ஜெர்மனி இவ்வாறாக ஆபிரிக்காவில் நாடுகள் சுவீகரிக்கும் முறையில் ஈடுபட்டதை பிரித்தானிய அரசாங்கமும் முதலில் ஆதரித்தது. இவ்விடயத்தில் இங்கிலாந்து சும்மா இருக்கக்கூடாது, ஆபிரிக்காவிலே நாடுகள் சுவீகரிப்பதில் அதுவும் பங்கு பற்றி அகப்பட்ட நாடுகளைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று பிரித்தானிய மக்கள் அரசாங்கத்தைத் தூண்டினர். இதன் பயனாக பிரித்தானிய கிழக்கு ஆபிரிக்காவும் (கெனியா, உகண்டா), மேற்கே நிகேரியாவும், பிரித்தானிய மத்திய ஆபிரிக்காவும், பிரித்தானிய சோமாலிலாந்தும் இங்கிலாந்துக்குக் கிடைத்தன. இவை அற்ப பிரதேசங்களல்ல. பாரியன; பல்வளம்கொண்டவை; சோமாலிலாந்தில் ஓர் பகுதியும் எரிட்றியா என்ற பிரதேசமும் இற்றலிக்குக் கிடைத்தன. பிரான்சுக்கும் சோமாலிலாந்தில் ஒரு பகுதி கிடைத்தது. ஆபிரிக்காவிலே புராதன இராச்சியமாக இருந்த அபிசீனியாவைத் தனதாக் கிக்கொள்ள இற்றலி நினைத்து அந்நாட்டின்மீது போர் தொடுத்தது. ஆனால் எவரும் காத்திராத பிரகாரம் அபிசீனியா இற்றலியைப் போரில் முறியடித்து வெற்றி கண்டது. 1880-ம் ஆண்டுக்குப் பின் உள்ள 30 ஆண்டுகளிலும் ஆபிரிக்கா விடயமாக ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் பல மகாநாடுகளைக் கூட்டினர். ஆபிரிக்காவை எப்படித் தமக்கிடையே துண்டு போடலாம் என்பதைப்பற்றி இம்மகாநாடுகளில் விவாதித்து அவை பரஸ்பரம் ஒற்றுமைகொண்டன. சிலசமயங்களில் இவ்

*David Livingstone.

விடயமாகப் போரும் மூளக்கூடிய நிலைமை இருந்தது. மேலே நாம் காட்டிய இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, இற்றலி என்னும் பேரரசுகளை விட வேறும் சில ஐரோப்பிய சிறு நாடுகளும் ஆபிரிக்காவில் தம் செல்வாக்கை நிலைநாட்டிப் பிரதேசங்கள் பெற்றன. 16-ம் 17-ம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து கரையோரத்தில் சில குடியிருப்புக்கள் ஆபிரிக்காவில் இருந்தன. இவற்றில் இரண்டில் இருந்து போர்த்துக்கீசர் சில பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற மற்ற ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் அநுமதித்தன. அதாவது மேற்கில் இருந்த அங்கோலாவிலிருந்தும், கிழக்கில் இருந்த மொசாம்பிக்கில் இருந்தும் போர்த்துக்கீசர் தமக்கெனப் பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றினர். ஆபிரிக்காவின் மத்தியில் ஓர் பாரிய பிரதேசம் இருந்தது. இது வளமான பூமி; ஆனால் அபிவிருத்தியாக்கப்படாதது. இதனைத் தான் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென ஒவ்வொரு ஐரோப்பிய வல்லரசும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவை பின்னர் ஒன்று கூடி, அப் பிரதேசம் ஒரு குறித்த ஐரோப்பிய நாட்டுக்குச் சொந்தமென இருக்கக்கூடாது; எல்லாமாகச் சேர்ந்து அதனை அபிவிருத்திசெய்து பொதுவாக வைத்திருக்கவேண்டும் என நிச்சயித்து, அப்பிரதேசத்துக்கு 'கொங்கோ சுவாதின இராச்சியம்' என்ற பெயரையும் கொடுத்தன. இதன் பின் அப்பிரதேசத்தை அபிவிருத்தியாக்குவதற்கு ஒரு கம்பெனியை பெல்ஜிய மன்னன் வியோப்போல்ட் தலைமையில் அவை தாபித்தன. ஆனால் சில காலத்தின் பின் இக்கம்பெனிதான் கொண்ட உரிமையை மிகவும் கேவலமான முறையில் துர்ப்பிரயோகம் செய்து விட அப்பிரதேசத்தின் பரிபாலனத்தை பெல்ஜிய அரசாங்கமே கையேற்கவேண்டுமென 1908-ம் ஆண்டு முடிவாக் கப்பட்டது. அதிலிருந்து கொங்கோ என்ற அப்பிரதேசம் வெகுவாக விருத்தியடைந்து, இன்றுவரையும் பெல்ஜியத்தின் அதிகாரத்திலே இருந்து வருகிறது. உலக மகா யுத்தம் ஆரம்பமாவதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் சதா கலகங்களுக்குக் காரணமாக இருந்த மொறக்கோப் பிரதேசத்தினை பிரான்சியர் சுவீகரித்து.

அதன் கிழக்குப் பகுதியை மாத்திரம் தமக்காக்கினர். அந்லாந்திக் கரை உட்படவுள்ள மேற்குப் பகுதி ஸ்பெயினுக்கு அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் மொறக்கோவின் பிரதான நகரங்களில் ஒன்றாகி ஜிப்ரால்ற்றர்க்கு எதிர்ப்பக்கமாகவுள்ள ரான்ஜியர் நகரம், ஒரு நாட்டின் பொறுப்பிலும் விடப்படாது, சர்வதேசப் பரிபாலனத்தில் விடப்பட்டது.

3. எகிப்து, ஸூடான், திரிப்போலி

ஆபிரிக்காவின் ஓர் பகுதி எவ்வாறு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கிடையே தூண்டாடப்பட்டது என்பதை இதுவரை படித்தோம். இனி அக்கண்டத்தின் வட கிழக்கு விவகாரங்களை ஆராய்வாம். அங்குள்ள நாடுகளில் எகிப்து ஒன்று. இது நைல் நதியின் செழிப்பு வாய்ந்த பள்ளத்தாக்கில் உள்ளது. புராதன நாகரிகத்தை உடையது. சீர்திருத்தத்துக்கு ஒரு காலம் உறை விடமாகவும் இருந்தது. ஆனால் அது தன் புராதனப் பெற்றியை இழந்து பல நூற்றாண்டு காலமாக அந்நியர்க்கடிப்பட்டது. கடந்த சில நூற்றாண்டுகளில் அது துருக்கரால் பரிபாலிக்கப்பட்டது. இத்துருக்கர் எகிப்தைச் சரியான முறையில் அரசுபுரியவில்லை. இப்படியிருக்க, 1869-ம் ஆண்டிலே அங்கே ஓர் முக்கிய சம்பவம் நிகழ்ந்தது. குயஸ் கால்வாய் வெட்டப்பட்டமையே அது. அதனைச் செய்து முடித்தவர் லெஸெப்ஸ்* என்ற ஓர் பிரான்சிய என்ஜினியர். இதன் பயனாக மத்தியதரைக் கடலுக்கு புதிய ஓர் அந்தஸ்து ஏற்பட்டது. அது ஓர் சிறந்த வர்த்தகப் பாதையாயிற்று. குயஸ் கால்வாய் மூலம் மத்தியதரைக் கடலையடைந்து இந்தியா, தூர கிழக்கு, ஆஸ்திரேலியா என்னும் இடங்களுக்கு மிகக் குறைந்த நாட்களில் போக வசதி ஏற்பட்டது. இதனைக் கண்ட பிரித்தானியர் இதில் மிகச்சிரத்தைகொண்டனர். 1876-ம் ஆண்டில் பிரித்தானிய பிரதம மந்திரியாக இருந்த அதி சிறந்த அரசியல்வாதி டிஸ்ஹெய்லி† எப்படி

*Lesseppe.

†Disraeli.

யாவது சூயஸ் கால்வாயில் பிரித்தானிய ஆதிக்கம் இருக்க வேண்டுமென எண்ணினார். இக்கால்வாயை நிர்வகித்த கம்பெனியில் இஸ்மெயில் என்னும் எகிப்திய அரசன் பெருந்தொகையான பங்குகளை வைத்திருந்தான். அவன் ஊதாரித்தனமாகத் தன் பணத்தை எல்லாம் செலவழித்து இடர்பட்டதைக் கண்ட டிஸ்ஹெய்லி, அவனுக்கு பணம் கொடுத்து அவனிடம் இருந்த சூயஸ் கால்வாய்க் கம்பெனிப் பங்குகளை பிரித்தானிய அரசாங்கத்துக்கு வாங்கினார். ஊதாரியான இஸ்மெயில் தன் பங்குகளை விற்றுப் பெற்ற பணத்துடன் இங்கிலாந்திடம் இருந்தும் பிரான்சிடம் இருந்தும் பெருந்தொகைப் பணத்தைக் கடனாகவும் பெற்றான். இதன் பயனாக பிரித்தானிய ஆதிக்கமும் பிரான்சியர் ஆதிக்கமும் எகிப்தில் வளர்ந்தது. அவர்கள் சூயஸ் கால்வாயைக் காப்பதற்காகவும், தாம் இஸ்மெயிலுக்கு கொடுத்த கடன்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் எகிப்திய அரசியல் விவகாரங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். இதனைக் கண்ட எகிப்தியர் 1882-ம் ஆண்டு அரபி பாஷா என்பவனின் தலைமையில் கிளர்த் தெழுந்து, தம் நாட்டில் இருந்த அந்நியர்க்கு விரோதமாகக் கலகம் செய்தனர். ஆனால் கலகத்தை பிரித்தானியரும் பிரான்சியரும் அடக்கி, அரபியையும் சிறையாக்கி அவனை இலங்கைக்கு அனுப்பினர். இதே காலத்தில் எகிப்தின் தென்பாரசத்தில் பாலைவனப் பிரதேசமாகவுள்ள ஸுடானில் ஓர் பாரிய முஸ்லிம் இயக்கம் ஆரம்பமானது. 'மஹ்தி' என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொண்ட மதவைராக்கியன் ஒருவன் இவ்வியக்கத்துக்குத் தலைமை பூண்டிருந்தான். இதனையடக்குதற்கு கோர்டன்[†] என்ற ஓர் பிரித்தானிய சேனாதிபதி சிறிய படை ஒன்றுடன் அனுப்பப்பட்டான். கோர்டன் நீதிமான், ஓளதாரிய குணம் பூண்டவன் என்று ஏற்கெனவே பேர் படைத்தவன். மஹ்தியை அடக்கிவிட்டு ஸுடானைப் பரிபாலிக்க அனுப்பப்பட்ட கோர்டன் போரில் உயிர் துறந்தான். ஸுடான் விடயத்

*Mahdhi.

†Gorden.

திற்பிரவேசிப்பதிற்பயனில்லை, அந்நாட்டை அதன் பாட்டில் விடுவதே புத்தி என்று பிரித்தானிய அரசாங்கம் நிச்சயித்தது. ஆனால் கொடியவனான மஹ்தி அப் பிரதேசத்தில் சொல்லொணா அட்டேழியம் புரிந்து, அங்கிருந்த மக்களிற்பெரும்பான்மையோரைக் கொன்று விட்டான். இனியும் வாளாவிருக்கக்கூடாது என்று பிரித்தானிய அரசாங்கம் நிச்சயித்து, ஸுடானில் இருந்த அக்கிரமத்தை ஒழிக்க கிச்சனர் பிரபுவின்* தலைமையில் ஓர் பிரித்தானிய சேனையை 1898-ம் ஆண்டில் அனுப்பியது. இதன் விழைவாக நடந்த யுத்தத்திலே மஹ்தி கொல்லப்பட்டான். இதன்பின் ஸுடான் பிரதேசப் பரிபாலனத்தை எகிப்தும் இங்கிலாந்தும்சேர்ந்து நடத்த வேண்டும்; ஆனால் பரிபாலனக் கருமங்களை பிரித்தானிய அதிகாரிகளே செய்யவேண்டும் என்று ஓர் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதன் பயனாக அங்கே மீண்டும் சமாதானம் நிலவியது. குடிசனத்தொகை பெருகியது. சனங்கள், தம் பாலைவனப் பிரதேசத்தில் எவ்வளவு சௌகரியங்களைப் பெறமுடியுமோ அவ்வளவையும் பெற்று அநுபவித்தனர்.

இது இவ்வாறாக, எகிப்து அரசாங்கம் பணமுடையினால் ஈடாடியது. இவ்விடயத்தில் தாம் பிரவேசிப்பதில்லை என்று பிரான்சியர் சொல்லிவிட்டனர். எனவே, பிரித்தானியரே தலையிடவேண்டி ஏற்பட்டது. அவர்கள் தேச பரிபாலனத்தைத் தம் பொறுப்பில் எடுத்து, செலவு செய்யப் பணமில்லாது, வாங்கிய கடனை இறுக்க வகை தெரியாது, நற்பரிபாலனம் இல்லாதிருந்த நாட்டைத் திறம்பட நிர்வகித்து, அதனைச் செல்வம் கொழிக்கும் நாடாகவும் நற்பரிபாலனம் விளங்கும் நாடாகவும் ஆக்கினர். இவ்விடயத்தில் பாரிங்[†] எனப்பவரும் அவரின் கீழ் இருந்த ஆங்கில உத்தியோகத்தரும் நல்ல தொண்டு ஆற்றினர். பாரிங் பின்னர் குரோமர்ப் பிரபு[‡] என்னும்

*Lord Kitchener.

†Baring.

‡Lord Cromer.

பட்டத்தைப் பெற்றார். பிரித்தானியர் இவ்வாறுசு நற்பரிபாலனம் ஆற்றினாலும் அது எகிப்திய வாலிபர்க்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. அந்நியர் தம் நாட்டில் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடாது என்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட வாலிபர் ஓர் தேசிய இயக்கத்தை உருவாக்கினர். முதலாவது உலக மகா யுத்தம் 1918-ம் ஆண்டில் முடிந்த பின் பிரித்தானியர் எகிப்திய தேசிய இயக்கத்தின் கோரிக்கைகளுக்கு ஓரளவு இணங்கி, உள்நாட்டு விவகாரங்களை எகிப்தியரே பரிபாலிக்க விடுவதாகவும், சூயஸ் கால்வாயில் தாம் பிரதானமான நலவுரிமைகளைக் கொண்டிருப்பதால், அவற்றைப்பாதுகாக்கும் பொருட்டு அந்நாட்டின் இராணுவப் பாதுகாப்பு, அயல் நாட்டு விவகாரம் என்னும் குறித்த சில விடயங்களில் தாம் பிரவேசிக்க உரிமை யிருக்கவேண்டுமெனவும் சொல்லி அவ்வாறே எகிப்துக்கு ஓரளவு சுதந்திரத்தை வழங்கினர். இப்படியான அரைகுறைச் சுயாட்சி முறையைப் பல எகிப்தியர் ஆட்சேபித்துச் கிளர்ச்சி செய்துகொண்டு வந்தனர். 1936-ம் ஆண்டில் எகிப்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இவ்விடயமாக ஓர் உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. எகிப்தின் இராணுவப் பாதுகாப்புக்கு இங்கிலாந்து ஓரளவுக்குப் பொறுப்பாக இருக்கவேண்டும்; 'ஆங்கில-எகிப்திய ஸூதான்' பரிபாலனத்துக்கு எகிப்து, இங்கிலாந்து என்னும் இரு நாடுகளும் கூட்டுப்பொறுப்பு வகிக்கவேண்டும் என்பனதான் இவ்வுடன்படிக்கை விதிகள். இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் மூளும் காலத்தில் இப்படியான நிலையிலேயே எகிப்து இருந்தது. இந்த யுத்தத்தின்போது இற்றலியரும் ஜெர்மனியரும் எகிப்தின் மீது படையெடுக்கச் செய்த முயற்சிகளை எல்லாம்பிரித்தானியப்படைகள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கெடுத்தன.

எகிப்தின் மேற்கு எல்லைப்புறத்தில் இருந்த திரிப்போலி என்னும் பிரதேசத்தில் இருந்தே எகிப்தை நோக்கிப் பகைவர், இரண்டாவது உலக மகா யுத்த காலத்திற் படை எடுத்தனர். இத்திரிப்போலிப் பிரதேசம் 1916-ம் ஆண்டுக்கு முன் துருக்கரின் பரிபாலனத்தில் மிகவும்

கேவலமான முறையில் இருந்தது. ரியூனியைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று இற்றலியர் ஆசைகொண்டிருந்தனர். அந்த ஆசையை நிறைவேற்றும் பிரான்சியர் தடுக்கவே, இற்றலியர் திரிப்போலிமீது தம் நாட்டைச் செலுத்தி, துருக்கிமீது 1911-ம் ஆண்டு தீடி ரெனப் போர்தொடுத்து, அப்பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றி 1916-ம் ஆண்டளவில் அதனைத் தமதாக்கினர். இதற்கு 20 ஆண்டுகளுக்குப் பின் புராதன இராச்சியமான அபிசீனியாமீது தக்க காரணம் இன்றி மீண்டும் போர்தொடுத்து வெற்றிகொண்டு அதனைத் தமதாக்கினர். இற்றலியரின் இந்த அடாத்தான நடைவடிக்கை எவ்வித பலாபலன்களை அளித்தது என்பதை 24-ம் அத்தியாயத்திற் கூறுவாம். 1939-ம் ஆண்டிலே அபிசீனியா இற்றலியின் குடியேற்ற நாடாகவே இருந்தது. ஆனால் இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் முடிந்த பின் அந்நாடு தொன்மை போலத் தன் சுதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது.

4. இக்கால ஆபிரிக்கா

ஆபிரிக்காவை ஐரோப்பிய நாடுகள் தமக்கிடையே பங்குபோட்டுக்கொண்டதால் விளைந்த பலாபலன்களை ஈண்டு ஆராய்தல் ஏற்புடைத்து என்க. சுதந்திரமாக வாழ்ந்த ஆபிரிக்கச் சனங்களை அரசியல் அடிமைகளாக்கலாமா? அவர்கள் வதிந்த தேசங்களை ஐரோப்பியர்கள் சுலீகரிக்கலாமா? இது நீதியா? என்றுதான் முதன் முதலில் எமக்குத் தோன்றும். ஆனால் ஆபிரிக்கா சம்பந்தமாக நாம் சில பிரதான விடயங்களை மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அங்கே வாழ்ந்தவர்கள் பன்னூற்றாண்டுகளாக சதா பயத்துடனேயே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். அங்கே பல இனமக்கள் வசித்து வந்தனர். ஒரு இனத்தவர் மற்ற இனத்தவர் வசிக்கும் பிராந்தியங்களின்மீது படை எடுத்து அவர்களை நாசமாக்குவர்; இந்த ஒரு பயம் ஒவ்வொரு இனத்தவர்க்கும்

இருந்தது. இன்னும், அராபியர் கூட்டம்கூட்டமாக வந்து அகப்பட்ட ஆபிரிக்கர்களைப் பிடித்து அடிமைகளாக்கிக் கொண்டுபோய்விடுவர்; இது இன்னோர் பயம். கொடிய கொள்ளை நோய்கள் அடிக்கடி தோன்றிப் பலரைக் கொல்லும்; காட்டு மிருகங்கள் குடியிருப்புக்களிற் புகுந்து மக்களைப் பிடித்துக்கொண்டு தின்னும்; கொடிய தேவதைகள், பிசாசுகள் என்பவற்றின் பெயரால் இன்னோர் பக்கத்தில் மக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டனர். ஈவிரக்கமற்ற பிரதானிகள் மிகக் கொடுமையாக நடத்தினர். வடஆபிரிக்காப் பக்கத்தில் பழைய ரோம மாகாணங்களாகவிருந்த இடங்களில்தான் இஸ்லாம் மதம் தன் செல்வாக்கை நிலைநாட்டி நாகரிகம், சீர்திருத்தம் என்பவற்றை ஓரளவுக்கேனும் பரப்பியது. ஏனைய ஆபிரிக்கப் பிரதேசங்களில் சீர்திருத்தம், நாகரிகம் என்பன எட்டியும் பார்க்கவில்லை. கேவலம் காட்டு மிராண்டிகளாக, சதாபயத்துடன்தான் அப்பிரதேச மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆபிரிக்காவில் பிரவேசித்ததால் சிலதீமைகள் விளைந்துதான் இருக்கின்றன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. ஐரோப்பிய வியாபாரிமார் அடிமைகளைப் பிடித்து அமெரிக்காவுக்குக் கொண்டுசென்றனர். கொங்கோவில் இருந்த மக்களை வியப்போல்ட் மன்னனின் கம்பெனி ஈவிரக்கமின்றி வருத்தியது. சுரங்கங்களில் வேலை செய்ய சுதேசிகளை நிர்ப்பந்தம் செய்தனர்; அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையைக் கெடுத்தனர். நீதி நெறியற்ற வர்த்தகர்கள் புகுந்து சுதேசிகளின் செல்வத்தைச் சூறையாடினர். இவை எல்லாம் ஐரோப்பியரின் தலையீட்டால் அங்கு நிகழ்ந்த தீமைகள் என்பது உண்மைதான். இப்படியான சில தீமைகள் இருந்தும் பல நன்மைகளை ஆபிரிக்காவில் இவ்வைரோப்பியர் வருகை உண்டாக்கியிருக்கிறது என்பதனை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும். எத்தனையோ காடுகள் அழிக்கப்பட்டு நாடுகளாக்கப்பட்டன. விசேடமாக பிரித்தானியரின் பிரயாசையால் அடிமை வியாபார

முறை ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டது. நோய்கள் பரவுவது எவ்வளவுக்கோ குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் இனமினமாகப் பிரிந்து பரஸ்பரம் சண்டையிடுவது இயன்ற அளவுக்குக் குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பூமியைப் பண்படுத்தி, அதிலே பயன்றும் பயிர்களை உண்டாக்கும் முறை அவர்களுக்குப் பயிற்றப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களில் எத்தனையோ பேர் கிலேசமற்று, சமாதானத்துடன் விவசாயத்தில் இப்போது ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். நல்ல முறையான கல்வித்திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு, ஆபிரிக்கப் பிள்ளைகளுக்குத் தக்க முறையிற் கல்வி யூட்டப்பட்டு வருகிறது. புதுப் புதுப் பட்டினங்கள் தோன்றிவருகின்றன. வீதிகள், புகையிரதப் பாதைகள், ஆகாச விமானத் தளங்கள் நவமாக நிர்மாணிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அப்பெரிய கண்டத்தின் ஏராளமான மூலப் பொருள்கள் மனித சமுதாயம் முழுவதுக்கும் பயன்படத்தக்க முறையில் செல்வு செய்யப்படுகின்றன. உதாரணமாக, எகிப்து இப்போது பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வறிய நாடாக, தன் மக்களுக்குப் போதிய உணவின்றி இருந்தது. இப்போது அங்கே பல நீர்ப்பாசனக் கருமங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபடியால், பருத்தியும் கோதுமையும் ஏராளமாக விளைந்து ஏனைய தேசங்களுக்கும் ஏற்றுமதியாகின்றன. இப்படியான பலவித திருத்தங்களுடன் இன்னும் பல திருத்தங்கள் ஆபிரிக்காவில் ஏற்பட இடமுண்டு. இன்னும், ஒரு தேசத்தார் இன்னொரு தேசத்தாரைத் தம் சுய நலத்தின் பொருட்டு அடக்கியாளும் பழைய குடியேற்ற நாட்டு முறை மெல்ல வாகி மங்கிவருகிறது. சீர்திருந்தியவர்கள் சீர்திருத்தம் குறைந்தவர்களைச் சீர்திருத்தி, அவர்கள் பல காலமாகக் கொண்டிருந்த காட்டுமிராண்டித்தனத்தில் இருந்து அவர்களை நீக்கி, முன்னேற்றப் பாதையில்விடும் பாதுகாப்பு முறைதான் இப்போது உலகில் உளது. இப்பாதுகாப்பு முறையினால் ஆபிரிக்கமக்கள் சீர்திருந்தி, அதன் பயனாகத் தம் கருமங்களைத் தாங்களே நிர்வகிக்கும் நிலையைக்காலகதியில் அடைவார்கள் என்பது திண்ணம்.

5. ஆசியாவில் ஐரோப்பிய செல்வாக்கு அபிவிருத்தி

வாசனைச் சரக்குகளில் வியாபாரம் செய்யும் நோக்கத்துடன்தான் ஆசியாவுக்கு ஐரோப்பியர் முதன்முதலாக வந்தனர். இந்துசமுத்திரத்தில் உள்ள தீவுகளில் டச்சுக்காரரே பல காலமாக வியாபாரத்தில் பெரும் பங்கு பெற்றிருந்தனர். பிரித்தானியர், பிரான்சியர் என்பவர்கள் மிகச் சொற்ப வியாபாரமே செய்தனர். புலநுகர்ச்சிப் பொருள்களை இறக்குமதியாக்கிச் சுதேசிகளுக்கு விற்பதில்தான் இவர்கள் அதிகமாக ஈடுபட்டிருந்தனர். ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டில் தேயிலை, கோப்பி, கொப்பரூ, ரப்பர், தகரம், எண்ணெய் ஆகியாம் பொருள்களையும் தம் பாரிய கைத்தொழில் களுக்கு வேண்டிய மூலப் பொருள்களையும் பெறுவதில் பிரித்தானியரும், பிரான்சியரும் முனைந்தனர். 19-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தில் பிரித்தானியர் இலங்கை, சிங்கப்பூர் என்பவற்றையும், இன்னும் சில காலத்தின் பின் ஹாங்கொங் தீவையும் தமதாக்கிக் கொண்டனர். இம்மூன்றும் பிரதான கேந்திரத் தானங்கள். கடற்படை விடயத்திலும் வர்த்தக விடயத்திலும் இம்மூன்றும் இங்கிலாந்துக்குப் பிரதான தளங்களாக இருந்தன. இலங்கையில் தேயிலையும் ரப்பரும் ஏராளமாக உற்பத்தியாயின. அத்துடன் அங்கே இரண்டு முக்கியமான துறைமுகங்கள் இருந்தன. சிங்கப்பூரில் இருந்து பிரித்தானியர் தம் செல்வாக்கை மலாய்க் குடாநாடு முழுவதும் பரப்பி, போர்னியோ என்னும் பெருந்தீவின் ஓர்பாகத்திலும் அதனை நிலைநாட்டினர். மலாய் நாட்டிலேயிருந்த பல சிற்றரசர்கள் பிரித்தானியப் பாதுகாப்பில் தம்மை ஒப்புக்கொடுக்கும்படி 1895-ம் ஆண்டில் நடைவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. இதன் பயனாக ஐக்கிய மலாய் நாடு என்ற ஒரு சமஷ்டி 1895-ம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டது. மலாயர் அவ்வளவு முயற்சியுடையவர்கள் அல்ல. எனவே, மலாய் நாட்டில் இருந்த ரப்பர்த் தோட்டங்களையும் தகரச் சுரங்கங்களையும் அபிவிருத்தி

செய்யப் பெருந்தொகையினரான இந்தியரும் சீனரும் அங்குச் சென்று குடியேறினர். இத்தோட்டங்கள் சுரங்கங்கள் என்பவற்றில் மிகப் பெரும்பாலான பிரித்தானிய முதற்பணத்தைக்கொண்டே தொழில் நடத்தின.

ஜாவா, சுமாத்ரா, ஸெலிபீஸ் என்ற பெருந்தீவுகளையும் ஏனைய சிறிய தீவுகளையும் டச்சுக்காரர் தமதாக்கி, அவற்றில் தமதாட்சியை வலுப்படுத்தினர். இத்தீவுக் கூட்டத்திலே பல எண்ணெய் ஊற்றுக்களும் ரப்பர்த் தோட்டங்களும், தகரச் சுரங்கங்களும், வர்த்தகத்துக்கான அரிய பல பொருள்களும் உண்டு. தொகுத்துக் கூறுங்கால், இத்தீவுகளிலே டச்சுக்காரர் திறமையுடனேயே தம் பரிபாலனத்தை நடத்தினர். ஆனால் இரண்டாவது உலக மகாயுத்த காலத்தில் இத்தீவுகள் ஜப்பானியர் அதிகாரத்தில் சில காலம் வந்தன. இதன் பயனாகப் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.* இதற்கு முன் டச்சுக்காரர் ஆட்சியில் பொறுப்பாட்சி முறை மிகவும் மந்த கதியிலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழங்கப்பட்டு வந்தது.

இன்னும், அதிகழக்கே இரு தேசங்கள் நலவுரிமை கொண்டாடிய தீவுகள் இருந்தன. 1898-ம் ஆண்டுவரை பிலிப்பைன் தீவுக் கூட்டம் ஸ்பெயினின் ஆட்சியில் இருந்தது. அவ்வாண்டில் ஐக்கிய அமெரிக்கா ஸ்பெயினுடன் போர் செய்து அதனைத் தனதாக்கியது. பிலிப்பைன் மக்களுக்குப் பரிபூரண சுயராச்சியத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதே ஐக்கிய அமெரிக்காவின் ஆவலாக இருந்தது. இதன் பொருட்டு அது பல காலமாக பிலிப்பைன் மக்களுக்கு இவ்விடயமான பயிற்சி அளித்து வந்தது. இதற்கிடையில் இரண்டாவது உலக மகாயுத்த காலத்தில் ஜப்பானியர் அத்தீவுகளை ஆக்கிர

*இந்தோனேஷியா என இத்தீவுக் கூட்டம் இப்போது வழங்கப்படுகின்றது. இத்தீவுகள் இப்போது சுதந்திரமடைந்து ஓர் சமஷ்டி அரசியலேக் கொண்டிருக்கிறது.

மித்துத் தமதாக்கிக் கொஞ்சக் காலத்துக்கு வைத்திருந்தனர்.* பிலிப்பைன் தீவுகளுடன் பிரித்தானியர்க்கும் டச்சுக்காரர்க்கும் இருந்த தீவுகளும் ஜப்பானியர்க்காயின.

சமீபமாகவுள்ள, இந்தோசீனம் என்னும் குடாநாட்டின் பெரும் பகுதி பிரான்சியரின் ஆட்சிக்குள்ளாயது. இக்குடாநாட்டின் ஒரு பகுதியான சீயம்† தன் சுதந்திரத்தை இழக்காது, பிரான்சுக்குரிய பிரதேசங்களுக்கும், பர்மா, மலேயா என்னும் பிரதேசங்களுக்கும் இடையில் இருக்கிறது. பிரான்சியர்க்கிருந்த இந்தோசீனத்தில் பொறுப்பாட்சி என்பது அதிகம் இருக்கவில்லை. பிரான்சின் பரிபாலனத்தில் பழைய பிரதானிகள் அதிகாரம் செலுத்திவந்தனர்.‡

ஆசியாவின் மேற்குப் பாகத்தில் உள்ள அராபியா, சின்ன ஆசியா, ஸிரியா, மெஸப்பெற்றேமியா என்னும் பிரதேசங்கள் முதலாவது உலக மகா யுத்தத்துக்கு முன்னுருக்கியின் பரிபாலனத்திலே இருந்தபடியால், ஐரோப்பிய செல்வாக்கு அந்நாடுகளில் அக்காலம் அதிகம் பரவவில்லை. 1918-ம் ஆண்டுக்குப் பின் துருக்கர் சின்ன ஆசியாவுக்குள்ளேயே அடங்கியிருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அதன் பயனாக அராபியாவில் சுதந்திர இராச்சியங்கள் உருவாயின. ஈராக் (மெஸப்பெற்றேமியா) பிரித்தானியர் பரிபாலனத்தில் விடப்பட்டது. ஆனால் அந்நாட்டுக்கு பிரித்தானிய அரசாங்கம் சீக்கிரமே சுதந்திரத்தை அளித்துவிட்டது. ஸிரியா பிரான்சின் பரிபாலனத்

*இரண்டாவது உலக மகா யுத்தம் முடிந்தபின் பிலிப்பைன் தீவுக் கூட்டமும் பரிபூரண சுதந்திரம் அடைந்து கொண்டது.

†இதனைத் தாய்லாந்து என்றும் சொல்வர்.

‡இந்தோசீனத்தில் ஒரு பகுதி வியற்றாம் என்ற பெயருடன் ஓரளவு சுதந்திரத்தினைப் பெற்று பிரான்சின் மேற்பார்வையில் இப்போது உண்டு. இன்னொரு பகுதி வியற்றின் என்ற பெயருடன் பிரிந்து இருக்கிறது.

திலும், பலஸ்தீனம் பிரித்தானிய பரிபாலனத்திலும் விடப்பட்டன.* பாரசீகம், ஆப்கானிஸ்தானம் என்னும் நாடுகள், தம் சுதந்திரத்தை இழந்து, பிரித்தானியர்க்கும் ருஷ்யர்க்குமிடையே பங்காகிவிடுமோ என்கூடச் சிலசமயங்களில் அஞ்சப்பட்டது. ஆனால் பிரித்தானியர் ஆற்றிய கருமங்களின் பயனாக அவை இரண்டும் தம் சுதந்திரத்தை இழக்காமல் இருக்கின்றன. சீனம், ஜப்பான் ஆகிய இரண்டு நாடுகளுடனும் மேல் நாட்டு வல்லரசுகள் கொண்டிருந்த தொடர்பு அடுத்த அத்தியாயத்தில் விளக்கப்படும்.

6. பசிபிக் சமுத்திரம்

பசிபிக் சமுத்திரத்திலே எண்ணுக்கடங்காத் தீவுகள் உள. 1880-ம் ஆண்டுவரை இத்தீவுகள் பால் ஐரோப்பிய தேசத்தார் அவ்வளவாக நாட்டம் கொள்ளவில்லை. பிரித்தானியர் மாத்திரம் இத்தீவுகளுக்குச் சென்று அவற்றைப் பார்த்தனர். ஓரளவு வியாபாரமும் அவர்கள் செய்தனர். ஆனால் 1880-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஓர் பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்தது. 'நான் முந்தி, நீ முந்தி' என்று ஐரோப்பிய தேசத்தினர் விழுந்தடித்துக்கொண்டு இத்தீவுகளுக்கு வந்தனர். ஆபிரிக்காவில் இவர்கள் நாடுகளைச் சுவீகரித்த பிரகாரம் இங்கும் அகப்பட்டதைத் தமதாக்கினர். இதனை முதல் தொடக்கியது ஜெர்மனி. நியூகினியா, சமோவா முதலாம்* சில தீவுகளை அது தனதாக்கியது. இதனைக் கண்ட ஆஸ்திரேலியர் பயந்து, நியூகினியாவின் இன்னோர் பகுதியையும் இன்னும் சில தீவுகளையும் கைப்பற்றும்படி பிரித்தானிய அரசாங்கத்தைத் தூண்டினர். இதற்கிடையில் அமெரிக்கரும் பிரான்சியரும் பிரவேசித்து, முன்னவர் நியூகலிடோனியாவையும், பின்னவர் ஹவாய் தீவையும் சமோவாவின் ஒரு பகுதியையும் தமதாக்கினர். இத்தீவுகள் அனைத்திலும் தென்னை

பலஸ்தீனத்திலே ஓஸ்ரேலேல் என்னும் சுதந்திர யூத இராச்சியம் இப்போது உருவாகி இருக்கிறது.

ஏராளமாக உண்டு. எனவே, மேலே சொல்லிய நாடுகளுக்கு வேண்டிய கொப்பரூ ஏராளமாகக் கிடைத்தது. யுத்தம் செய்து இரத்தம் சிந்தாமலே மேலே சொல்லிய வல்லரசுகள் இத்தீவுகளைப் பங்குபோட்டன. ஆனால் நாடாசை பிடித்த ஐப்பான் பசிபிக் சமுத்திரத்திலே தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டவேண்டி இத்தீவுகளை ஆக்கிரமித்ததால், இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தில் இப்பிரதேசத்தில் யுத்தம் மூண்டது. முதலாவது உலக மகா யுத்தம் ஆரம்பமான சில நாட்களில் ஜெர்மனிக்கிருந்த பசிபிக் தீவுகள் நேசக் கட்சியினரால் கைப்பற்றப்பட்டு அவர்களுக்கிடையே பங்கிடப்பட்டன.

7. ஐரோப்பாவும் உலகமும்

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் தொடக்கம் நாலரை நூற்றாண்டு காலமாக ஐரோப்பிய இனமக்களது செல்வாக்கு உலகமெங்கணும் பரவி, உலக மக்களது வாழ்க்கையை வெகுவாகப் பாதித்து வந்திருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஓர் விடயமாகும். ஐரோப்பியர் ஆட்சியில் நேர்முகமாகவேனும் மறைமுகமாகவேனும் வராத நாடுகளில்தானும் ஐரோப்பிய செல்வாக்குப் பரந்து இருக்கிறது. மேனாட்டவரின் யுத்த முறைகளையும் அரசியல் முறைகளையும் சாவதானமாகப் பின்பற்றித் தான் ஐப்பான் கிழக்காசியாவிலே உந்தத் தானத்தை அடைந்தது. ஆனால் ஜெர்மனியின் குறுகிய தேசியக் கொள்கையைப் பின்பற்றி, ஆக்கிரமிப்பு முறையை அதனைப்போலக் கைக்கொள்ளத் தொடங்கியதால் ஐப்பான் வீழ்ச்சியடைந்தது. சீனம், துருக்கி, பாரசீகம், தாய்லாந்து (சியம்) என்பனவெல்லாம் ஐரோப்பிய கொள்கைகளைப் பின்பற்றி முன்னேறின. ஐரோப்பிய தேசியக் கொள்கைகளையும் அவை கைக்கொண்டன. ஒரு ஐரோப்பிய நாட்டின் செல்வாக்குத்தான் பரவிய தில்லை. பல நாடுகளின் செல்வாக்குப் பரவியே உலகம் இன்றைய நிலைக்கு வந்தது. ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், இங்கிலாந்து என்ற முந்நாட்டு மக்கட் சந்ததியாரே வட அமெரிக்கர், தென் அமெரிக்கர்களாகவும்,

டொமினியன் நாடுகளின் மக்களாகவும் இன்று விளங்குகிறார்கள். 19-ம் நூற்றாண்டில்தான் ஐரோப்பிய செல்வாக்கு உலகெல்லாம் அதிகமாகப் பரவியது. நீராவிக்கப்பல்கள், புகையிரதங்கள் போன்ற போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், பெருந் துப்பாக்கிகள், யந்திரத் துப்பாக்கிகள் போன்ற இலக்குத் தவறாமல் சுடும் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், சீதள முறையில் பொருள்கள் பதங்கெடாமல் பாதுகாக்கும் வகை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், உணவுப் பொருள்களைத் தகரங்களில் அடைத்துப் பாதுகாக்கும் முறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டதும், வைத்தியத்துறையில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதும் ஐரோப்பிய செல்வாக்குப் பரவுதற்கான ஏதுக்களாம்.

ஐரோப்பிய சாகியத்தார் எங்கே சென்றாலும் அங்கே செல்வ நிலையை வளர்த்திருக்கிறார்கள் என்பதனை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்கள் இன்னும் கூடியதாக அச்செல்வ நிலையை வளர்த்திருக்கலாம் என்பது உண்மையே. விபரல் கொள்கைகளையும் தேசியக் கொள்கைகளையும் உலகிற் பரப்பியவர்களும் அவர்கள்தான். தேசியக் கொள்கைகளினால் பல சந்தர்ப்பங்களில் கூடாப் பயன்களும் விளைந்திருக்கின்றன. அதிதீவிர தேசியக் கொள்கையினால் விளைவது அநர்த்தம்தான் என்பதை ஐரோப்பிய நாடுகளும், அவற்றின் செல்வாக்கினால் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளும், அவை தாபித்த நாடுகளும் உணரவேண்டும். யுத்தம் செய்து பிணக்குகளைத் தீர்ப்பது என்பது வியர்த்தமான ஓர் நோக்கம் என்பதை அவை நன்கு ஓரவேண்டும். இன்று நடைபெறும் யுத்த முறையினால் வெல்லும் நாடும் தோற்கும் நாடும் ஒரேவித அநர்த்தத்தையே அடைகின்றன. சர்வநாசம்தான் அவற்றுக்கு. இனியும் ஓர் யுத்தம் மூண்டால் உலகம் முழுவதுக்குமே நாசம் ஏற்படும் என்பதை இந்நாடுகள் அனைத்தும்கொண்டு சமாதான முறையினையே பின்பற்றுமாக.

21-ம் அத்தியாயம்

தூர கிழக்கு நாடுகள்

1. சினத்தில் மேற்கு நாட்டினர் பிரவேசம்

மனிதவர்க்கத்தின் பிறப்பிடங்களில் ஒன்றாய் அம்மனிதவர்க்கத்தை வளர்த்ததாய் விளங்கியது சீனப் பெரும் தேசம். உலகில் அதிசனத்தொகை கொண்டது அது. அப்படிப்பட்ட புராதன நாட்டின் சீர்திருத்தம் பற்றி 'நம்முன்றோளித்த அருஞ்செல்வத்தில்' நாம் இதுவரை அதிகம் குறிப்பிடவில்லை. மிகப் புராதன காலத்திலே சீனம் மிகச் சிறந்த ஓர் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டிருந்தது. அப்பிரதேசம் முழுவதும் அந்த ஆதி காலத்திலேயே ஒரு மன்னன் குடைக்கீழ் ஆளப்பட்டது. பல காலமாக தார்த்தாரிய* கொள்ளைக்கூட்டத்தினர் இந்நாட்டின்மீது படையெடுத்து எவ்வளவோ அநர்த் தங்களைச் செய்தபோதிலும், அவற்றுக்கெல்லாம் தப்பி அது நிலைகொண்டது. 14-ம் நூற்றாண்டின் மத்தியி லிருந்து மிங் வம்சத்தவர் சீனத்தைப் புராதன முறைப் படி பரிபாலித்து வந்தனர். அதன் பின் வடகிழக்கில் உள்ள மஞ்சூரியாவில் இருந்துவந்த சக்கரவர்த்திகளின் வம்சத்தவர் நாட்டைக் கைப்பற்றி இந்த நூற்றாண்டு வரை பரிபாலித்தனர். சீனமக்கள் தமது சக்கரவர்த்தி கள் செய்த பரிபாலனத்தில் திருப்திகொண்டு இருந் தனர். அவர்கள் யுத்தங்களை விரும்பாமலும் இருந்து தம்பாட்டில் சீவித்துவந்தனர். மூதாதையரை வழி படுதலாய் ஓர் சமயம் அவர்களுக்கு இருந்தது. கன் பூஷியஸ் என்றும் அழைக்கப்படும் கன்பூத்ஸே, லாவேஸே என்னும் பல பெரியார் இச்சமயத்தை வளர்த்தனர்.

*Tartars.

இன்னும், பௌத்த சமயத்து மஹாயன் முறையைக் கோடிக்கணக்கான சீனமக்கள் இன்றும் தழுவிவரு கிறார்கள். தீபேத் மலை நாட்டில் இந்தவித பௌத்த மார்க்கம் இப்போது நன்கு பரவியுள்ளது. சீனர் அந்நிய நாடுகளுடன் அதிக தொடர்பு அக்காலம் வைத் துக்கொள்ளவில்லை. 17-ம் 18-ம் நூற்றாண்டுகளில் வியாபாரார்த்தமாக வந்த போர்த்துக்கீசர், டச்சக் காரர், பிரித்தானியர் என்பவர்களை சீனர் அற்பராகவே கணித்து, எவ்வித பயமுமின்றித் தொழில் நடாத்த விடுத்தனர்.

சீனத்தின் பிரதாபத்தை ஐரோப்பிய மக்கள் நன்கு கேள்விப்பட்டு, அந்நாட்டுடன் வியாபாரம் செய்யத் துடித்தார்கள். அவர்கள் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி மூலம் நீராவிக் கப்பல்கள் முதலானவற்றைக் கண்டுபிடித்த தால் அடிக்கடி சீனத்துக்கு வரமுடிந்தது. அப்படி அடிக்கடி வந்தமையினால், சீனருக்கும் அவர்களுக்குமிடையே பிணக்கு ஏற்பட்டு சண்டைகளும் நிகழ்ந்தன. இச்சண்டை களினால் ஐரோப்பிய நாட்டினர் ஒரு விடயத்தை நன்கு கண்டனர். சீனம் பாரிய தேசம்தான்; அங்கே கோடிக்கணக்கான மக்கள் வசிக்கிறார்கள்தான்; அப்படி யெல்லாம் இருந்தும் சீனர் போர் செய்யும் ஆற்றல் இல்லாதவர்கள் என்பதே அது. தென் சீனக் கரைக்கப் பால் உள்ள ஹாங்கொங் தீவைத் தமக்குக் கையளிக்க வேண்டும் என்றும், சில வியாபார உரிமைகளைத் தமக்கு அளிக்கவேண்டும் என்றும் 1842-ம் ஆண்டில் பிரித்தானியர் சீன அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தினர். இதனைக் கண்ட ஏனைய ஐரோப்பிய தேசத்தவரும் ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டினரும் தமக்கும் அத்தகைய உரிமைகள் வழங்க வேண்டும் என்றனர். வர்த்தகம் பெருகியது. அந்நியர் விடயத்தில் சீன அரசாங்கம் முன்பேர்ல வெறுப்புக் கொண்டிருந்தாலும், உள்நாட்டுக்குள் வர்த்தகரும் பாதிரிமாரும பிரவேசிக்க அனுமதித்தது. இன்னும், அந்நியருடன் வர்த்தகம் செய்வதால் தமக்கும் அதிக இலாபம் உண்டு என்பதைச் சீன வர்த்தகரும் கண்டனர்.

2. ஜப்பானில் மேற்கு நாட்டினர் பிரவேசம்

சீனத்தின் கீழ்க்கரைக்கப்பால் இருந்தது. ஜப்பானிய சக்கராதிபத்தியம். இரு பெரும் தீவுகளும் பல சிறிய தீவுகளும் கொண்டதே இவ்வாதிபத்தியம். தம் அதிகாரத்தை சீனப் பிரதேசத்திலும் பரப்பவேண்டும் என்று ஆதி காலத்தில் ஜப்பானியர் எண்ணியதுமுண்டு. ஆனால் அந்த எண்ணத்தை அவர்கள் இடையில் கைவிட்டு விட்டார்கள். அந்நிய வர்த்தகம் தமது தீவுகளுக்கு வருவதையும் ஜப்பானியர் விரும்பவில்லை. இவ்விடயத்தில் அவர்கள் சீனரிலும்பார்க்க அந்நியர்பால் கூடிய வெறுப்புக்கொண்டிருந்தனர் என்றும் சொல்லலாம். 17-ம் நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்தளவில் தம் நாட்டில் அந்நியர் வரக்கூடாது என்கூட அவர்கள் கட்டளை யிட்டார்கள். மிக்கடோ* எனப்படும் சக்கரவர்த்திதான் பெயரளவில் நாட்டைப் பரிபாலித்தார். ஆனால் பரிபாலன விடயமான உண்மை அதிகாரம் முழுவதையும் 'ஷோகன்' எனப்படும் பிரதம மந்திரியும், பரம்பரை பரம்பரையாக ஆட்சித்தொழில் புரிந்த பிரபுக்களுமே வைத்திருந்தனர். இன்னும், வாழ்க்கை முறையிலும் ஜப்பானியர் மாற்றம் அடையாது தம் முன்னோர் பன்னூற்றாண்டு காலமாக எப்படித் தம் வாழ்க்கையை நடாத்தினரோ அப்படியே சமீப காலம்வரை தம் வாழ்க்கையை நடாத்தினர். பிரித்தானியர் வரமுன் கண்டி இராச்சியத்துச் சனங்கள் தங்கள் பழைய சம்பிரதாயப் படி நடந்தவாறு ஜப்பானியரும் நடந்தனர்.

1853-ம் ஆண்டில் ஜப்பானிலே ஓர் மாற்றம் நிகழ்ந்தது. அக்காலத்தில் ஓர் அமெரிக்க கடற்படை வீரன் அங்கே போய், அமெரிக்கக் கப்பல்கள் வந்து வியாபாரம் செய்ய வசதிகள் அளிக்கவேண்டுமென்று ஜப்பானியரை நிர்ப்பந்தம் செய்து தன் கோரிக்கையைப் பெற்றான். அமெரிக்க வர்த்தகக் கப்பல்கள் இவ்வாறாக ஜப்பானுக்குச் செல்ல, அவற்றைப் பின்பற்றி ஏனைய

*ஜப்பானியச் சக்கரவர்த்தி மிக்கடோ எனப்படுவர்,

நாட்டுக் கப்பல்களும் சென்றன. தம்மிடம் இல்லாத சில இன்றியமையா விடயங்கள், தாம் முன்னர் வெறுத்து ஒதுக்கிய இவ்வந்நியரிடம் உண்டென்பதைக் கண்ட ஜப்பானியப் பிரபுக்கள் சிலர் அவ்விடயங்களைத் தாங்களும் அறிந்துகொண்டு கருமம் ஆற்றத் துணிவு கொண்டனர். முன்னேற்ற நோக்குடைய இவர்கள் ஒருங்கு திரண்டு உள்நாட்டு யுத்தம் ஒன்றை ஆரம்பித்து ஷோகனின் ஆட்சியைக் கவிழ்த்து புதிய ஓர் அரசியலை ஏற்படுத்தினார்கள். இது நிகழ்ந்தது 1868-ம் ஆண்டிலாகும். அக்காலத்தில் மற்றுஹிற்றோ என்னும் பெயருடைய மிக்கடோ அரசரிமையைப் பெற்றான். இவனும் காலத்துக்கேற்ற கோலத்தினனாய் புதுக் கொள்கைகளில் அதிக பற்றுக்கொண்டு, கலகம் செய்து ஷோகன் ஆட்சியைக் கவிழ்த்த பிரதானிகளின் உதவியுடன் பல மகத்தான மாற்றங்களைப் பல துறைகளிலும் ஏற்படுத்தினான். 1912-ம் ஆண்டில் அவன் ஆட்சி முடிவடைந்த காலத்தில் ஜப்பான் பலவிதத்திலும் மேலாண்டு முறைகளைப் பின்பற்றி முன்னேறியது. காலத்துக்கேற்ற ஓர் தரைப்படையினையும் கடற்படையினையும் அது அமைத்துக்கொண்டது. பாராளுமன்ற முறை அரசியலை அது ஏற்படுத்தியது. பல தொழிற்சாலைகள், புகையிரதப்பாதைகள், வீதிகள், பெரும் தொகை வர்த்தகக் கப்பல்கள், பெரிய அளவில் ஓர் வங்கி முறை என்றவற்றையும் அது நிர்மாணித்தது. இன்னும், அதன் அயல் நாட்டு வர்த்தகம் பெருகியது. மேலாண்டு முறையில் சகல பிள்ளைகளுக்கும் கல்விபுகட்ட வித்தியாசாலைகள் உண்டாயின. ஜப்பானியர் தம் வாலிபரில் மிக்க புத்திக்கூர்மையும் ஆற்றலும் வாய்ந்தவர்களை ஐரோப்பாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் அனுப்பி, அங்கே மேலே சொல்லிய விடயங்கள் சம்பந்தமான முறைகளை அறிந்து பயிற்சி பெறும்படி விட்டனர். இவ்வாலிபர்கள் தம் தாய்நாட்டுக்கு மீண்டு பல்வேறு துறைகளில் ஈடுபட்டுத் தொண்டாற்றி பல விடயங்களில் அபிவிருத்தி ஏற்படுத்தினர். வாலிபர்கள் நாட்டின் அபிவிருத்திக் கான கைங்கரியங்களைப் பயில்வதுடன் மாத்திரம் நிற்க

வில்லை. சில ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் தம் பிரதேசங்களை விஸ்தரிப்பதற்கு எந்த எந்த முறைகளைக் கையாண்டனவோ, அந்த அந்த முறைகளையும் இவர்கள் பயின்று வந்து, அவற்றை நடைமுறையிற் கொண்டு வந்து, மிகப் பரந்திருந்தும் வலிகுன்றியிருந்த அயல் நாடாகிய சீனத் தின்மீது ஆக்கிரமித்து அதன் நாடுகளை சுலூகரிக்க ஆரம்பித்தனர்.

சீனம், ஜப்பான் என்னும் இரு தேசங்களும் அந்நிய நாடுகள் விடயத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொண்டன என்பதை ஈண்டுக் குறிப்பிடுதல் பொருத்த முடைத் தாகும். ஜப்பானியர் ஆரம்பத்தில் அந்நியரை வெறுத்தனர் எனினும், பின்னர், அவர்களை வரவேற்று அவர்களின் உதவிகளைப் பெற்று தமக்கு வேண்டிய காலம்வரை அவர்களிடம் இருந்து பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டனர். சீனர் எனிலோ அந்நியரைத் துவேஷித்தனர்; அவர்களிடம் பயிலவேண்டியதைப் பயில மறுத்தனர். கடைசியில் அதே அந்நியரில் அவர்கள் தங்கியிருக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. அது மாத்திரமா? சீனத் தின் பெரும்பாகத்தை அந்நியரே தமக்கிடை துண்டாடக்கூடிய ஓர் நிலையும் ஏற்பட்டது.

3. அந்நிய நாடுகளுடன் ஜப்பானும் சீனமும் கொண்டிருந்த தொடர்பு

கொறியா என்னும் பரந்த குடாநாடு பன்னூற்றாண்டு காலமாக ஏறக்குறையச் சுவாதீனத்துடனேயே இருந்தது. அங்கே நல்லாட்சி நிலவவில்லை. சீனத்துக்கு அந்நாடு ஓரளவுக்கு அடங்கியும் இருந்தது. ஆனால் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் ஜப்பானியர் இக்குடாநாட்டின் மீது படை எடுத்தனர். 19-ம் நூற்றாண்டின் பின்பாகத்தில் ஜப்பான் கொறியாமீது தன் நாட்டத்தைச் செலுத்தியதன் பயனாக 1894-ம் ஆண்டில் அதற்கும் சீனத்துக்குமிடையே ஓர் போர் நிகழ்ந்தது. இதில் ஜப்பானே மகத்தான வெற்றியை ஈட்டியது. இதனைக்

கண்ட மேற்கு வல்லரசுகள் தூர கிழக்கிலே இன்னோர் வல்லரசு உதயமாகிறது என்பதை உணர்ந்தன. இவற்றுட் பல ஜப்பானின் முன்னேற்றத்தை அநுதாபத்துடன் நோக்கின. ஆனால் ருஷ்யாவுக்கு ஜப்பானின் அபிவிருத்தி பிடிக்கவில்லை. ருஷ்யா கிழக்குப் பக்கமாக வட ஆசியாவை நோக்கி அபிவிருத்தி எய்தி பசிபிக் கரைவரை தன் பிரதேசங்களை விஸ்தரிக்கச் செய்த முயற்சிகளைப் பற்றி 17-ம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். 1875-ம் ஆண்டளவில் ருஷ்யர் ஸக்காலின் என்ற நீளமான தீவைக் கைப்பற்றினர். இதனைக் கண்ட ஜப்பானியர் ருஷ்யர்பால் வெறுப்பும் துவேஷமும் கொண்டனர். மஞ்சூரியா மீதும் ருஷ்யர் கண்ணோட்டம் கொண்டு பனிக் கட்டி உறையாத் துறைமுகம் ஒன்றினைப் பெறுதற்குத் துடிதுடித்தனர். 1894-ம் ஆண்டில் ஜப்பான் சீனத்தை வெற்றிகொண்டு கடுமையான நிபந்தனைகளைத் தோல்வியுற்ற சீனர்மீது விதித்தனர். கொறியாக் குடாநாட்டுக்குப் பூரண சுதந்திரம் வழங்கவேண்டும்: போர் மோஸா என்னும் பாரிய தீவையும் பனிக்கட்டி உறையாத் துறைமுகம் ஒன்றைத் (இதுவே பின் ஆர்தர் துறைமுகம் ஆயது) தன் அந்தத்தில்கொண்ட வியோ துங் குடாநாட்டையும் தனக்குக் கையளித்தல்வேண்டும் என்பன இந்நிபந்தனைகளிற் சில. இந்நிபந்தனைகளைச் சீனம் பூர்த்தியாக்கினால் தன் நிலைமை கஷ்டமாகிவிடும் என்பதைக் கண்ட ருஷ்யா உடனே இவ்விடயத்தில் தலையிட்டது. ருஷ்யா இவ்வாறு பிரவேசித்ததைக் கண்ட ஜப்பான் தன் கடும் நிபந்தனைகளைத் தளர்த்தி ருஷ்யாவின் கேள்விப்படி வியோதுங் குடாநாட்டைத் திருப்பிச் சீனத்துக்களித்தது. உடனே ருஷ்யர் அக்குடாநாட்டைத் தாமே சீனரிடம் இருந்து குத்தகைக்குப் பெற்று, அங்கே ஓர் கடற்படைத் தளத்தைக் கட்டி முடித்தனர். அத்துடன் மஞ்சூரியா, கொறியா என்னும் பிரதேசங்கள் விடயத்திலும் முந்தியிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகப் பிரவேசிக்கத் தொடங்கினர்.

அடுத்த சில ஆண்டுகளில் சீனத்தின் நிலைமை இன்னும் கேவலமானது. ஆபிரிக்கா கண்டத்துப் பிரதேசங்களை ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் பங்கிட்டவாறு சீனப் பெருந் தேசமும் பங்கிடப்பட்டுவிடுமோ என்றும் அஞ்சப் பட்டது. ருஷ்யாவின் உதாரணத்தைப் பின்பற்றி கியாஷோத் துறைமுகத்தை ஜெர்மனி குத்தகையாகப் பெற்றது. ருஷ்ய கருமங்களில் சதா அவநம்பிக்கையும் பயமும் கொண்டிருந்த இங்கிலாந்து வேய்-ஹா-வே துறைமுகத்தைக் குத்தகையாகப் பெற்று அதனை ஓர் கடற்படைத் தானமாக்கியது. ஆர்தர் துறைமுகத்தை ருஷ்யர் எவ்வளவு காலத்துக்கு வைத்திருக்கிறார்களோ அவ்வளவு காலத்துக்கும் தாம் வேய்-ஹா-வே துறைமுகத்தை வைத்திருப்பது என்று சீனருடன் பிரித்தானியர் குத்தகை ஒப்பந்தம் செய்தனர். இதுவரை இந்தோ சீனத்தின் மீது பேச்சளவிலேனும் சீனத்துக்கு அதிகாரம் இருந்தது. அப்படியிருப்பவும், பிரான்சியர் இந்தோ சீனத்தைக் கைப்பற்றித் தமதாக்கியதுடன் நில்லாது தென் சீனத்திலும் தம் நாட்டத்தைத் திருப்பினர். சீனத்தில் தாம் ஏற்கெனவே கொண்டிருந்த இடங்களில் இருந்து, அல்லது குத்தகைக்குப் பெற்ற இடங்களில் இருந்துகொண்டு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளும், போர் மோஸாவில் இருந்துகொண்டு ஜப்பானும் சீனத்தின் உள்நாட்டுப் பகுதிகளிலும், தம் செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் நிலைநாட்டிவிடுமோ என்று அஞ்சப்பட்டது. இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் ஐக்கிய அமெரிக்கா தலையிட்டு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளும் ஜப்பானும் கொண்டிருந்த நோக்கத்தைப் பலமாக ஆட்சேபித்தது. அமெரிக்காவின் ஆட்சேபணையை இங்கிலாந்தும் ஆதரித்தது. சீனத்தின் சுதந்திரத்துக்குப் பங்கம் விளைக்கக் கூடாது; சீனப் பிரதேசங்களை இனியும் வல்லரசுகள் சுலுக்கக்கூடாது. சீனத்திலே சகல நாடுகளும் சுவாதினமாக, எவ்வித கட்டுப்பாடுமின்றி வர்த்தகம் செய்ய வேண்டும் என்ற கொள்கையை இங்கிலாந்தின்

ஆதரவுடன் ஐக்கிய அமெரிக்கா விதித்தது. இக்கொள்கையைத் 'திறந்த கதவுக் கொள்கை'* என அரசியலார் கூறுவர். அதாவது எவ்வித தடைகளும் இன்றி யாரும் பிரவேசித்து வர்த்தகம் செய்யும் சுதந்திரக் கொள்கையே என்க.

ஊரான் சொத்துக்கு உரிமை வழக்கு நடத்தியவாறு, சீனத்தின் விவகாரங்களில் இவ்வாறாக அந்நியர் பிரவேசித்துக்கொண்டனர். இவ்விடயத்தில் அவர்கள் சீன மக்களது அபிப்பிராயத்துக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை. சீனர் எனிலோ பரஸ்பரம் அபிப்பிராயபேதம் கொண்டிருந்தனர். ஜப்பானியரைப்போலத் தாமும் மேனாட்டவரின் உதவியுடன் முன்னேறவேண்டும் என சீனரில் ஒரு சாரார் கூறினர். அந்நியர் அனைவரையும் நாட்டை விட்டுக் கலைத்தே தீரவேண்டும் என இன்னொரு சாரார் கூறினர். பின் கூறப்பட்டவர்களே அதிக தொகையினராக அவர்களின் அபிப்பிராயமே வலுத்தது. 'பொக்ஸர்கள்'† என்ற வெறியர்களைக்கொண்ட ஓர் இரகசியச் சங்கம் தோன்றியது. அந்நியரின் செல்வாக்கைப் பலாத்காரம் கொண்டழிக்கவேண்டும் என்பதே 'பொக்ஸர்களது' நோக்கம். இவர்கள் அந்நியர்க்கு விரோதமாகக் கிளம்பிக் கலகம் செய்தனர். உடனே பல்வேறு அந்நிய தேசங்களதும் வீரர்களைக்கொண்ட ஓர் சேனை கலகத்தை அடக்கியது. கலகம் அடங்க பொக்ஸர்களின் செல்வாக்கும் தேய்ந்தது. 'திறந்த கதவுக் கொள்கை' எவ்வித பங்கமுமின்றித் தொடர்ந்து அனுட்டிக்கப்பட்டது.

4. ஜப்பானும் ருஷ்யாவும்

பசிபிக்கரை யோரங்களில் ருஷ்யா நாட்டம் செலுத்தி, அங்கே தன் விஸ்தரிப்பைத் தொடர்ந்து நடத்தியமை ஜப்பானுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் பயத்தைக் கொடுத்தது.

*Open door Policy.

†Boxers.

தது. எனவே, இவை இரண்டும் 1902-ம் ஆண்டில் ஓர் நேச உடன்படிக்கையைச் செய்துகொண்டன. இதனைக் கண்ட பின்னாவது ருஷ்யா தனது விஸ்தரிப்பு ஆசையை விடவில்லை. எனவே, 1904-ம் ஆண்டில் ஜப்பானுக்கும் ருஷ்யாவுக்குமிடையே போர் மூண்டது. இக்காலத்தில் பிரான்ஸ் ருஷ்யாவுடன் பெரு நட்புப்பூண்டிருந்தது. ஆனால் ஆங்கில-ஜப்பான் நேச உடன்படிக்கை விதி களினால் பிரான்ஸ் ருஷ்யாவின் உதவிக்குப் போக முடிய வில்லை. இங்கிலாந்தும் ருஷ்யாவும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் பரஸ்பரம் பொருதிக்கொள்ளுமோ என்றும் எதிர்பார்க் கப்பட்டது. ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்காமல் ருஷ்யாவும், ஜப்பானும் மாத்திரமே போரில் ஈடுபட்டன. இந்த யுத்தத்திலே மகா பராக்கிரமம்வாய்ந்த ருஷ்யாவே சின்னஞ் சிறிய ஜப்பானை முறியடித்துவிடுமெனப் பலர் எண்ணினர். ஆனால் எவரும் காத்திராத பிரகாரம் ஜப்பான் ருஷ்யாவை முறியடித்தது. இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. ருஷ்யர் தமது சேனைகளையும் கடற்படைகளையும் உதவிப்பொருள்களையும் வெகு தூரத்துக்கப்பால் உள்ள இடத்துக்கு அதுப்பவேண்டி யிருந்தது. அதனால் அவர்களுக்குப் பல கஷ்டங்கள் விளைந்தன. ஜப்பானியருக்கு இக்கஷ்டங்கள் இருக்க வில்லை. அத்துடன் ஜப்பானியப் போர்வீரர் தக்க பயிற்சி பெற்றிருந்தனர். போர் செய்வதற்கான பேராற்றல் அவர்களுக்கு நன்கு அமைந்திருந்தது. இவ் வாறாக ஜப்பானியர் வெற்றியடைந்த பின்னர் சமாதானம் ஏற்பட்டது. அச்சமாதான நிபந்தனைகளின் பிரகாரம் வியோதுங் குடாநாட்டுக் குத்தகை ஜப்பானியருக்கா யிற்று. அத்துடன் ஸக்காலின் தீவின் பாதிப் பாகமும், அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. தூர கிழக்கிலே ருஷ்யாகொண்டிருந்த ஆசை இவ்வாறு நிராசையாக, கொறியா விடயத்தில் கேட்க ஆளில்லாதபடியால், ஜப்பான் தன் எண்ணப்படி கருமங்களை ஆற்றி 1911-ம் ஆண்டில் அதனைத் தனக்காக்கியது.

5. சீனத்தில் நிகழ்ந்த மாற்றங்கள்

'பொக்ஸர்கள்' படுதோல்வியடைந்த பின் முன் னேற்ற நோக்குக்கொண்ட சீனர் தம் நாட்டின் அபி விருத்தி விடயமாக நன்கு ஆலோசித்தனர். சீனம் முன்னேறவேண்டுமானால் மேனாட்டு முறைகளையும் கொள்கைகளையும் முதலில் தாம் நன்கு அறிந்து பயின்று கொள்ளுதல்வேண்டும் என அவர்கள் கண்டனர். இந் நோக்கத்தினைக்கொண்ட அநேக சீன வாலிப மாணவர் அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் சென்றனர். 1908-ம் ஆண்டில் யெஹோனவா என்ற பெயருடைய விதவைச் சக்கரவர்த்தினி இறந்தாள். இவள் முதலில் 'பொக்ஸர்' களுக்கு ஆதரவு கொடுத்தவள். ஆனால் பின்னர் பல சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவந்தாள். இவள் இறந்ததும் சீன தேசப் பரிபாலனம் அல்லோல கல்லோலமாயது. தென் பாகத்தில் ஓர் கலகமும் தோன்றியது. சீனர் தம்மைப் பரிபாலித்த மஞ்சூரிய வம்சத்துச் சக்கரவர்த்திகளால் எப்போதாவது அதிக இராசபக்தி கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே, கலகக்காரர் சக்கரவர்த்தியைப் பதவியிலிருந்து நீக்கிவிட்டனர். கலகக்காரர்க்கு டக்ரர் ஸன் யாற் ஸென்* என்பவர் தலைவராக இருந்தார். இவர் திறமையும் தக்க கல்வி யறிவும், பின்வருவதை முன்கூட்டியே அறியக்கூடிய அரசியன் ஞானமும் உடையவர். அப்படியிருந்தும் சீனத்திலே பூரணமான ஒற்றுமையை உண்டாக்க அவ ரால் முடியவில்லை. எனவே, சீனத்தில் ஓர் கேவலமான குழப்ப நிலைமை ஏற்பட்டது. இப்படியிருக்க, முதலா வது உலக மகாயுத்தம் மூள ஐரோப்பா முழுவதும் அதில் ஈடுபட்டது. சீனமும் ஜப்பானும் ஜெர்மனிக்கு விரோதமாக நேசக்கட்சியினர் பக்கமாக இருந்தன. ஜப்பான், ஜெர்மனி குத்தகைக்குப் பெற்றிருந்த கியா வோஷா என்னும் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றியது. அத்துடன் நிற்காது, சீனத்தின் உள்நாட்டு விவகாரங் களிலும் அது அடிக்கடி தலையிடத் தொடங்கியது.

*Dr. Sun Yat Sen.

1915-ம் ஆண்டில் அது இருபத்தொரு நிபந்தனைகளை சீனத்துக்குத் தெரிவித்தது. இந்நிபந்தனைகளுக்குச் சீனம் இணங்கியிருந்தால், அப்பாரிய தேசத்திலே ஜப்பானின் செல்வாக்கும் அதிகாரமுமே பெரிதாக இருந்திருக்கும். 1919-ம் ஆண்டில் சமாதானம் ஏற்பட்டபின்னர் ஜப்பான் சீன விடயங்களில் தலையிடுவதைக் கொஞ்சக் காலத்துக்கு நிறுத்திக்கொண்டது. ஆனால் சில காலம் சென்ற பின் அது தன் பழைய முறையினைக் கடைப்பிடித்து சீனம் விடயத்தில் தலையிட ஆரம்பித்தது.

பல ஆண்டு காலமாகச் சீனம் ஒரு அந்ரமான நிலையிலேயே இருந்தது. 'போர்ப் பிரதானிகள்' அல்லது 'போர்ப் பிரபுக்கள்' * எனப்படுவோர் பலர் தோன்றி சீனத்தைப் பிழக்கத் தொடங்கினர். ஆனால் இவர்கள் எல்லாரிலும் பார்க்க குவா-மிங்-தாங் கட்சிதான் அதிக வலியுடையதாக அதிக செல்வாக்கையும் கொண்டிருந்தது. தேசிய சுதந்திரத்துக்கு இன்றியமையாத சனநாயக அரசியன் முறையினையும் பல்வேறு சீர்திருத்தங்களையும் கொண்டுவரவேண்டும் என்று ஸன்-யாற்-ஸேன் கொண்டிருந்த எண்ணங்களை நடைமுறையில் எடுத்தாள் வதுதான் குவா-மிங்-தாங் கட்சியின் நோக்கமாக இருந்தது. ஸன்-யாற்-ஸேன் 1925-ம் ஆண்டில் இறக்க, குவா-மிங்-தாங் கட்சியின் தலைமைப் பதவி படிப்படியாக சியாங்-கே-ஷெயிக் என்பவரின் கைக்கு வந்தது. கட்சித் தலைவரை வந்த அவர், கட்சிக் கொள்கைகளை நிலைநாட்டுவதில் பல கஷ்டங்கள் அடைந்தார். அவர் அடைந்த கஷ்டங்களுக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. தேசத்தின் மிகப் பெரும் பரப்பு, பெரும்பாலாரான மக்களின் பராமுக மனப்பான்மை, உள்நாட்டில் தக்க பேர்க்குவரத்துப் பாதைகள் இன்மை, கொமியூனித்தர் எனத் தம்மைச் சொல்லிக்கொண்ட ஒரு கட்சியாரது பலத்த எதிர்ப்பு என்னும் இன்றோன்னவை சியாங்-கே-ஷெயிக் கின் கஷ்டங்களுக்கான பிரதான காரணங்கள் என்க. சீனத்துக் குடியானவர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையினர்

*War Lords.

கல்வியறிவற்றிருந்தார்கள். எனவே, அங்கே சனநாயக ஆட்சி முறை ஏற்பட முடியவில்லை. ஆனபடியால் சியாங்-கே-ஷெயிக் ஓர் சர்வாதிகாரிபோலவே கருமங்களை ஆற்றவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நாட்டிலே திரமான சீர்திருந்திய அரசியல் ஏற்படுவதற்கு அங்கே முதலில் ஒழுங்கும் அமைதியும் இருத்தல்வேண்டும். இப்படியான நிலையை ஒழுங்கு ஏற்படுத்திவிட்டு, லிபரல் அரசியல் முறையை வழங்கிப் பல சீர்திருத்தங்களை நல்குவது என்றே சியாங்-கே-ஷெயிக் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் அவர் கூறியபடி கருமங்கள் நடக்க ஜப்பானியர் விடவில்லை. அவர்கள் சீனத்தின் விவகாரங்களில் அடிக்கடி தலையிடத் தொடங்கினர்.

முதலாவது உலக மகாயுத்தத்துக்குப்பின் ஏற்பட்ட 1919-ம் ஆண்டுச் சமாதான உடன்படிக்கைப் பிரகாரம், சீன விவகாரங்களில் ஜப்பானுக்கு ஓர் விசேட உரிமை கிடைத்தது. அத்துடன் ஜெர்மனிக்கிருந்த கியோஷோ என்னும் கடற்படைத் தளமும், வட பசிபிக்கில் ஜெர்மனி வைத்திருந்த பல்வேறு தீவுக் கூட்டங்களும் கிடைத்தன. இக்காலத்தில் இருந்து—அதாவது 1919-ம் ஆண்டில் இருந்து, அல்லது அதற்கு முன் இருந்து—கிழக்கு ஆசியாவில் தம்முடைய அதிகாரத்தையே மேலோங்கச் செய்யவேண்டுமென ஜப்பானியர் உறுதி கொண்டனர். ஆனால் கொஞ்சக் காலம் அவர்கள் இவ்விடயமாகத் தீவிர முயற்சி செய்யவில்லை. மஞ்சூரியாவில் சில விசேட நலவுரிமைகள் அவர்களுக்கு உண்டு தான் என்பதை மற்றும் வல்லரசுகள் கணித்தபோதிலும், சீனத்தின் விவகாரங்களில் எந்த அந்நிய அரசாங்கமும் தலையிடக்கூடாது என்ற ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கைக்குக்கூட ஜப்பானியர் 1921-ம் ஆண்டில் இணங்கினர். ஆனால் மஞ்சூரியா விடயமாக ரஷ்யரும் சியாங்-கே-ஷெயிக்கும் கொண்டிருந்த சிரத்தையைக் கண்டு ஜப்பானியர் கொஞ்சம் அச்சம்கொண்டனர். 1931-ம் ஆண்டில் அங்கே ஏதோ குழப்பம் நிகழ், அதனைக்

காரணமாக வைத்துக்கொண்டு ஜப்பானியர் படை எடுத்து அதனை ஆக்கிரமித்தனர். இதன் பின்னர் பேச்சளவில் அதனைச் சுதந்திர நாடாக்கி அதற்கு மஞ்சக்கோ என்று பெயருமிட்டனர். உண்மையைக் கூறு மிடத்து மஞ்சக்கோவில் சுதந்திரம் நிலவவில்லை. அந்நாட்டின் அதிகாரம் முழுவதும் ஜப்பானியர்வசமே இருந்தது. அவர்கள் அவ்வதிகாரத்தைப் பிரயோகித்து அந்நாட்டின் செல்வத்தைக் கைப்பற்றினர். 1937-ம் ஆண்டில் அவர்கள் இன்னொர்படி முன்னேறினர். அவ்வாண்டில் அவர்கள் சியாங்-கே-ஷெயிக்குடன் ஏதோ காரணத்தைச் சொல்லிப் பிணங்கிக்கொண்டு, மஞ்சக் கோவிலிருந்து சீனப் பிரதேசங்கள் மீது படை எடுத்தனர். அவர்களுடைய இராணுவ வலிமைக்கு முன்னர் சீனரால் நிர்வகிக்க முடியவில்லை. வெகு சீக்கிரத்தில் கிழக்குச் சீனத்தின் மிகப் பெரும் பகுதி அவர்களுக்கானது. அப்போது நடந்த யுத்தத்தின்பின் சீனர் அடைந்த கொடுமைகள் அவ்வளவு இவ்வளவு அல்ல. காலத்துக்கேற்ற யுத்த தளபாடங்கள் இல்லாமல் இருந்தும் சீனர் வெகு வீரத்துடன் சளைக்காது போர்புரிந்தனர். சியாங்-கே-ஷெயிக்குத் தனது பரிபாலனத் தலைமைத்தானத்தை மேற்குச் சீனத்துக்கு மாற்றி, அங்கிருந்துகொண்டே ஜப்பானியரை இடைவிடாது எதிர்த்தார். அத்துடன் அவருடைய 'கொரிலாப்' படைகள் ஜப்பானியரைக் கரந்து நின்று, தாக்கி இடுக்கண்கள் விளைத்தன. சீனத்தில் இந்த யுத்தம் நிகழும் காலத்தில் இரண்டாவது உலக மகா யுத்தமும் ஆரம்பமாகி நடந்தது. யுத்தம் முடிந்த பின் ஜப்பானியரின் அதிகாரத்திலிருந்த பிரதேசம் சீனருக்கானது. ஆனால் இதுவரை ஜப்பானியரின் ஆக்கிரமிப்பை எதிர்ப்பதில் சியாங்-கே-ஷெயிக்கு அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைத்த கொமியூனித்தர்கள், சமாதானம் ஏற்பட்ட பின் பிரிந்து சியாங்-கே-ஷெயிக்குக்கு விரோதமாகக் கலகம் செய்து சீனப் பெரும்பகுதியை முழுவதையும் தமக்காக்கினர். சியாங்-கே-ஷெயிக்கு

போர்மோஸாத் தீவுக்குப் போய், அங்கிருந்துகொண்டே கொமியூனித்தர்களின் அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாகக் கருமம் ஆற்றி வருகிறார். எது எப்படியிருந்த போதிலும், சீனமும் அதன் அயல்நாடுகளான மஞ்சக்கோ, கொரியா என்பனவும், தாமே அமைத்துக்கொள்ளும் எவ்விதமான அரசாங்கத்தின் கீழாவது வந்து கூடிய சீக்கிரமே சமாதானம், ஒழுங்கு, ஒற்றுமை என்பவற்றைப் பெற்று, அவை மூலமாகச் செல்வமும் சீர்திருத்தமும் அடையும் என எதிர்பார்ப்போமாக.

22-ம் அத்தியாயம்

அமெரிக்க நாடுகள்

1. அமெரிக்க கண்டம்

அமெரிக்கா என்பது மிகப் பெரிய கண்டங்களில் ஒன்று. வடக்கே ஆர்க்டிக் என்னும் வட சமுத்திரத்தில் இருந்து தெற்கே தென் சமுத்திர மீரக அதன் நிலப் பரப்பு உள்ளது. வட அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்கா என இரு பெரும் பகுதிகளாக இக்கண்டம் உள்ளது. அதன் மத்திய பாகம் 50 மைல் மாத்திரம் அகலமான ஓர் நிலப்பாகத்தைக்கொண்டது. இம்மத்திய பாகமே மத்திய அமெரிக்கா என வழங்கப்படுகிறது. இக்கண்டத்திலே கண்டா என்னும் டொமினியனையும், கரிபியன் கடற்கரையில் அல்லது அதனையடுத்து ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுக்குள்ள ஒரு சில பிரதேசங்களையும் ஒழிந்த ஏனைய பாகம் முழுவதும் சிறிய அல்லது பெரிய குடியரசுகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 18-ம் நூற்றாண்டிலே அமெரிக்கா கண்டம் முழுவதையும் ஆராய்ச்சியாளர் அறியவில்லை. அப்படியிருந்தும், அது முழுவதும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் அதிகாரத்தில்தான் இருந்தன. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைப் பாகத்தில் ஐரோப்பிய நாடுகள் கொண்டிருந்த அதிகாரம் இக்கண்டத்தில் வெகுவாகச் சிதைந்தது.

2. ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள்

அமெரிக்க கண்டத்தில் உள்ள குடியரசுகளில் அதிகப் பெரியதும் மிகப் பராக்கிரமம்வாய்ந்ததும், ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகள் என வழங்கப்படும் குடியரசேயாம். வட அமெரிக்காவின் கிழக்குக் கரையில் இருந்த பதின்

மூன்று பிரித்தானிய குடியேற்ற நாடுகள், இங்கிலாந்தின் மூன்றாவது ஜோர்ஜ் மன்னனின் பரிபாலனத்துக்கு விரோதமாகக் கிளம்பித் தம் சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டி ஒற்றுமைகொண்டன என்பதனையும், அவ்வாறு ஒற்றுமை கொண்ட சமஷ்டிக் குடியரசின் சனாதிபதியாக மகா மேதாவியான ஜோர்ஜ் வாஷிங்டன் என்பவர் வந்தார் என்பதனையும் 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகத்தில் நீங்கள் படித்திருக்கிறீர்கள்.

இப்பதின்மூன்று நாடுகளும் தத்தம் உள்நாட்டு விவகாரங்களைத் தாமே பரிபாலித்தன. அதற்கான பல அதிகாரங்களை அவை தனித்தனிகொண்டிருந்தன. ஆனால் குறித்த சில அதிகாரங்களை ஓர் மத்திய அரசாங்கத்தில் அவை தாமாகவே ஒப்புக் கொடுத்தன. இந்நாடுகள் அனைத்தும் ஒரே குடியரசில் சேர்ந்து பரிபாலனத்தை எவ்வாறு நடத்தலாம் என்பதை வகுக்க, இவற்றின் கண் வாழ்ந்த பெரியார் ஒருங்குகூடி ஆகவேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்தனர். இவ்வொழுங்குகளை 13 நாடுகளிலும் இருந்தார் அனைவரும் ஒப்புக்கொண்டனர். மக்கள் அனைவரும் இவ்வாறாக ஒப்புக்கொண்ட ஒழுங்குகள் 'அமெரிக்க அரசியல் நிர்மாணம்' என எழுத்து மூலமாகத் தொகுக்கப்பட்டன. இவ்வாறாய் 13 நாடுகளையும் விட ஏனைய நாடுகளும் அவை விரும்பிய காலத்தில் சேர இடம் வகுக்கப்பட்டது. அமெரிக்கர் வெகுவாகப் பரவி பசிபிக் சமுத்திரத்துக் கிழக்குக் கரையோரப் பிரதேசங்கள்வரை செறிந்து, புதுப்புது நாடுகளை உருவாக்கினர். இந்நாடுகளும் ஐக்கிய அமெரிக்கச் சமஷ்டியில் காலகதியிற் சேர்ந்து கொண்டன. இன்று அமெரிக்காவின் தேசியக் கொடியிலே 13 கோடுகளும் 48 நட்சத்திரங்களும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். ஆரம்பத்திலேயே சமஷ்டிக் குடியரசிற் சேர்ந்துகொண்ட 13 நாடுகளின் சின்னமாக பதின்மூன்று கோடுகளும் இன்று அதிற் சேர்ந்துள்ள முழுத்தொகை நாடுகளின் சின்னமாக 40 நட்சத்திரங்களும் விளங்குகின்றன. இச்சமஷ்டியிலே

பெரிய நாடுகளும் உண்டு; சிறிய நாடுகளும் உண்டு. அனால் அவை ஒவ்வொன்றும் ஐக்கிய அமெரிக்க செனேற் சபைக்கு இரண்டு பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்து அனுப்பும். அமெரிக்க பரிபாலனத்தை நடாத்தும் இரு சபைகளில் 'செனேற்' எனப்படுவது மேற்சபை. கீழ்ச்சபையை சனப்பிரதிநிதிகள் சபை என்பர். இதன் பிரதிநிதிகளை ஒவ்வொரு நாடும் தன் குடிசனத்தொகைக்கேற்றவாறு தெரிவுசெய்யும். அதாவது இத்தனை ஆயிரம் பேர்க்குப் பொதுவாக இவ்வளவு பிரதிநிதிகள் என்பது. செனேற், சனப்பிரதிநிதிகள் சபை என்ற இரண்டையும் சேர்த்து காங்கிரஸ் என்பர். சனாதிபதியை அமெரிக்க மக்கள் அனைவரும் நாலு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தெரிவு செய்வர். இவருக்கு மகத்தான பல அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. காங்கிரசுடன் கலந்தாலோசிக்காமலே, தன்பொறுப்பில் கருமங்களை நடத்தவும் அவர்க்குச் சில விடயங்களில் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பிலே மாற்றங்கள் செய்வது மிகவும் கஷ்டமான ஓர் விடயம். அப்படி மாற்றங்களைத்தான் செய்தாலும், அவை சட்டபூர்வமானவையா அன்று என்பதைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பு சுப்பிறீம் கோடு என வழங்கப்படும் உயர்நீதிமன்றத்துக்கு உண்டு.

ஒரு சில அற்பச் சண்டைகளை விட பாரிய யுத்தங்களில் ஈடுபடாமல் ஐக்கிய அமெரிக்கா 19-ம் நூற்றாண்டில் தப்பிக்கொண்டது. 1812-ம் ஆண்டில் தேவையற்ற ஓர் அற்ப யுத்தத்தை அது இங்கிலாந்துடன் செய்தது. அதனால் முக்கியமான பயன் எதுவும் இல்லை. தென்பாகத்து அயல் நாடாகவிருந்த மெக்ஸிக்கோவுடனும் எல்லை விடயமாகப் பிணக்குற்று அது ஓர் அற்பப் போரைச் செய்தது. 19-ம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பாகத்தில் ஸ்பெயினுடனும் சண்டை செய்தது. இச்சண்டையின் பயன்கள் என்னவென்பது இவ்வத்தியாயத்தின் கடைசிப் பகுதியிற் கூறப்படும். இப்படியான சிறு பிணக்குகள் சண்டைகளை விட பெரும் போர்களிடி

அமெரிக்கா சென்ற நூற்றாண்டில் வேற்று நாடுகளுடன் போர் செய்யவில்லை. ஆனால் இந்த நூற்றாண்டிலே நிகழ்ந்த கொடிய இரண்டு மகாயுத்தங்களிலும் அமெரிக்க குடியரசு வேண்டா வெறுப்பாக ஈடுபட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. உலக சுதந்திரத்துக்கு ஜெர்மனி ஆபத்துத்தேட முனைந்ததால், முதலாவது உலக மகாயுத்தத்திலும், ஜெர்மனி, ஜப்பான் என்பன மக்களின் சுதந்திரத்தைச் சிதைத்து தம் அதிகாரத்தை உலகெல்லாம் நிலைநாட்ட முனைந்ததால், இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்திலும் அமெரிக்கா ஈடுபடவேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்விரு யுத்தங்களில்—அவற்றிலும் விசேடமாக இரண்டாவது மகாயுத்தத்தில்—அமெரிக்கர் பெரும் பங்குபற்றி சுதந்திர ஆர்வம்கொண்ட நாடுகளுக்கு வெற்றி ஈட்டிக்கொடுப்பதில் பெருந்துணை செய்தனர்.

3. தென் அமெரிக்காவும் மன்றோக் கொல்கையும்

கடந்த நூற்றாண்டில், தென் அமெரிக்காவில் பிரேஸில் என்ற போர்த்துக்கீசக் குடியேற்ற நாட்டையும், பிரான்சிய கியானா, டச்சு கியானா, பிரித்தானிய கியானா பிரித்தானிய ஹொண்டுருஸ் என்னும் நான்கு பிரதேசங்களையும் ஒழிந்த பிரதேசங்கள் அனைத்தும், மத்திய அமெரிக்காவும், வட அமெரிக்காவில் ஒரு பகுதியும் தனக்கே உரியதென ஸ்பெயின் கோரியது. ஆனால் ஸ்பெயினாக, போர்த்துக்கல் ஆக, தம் கீழ் இருந்த குடியேற்ற நாடுகளுக்கு நல்லாட்சியையோ சுயாட்சியையோ வழங்கவில்லை. 1812-ம் ஆண்டில் சைமன் பொலிவர்* என்ற ஓர் தேசாபிமானி ஸ்பெயினுக்கு விரோதமாகக் கிளம்பினான். இதனைக் கண்ட ஏனைய அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாட்டினரும் தத்தம் அரசாங்கங்களுக்கு விரோதமாக அடுத்த சில ஆண்டுகளிற் கிளம்பினர். 1821-ம் ஆண்டில் பொலிவர் கொலம்பியாக் குடியரசை நிறுவினான். அடுத்த ஆண்டில் பிரேஸிலும் தான் சுதந்திர

*Simon Boliver.

நாடெனப் பிரகடனப்படுத்தியது (ஆனால் இந்நாடு 70 ஆண்டுகளின் பின்தான் உண்மையான குடியரசானது). அமெரிக்காவில் எங்கு பார்த்தாலும் ஸ்பெயினுக்கு விரோதமான கலகங்கள் தோன்றின. அவற்றின் பயனாகப் புதுப் புதுக் குடியரசுகள் நிறுவப்பட்டன. பரிசுத்த நேச உடன்படிக்கை எனப்பட்ட உடன்படிக்கையிற் சேர்ந்திருந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் ஸ்பெயினின் உதவிக்கு வந்து அமெரிக்கக் குடியேற்ற நாடுகளை அடக்கி விடுமோ என்றும் ஒரு சமயத்தில் அஞ்சப்பட்டது (14-ம் அத்தியாயம் பார்க்க). ஆனால் இப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் காளில்லீ* என்பவருக்குப் பின் இங்கிலாந்திலே பிரதம மந்திரியான ஜோர்ஜ் கர்னிங் என்பவர் புதிதாகத் தோன்றிய அமெரிக்கக் குடியரசுகளைக் கணித்து அவற்றை ஒப்புக்கொண்டார். அத்துடன் அக்காலம் ஐக்கிய அமெரிக்காவின் சனாதிபதியாக இருந்த மன்ரோ† என்பவர் ஓர் முக்கியமான பிரகடனத்தை வெளியிட்டார். அமெரிக்கக் கண்டத்து விவகாரங்களில் எந்த ஐரோப்பிய நாடும் தலையிடக்கூடாது; அப்படியின்றித் தலையிட்டால், ஐக்கிய அமெரிக்கா அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கமாட்டாது என்பதே மன்ரோ விடுத்த பிரகடனம். மன்ரோப் பிரகடனம் மிக முக்கியமானது. மன்ரோக் கொள்கைப்படியேதான் நாளிதுவரை அமெரிக்கக் கண்ட விவகாரங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. தென் அமெரிக்காவில் சரி, மத்திய அமெரிக்காவில் சரி உள்ள நாடுகள் விடயத்தில் ஐக்கிய அமெரிக்கக் குடியரசை விட, ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் தலையிடக்கூடாது என்ற மன்ரோக் கொள்கை அமெரிக்க சரித்திரத்தில் மிக முக்கியத்துவம் பெற்றதாகும்.

மேலே நாம் காட்டியபடி ஸ்பெயின் ஆட்சியில் இருந்து விடுதலை பெற்றுக் குடியரசாகத் தம்மை அமைத்துக்கொண்ட லத்தீன் நாடுகள் (லத்தீன் குடியரசுகள் என்றும் வழங்குவர்) சிறப்பாகத் தம் பரிபால

*Castlereagh.

†George Canning.

‡President Monroe.

னத்தை நடாத்தவில்லை என்றே கூறவேண்டும். அவை பல முறை பரஸ்பரம் பொருதின. பல உள்நாட்டுக் கலகங்களும், புரட்சிகளும் தோன்றின. அங்கே சனாதிபதி களாக வந்தவர்களிற் பலர் சனநாயகக் கொள்கைகளைப் புறக்கணித்துச் சர்வாதிகாரிகளாகக் கருமம் ஆற்றினர். சரியான முறையிலும் ஆட்சி நிலவவில்லை. சர்வாதிகார முறையில் ஆட்சி நிகழ்ந்தமையினால் அங்கே சனநாயகம் என்பது கேவலம் ஓர் விகட நாடகமானது. 19-ம் நூற்றாண்டில் இந்நாடுகளில் சதா கலவரங்கள் நிகழ்ந்து வந்தன. அந்நாடுகளில் இருந்த மக்கள், தம் பெரியார், மேதாவினர் தமக்கு அரிதிற் பெற்றுக்கொடுத்த சுதந்திரத்தைத் தக்கவாறு பாதுகாத்தற்கு வேண்டிய கல்வியைப் பெறவில்லை. அத்துடன் தம் நாட்டு அரசியல் விடயங்களில் சிரத்தைகொள்ளாத சோம்பராயிருந்தனர் என்பதைத் தம் கருமங்களால் உலகுக்குக் காட்டினர். இந்த நூற்றாண்டில் தானும் பரஸ்பரம் பொருதுவதும் உள்நாட்டுப் புரட்சிகள் தோன்றுவதும் அங்கே சகசம். அப்படியிருந்தும், இவற்றிற் பெரியனவாய் சில நாடுகள் கொஞ்சம் முன்னேறித் தம் பரிபாலனத்தைத் திறம்பட நடத்த முயற்சிகள் செய்திருக்கின்றன. உலகில் உள்ள கண்டங்களில் தென் அமெரிக்காதான் மக்களால் அதிகம் அறியப்பட்டதது. அங்கே பல மூலப் பொருள்களையும், வளங்களையும் இயற்கை அன்னை அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறார். இவற்றை இதுவரை போதிய அளவுக்கு உலகத்தவர் பயன்படுத்தவில்லை. அங்குள்ள மக்கள் தமக்கு இழுக்குத்தரும் தகாக் கருமங்களைவிடுத்து மெய் வருத்தம் பாராது கருமமே கண்ணிருந்து தமக்களிக்கப்பட்டுள்ள வளங்களைப் பயன்படுத்துவரே யானால், அவர்களைக் கொண்ட தென் அமெரிக்கக் குடியரசுகளின் எதிர்காலம் சுபீட்சமாகவே அமையும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

4. அமெரிக்க உள்நாட்டு யுத்தம்

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் வட நாடுகளின் சுவாத்தியம் மேற்கு ஐரோப்பாவின் சுவாத்தியத்தைப்போன்றது.

ஆகவே 19-ம் நூற்றாண்டின் முதல் அரைப்பாக காலத்தில் அங்கு போய்க் குடியேறிய ஐரோப்பிய மக்கள் அச் சுவாத்தியம் தமக்கு வாய்ப்பாக இருக்கக் கண்டனர். இன்னும் தம் தாய்நாடுகளில் இருந்ததிலும் பார்க்க நல்ல சூழ்நிலைகளில் அவர்கள் சுதந்திரராக வாழத் தொடங்கினர். இவர்களிற் பெரும்பாலார் இங்கி லாந்து, ஸ்கொத்லாந்து, அயர்லாந்து, ஜெர்மனி, டென்மார்க், நோர்வே, சுவீடன் முதலாம் தேசங்களில் இருந்தே சென்றவர்களாவர். இவர்கள் இவ்வாறு கூட் டம் கூட்டமாக வருவதைக் கண்ட முந்திக் குடியேறியவர் களின் சந்ததியார் பாரிய புல்நிலங்களைக் கடந்து இன்னும் அதிமேற்கே நிலம் பெயர்ந்து போயினர். இப்படியாக இவர்கள் போகும்போது, செவ்விந்தியர் என வழங்கப் பட்ட பழங்குடிகளையும் துரத்திக்கொண்டே சென்றனர். செவ்விந்தியர் தொகையிற் குறைந்தவர்கள்; சீர்திருத் தம் அற்றவர்கள். ஆகவே அவர்கள் தம்மைத் தாக்கிய புதுக் குடிகளுக்கு முன் நிர்வகிக்க மாட்டாதவராக ஓடி ஒதுக்கிடம் தேடினர். இவ்வாறாக மேற்கு நோக்கிச் சென்ற முந்திய குடிகளிற் பலர் மிகவும் துணிவுகொண்ட வர்களாய் எதுவந்தாலும் வரட்டும் என்ற மனப்பான்மை யுடன் இருந்தனர். அவர்கள் முன்னேறிப் போக, அவர்கள் முந்தி இருந்த இடத்துக்குப் புதுக் குடிகள் தம் வண்டிகளில் வந்து காடு திருத்தி, நிலத்தைப் பண் படுத்தி வாழ்ந்தனர். பசிபிக் கரைவரைக்கும் முன் னோடிகள் தீவிரமாக முன்னேறினர். அவர்கள் விடுத்துப் போன 'மத்திய மேற்குப் பிரதேசத்தில்' லட்சக் கணக்கான விவசாயிகள் படிப்படியாக வந்து குவிந் தனர்.

ஆனால் பழைய தெற்கு நாடுகளில் இப்படியான நிலைமை இருக்கவில்லை. அங்கே புகையிலை, பருத்தி, நெல் என்னும் மூன்று பிரதான பயிர்களே சாகுபடி செய்யப்பட்டன. அங்கிருந்த சுவாத்திய நிலை ஐரோப் பாவில் இருந்து போய்க் குடியேறியவர்களுக்கு உகந்த

தாகவும் இருக்கவில்லை. வயல்களில் நின்று வெயிலில் வேலை செய்வதற்கு அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். ஆகவே அவர்கள் 18-ம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் ஆபிரிக் காவில் இருந்து கப்பல்களில் நீகிரோ அடிமைகளைத் தருவித்து, அவர்களைக்கொண்டு தம் தோட்டங்களைப் பண்படுத்தி பயிரிட்டனர். இத்தென் பகுதியில் இருந்த தோட்ட முதலாளிமார்களிற் பெரும்பான்மையினர் மிக்க செல்வர்கள். அவர்களுக்கு ஏராளமான நிலம் இருந்தது. 1793-ம் ஆண்டிலே பருத்திப் பஞ்சை விதையி லிருந்தும் பிரிப்பதற்கான ஓர் புதிய முறை கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. இதன்காரணமாகப் பருத்திச் செய் கைக்கு நல்ல காலம்பிறந்து பலர் அதில் ஈடுபட்டனர். அப்படியிருக்க, இங்கிலாந்தில் யந்திர முறையில் நெசவு செய்யும் ஆலைகளுக்குப் பெருந்தொகைப் பருத்தி தேவையானது. இதனால் தென் அமெரிக்கப் பருத்தி விவசாயிகள் பெரும் இலாபம் அடைந்தனர். இங்கி லாந்து முதலில் அடிமை முறையை நிறுத்தி பின்னர் அதனைச் சட்டபூர்வமாக ஒழித்தது. அப்படியிருந் தும் பல அடிமைகள் தென் அமெரிக்கத் தோட்டங்களில் வசித்து, இங்கிலாந்தின் தேவைக்கு வேண்டிய பருத் தியை உற்பத்தி செய்து அனுப்பும் தொழிலில் ஈடுபட்டி ருந்தனர். ஆனால் வட அமெரிக்க நாடுகளில் இவ் வடிமை முறைக்கு விரோதமான ஓர் கிளர்ச்சி உண்டாகி வலுப்பெற்றது. அடிமை முறையை ஒழிக்கவேண்டு மென வட பகுதியினர் கோரினர். இதனைத் தென் பகுதியினர் பலமாக ஆட்சேபித்தனர். ஆபிரிக்காவில் இருந்ததிலும் பார்க்க நீகிரோவர் தென் அமெரிக்கத் தோட்டங்களில் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அடிமை முறையாற் கெடுதி இல்லை என்று அவர் கள் வாதித்தார்கள். வட நாட்டினருடன் சேர்ந்து அமெரிக்கக் குடியரசில் இருப்பதால்தானே இப்படியான இடுக்கண்கள் நேருகின்றன; ஆகவே தாம் பிரிந்து வேறான ஓர் சமஷ்டியை ஏற்படுத்திக்கொண்டால் என்ன என்று எண்ணவும் அவர்கள் தலைப்பட்டனர். இப்படியிருக்க, 1860-ம் ஆண்டில் அமெரிக்க சனாதிபதித்

தேர்தல் நிகழ்ந்தது. அதிலே பொதுசன அபிமானத்தை நன்கு பெற்ற ஆபிரகாம் லிங்கொன்* என்பவர் சனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அவர் சனாதிபதியாக வரக்கூடாது என்று தென்னாட்டினர் வாதித்தனர். அத்துடன் நிற்காது, பருத்தி விளையும் ஆறு தென்னாடுகளும், அமெரிக்க சமஷ்டிக் குடியரசு விருந்து பிரிவதெனவும் தீர்மானித்தனர். இப்படியாகப் பிரிந்துவிடுவதைத் தடுக்க லிங்கொன் நிச்சயித்தார். சமஷ்டிக் குடியரசுவிருந்தும் ஆறு நாடுகள் பிரிந்துவிட்டால், அமெரிக்கக் குடியரசின் பலம் எதிர்காலத்தில் மிகவாகக் குறைந்துவிடும் என்பதை நன்கு ஓர்ந்த அவர், பிரிவினை வாதிகளின் நோக்கம் நிறைவேறுவதை பலாத்காரம் பிரயோகித்துத் தடுக்க ஓர் சேனையைத் திரட்டினார். இதனைக் கண்ட தென்னாடுகளும் சேனை திரட்டின. பெருந்தொகையான அடிமைகளும் சேனை திரட்டின. பெரும் வேறு நாலு நாடுகளும் களைக்கொண்டு ஊழியம் பெறும் வேறு நாலு நாடுகளும் தென்னாடுகளுடன் சேர்ந்தன. இப்படியாக இரு பகுதியாக அமெரிக்கர் பிரிந்து நின்று 1861-ம் ஆண்டிலே கோரமான உள்நாட்டு யுத்தம் ஒன்றை நடத்தினர். தென்னாட்டினர் வீரத்துடன் போர்புரிந்தனர். ஆனால் மேற்கே நவமாகத் தோன்றிய நாடுகள் வட நாடுகளுடன் சேர்ந்து வட கட்சிக்குக் கூடிய பலத்தைக் கொடுத்தன. இதனால் தென்னாட்டவர் யுத்தத்தை நிருவகிக்க முடியாது பின்வாங்கித் தோல்வியுற்றனர். ஏற்கெனவே, 1862-ம் ஆண்டில் லிங்கொன் சட்டபூர்வமாக அடிமை முறையை ஒழித்துவிட்டார். ஆகவே தோல்வியடைந்த தென் பகுதியினர் அதற்கு உடன்பட வேண்டி ஏற்பட்டது. யுத்தம் முடிந்தபின், வட பகுதியினர் தென் பகுதியினரை வெகுவாக ஒறுத்து வருத்தினர். இதன் காரணமாகத் தென் பகுதியினர் வட பகுதியினருடன் பல காலமாகப் பகைகொண்டிருந்தனர். லிங்கொன் உயிருடன் இருந்திருப்பின், இரு பகுதிகளுக்கு மிடையே பகைமையும் குரோதமும் முற்றவிட்டிருக்க

*Abraham Lincoln.

மாட்டார். அவர் ஓர் அழ்ந்த அறிஞர்; சிறந்த அரசியல்வாதி; சாதாரியவான். ஆனால் யுத்தம் முடிந்த பின் ஒரு கொள்கைபாதகன் கையால் அவர் மடிந்தார்.

5. அமெரிக்காவின் மேற்கு நோக்கிய விஸ்தரிப்பும் பொருளாதார அபிவிருத்தியும்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்அரைப்பகுதியில் அமெரிக்கர் மேற்கு நோக்கிக் குடியேறி அபிவிருத்தியடைந்துகொண்டுவர, அதற்குத் தக்கதாக அத்தேசச் செல்வமும் பெருகியது. மூடிய வண்டிகளின் போய்க் குடியேறியவர்கள் செழிப்புவாய்ந்த பரந்த நிலங்களைப் பண்படுத்தினர். நீராவித் கலப்பை, தானியங்களைச் சேகரிக்கும் யந்திரம்போன்ற நவீன யந்திரங்கள் அவர்களுக்குப் பெருந்துணை செய்தன. விளையும் கோதுமை முதலாயினவற்றை அவர்கள் புகையிரத மார்க்கமாகப் பல இடங்களுக்கும் அனுப்ப முடிந்தது. வெகு துரிதமாக சனத்தொகையில் பெருகிக்கொண்டு போகும் உள்நாட்டிலும் ஐரோப்பாவிலும்—அதிலும் விசேடமாக இங்கிலாந்திலும்—அமெரிக்கத் தானியங்களுக்கு மிகுந்த கிராக்கி ஏற்பட்டது. மிகக் குறைந்த விலையில் அமெரிக்கத் தானியம் இங்கிலாந்தில் இறக்குமதியானதால், ஆங்கில விவசாயிகளின் தானியங்கள் மானமிழந்து போயின. அங்குள்ள விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். இங்கிலாந்தில் தானிய விவசாயமே அழிந்துவிடும் என்று கூட எண்ணப்பட்டது. அமெரிக்கர் தமது கோதுமைப் பயிர்களை உண்டாக்கிய நிலங்கள் மிகவும் செழிப்பாக இருந்தன. அவற்றில் முந்தி இத்தகைய பயிர்கள் விளைவிக்கப்படாததால் பூசாரம் அதிகமாக இருந்தது. எனவே, பசுனையிடாமலேயே காலந்தோறும் பயிர்கள் உண்டாக்கப்பட மிகப் பெருந்தொகையில் கோதுமை விளைந்தது. ஆனால் அமெரிக்க விவசாயிகள் ஒரு பிரதான விடயத்தை உணரத் தவறினார்கள். பூசாரம் இழக்கப்பட்ட பூமிக்கு மீண்டும் பசுனையிட அவர்கள் நினைக்கவில்லை. இதன் காரணமாக ஒரு காலத்தில் பெருந்

தொகையில் கோதுமை விளைந்த நிலங்கள் இன்று தம் சாரத்தை யிழந்து, பயன்கெட்டுத் தரிகபற்றிக் கிடக்கின்றன. இவற்றைப் பழையபடி செழிப்பாக்கு தற்கு கோடிக்கணக்கான டாலர்களை அமெரிக்கர் செல் விடவேண்டி ஏற்படும். ஆனால் மெய்வருத்தம் பாராது முயற்சியுடைய அமெரிக்க மக்கள் இவ்விடயத்தில் இப்போது மிகவும் ஊக்கம் காட்டி, நிலம் தான் இழந்த சாரத்தை, மீண்டும் பெறச் செய்வதில் தக்க பல முயற்சிகளை எடுத்து வருகிறார்கள். தென்னெஸிப் பள்ளத்தாக்கிலே அவர்கள் இவ்விடயமாகத் தம் முதல் வெற்றியை அடைந்தும் விட்டனர்.

மத்திய, மேற்குப் பகுதியிலும் பல கைத்தொழில்கள் பல்கின. அங்கே சிக்காகோ, பிற்ஸ்பர்க், டெற்றோயிற் என்னும் பட்டினங்கள் தோன்றி தீவிரமாக அபிவிருத்தியுற்றமை இக்கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்குச் சான்றாகும். நியூயோர்க்கிற்கு அடுத்தபடியாக அமெரிக்காவில் மிகப் பெரிய நகரமாக இன்று விளங்குவது சிக்காகோவே. உலகிலே மிகப் பெருந்தொகையான மோட்டார் வண்டிகளை உற்பத்தியாக்கும் நகரம் டெற்றோயிற். அமெரிக்காவின் அதிமேற்கேயுள்ளது கலிபோனியா பிரதேசம். இதன் தலைநகரம் ஸான்பிரான்ஸிஸ்கோ. பொற் சுரங்கங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாலேயே இப்பிரதேசம் முதன்முதலாகப் பிரக்கியாதி அடைந்தது. இதன்பின் கலிபோனியா மக்கள் பழச் செய்கை, மீன்பிடித்தொழில் என்பவற்றில் ஈடுபட்டு, பழங்களையும் மீன்களையும் பதங்கெடாதபடி தகரங்களில் அடைத்து, மிகப் பெருந்தொகையில் உலகெங்கும் அனுப்பி வந்தனர். வைன் என்னும் திராட்சை ரசமும் பெற்றோலும் அங்கே உற்பத்தியாயின. அதன் பட்டினங்களில் ஒன்றாய் லொஸ் அன்ஜெலெஸ் என்பது இந்த நூற்றாண்டிலே சினிமாத் தொழிலுக்குப் பேர்போனதாக விளங்குகிறது.

அமெரிக்காவிலே இவ்வாறாகக் கைத்தொழில்கள் அதிதீவிரமாக அபிவிருத்தியடைய, அவற்றுக்கு வேண்டிய

தொழிலாளர் ஐரோப்பாவில் இருந்து பெருந்தொகையில் கடந்த நூற்றாண்டு காலத்திற் சென்றார்கள். ஆரம்ப காலத்தில் மேற்கு ஐரோப்பாவில் இருந்தே மக்கள் அதிகமாக அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார்கள். ஆனால் அமெரிக்கக் கைத்தொழில்களில் ஈடுபட அதிகமாகப் போனவர்கள் இற்றலியரும் கிழக்கு ஐரோப்பியருமே. அமெரிக்க நாகரிகம் மேற்கு ஐரோப்பிய நாகரிகத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும், இவ்வாறு பலவின ஐரோப்பியரும் அங்கே சென்றதால், அந்நாடு சகல ஐரோப்பியரும் சேர்ந்த நாடாயது. கலிபோனியாவுக்குள் சீனர், ஜப்பானியர் தானும் சென்று குடியேறினர். ஆனால் அவர்கள் வருவதை அமெரிக்கர் விரும்பவில்லை. காரணம், இவ்வாசிய மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் குறைவாக இருந்தமை என்க. காலகதியில் ஆசிய மக்கள் போய்க் குடியேறுவதை அமெரிக்கர் மிகவாகக் கட்டுப்படுத்தினர். அமெரிக்கத் தொழிலாளர் ஐரோப்பாவிலோ வேறெந்த நாட்டிலோ உள்ள தொழிலாளரிலும் பார்க்கக் கூடிய வேதனம் பெற்று மிகச் சிறந்த வாழ்க்கைத்தரத்தை யுடையவராயிருக்கின்றனர். பழைய காலத்தில் குடியேறியவர்களின் சந்ததியாரிற் சிலரும், பிற்காலம் சென்றவர்களின் சந்ததியாரிற் சிலரும் தம் தளரா முயற்சி காரணமாகக் குபேரசம்பத்துப் படைத்தனர். உலகத்திலே அமெரிக்கா தான் மிகச் செல்வமுள்ள நாடாக இன்று விளங்குகிறது என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

6. ஐக்கிய அமெரிக்காவின் அந்நிய விவகாரங்கள்

தனக்கு வெளியேயுள்ள நாடுகள் எவற்றினதும் விவகாரங்களில் தான் ஈடுபடாமல் இருக்கவேண்டும்; அக்கண்டத்தில் குடியேற்ற நாடுகளை வைத்திருக்கும் வல்லரசுகளை ஒழிந்த ஏனைய அரசாங்கங்கள் அமெரிக்க விவகாரங்களில் தலையிடக்கூடாது; குடியேற்ற நாடுகள் வைத்திருப்பன தம் நாடுகள் விடயத்தில் மாத்திரம்

தாம் நினைத்தபடி பிரவேசித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற கொள்கையைத்தான் ஐக்கிய அமெரிக்கக் குடியரசு எப்போதும் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தனக்குள் அடங்காத நாடுகள் விடயத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பம் 1898-ம் ஆண்டில் அதற்கு ஏற்பட்டது. மேற்கிந்தியத் தீவுகள் அக்காலம் ஸ்பெயினுக்குக் குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்தன. ஸ்பெயின் அரசாங்கம் கொடுமையாகத் தன் பிரசைகளை நடத்தித் தனது அதிகாரத்தைத் துர்ப்பிரயோகம் செய்தது. இதனைக் கெடுக்க ஐக்கிய அமெரிக்கா தலையிட, அதன் காரணமாக அதற்கும் ஸ்பெயினுக்குமிடையே போர் மூண்டது. இதில் ஸ்பெயின் படுதோல்வியடைந்தது. அதன் பயனாக மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் இருந்தும், பசிபிக் சமுத்திரத்தில் உள்ள பிலிப்பைன் தீவுகளில் இருந்தும் ஸ்பெயின் ஓட்டம் பிடிக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. மேற்கிந்தியத் தீவுகளில் கியூபா என்பது மிகப் பெரியது. அதனையும் ஏனைய தீவுகளையும் அமெரிக்கா தனக்காக்கியது. இன்னும், பசிபிக் சமுத்திரத்தின் அதிதெற்கேயிருந்த ஸமோவாத் தீவின் ஒரு பகுதியையும் ஹவாய் தீவையும் வேறும் பல சிறு தீவுக்கூட்டங்களையும் அது தன் கீழ்க் கொண்டுவந்தது. அமெரிக்கா மிகப் பெரிய கண்டங்களில் ஒன்று. அதன் கிழக்குக்கரை மிகவும் நீளமானது. அக்கிழக்குக் கரையுடன் உலகின் மிகப் பரந்த சமுத்திரமாய் பசிபிக் உள்ளது. இப்படியான நிலையில் உள்ள தாம் ஆசிய நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த வியாபாரம் இன்னும் அதிகரிப்பதற்குத் துணையாகப்படாததளங்கள் இருக்கவேண்டுமென்றே இத்தீவுகளை அமெரிக்கர்கைப்பற்றினர் என்க. இத்தகைய ஓர் கொள்கையினை அமெரிக்கா கொண்டிருந்தமை ஐப்பாணுக்கு இடைஞ்சலாக இருந்தது. பின்னைய நாடு அப்போதுதான் அதிதிவிரமாக முன்னேறி ஓர் வல்லரசானது. அது தனது விஸ்தரிப்புக்கு அமெரிக்கா இடைஞ்சலாக நிற்கிறதே என்பதைக் கண்டு மனம் எரிந்தது. இப்படியான பரஸ்பர விரோதமனப்பான்மையே இவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையே ஈற்றில் யுத்தத்தை மூட்டியது. தம் வியாபாரத்தை இன்னும்

அதிகரிப்பதற்காகவே சீனத்தில் திறந்த கதவுக் கொள்கையை எல்லா நாடுகளும் அநுசரிக்கவேண்டும் (21-ம் அத்தியாயம் பார்க்க) என்று அமெரிக்கர் வற்புறுத்தி, அது விடயமாக அநுகூலமும் அடைந்தனர். இப்படியான ஓர் கொள்கை இல்லாவிட்டால் சீனம் முழுவதையும் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் பங்கிட்டுத் தமதாக்கிவிடும் என அமெரிக்கா அஞ்சியது. மத்திய அமெரிக்காவில் உள்ள பனாமாப் பூசந்திக்கூடாக ஓர் கால்வாயை பசிபிக் சமுத்திரம்வரை வெட்டி 1914-ம் ஆண்டில் முடித்தனர். இதனால் அத்தலாந்திக் சமுத்திரத்தில் இருந்து பசிபிக்கிற்குப் போகும் தூரம் பல்லாயிரம் மைல்களுக்குக் குறைக்கப்பட்டது. இக்கால்வாயைப் பூர்த்தி செய்வதில் அமெரிக்கர் பட்ட கஷ்டங்களோ கொஞ்சம் அல்ல. மிகக்கொடிய மலேரியாநோய் பரவியுள்ள பிரதேசத்துக்கூடாகவே இக்கால்வாய் வெட்டப்பட்டது. இத்தகைய கொடியநோயில் இருந்து கால்வாய் வெட்டுவதில் ஈடுபட்ட எண்ணற்ற தொழிலாளரின் உயிர்களைக் காப்பாற்ற அமெரிக்கர் ஆற்றிய வைத்திய ஆராய்ச்சிப் பணியும், அவர்கள் காட்டிய திறமையும், அவர்கள் கொண்டிருந்த அமைப்புத் திறமையும் ஒப்புயர்வற்ற தன்மையில் விளங்கின.

அமெரிக்கக் குடியரசுக்கு வடக்கே கனடாவும் தெற்கே மெக்ஸிக்கோப் பிரதேசமும் உள்ளன. இவை சுயேச்சையுடன் தனித்தனி இயங்குவன. இந்நாடுகளுடன் தனது வடக்கெல்லையையும் தெற்கெல்லையையும் வகுப்பதில் ஐக்கிய அமெரிக்கா பிணக்குக் கொள்ளாது, இரத்தம் சிந்தாது சுருமம் ஆற்றியது என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க ஒர் விடயமாகும். மெக்ஸிக்கோவுடன் இவ்விடயமாக சில அற்ப பிணக்குகள் நேர்ந்தாலும் அவை ஈற்றில் சமரசமாகத் தீர்க்கப்பட்டன. தாம் சமாதானப் பிரியர், தக் நாடு சமாதானத்தையே விழையும் நாடு என்பதில் அமெரிக்கருக்குப் பெருமிதம் அதிகம். எனவே அவர்கள் கூடுமானவரை யுத்தங்களில் ஈடுபடாது இருந்தனர். ஆகவேதான், 1914-ம் ஆண்டில் முதலாவது

உலக மகாயுத்தம் முண்டபோது அதில் தாம் தலையிடக் கூடாது என்ற அபிப்பிராயத்தை அமெரிக்கர் பொதுவாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவர்களில் அநேகர், அவர்களிலும் விசேடமாக ஆங்கிலோசாக்ஸன் வழிவந்தோர், இங்கிலாந்துபாலும் பிரான்ஸ்பாலும் அநுதாபம் கொண்டிருந்தனர். பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து என்னும் நாடுகள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டே அந்த யுத்தத்தில் ஈடுபட்டன என்பது இவர்களது அபிப்பிராயம். இந்த அபிப்பிராயம் சரி என்றே சொல்லவேண்டும். இப்படியிருக்க ஜெர்மன் நீர்மூழ்கிகள் எவ்வித எச்சரிக்கையும் செய்யாது கப்பல்களைத் தாக்கி அமெரிக்க பிரயாணிகளைக் கடலில் ஆழ்த்தின. இதனால் அமெரிக்கா யுத்தத்தில் 1917-ம் ஆண்டு ஈடுபட்டது. இதன்பின் ஏராளமான வீரர் அமெரிக்காவில் இருந்து ஐரோப்பிய யுத்த அரங்கங்களுக்கு வந்தனர். பெருந்தொகை யுத்த தளபாடங்கள் வந்தன. இதன் காரணமாக நேசக்கட்சியினர் புத்தூக்கம் கொண்டு போரை மும்முரமாக நடத்தினர். அமெரிக்காவின் முழுப்பலமும் வர முன்னரேயே ஜெர்மனி தோல்வியடைந்து சரண்புகுந்தது.

முதலாவது உலக மகா யுத்தம் முடிந்தபின்னர் சமாதான உடன்படிக்கை நிபந்தனைகளை வகுப்பதில் அமெரிக்க சனாதிபதியாக இருந்த வூட்ரோ வில்ஸன் பெரும் பங்குப்பற்றினார். சர்வதேச சங்கம் என்ற தாபனத்தை அமைப்பதிலும் அவர் அருந்தொண்டாற்றினார். இதனைப்பற்றிப் பின்வரும் அத்தியாயங்களில் விளக்கப்படும். ஆனால் அமெரிக்க அரசாங்கமும் அதன் மக்களும் ஓர் பெரும் பிழையைச் செய்தனர். ஐரோப்பிய விவகாரங்களில் தலையிடாது முன்போல தனித் தொதுங்கி வாழவேண்டும் என்று நிச்சயித்தமையே அது. அதுமாத்திரமன்றி தானே உருவாக்குவதில் பெரும்பணியாற்றிய சர்வதேச சங்கத்திற் சேரக்கூட அமெரிக்கா மறுத்தது. வெளியார் தலையீடு இல்லாமலேயே இனியும் தம் விவகாரங்களை நடத்திக்கொள்ளலாம். ஏனைய

அமெரிக்கக் குடியரசுகள் விடயத்திலும் தம் செல்வாக்கைப் பிரயோகிக்கலாம் என அமெரிக்கர் எண்ணினர். இதன்பயனாகவே அவர்கள் 20 ஆண்டுகளின் பின்னர் இன்னோர் கொடிய யுத்தத்தில் ஈடுபட்டு முதல் யுத்தத்தில் இழந்ததிலும் பார்க்கக்கூடிய உயிர்களையும் பொருள்களையும் இழக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. இக்காலத்திலே விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி துரிதமாக முன்னேறிவிட்டது. அதன்பயனாக எவ்வளவோ மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. இன்றைய பொருளாதார நிலையும் பலவித மாற்றங்களை மாற்றங்களையடைந்துவிட்டது. இப்படியான நிலையில் உலகிலே ஒரு இடத்தில் நடக்கும் சம்பவம் ஏனைய பகுதிகளை அல்லது முழுப்பகுதிகளையுமே பாதிக்கவல்லது. எனவே, எந்த நாடாவது இனித் தனித்து ஒதுங்கிவாழ முடியாது. இதனை அமெரிக்கர் சில காலத்துக்கு முன் உணராது இருந்தனர்.

23-ம் அத்தியாயம்

முதலாவது உலக மகாயுத்தக் காரணங்களும்
அதன் நிகழ்ச்சிகளும்

1. முத்தேச நேசக்கட்சி

1870-ம், 1871-ம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த பிரான்சிய—பிரஷ்ய யுத்தத்தில், பிரஷ்யா மகத்தான ஓர் வெற்றியை ஈட்டி பராக்கிரமம் வாய்ந்த ஜெர்மன் சக்கராதி பத்தியம் ஒன்றை அமைத்தது என்பதை ஏற்கெனவே நாம் படித்திருக்கிறோம். அக்காலத் தொடக்கம் ஏறக்குறைய 70 ஆண்டு காலத்துக்கிடையில் ஜெர்மனியானது 1914-ம் ஆண்டிலும், 1939-ம் ஆண்டிலும் இரு கோரமான மகா யுத்தங்களை மூட்டிப் பொல்லாத அநர்த்தத்தை விளைத்தது. இதற்கான பெரும் பொறுப்பு ஜெர்மனியையே சார வேண்டியது. பழைய சிறு இராச்சியமாக இருந்த பிரஷ்யா யுத்தம் செய்தே அபிவிருத்தியடைந்தது என்பதனை 'நம்முன்னோரளித்த அருஞ்செல்வம்' இரண்டாம் பாகம் எட்டாம் அத்தியாயத்தில் நாம் படித்திருக்கிறோம். இதன்பின் அது மிகத் தீவிரமாக முன்னேறி ஜெர்மன் சக்கராதிபத்தியம் ஆனது. உலகம் முழுவதையும் கட்டி யாளக்கூடிய அளவுக்கு ஜெர்மனி பராக்கிரமம் படைக்க வேண்டும், யுத்தம் செய்து இரத்தம் சிந்தியே இப்பராக் கிரமத்தைப் பெறவேண்டும் என ஜெர்மன் தலைவர்கள் தம்மக்களுக்கு இடைவிடாது இடித்துரைத்து வந்தனர். 'வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால்' என்ற மனப்பான் மையைக்கொண்டு, ஒவ்வொரு நாடும் குறித்த ஒழுங்கு களுக்கமையாது இருக்குமேயானால்—மெலியானை ஒடுக் கித் தாம் மாத்திரம் முன்னேற வேண்டும் என இருக்கு மேயானால்—யுத்தம் என்பது நிச்சயமாக வந்தே

தீரும். ஆகவே, யுத்தங்கள் உலகில் நிகழ்வதைத் தடுக்க வேண்டுமானால், அரசாங்கங்கள் தமக்குள்ள அதி காரங்கள் சிலவற்றை—அவற்றிலும் விசேடமாக தாம் நினைத்த நேரம் போருக்குப் போகும் அதிகாரத்தை— ஓர் மத்திய உலக அதிகாரத் தாபனத்தில் ஒப்படைக்க வேண்டும்; இல்லையேல் உலகம் உள்ளவரை யுத்தங் களும் நிகழ்ந்துகொண்டுதான் வரும்.

1871-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1914-ம் ஆண்டுவரை யுள்ள காலத்தில் பெரிய அளவில் யுத்தங்கள் ஐரோப் பாவில் மூளவில்லை. ஆனால் உண்மைச் சமாதானம் அங்கே நிலவியதோ என்றால் அதுவும் இல்லை என்று தான் கூறவேண்டும். எந்த நேரமும் யுத்தம் மூளக் கூடும் என்ற ஒரு சஞ்சலமான நிலைமை அங்கே அக் காலத்தில் இருந்தது. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அவற்றை எல்லாம் இச்சிறு நூலில் விபரிக்க முடியாது. எனினும் சுருக்கமாகக் கூறுதும். ஐரோப் பிய நாடுகள், அவற்றிலும் விசேடமாக ஜெர்மனி, கொண்டிருந்த நாட்டாசை ஒரு பிரதான காரணம். ஐரோப்பாவுக்குள்ளேனும் வெளியிலேனும் நாடுகளைக் கைப்பற்றித் தன் பிரதேசங்களுடன் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற பேராசை ஒவ்வொரு ஐரோப்பிய நாட் டுக்கும் இருந்தது. பிரஷ்ய யுத்தத்திலே தாம் இழந்த மாகாணங்களை மீளவும் பெற்றுக்கொள்வதோடமையாது ஜெர்மனி மீது பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டுமென பிரான் சியர் துடித்துக்கொண்டிருந்தமை இன்னோர் காரணம். பால்கன் குடாநாட்டில் இருந்த இராச்சியங்கள் ப்ரஸ்பரம் இனக்குரோதம் கொண்டு அங்கே கொந் தழிப்பு ஏற்படுத்தியமைபிறிதோர் காரணம். ஆஸ்திரிய, துருக்கிய சாம்ராஜ்யங்கள் தத்தம் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தாரின் தேசிய இன உணர்ச்சியைக் கெடுக்க அடக்கு முறையைக் கையாண்டும், பயன் கிடையாது ஈடாடும் நிலையில் இருந்தமை வேறோர் காரணம். கிழக்கு ஆசியா

வில் ஆக்கிரமிப்பு நோக்கம் பூண்ட ஜப்பானின் எழுச்சி இன்னும் ஓர் காரணம். மூலப்பொருள்களை—அவற்றிலும் விசேடமாக எண்ணெயை—பெறுவதற்குக் கைத் தொழில் நாடுகளில் இருந்த முதலாளிக் குழுக்கள் இட்ட பலமான போட்டி வேரூர் காரணம். இன்னோரன்ன பல காரணங்களாலேயே முதலாவது உலக மகாயுத்தம் 1914-ம் ஆண்டில் மூண்டது.

நவமாக தாபிக்கப்பட்ட ஜெர்மன்சக்கராதிபத்தியம் எதிர்காலத்திலே மிகப் பராக்கிரமம் வாய்ந்திருக்க வேண்டுமானால், அது பலகாலம் யுத்தங்களில் ஈடுபடாது சமாதானமாக இருக்கவேண்டும்; அப்போதுதான் அது, தான் கொண்ட ஒற்றுமையை உறுதியாக்கி செல்வத்தையும் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும் என்பது அதி இராச தந்திரியும் ஜெர்மன் முதன் மந்திரியுமாயிருந்த பிஸ்மார்க்கின் கொள்கை. ஆகவே அவன் தான் அதிகார பதவியில் இருந்த காலத்தில், ருஷ்யா ஆஸ்திரியா என்னும் நாடுகளுடன் நட்பாயிருக்க அரும்பாடுபட்டான். பிரான்ஸ் 1871-ம் ஆண்டில் தான் அடைந்த தோல்வியை இலகுவில் மறந்துவிடாது என்பதை உணர்ந்த அவன் அதற்கு ஐரோப்பாவிலே நேச நாடுகள் இல்லாதிருக்கவும் ஐரோப்பாவுக்கு வெளியே குடியேற்ற நாடுகள் பெறுவதில் அது தன் கவனத்தைச் செலுத்தவும் கருமம் ஆற்றினான். ஜெர்மனிக்கு கடல்கடந்த குடியேற்ற நாடுகளைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்கிருக்கவில்லை. எனவே அவன் ஜெர்மனியக் கடற்படையைப்பற்றி அதிகிரத்தை கொள்ளவில்லை. இப்படியான கொள்கையை பிஸ்மார்க் பூண்டிருந்தபடியால் இங்கிலாந்து ஜெர்மனிபால் நட்புடனேயே இருந்தது. முதியவனான முதலாவது வில்லியம் சக்கரவர்த்தியாக இருக்கும் வரை அவனும் பிஸ்மார்க்குமாகச் சேர்ந்து தம் நாட்டைப் பல வழிகளிலும் முன்னேறச்செய்து பரிபாலனக் கருமங்களையும் மிக்க அநுகூலமாக நடாத்தினர். இக்காலத்தில் பிஸ்மார்க் முத்தேச நேசக்கட்சி ஒன்றையும் அமைத்தான். ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா—ஹங்கேரி, இற்றலி

என்னும் முத்தேசங்களையும் கொண்டதே இக்கட்சி. வட ஆபிரிக்காவில் ரியூனிஸ் பிரதேசத்தை பிரான்ஸ் கைப்பற்றியதே இற்றலி இக்கட்சியிற் சேர்ந்தமைக்குக் காரணம். இத்துடன் பிஸ்மார்க் ருஷ்யாவுடனும் மிக நட்பாக இருந்தான். முத்தேச நேசக்கட்சி நாடுகள் பல, விடயங்களில் மாறுபட்டிருந்தன. இற்றலியின் 'பிரிக்கப்படாத பிரதேசங்கள்' என இற்றலிய தேசியவாதிகளால் கூறப்பட்ட சில இடங்களை ஆஸ்திரியா—ஹங்கேரி தன் பொறுப்பில் வைத்துக்கொண்டிருந்தது. அதனால் இற்றலிக்கும் ஆஸ்திரியாவுக்கும் பல நாட்பகை இருந்தது. இன்னும், பால்கன் குடாநாட்டிலே ஆருக்கு அதிக செல்வாக்கு இருக்கவேண்டுமென்னும் பிரச்சினையில் ஆஸ்திரியாவும் ருஷ்யாவும் போட்டியிட்டுப் பகைமை கொண்டிருந்தன. இப்படியாகப் பரஸ்பரம் பகைமை கொண்டிருந்த நாடுகளை ஒரு கூட்டுறவிற் சேர்த்த பிஸ்மார்க்கின் திறமையினையும், இராச தந்திரத்தையும் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. 1888-ம் ஆண்டில் ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தியான முதலாவது வில்லியம் இறக்க, இரண்டாவது வில்லியம் என்பவன் சக்கரவர்த்தியானான். இவன் பேராசை பிடித்தவன். தான் அரசரிமை ஏற்ற இரண்டு ஆண்டு காலத்தின்பின், பிஸ்மார்க்கைப் பதவியிலிருந்தும் நீக்கினான். இதன்பின் படிப்படியாக, பிஸ்மார்க்கின் கொள்கைகளைப் புறக்கணித்து, மற்ற நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையைப் பூண்டான். இக்கொள்கைக்கு ஜெர்மனியில் மிகப்பெரும் பாலார் ஆதரவு அளித்தனர். இதன்பயனாக ஐரோப்பாவில் இருந்த ஏனைய நாடுகளிற் பல ஜெர்மனியைச் சந்தேகப் பார்வையுடன் நோக்கி அதற்கெதிராக நின்றன. இரண்டாவது வில்லியம் தனது நாட்டின் செல்வத்தையும், இராணுவ பலத்தையும் இன்னும் அதிகரிப்பதற்காகப் பல கருமங்களை ஆற்றினான். இவ்விடயத்தில் ஜெர்மன் மக்களும் சலியாதுழைத்துத் தகுந்த முறையில் தம்மை அமைத்துக்கொண்டு அவனுக்கு

வேண்டிய ஒத்துழைப்பை ஈந்தனர். அவனும் அவனுடைய அரசாங்கமும், நாட்டுக் கைத்தொழில்களைச் சாவதர்னமாக ஒழுங்குபடுத்தி நேர்முகமாகப் பல உதவிகளும் செய்து கொடுத்தனர். இவ்வாறுகப் படைத்த செல்வத்தைக்கொண்டு இரண்டாவது வில்லியம் தன் இராணுவத்தை உறுதியாக்கினான். சிறந்த ஓர் கடற்படையை நிர்மாணித்தான். கிழக்கு ஆபிரிக்கா, மேற்கு ஆபிரிக்கா என்னும் இடங்களிலும் பசிபிக் சமுத்திரத்தில் உள்ள தீவுகளிலும் குடியேற்ற நாடுகளைப் பெறுவதில் அவன் தன் செல்வ பலத்தையும், ராணுவ கடற்படைப் பலத்தையும் உபயோகித்து ஓரளவுக்கு வெற்றியும் கொண்டான் என்பது 20-ம் அத்தியாயத்தில் ஏற்கெனவே கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவுடன் ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தியும் அவனது அரசாங்கமும் நிற்கவில்லை. ஜெர்மனி உலகம் முழுவதையும் கட்டி ஆளவேண்டும்; ஒப்பும் உயர்வுமற்ற நாடாக விளங்கவேண்டும்; அதற்காக மக்கள் அனைவரும் பாடுபட்டு அத்துறையில் ஈடுபடவேண்டும் என்று ஜெர்மன் மக்களுக்கு, அவர்களிலும் விசேடமாக பாடசாலைகளிலும் பஸ்கலைக் கழகங்களிலும் கல்வி பயின்ற இளம் சிறுர்க்கு, இடைவிடாது தெருட்டப்பட்டது. புதுவிதமான சரித்திர நூல்கள் எழுதப்பட்டன. ஜெர்மன் சாகியத்தை மேன்மைப் படுத்தும் அந்நூல்கள் இடைவிடாது பயிற்றப்பட்டன. ஜெர்மனிய மகத்துவ சம்பந்தமான உபந்நியாசங்கள் செய்யப்பட்டன. இவற்றின் பயனாக ஓர் புதிய ஆக்கிரமிப்பு உணர்ச்சியில் ஜெர்மன் வாலிபர்கள் திளைத்து எப்போது யுத்தம் வரும், எப்போது தம் வீரத்தைக்காட்டி உலகம் முழுவதிலும் தம் பிரதாபத்தைப் பரப்பலாம் என்று துடித்துக்கொண்டிருந்தனர். இப்படியாகச் சென்று அரை நூற்றாண்டு காலமாக ஜெர்மன் மக்கள் கேட்ட பொய்ப் பிரசாரத்திலிருந்து அவர்களை விடுதலை செய்தற்கு எத்தனையோ தலைமுறைகாலம் பிடிக்கும்.

2. மூவரசுக் கூட்டுறவு*

இரண்டாவது வில்லியம் என்பவனின் ஆக்கிரமிப்பு எண்ணங்களைக் கண்ட ருஷ்யாவும் பிரான்சும், இனிவரப் போகும் ஆபத்தை உன்னி அஞ்சின. பிஸ்மார்க் பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டதும் அவ்விரு நாடுகளும் மேலும் அச்சம்கொண்டு தம்மைப் பரஸ்பரம் பாதுகாத்துக் கொள்ளற் பொருட்டு இரு தேசநேச உடன்படிக்கை என்ற ஒரு உடன்படிக்கையை 1895-ம் ஆண்டிற் செய்து கொண்டன. ஆனால் பிரான்ஸ், ருஷ்யா என்னும் இரு நாடுகளும் கொண்ட பீதியை இங்கிலாந்து கொள்ளவில்லை. நேர்மாறாக ஜெர்மனி மீது அது நட்புரிமை பாராட்டிக் கொண்டே வந்தது. இரண்டாவது வில்லியம் விக்ரோறியா மகாராணியின் மூத்த புதல்வியின் மகன். எனவே இங்கிலாந்து ஜெர்மனி பால் நட்புரிமை கொண்டமை நூதனம் அல்ல. குடியேற்ற நாடுகளைப் பெறுதற் பொருட்டு ஜெர்மனி செய்த முயற்சிகளையும் “இங்கிலாந்து முதலில் ஆட்சேபிக்கவில்லை. ஆனால் 19-ம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியிலே ஆபிரிக்காவில் ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் ‘நான் முந்தி நீ முந்தி’ என்று விழுந்தடித்துக்கொண்டு போய் நாடுகளைப் பிடித்த போது ஜெர்மனி இவ்வளவைத்தான் பெறலாம் என்று இங்கிலாந்து விதித்து, அவ்விதிக்கு ஜெர்மனியை இணங்கும்படியும் செய்தது. ஐரோப்பிய விவகாரங்கள் எதிலும் தலையிடாமல் இயன்ற அளவுக்கு ஒதுங்கியிருக்கவேண்டும் என்பதே அக்காலத்துப் பிரித்தானியக் கொள்கையாக இருந்தது. ஆனால் வெகு சீக்கிரமே இக்கொள்கையை இங்கிலாந்து கைவிடவேண்டி ஏற்பட்டது. பிரித்தானிய தென் ஆபிரிக்காவில் இருந்த பிரித்தானியர் சிலர் போயர்க் குடியரசான ரான்ஸ் வாலுக்குள் சட்ட விரோதமாகப் படை எடுத்தமை (18-ம் அத்தியாயம் பார்க்க) யைக் கேள்விப்பட்ட ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தி போயர்த் தலைவருக்கு ஓர் அநுதாபத்தந்திச் செய்தியை அனுப்பினான். மூன்று ஆண்டுகளுக்குப்

*Triple Entente.

பின் போயர்களுக்கும் பிரித்தானியர்க்கும்மிடையே யுத்தம் மூண்டு நடந்த காலத்தில் ஜெர்மனி இங்கிலாந்து விடயத்தில் நேசபான்மையுடன் நடக்கவில்லை. அத்துடன் போயர் வீரர்கள் ஜெர்மன் யுத்தக் கருவிகளையே அதிகமாக உபயோகித்தனர். ஜெர்மனி போயர்களுக்கு இரகசியமாக யுத்தக்கருவிகளை அனுப்பி வந்தது என்றும் கருதப்பட்டது. இன்னும், போயர் யுத்த ஆரம்பகாலத்தில் பிரித்தானியர் சில தோல்விகளும் அடைந்தனர். இதனையிட்டு ஜெர்மனி உட்பலப் பல ஐரோப்பிய நாடுகள் குதூகலித்தன. பிரித்தானிய கடற்படை அக்காலத்திலே பராக்கிரமம் வாய்ந்து தன் கருமத்தைச் செவ்வனே ஆற்றியிருக்காவிட்டால் ஜெர்மனியும் ஏனைய சில நாடுகளும் போயர்களுக்கு வெளி வெளியாகவே உதவி புரிந்திருக்கும் என்றும் எண்ண இடம் உண்டு. ஜெர்மனியின் நோக்கத்தை பிரித்தானிய அரசியல் வாதிகள் கண்டு, அந்நாட்டால் தமக்கு இனி ஆபத்து சேரக்கூடும் என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய உணர்ந்து, அப்படி ஆபத்து வரும் காலத்தில் பிரான்சின் உதவி பயன் அளிக்கும் என நிச்சயித்தனர். ஆனால் சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலம்வரை இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் அவ்வளவு நேசபான்மையுடன் இருக்கவில்லை. 1902-ல் ஆண்டில் இங்கிலாந்து ஜப்பானுடன் ஓர் நேச உடன்படிக்கை செய்து, தனது தனித்துவமும் முறையைக்கைவிட்டது. ஜப்பானுடன் இங்கிலாந்து இவ்வாறு நேச உடன்படிக்கை செய்து கொண்டது ருஷ்யாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. 1903-ம் 1904-ம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த ருஷ்ய—ஜப்பானிய யுத்தத்தில் இங்கிலாந்தும், ஏற்கெனவே ருஷ்யாவின் நேச நாடாக இருந்த பிரான்சும் ஈடுபடாதிருந்தன. 1904-ம் ஆண்டு மேற்கு வல்லரசுகளான இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் ஓர் நேச பாவுத்தைக் கொண்டன. ஆனால் இது ஓர் நேச உடன்படிக்கையல்ல என்பதை நாம் குறித்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும். பரஸ்பரம் நல்லெண்ணம் கொள்வதற்கான ஓர் ஒழுங்கே இது என்க. ஜெர்மனி தனது தேவைக்கு மிஞ்சிக் கடற்படையை அமைத்து வருவது எதற்கு என்பதனையும்

இங்கிலாந்து ஆலோசித்தது. தனக்கு விரோதமாகத்தான் ஜெர்மனி இவ்வாறாகக் கடற்படையைத் தீவிரமாக அமைத்து வருகிறது என்பதை நன்கு அறிந்த இங்கிலாந்து தனது கடற்படையை ஜெர்மன் கடற்படையிலும் பார்க்க வலியுள்ளதாக அமைக்கத் தலைப்பட்டது.

இது இவ்வாறிருக்க, தனது புதிய நேச நாடான இங்கிலாந்துக்கும், பழைய நட்புநாடான ருஷ்யாவுக்கும் மிடையே நேசபான்மையை ஏற்படுத்த பிரான்ஸ் முயன்றது. 19-ம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் ருஷ்யாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்குமிடையே சதா பிணக்கே இருந்தது. எனவே, திடீரென இவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையே நட்பை ஏற்படுத்துவது சலபமான கருமமாக இருக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் பிரான்ஸ் தான் கையேற்ற முயற்சியைத் தளரவிடாது நடாத்தி ருஷ்யாவுக்கும் இங்கிலாந்துக்குமிடையே 1907-ம் ஆண்டில் நேசபான்மையைத் தாபித்தது. இப்படியாகவே, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ருஷ்யா என்னும் மூன்று நாடுகளுக்குமிடையே ஓர் கூட்டுறவு ஏற்பட்டது என்க. உடன் படிக்கை இல்லாமல் தானும் இவ்வாறாக ஐரோப்பாவில் உள்ள மூன்று வல்லரசுகள் நேசபான்மை கொண்டு விட்டதைக்கண்டு ஜெர்மனி அடங்கிக்கொண்டு, ஆக்கிரமிப்புக் கருமங்களில் ஈடுபடமாட்டாது என பிரித்தானிய அரசியல்வாதிகள் எண்ணினர். ஆனால் அவர்கள் கொண்ட எண்ணம் பிழையாகவே முடிந்தது.

நாம் ஈண்டுக் குறிப்பிடும் ஆண்டுகளில் ஐரோப்பா ஓர் பாசறையைப்போலவே காட்சியளித்தது. அங்கே இருந்த ஒவ்வொரு நாடும் யுத்தத் தளபாடங்களின் பொருட்டுத் தன் வருமானப் பணத்தின் மிகப் பெரும் பாகத்தைச் செலவிட்டது. இங்கிலாந்தை ஒழிந்த ஏனைய நாடுகளில் இருந்த வாலிபர் சகலரும் குறித்த காலத்துக்கு யுத்தப் பயிற்சி பெற்று பின்னர் சேமப் படையில் இருக்கவேண்டும் எனக் கட்டாயச் சட்டம் அவ்வந்நாடுகளில் விதிக்கப்பட்டது. பரஸ்பரம் மாறுபட்டு நின்ற தேசங்களின் சேனாதிபதிகள் தங்கள் தங்கள்

கட்சிக்குரிய ஏனைய நாட்டுச் சேனாதிபதிகளுடன் கலந்தாலோசித்து, யுத்தம் மூளுங்காலத்தில் எப்படி எப்படி இராணுவக் கருமங்களை நடத்த வேண்டும் என்று இரகசியத் திட்டங்களும் அமைத்தனர். தனக்குப் பகையாகவுள்ள, அல்லது சந்தர்ப்பத்துக் கேற்றவாறு வசதியளிக்கக் கூடிய நாடுகள் மீது படையெடுக்கும் திட்டங்களைக் கூட ஜெர்மனி வகுத்து வைத்திருந்தது. ஐரோப்பாவில் இருந்த சிறு நாடுகளைத் தத்தம் கட்சியிற் சேர்க்க ஐரோப்பிய இராஜதந்திரிகள் பகீரதப் பிரயத்தனங்கள் செய்தனர். ஐரோப்பாவில் இருந்த சாதாரண சனங்கள் தாமும் தம் நாட்டுக் கட்சியிற் சேராத தேச மக்கள் மீது குரோதம் பாராட்டி அவர்களை அடக்கவேண்டும் என நின்றனர். இப்படியாக ஐரோப்பிய நாடுகளில் யுத்த முயற்சி மும்முரமாக நடந்த அதே காலத்தில் உலகிலே சமாதானத்தை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற ஒரு இயக்கமும் தோன்றிச் சமாதானத்தின் பொருட்டுப் பெருமுயற்சி செய்தது. ஆனால், அதனால் தக்க பயன்கிடைக்க அவ்வளவு பல்முற்றதாக அது இருக்கவில்லை. 1899-ம் ஆண்டிலும், 1907-ம் ஆண்டிலும் இரு சமாதான மகாநாடுகள் ஹாலத்தில் உள்ள ஹெக்கில் நிகழ்ந்தன. தேசங்கள் தங்களுக்கிடையேயுள்ள பிணக்குகளை பட்சபாதகமற்ற ஓர் சர்வதேச நீதிமன்றத்திற் சமர்ப்பித்து அம்மன்றம் விதிக்கும் தீர்ப்பின்படி நடக்கவேண்டும் என இம்மகாநாட்டில் தீர்மானமாய் அந்நீதிமன்றத்தை அமைப்பதற்கான கருமங்களும் ஆற்றப்பட்டன. ஆனால் இம் மகாநாடுகளிற் பங்குபற்றிய தேசங்களில் அநேகமானவை பேச்சளவில் சமாதானத்துக்காக நின்று, யுத்தத்துக்கான ஆயத்தங்களை வெகு தீவிரமாகச் செய்தன.

3. முதலாவது உலக மகா யுத்தம் மூண்டதற்கு உடன் காரணங்கள்

இதுவரை நாம் குறிப்பிட்ட காலத்தில் ஐரோப்பாவில் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் இருந்தன. இவற்றின் காரணமாக யுத்தம் மூள்வது இப்பவோ பின்னையோ

என்று இருந்தது. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் குறித்த இக்காலத்தில் சமாதானக்கட்சி, யுத்தக்கட்சி என இரு கட்சிகள் இருந்தன. யுத்தக்கட்சி இங்கிலாந்தில் பல மில்லாமல், ஆதரவில்லாமல் இருந்தது. ஆனால் ஜெர்மனியிலே இக்கட்சிக்கு அமோக ஆதரவு இருந்தது. ஆகவே யுத்தம் வேண்டும் என்ற கட்சியினர் அதிகாரத்துக்கு வந்து அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டால், மேலே நாம் காட்டிய பிரச்சினைகளில் எதனையாவது கையாண்டு யுத்தத்தை மூட்டுவிக்கலாம்.

1906-ம் ஆண்டிலும், 1911-ம் ஆண்டிலும் வட ஆபிரிக்கப் பிரதேசங்கள் விடயமாக பிரான்சுக்கும் ஜெர்மனிக்குமிடையே பிணக்குண்டானது. பிரான்சின் குடியேற்ற நாடாகிய அல்ஜீரியாவுக்கு அருகே மொறக்கோ என்ற நாடு இருந்தது. மொறக்கோவால் அல்ஜீரியா வாசிகளுக்குச் சதா தொந்தரவாக இருந்தது. ஆகவே அந்நாட்டைத் தனதாக்கவேண்டும், அங்கே தன் செல்வாக்கையும், அதிகாரத்தையும் பரப்பவேண்டுமென பிரான்ஸ் கோரியது. இதனை ஜெர்மனி தகுந்த காரணம் காட்டி ஆட்சேபித்தது. 1906-ம் ஆண்டில் பிரான்ஸ் பணிந்து தன் கோரிக்கையைக் கைவிட்டது. ஆனால் 1911-ம் ஆண்டில் இவ்விடயமாக பிரான்சுக்கு இங்கிலாந்தின் ஆதரவு பூரணமாகக் கிடைத்தது. இதன்பயனாக இதோ யுத்தம் மூண்டுவிட்டது என்ற நிலை ஏற்பட்டாலும் ஜெர்மனி ஈற்றில் தனது ஆட்சேபத்தைக் கைவிட்டது. பால்கன் குடாநாட்டிலே இக்காலத்திலே பல சிக்கலான பிரச்சினைகள் இருந்தன. இக்குடாநாட்டில் பல சிறு இராச்சியங்கள் இருந்தன. மங்கிப்போன துருக்க சக்கராதிபதியத்தைச் சிதைத்து அதிலிருந்த மக்களைச் சிறு சிறு இராச்சியத்தினராக்கியமைதான் இப்பிரச்சினைகள் தோன்றக் காரணம் என்க. துருக்க சாம்ராஜ்யம் சிதைந்த விதமும், புதுப்புது இராச்சியங்கள் தோன்றியமையும் ஏற்கெனவே 17-ம் அத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. 1908-ம் ஆண்டில் அஸ்திரியா-ஹங்கேரி பொஸ்னியா-

ஹெர்ஸெகோவினா என்னும் பிரதேசத்தைக் கைப்பற்றியது. இதனால் சேர்பியர் கோபம் கொண்டனர். இனியும் ஆஸ்திரியா தம்மீது ஆக்கிரமிப்பதைத் தடுப்பதற்காக அவர்கள் ருஷ்ய பாதுகாப்பை நாடினர். இதற்குமுன் சிலேவியரால் தோற்கடிக்கப்பட்ட துருக்கியரும் பல்கேரியரும் அச்சிலேவியர்க்கு விரோதமாக ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரியாவையும், அதன் பலம் பொருந்திய நேச நாடான ஜெர்மனியையும் நாடினர். பால்கன் குடாநாட்டில் தனது செல்வாக்கைப் பெருக் வதற்காக ஜெர்மனி பெரும் முயற்சி செய்து வந்ததுடன், சின்ன ஆசியாவுக்கும், மெஸ்பெற்றேமியாவுக்கும் ஊடாக பாரசீகக் குடாவரை ஓர் புகையிரதப் பாதையை அமைக்கப் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட துருக்கி இராச்சியத்துக்குப் பெருந்தொகைப் பணத்தையும் உதவியது. இந்த புகையிரதப்பாதை மூலமாக ஆசியாவிலும் ஜெர்மனியின் செல்வாக்குப் பரவிவிடும் என்பதைக் கண்ட இங்கிலாந்து இத்திட்டத்தைப் பலமாக ஆட்சேபித்தது. பெர்ளின்—பக்தாத் புகையிரதப் பாதை என வழங்கப்பட்ட இந்தப்பாதை சேர்பியாவுக்கூடாக இடப்பட வேண்டியிருந்தது. ஆனால் சேர்பியாவோ ஜெர்மனிக்கு விரோதமானது. அதற்கு அதன் பழைய நட்பு நாடுகளான கிரீஸ், றுமேனியா என்பன ஆதரவு அளித்தன. அத்துடன் சிலேவிய தேசங்களில் மிகப்பராக்கிரமம் படைத்திருந்த ருஷ்யாவின் ஆதரவும் அதற்கிருந்தது. இது இவ்வாறிருக்க, ஆஸ்திரியச் சக்கரவர்த்தியின் பிரதேசங்களிலே, குறித்த இக்காலத்தில்*லட்சக்கணக்கான சிலேவியர் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களுக்கு அரசியற் சுதந்திரம் இருக்கவில்லை. முழு அதிகாரமும் ஆஸ்திரியர் அல்லது ஹங்கேரியர் பொறுப்பிலேயே இருந்தது. தாம் இவ்வாறு ஆஸ்திரியர்க்கும், ஹங்கேரியர்க்கும் அடங்கி வாழ ஏற்பட்டதே என்று மனம் புழுங்கிய சிலேவியர் துருக்கரிடம் இருந்து அரசியல் விடுதலை பெற்ற தம் இனத்தவரான சேர்பியர்பால் மிக்க அநுதாபம்

முதலாவது உலக மகாயுத்தம் மூண்டதற்கு காரணம் 325

கொண்டிருந்தனர். 1914-ம் ஆண்டிலே ஆஸ்திரிய, ஹங்கேரிய இராச்சியங்களுக்கு வாரிசான பிரான்ஸ் பர்டினன்ட் என்னும் பெருங்கோமகன்* யாரோ ஒரு சிலேவியனால் கொலை செய்யப்பட்டான். பிரான்ஸ் பர்டினன்ட் சிலேவியர்பால் ஓரளவு அநுதாபம் கொண்டவன் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனைக்கண்டு ஆத்திரமடைந்த ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி இவ்வக்கிரமத்துக்கு சேர்பியாவே பொறுப்பு என்று கூறி ஜூலை மாதம் 23-ம் திகதி மிகக் கடுமையான நிபந்தனைகளை அதன்மீது விதித்தது. இந்நிபந்தனைகளுக்கு இணங்குவதென்பது சேர்பியாவில் முடியாது. அவ்வளவு கண்டிப்பானவை அவை. அப்படியிருந்தும் அவற்றிற் பலவற்றை ஒப்புக்கொள்ளுவதாக சேர்பியா அறிவித்தது. முழு நிபந்தனைகளையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என ஆஸ்திரிய அரசாங்கம் வற்புறுத்தியது. ஆனால் சேர்பியாவுக்கு ருஷ்யா உதவி செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறது என்பதைக் கண்டதும் ஆஸ்திரியா தயங்கியது. ஜெர்மனி தன்னை ஆதரிக்குமா? அதன் ஆதரவிலேயே எல்லாம் தங்கியிருக்கிறது என்று ஆஸ்திரிய அரசாங்கம் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், இதுதான் ஓர் யுத்தத்தை ஆரம்பித்து ஐரோப்பாவில் வெற்றிமாலையை குடுவதற்குத் தக்க சந்தர்ப்பம், இதனைத்தவற விடக்கூடாது என்று ஜெர்மன் இராணுவ அதிகாரிகள் தமது அரசாங்கத்துக்கு வற்புறுத்தினர். இதன்பயனாக ஜெர்மன் அரசாங்கம் ஆஸ்திரியாவுக்குத் துணைசெய்ய நிச்சயித்தது. ருஷ்யாவோ, பிரான்சோ யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாக இருக்கவில்லை. ஆனால் ஜெர்மனி தக்க ஆயத்தம் செய்துகொண்டு இருந்தது; முந்திச்செய்த இரு யுத்தங்களிலும்† தாம் மகத்தான வெற்றி ஈட்டிக்கொண்டதை ஜெர்மன் இராணுவ அதிகாரிகள் மறக்கவில்லை. இப்போதும் மின்னல் வேகத்தில் பகைவர் மீது பாய்ந்து

*Archduke Franz Ferdinand.

†பிரான்சுக்கும் ஆஸ்திரியாவுக்கும் விரோதமான இரு யுத்தங்கள்.

வெற்றி ஈட்டிக்கொள்ளலாம் என்பது அவர்களது திட நம்பிக்கை. ஆனால் இவ்வித திடமான, உறுதியான நம்பிக்கை ஜெர்மன் அரசியல் வாதிகளுக்கிருக்கவில்லை. ஆகவே, அவர்கள் பிரித்தானிய அந்நிய நாட்டு மந்திரியாக இருந்த சேர் எட்வர்ட் கிறே* என்பவர் சமாதானம் வேண்டிச் செய்த கடைசினேர முயற்சிகளுக்கு இணங்கவும் ஓரளவுக்கு மனம் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இராணுவ அதிகாரிகளே அதிக பலமும் செல்வாக்கும் கொண்டு இருந்ததால், இவ்வரசியல் வாதிகளால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. 1914-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 28-ம் திகதி ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி சேர்பியாமீது யுத்தப் பிரகடனம் செய்தது. இதனைக்கண்ட ருஷ்யா தனது படைகளைத் திரட்டி யுத்த சந்ந்தமானது. உடனே ஜெர்மனி ருஷ்யா மீது போர் தொடுத்தது. தனது நேச நாட்டுக்குச் செய்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவேண்டி ஓகஸ்ட் மாதம் 3-ம் திகதி பிரான்ஸ் ஜெர்மனியீது போர் தொடுத்தது. அடுத்த நாள் ஜெர்மன் படைகள் பிரான்சைத் தாக்குதற்காக, நடுவுநிலைமை வகித்த சிறிய தேசமான பெல்ஜியத்துக்கூடாகச் சென்றன. பெல்ஜியம் நடுவுநிலை வகிக்குங்கால் அதன் நாட்டைத் தாம் ஆக்கிரமிப்பதில்லை என்று ஜெர்மனி உட்படச் சகல ஐரோப்பிய நாடுகளும் ஏற்கெனவே உறுதி கூறியிருந்தன. இப்படியான ஓர் உறுதி மொழியை மீறி ஜெர்மனி பெல்ஜியத்தின் மீது படை எடுத்ததைக் கண்ட இங்கிலாந்து ஓகஸ்ட் மாதம் 4-ம் திகதி நள்ளிரவு ஜெர்மனியீது யுத்தப் பிரகடனம்செய்து பிரான்ஸ் ருஷ்யா என்னும் நாடுகளுடன் சேர்ந்துகொள்ள, பிரித்தானிய பொதுநலவமைப்பில் இருந்த சகல நாடுகளும் அதன் உதவிக்குச்சென்றன.

4. முதலாவது உலக மகாயுத்தப்போக்கு

ருஷ்யா படையெடுத்துத் தாக்க வரும்போது தம்மைப் பாதுகாப்பது; பெல்ஜியத்துக்கூடாக விரைவில் முன்னேறிப் பிரான்சியப் படைகளைத் தம் படைத்

* Sir Edward Grey.

தொகையாலும், ஆயுத பலத்தாலும் மின்னல் வேகத்தில் அடக்கி வெற்றி காண்பது என்ற திட்டத்தைத் தான் ஜெர்மன் இராணுவ அதிகாரிகள் வகுத்து வைத்திருந்தனர். ஆனால் பெல்ஜியர் இலகுவில் பணியவில்லை. மகாவீரனான தம் அரசன் அல்பேர்ட் என்பவனின் தலைமையிலே அவர்கள் ஜெர்மனியர் காத்திராதவாறு வீரத்துடன் போர்புரிந்து ஜெர்மன் முன்னேற்றத்தைக் கொஞ்சக் காலத்துக்குத் தடைசெய்தனர். அதற்கிடையில் மிக உயர்ந்த முறையில் யுத்தப் பயிற்சிபெற்ற ஓர் சிறு தொகை பிரித்தானிய வீரர் பெல்ஜியத்தில் இறங்கி பெல்ஜிய வீரரின் உதவிக்குப் போயினர். ஆனால் பெல்ஜிய எதிர்ப்பைப் பராக்கிரமம் வாய்ந்த ஜெர்மன்படை வெற்றிகொண்டு துரிதமாக முன்னேறித் தம்மை எதிர்த்த பிரான்சிய, பிரித்தானியப் படைகளைப் பரிஸ் நகரம்வரை பின்வாங்கச் செய்தன. இதற்கிடையில் ஜெர்மன் சேனாதிபதிகளில் ஒருவன் ஒரு பெரும் பிழையைச் செய்து விட்டான். இதன் காரணமாக, பின்வாங்கிவந்த பிரான்சிய, ஆங்கிலப்படைகள் ஒன்றுசேர்ந்து முன்னேறியஜெர்மன் படைகளை மார்ன் யுத்த முனையில்* சந்தித்துப் பின்வாங்கச் செய்தன. இதன் பின், ஜெர்மன் படைகள் ஆங்கிலக் கால்வாய் ஓரமாக இருந்த பிரான்சியத் துறைமுகங்களைக் கைப்பற்ற முயற்சித்தன. அதிலும் அவை பிரதிகூலமடைந்தன. ஆனால் வடபிரான்சில் நேசக் கட்சிப் படைகள் முன்னேறுவதை ஜெர்மன் படைகள் தடுத்துவிட்டன. 1914-ம் ஆண்டு முடிய முன்னர், சவிட்ஸர்லாந்து எல்லையில் இருந்து ஆங்கிலக் கால்வாய் வரை எதிருக்கெதிரே அகழிகள் தோண்டி அவற்றுக்குள் இரு கட்சிப்படைகளும் இருந்தன. இவ்வகழிகள் உறுதியான முட்கம்பிகளால் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு அகழிகளில் எதிருக்கெதிர் இருந்த பகைவரது படைகள் மூன்று ஆண்டு காலமாக அப்பாலும் இப்பாலும் நகராது தத்தமக்குரிய அரண்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு இருந்தன. ஒரு கட்சியின் அரணைத் தகர்த்து

* Battle of the Marne.

மீறி அப்பால் முன்னேற்ற அவை பரஸ்பரம் பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்தும் லட்சக்கணக்கான வீரரைப் பறிகெடுத்து 1918-ம் ஆண்டுவரை இவ்விடயமாக ஒரு கட்சிக்கும் பூரணமான வெற்றிகிடைக்கவில்லை.

இது இவ்வாறு இருக்க, கிழக்கு முனையிலிருந்து ருஷ்யர் முன்னேறி யுத்த ஆரம்பத்தில் கிழக்கு பிரஷ்யாவை அடைந்தனர். ஆனால் ஜெர்மன் படைகள் அவர்களை முறியடித்துக் கலைத்தன. ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரியப் படைகளை ருஷ்யர் இன்னொரு யுத்த முனையில் தோற்கடித்தனர். இதன்பின் வெற்றி தோல்வி என்பது ஸ்திரமாயில்லாது ஒருக்கால் ருஷ்யருக்கும், இன்னொருக்கால் எதிர்ப் படைகளுக்குமாகக்கிடைத்தன. ஆனால் அதிக தோல்விகள் ருஷ்யர்க்கே கிடைத்தன என்று சொல்லவேண்டும். ருஷ்யாவின் இராணுவ அமைப்பிலே பல குறைகள் இருந்தன என்பதனையும் நாம் ஈண்டுக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரியப் படைகள் சில காலமாக சேர்பியப் படைகளை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை. ஆனால் ஈற்றில் சேர்பியப்படைகளை ஆஸ்திரியப் படைகளும், ஜெர்மன் படைகளும் பெருந்தொகையில் சுற்றி வளைத்து முறியடித்தன. இதன்பயனாக பாஸ்க்கன் குடா நாட்டிலே சலோனிக்கா என்ற பிரதேசத்தை விட ஏனைய பகுதிகள் ஜெர்மன் படைகள் வசமாயின. நேசக் கட்சியினரின் பொறுப்பில் இருந்த சலோனிக்காவிலே பிரான்சேயரையும், பிரித்தானியரையும் கொண்ட ஓர் சிறுபடை 1915-ம் ஆண்டில் ஜெர்மனியுடன் சேர்ந்த பஸ்கேரியப் படைகளின் தாக்குதலில் இருந்து, எஞ்சியிருந்த சேர்பிய இராணுவத்தைப் பாதுகாத்தது. இதற்கு முந்திய வருடத்தில், அதாவது 1914-ம் ஆண்டில், துருக்கியும் ஜெர்மனியின் பக்கம் சேர்ந்தது. டார் டனல்ஸ் தொடுவாயை உடுருவிச்சென்று தம் ருஷ்ய நேசக்கட்சியுடன் தொடர்பேற்படுத்த பிரித்தானியர் முயற்சி செய்தனர். ஆனால் அம்முயற்சி பிரதிசூலம் அடைந்தது. இப்படியிருக்க ஜெர்மனியுடன் சேர்ந்த துருக்கியப்படைகள் சூயஸ் கால்வாயைத் தாக்க முயற்சி

சித்தன. நேசக்கட்சியினர் அத்தாக்குதலை நிர்வகித்து துருக்கியப்படைகளை வெற்றிகொண்டனர்.

முத்தேச நேச உடன்படிக்கையில் சேர்ந்திருந்த இற்றலி தான் உறுதி செய்தபடி ஜெர்மனியுடன் சேராது 1915-ம் ஆண்டுவரை நடுவுநிலை வகித்தது. ஆனால் அவ்வரண்டில் அது தான் ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியாவுடன் முன்னர் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையை மீறி இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்பவற்றுடன் சேர்ந்துகொண்டது. ஆனால் ஆஸ்திரிய-இற்றலிய எல்லைப்புறமான கஷ்டம் நிறைந்த பிரதேசத்தில் சில காலமாகப் போர் நிகழவில்லை.

கடலிலே, பிரித்தானிய கடற்படை மகத்தான வெற்றிகளை ஈட்டி கடலதிகாரம் கொண்டது. மிகப் பெருமையுடன் ஜெர்மனியர் கூறிக்கொண்டிருந்த கடற்படை ஒரே ஒரு முறை-அதுவும் 1916-ம் ஆண்டில்—தான் தலைகாட்டியது. பிரித்தானியக் கடற்படை அதனைத் தாக்கிப் பலத்த சேதம் விளைத்தது. அதில் ஜெர்மன் கடற்படை சர்வநாசமடையாது ஒருவாறு தப்பினது. இவ்வாறாகக் கடல் ஆதிக்கத்தை இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் கொண்டிருந்தபடியால் பகை நாடுகளுக்குக் கடல் மார்க்கமாக வரும் உதவிகளை, அவை தடுக்க முடிந்தது. அத்துடன் ஜெர்மனிக்கிருந்த குடியேற்ற நாடுகளையும் அவை கைப்பற்றின. கடற் சுரங்கங்களுள் மூலமாகவும், வர்த்தகக் கப்பல்களைத் தாக்கும் நாசகாரிகள் மூலமாகவும், நீர்மூழ்கிகள் மூலமாகவும் ஜெர்மனியர் நேசக்கட்சியினர்க்கு உதவிப்பொருள்கள் கொண்டுவந்த கப்பல்கள் பலவற்றை நாசம் செய்தனர். கடல்களிலே, அவற்றிலும் விசேடமாக பிரித்தானியக் கரையைச் சுற்றியுள்ள கடலிலே, சுரங்கங்களை ஜெர்மனியர் இட்டனர். இவற்றில் கப்பல்கள் புட்டவுடன் 'படார்' என் வெடித்து நாசமாகிவிடும். சுரங்கங்கள் இவ்வாறு இடப்பட்டதால் பிரித்தானியக் கடற்படை ஜெர்மனி மீது படை எடுப்பதும் கஷ்டமானது. ஆகவே, ஜெர்மனியைக் கடல் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து சுரங்கங்களே பாதுகாத்தன என்றும்

சொல்லலாம். பிரித்தானியக் கடற்படை, ஜெர்மன் கப்பல்கள் நடமாடாதபடி கடல் முற்றுகையிட்டன. இதனையும் மீறி ஜெர்மன் நாசக்காரிக் கப்பல்கள் பிரித்தானிய வர்த்தகக் கப்பல்களைத் தாக்கிச் சேதம் விளைத்தன. நீர் மூழ்கிகள் 'டார்ப்பிடோ'க் குண்டுகளை வீசியும் கப்பல்களை ஆழ்த்தின. இப்படியெல்லாம் ஜெர்மனி நாச வேலைகளைச் செய்தும், தூரதேசங்களில் இருந்து இங்கிலாந்துக்கு உதவிப் பொருள்கள் வருவது தடைப்படவில்லை.

1917-ம் ஆண்டில் ருஷ்யாவிலே ஓர் அரசியற்புரட்சி உண்டானது. இதிலே அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய போல்ஷெவிக்கர்* யுத்தத்திலிருந்து ருஷ்யாவை விலக்கி ஜெர்மனியுடன் தனியாகச் சமாதானம் செய்துகொண்டனர். இதன்பயனாக நேசக்கட்சியினரின் பக்கத்தில் சேர்ந்திருந்த றுரமேனியா ஈடாடி வீழ்ச்சியடைந்தது. ஆனால் 1917-ம் ஆண்டிலே ஐக்கிய அமெரிக்கக் குடியரசு நேசக்கட்சியினர் பக்கமாக யுத்தத்தில் சேர்ந்துகொண்டதால், இந்த நட்டங்கள் ஈடுசெய்யப்பட்டன என்று கூறலாம். அமெரிக்கா இந்த யுத்தத்தில் பங்குபற்றிய காரணம் இன்னதென்பது 22-ம் அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அமெரிக்கர் யுத்தத்தில் ஈடுபடத் தொடங்கியதும் யுத்தப்போக்கு நேசக்கட்சியினர்க்குச் சாதகமானது. தாங்கள் இனி வெற்றி பெறுவது இயலாது என்பதை ஜெர்மனியரும் அவர்களின் கூட்டாளிகளும் உணரத்தொடங்கினர். நேசக்கட்சியினர் செய்த கடல் முற்றுகையினால் புறநாடுகளில் இருந்து இன்றியமையாப் பொருள்கள் வருவது குன்றியது: ஆனால் இங்கிலாந்துக்கும், அதனோடு சேர்ந்துள்ள நாடுகளுக்கும் அப்பொருள்கள் அதிகமதிகமாக வரத்தொடங்கின. மெசப்பெற்றோமியா, பலஸ்தீனம் என்னும் இடங்களில் துருக்கியர் பிரித்தானியரால் முறியடிக்கப்பட்டனர். பால்கனில் பல்கேரியர் நேசக்கட்சியினரால் தோற்கடிக்கப்பட்டனர். 1917-ம் ஆண்டில் ஜெர்மன்

Bolsheviks.

சைனியத்துத் தாக்குதலை நிர்வகிக்கமாட்டாது இற்றைய சேனைகள் தோல்வியடையும் சமயத்தில் பிரித்தானியப் படைகளும், பிரான்சீயப் படைகளும் உதவிக்குச்சென்று அவற்றைக் காத்தன. பிரான்சிலே, பிரித்தானியரும் பிரான்சீயரும் நிருமாணித்த அரண்களை ஊடுருவித் தாக்கக் கடைசி முயற்சியை ஜெர்மனியர் செய்து ஓரளவுக்கு வெற்றியும் கொண்டனர். ஆனால் ஜூலை மாதத்தளவில் ஜெர்மன் படைகள் பின்வாங்கத் தொடங்கின. மார்ஷல் வோஷ்* என்ற பிரான்சீயத் தளபதியின் தலைமையில் பிரான்சீய, பிரித்தானிய, அமெரிக்கப் படைகள் தீவிரமாக முன்னேறி ஜெர்மன்படைகளைத் தாக்கி அவை தம் எல்லைப்புறத்துக்கே பின்வாங்கச் செய்தன. இதற்கிடையில், அலென்பி† என்பவரின் தலைமையில் ஓர் பிரித்தானியப் படை றிரியாவிலிருந்தும், பலஸ்தீனத்திலிருந்தும் துருக்கரைக் கலைத்தது, செப்டெம்பர் மாதத்திலும்கேரியர் யுத்த நிறுத்தம் செய்து சரணாகதி யடைந்தனர். அடுத்தமாதம் துருக்கரும் அவ்வாறே சரண்புகுந்தனர். இப்படியிருக்க, இதுவரை ஒதுங்கியிருந்த ஜெர்மன் கடற்படையைக் கடைசிமுறையாக வெளியிற் கொண்டுவந்து நேசக்கட்சியினரின் கடற்படையுடன் போரிடச் செய்யவேண்டும் என ஜெர்மன் அரசாங்கம் கட்டளையிட்டது. இக்கட்டளைக்கு அமைய ஜெர்மன் மாலுமிகள் மறுத்துக் கிளர்ச்சி செய்து ஓர் புரட்சியை ஏற்படுத்த, அது நாடெங்கும் காட்டுத் தீபோலப்பரவி ஜெர்மன் பொதுசனங்களையும் அதில் பங்குபற்றச் செய்தது. நேசக்கட்சியினர் செய்த கடல் முற்றுகையினால் ஜெர்மனியில் உணவுப்பஞ்சம் ஏற்பட அதனைத் தாங்கமாட்டா திருந்த பொதுசனங்கள் இனிப் போரே வேண்டாம் என்று புரட்சியில் ஈடுபட்டனர். ஜெர்மன் எல்லைப் புறத்துக்கு நேசக்கட்சிப் படைகள் போகமுன்னரேயே 1918-ம் ஆண்டு நொவம்பர் மாதம் 11-ம் திகதி யுத்த நிறுத்தம்

*Marshal Foch.

†Allenby.

செய்யவேண்டுமென ஜெர்மன் தலைவர்கள் வேண்டினர். இவ்வேண்டுகோளுக்கு வெற்றிவீரரான நேசக்கட்சியினர் இணங்கி மிகக் கடுமையான நிபந்தனைகளை விதித்தனர். இதற்கிடையில் ஜெர்மன் சக்கரவர்த்தியும் அவனுக்குப் பக்கப்பலமாக இருந்த ஏனைய ஜெர்மன் மன்னரும் அரச பதவிகளிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டனர். சக்கரவர்த்தியான இரண்டாவது வில்லியம் ஹாலந்து நாட்டுக்குக் கரவாக ஓடினான். அதனால் புதிதாகத் தோன்றிய ஜெர்மன் குடியரசுத் தலைவர்களே சமாதானப் பேச்சுக்களை நடாத்த வேண்டி ஏற்பட்டது.

இவ்வாறாக ஜெர்மனிக்கும் அதன் கூட்டாளி நாடுகளுக்கும் விரோதமாக யுத்தப்போக்கு மாறியதைக் கண்ட பல தேசங்கள் அவற்றுக்கு மாறாகத் திரண்டெழுந்தன. 1918-ம் ஆண்டில் சுவிற்ஸர்லாந்து, ஸ்பெயின், ஸ்காண்டி நேவிய நாடுகள் என்பன மாத்திரமே நடுவுநிலைமை வகித்தன. தூரகிழக்கில்கூட ஜப்பானும், சீனமும் நேசக் கட்சியினர் பக்கம் சேர்ந்துகொண்டன. யுத்த ஆரம்ப காலத்திலேயே ஜப்பான் நேசக் கட்சியிலிருந்தது என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகத்திலே முன் எல்லாம் எத்தனையோ யுத்தங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றிலும் பார்க்க மிகக் கொடியதும் கோரமானதும் முதலாவது உலக மகாயுத்தமே எனக் கூறலாம். இந்த யுத்தத்திலே பல புதிய முறைகள் கையாளப்பட்டன. பகைவர் மீதும் அவர்களுடைய உதவித்தளங்கள் மீதும் குண்டுகள்போடு தற்கும், அவர்களது நடமரீட்டத்தைக் கவனிப்பதற்கும் ஆகாசவிமானங்கள் முதன் முதலாக உபயோகிக்கப் பட்டன. பீரங்கிகள் மூலம் நெருப்புக்கக்கும் குண்டு களைச் செலுத்தி அதம் செய்தல், மிகத் தூரத்தில் இருந்துகொண்டே கடற்சண்டை புரிதல், தாங்களிகள் எனப்படும் ஆயுத வாகனங்கள் உபயோகித்தல் என்னும் இன்னோரன்னவை முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தில்

அனுட்டிக்கப்பட்டன. 'இப்படியான ஓர் கோர யுத்தத்தை நாம் முன்னொருபோதும் காணவில்லை, கேட்டதும் இல்லை. சீர்திருந்தியவர்கள் எனப்படும் நாம் இனி இப்படியான கொடிய யுத்தத்தை வரவிடக்கூடாது' என்றெல்லாம் மக்கள் இந்த யுத்தம் முடிந்தபின் எண்ணினர். ஆனால் இந்த எண்ணம் எல்லாம் அவமாயின என்பதைப் பின் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் காட்டின.

24-ம் அத்தியாயம்

சமாதான முயற்சிகளும் அவற்றின்
தோல்வியும்: (I)

1. சமாதான உடன்படிக்கைகள்

முன் அத்தியாயத்திற் கூறியவாறு ஜெர்மனியும், அதன் கூட்டாளி நாடுகளும் சரண் அடைய, வெற்றி மாலே சூடிய நேசக்கட்சியினர் மிகக் கடுமையான நிபந்தனைகளை அவற்றின் மீது விதித்தனர். யுத்தத்தை மீண்டும் ஜெர்மனியர் ஆரம்பித்து நடத்தாமல் இருப்பதற்குத் தக்கவாறு அந்நிபந்தனைகள் இருந்தன. இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு யுத்தம் என்பதையே ஜெர்மனியும் அதனைச் சேர்ந்த நாடுகளும் நினைக்காமல் இருக்கத் தக்கதான சமாதானத்தையே உண்டாக்கவேண்டுமென நேசக்கட்சியினர் நிச்சயித்தனர். கொஞ்சக் காலத்துக்கு மாத்திரமல்ல உலகம் உள்ளவரை இனி யுத்தம் என்பது மூளாமல் இருக்கவேண்டும், அதற்கான சமாதானத்தை வகுக்கவேண்டும், என நேசக் கட்சியினர் தீர்மானித்துக் கருமம் ஆற்றினர். ஆனால் அவர்கள் கொண்ட தீர்மானம் அநுகூலம் அடையவில்லை. 1919-ம் ஆண்டு சமாதான மகாநாடு பரிஸ் நகரத்திற் கூடியது. ஜூலை மாதத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பல உடன்படிக்கைகள் செய்யப்பட்டன. அவற்றுள் ஜெர்மனியுடன் செய்யப் பட்ட வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கை மிக முக்கியமானது. ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டு சனாதிபதி வூட்ரோ வில்ஸன், பிரித்தானிய பிரதம மந்திரி லோயிட் ஜோர்ஜ், பிரான்சின் பிரதம மந்திரி கிளெமென்ஸிய, இற்றலிப் பிரதம மந்திரி ஓர்லான்டோ என்னும் நால்வருமே இச்சமாதான உடன்படிக்கைகளைத் தயார் செய்வதில் முக்கிய பங்கு பற்றினர். அவர்கள் மேற்கொண்ட கருமமோ மிகக்

கஷ்டமானது. எப்படியான சமர்தான நிபந்தனைகளை வகுக்கவேண்டுமென்பதில் அவர்களுக்கிடையே அபிப்பிராய பேதமும் ஏற்பட்டது. பலவிதமான இடுக்கண்களுக்கும், தீரர்த் துயரங்களுக்கும் ஏதுவான கொடிய யுத்தத்தினை மூட்டியதன் பொருட்டு ஜெர்மனியைத் தக்கபடி தண்டிக்கவேண்டும், அதற்காக அதன் மீது கடும் நிபந்தனைகளை விதிக்கவேண்டும் என ஒரு சாராரும், அப்படிக்கடுமையான நிபந்தனைகளை விதிக்காது சனநாயக முறையில் அந்நாடு புதிய தலைவர்களின் பரிபாலனத்தில் புத்துயிர் பெற்று வாழச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கவேண்டும் என இன்னோர் சாராரும் வாதித்தனர். யுத்தம் நிகழ்ந்த காலத்திலே நேசக் கட்சியினர் பலர் தங்களுக்கிடையே பல இரகசிய உடன்படிக்கைகளையும் செய்திருந்தனர். அவற்றையும் சமாதான உடன்படிக்கையிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் ஏற்பட்டது. இன்னும், இனிவரும் காலத்திலே யுத்தம் ஏற்படுவதைத் தடுக்கும் விதிகளையும் சமாதான உடன்படிக்கையிற் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என சனாதிபதி வூட்ரோ வில்ஸன் வற்புறுத்தினார். இன்னோரன்னவற்றால் தக்க ஓர் சமாதான உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்துவது கஷ்டமாயிற்று. வாதப் பிரதிவாதங்கள் கிளம்பின. அவற்றின் பயனாக உருப்படியான கருமம் எதுவும் நடைபெறல் கஷ்டமாயது. கடையிலே நேசக்கட்சியினர் ஒரு நடுவழியைக் கையாண்டனர். மிகக் கடுமையான சமாதான நிபந்தனைகளை விதித்தனர். இதனால் ஜெர்மனியர் மனம் புழுங்கினர். நேசக்கட்சியினரால் உள்ளூர ஆத்திரம் கொண்டனர். ஆனால் இன்னோர் யுத்தத்துக்கு ஆயத்தம் செய்வதைத் தடுப்பதாக இந்நிபந்தனைகள் இருக்கவில்லை. அத்துடன் உலகிலே சமாதானத்தை நிலைநாட்டி யுத்தங்கள் ஏற்படுவதைத் தடுக்க சர்வதேச சங்கம் என்ற ஒரு தாபனத்தையும் நேசக்கட்சியினர், சமாதான உடன்படிக்கை மூலம் ஏற்படுத்தினர். ஆனால் இந்த லட்சியத்தைப் பூர்த்தியாக்கும் வன்மை அச்சங்கத்துக்கு இருக்கவில்லை.

ஐரோப்பிய தேசங்களதும், மேற்கு ஆசியத் தேசங்களதும் எல்லைகளைப் புதிதாக அமைக்கவேண்டிய பொறுப்பு சமாதான மகாநாட்டுக்கு ஏற்பட்டது. சில நாடுகளை மகாநாடு புதிதாக அமைத்தது. இன்னும் சிலவற்றின் பிரதேசங்களை அதிகரித்தது. ஒரு அரசாங்கத்தின் கீழ் இருந்து அவ்வரசாங்கத்துக்கு விசுவாசம் பாராட்டி நடக்கக்கூடிய மக்களே அவை ஒவ்வொன்றிலும் இருக்கவேண்டும்; அதாவது ஓரின் மக்கள், ஓர் மதமக்கள்தான் ஓர் அரசாங்கத்தில் இருக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையைத்தான் சமாதான மகாநாடு பொதுவாக அனுட்டிக்க முயற்சித்தது. ஆனால் பல நாடுகளில் மக்கள் ஒரு இனத்தவராக இராது பல இனத்தவராக இருந்தனர். இதனாலும் இராச தந்திர விடயங்களை முன்னிட்டும் ஒரேயினமக்களைக் கொண்டதாக எல்லா நாடுகளையும் அமைக்க முடியவில்லை. இதன் காரணமாக எவ்வளவோ சிறுபான்மையினர் பல இராச்சியங்களில், அவற்றிலும் விசேடமாக, தென் கிழக்கு ஐரோப்பிய இராச்சியங்களில், அவர்களின் மனவிருப்பத்துக்கு மாறாகச் சேர்க்கப்பட்டனர். இவர்கள் மனம் புழுங்கிக் கொண்டே இருந்தனர். ஆஸ்திரிய—ஹங்கேரி, துருக்கி என்னும் இரு சாம்ராச்சியங்களையும் சிதைத்தே பல புதிய நாடுகள் தோற்றுவிக்கப்படலாயின. போலந்து, செக்கோஸிலோவாக்கியா என்பன இப்படியான புது நாடுகளிற் பிரதானமானவை. (இவை முன் ஒரு காலத்தில் தனித்தனி சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளாக இருந்து பின் அடிமைப்பட்டவை). ஆசியாவில் ஸௌதி அரபியா, ஈராக் என்பன சுதந்திரம் பெற்றுத் தனி இராச்சியங்களாகின. சேர்பியாவில் தென்சிலேவியர் பெருந்தொகையினரைச் சேர்த்து ஜுகோஸிலேவியா என்ற பெயரை அதற்குப் புதிதாகச் சூட்டினர். அல்சாஸிலொறெயின் மாகாணங்கள் பிரான்சுக்கும், ட்ரீஸ்டரி, ரென்ரினோ மாகாணங்கள் இற்றலிக்கும் முன் போல் ஆயின. ஹங்கேரியிலிருந்து ட்ரான்ஸில்வேனியாவையும், ருஷ்யாவிடம் இருந்து பெஸ்ஸரேபியாவையும் றுமேனியா பெற்றது. போலந்துக்கு வடக்கே, இது

வரை ருஷ்யாவின் அதிகாரத்தில் இருந்த சில பிரதேசங்கள் எஸ்தோனியா, லத்வியா, லிதுவானியா, பின்லாந்து என்னும் நல்லு இராச்சியங்களாக்கப்பட்டன. (இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின்பின் முற்கூறிய மூன்றையும் ருஷ்யா திருப்பிப் பெற்றுக்கொண்டது).

ஜெர்மனியின் இராணுவமும் கடற்படையும் வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டது. இவ்வளவு தொகைக்குமேல் இராணுவத்தையோ கடற்படையையோ ஜெர்மனி வைத்திருக்கக்கூடாது எனவும் விதிக்கப்பட்டது. அதற்கிருந்த கப்பல்கள், புகையிரத என்ஜின்கள், ஏனைய இரும்பு உருக்குத் தளபாடங்கள், நிலக்கரி என்பவற்றில் பெரும்பகுதி நேசக்கட்சி நாடுகளுக்கிடையே பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன. மேற்கு ஜெர்மனியில் உள்ள றைன் லாந்திலே ஓர் பிரான்சியப்படை குறிக்கப்பட்ட காலத்துக்கு இருந்துகொள்ளவேண்டும் எனவும் விதிக்கப்பட்டது. யுத்த காலத்திலே ஜெர்மனி பிரான்சைத் தாக்கி அதன் பல பிரதேசங்களை அழித்துவிட்டமைக்காக, வரையறுக்கப்படாத ஓர் பெருந்தொகை நட்ட ஈட்டுப்பணம் அந்நாட்டுக்கு ஜெர்மனி இறுக்கவேண்டுமெனவும் தீர்க்கப்பட்டது.

2. ஜெர்மன் குடியேற்ற நாடுகள்

ஜெர்மனி தனது குடியேற்ற நாடுகளை இழக்கவேண்டும் எனச் சமாதான உடன்படிக்கையில் விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் வெற்றிகொண்ட நேசக்கட்சி நாடுகள் குறித்த சில உத்தரவாதங்களை அளித்துவிட்டுத்தான் இக்குடியேற்றநாடுகளைக் கையேற்கவேண்டும் என ஒரு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. தென் ஆபிரிக்காப் பிரதமராயிருந்த ஸ்மட்ஸ் சேனாதிபதியின் ஆலோசனைப்படி நேசநாடுகள் மான்டேற் முறை* என்ற புது முறையைக் கைக்கொள்ள இணங்கின. குறித்த சில குடியேற்ற நாடுகளை வெற்றிகொண்ட நாடுகள் தமதாக்கிப் பரிபாலிக்கலாம். அந்

*Mandate System.

நாடுகள் தம்மைத் தாமே தக்கவாறு திறமையுடன் பரிபாலிக்கும் தகைமையை எய்தியதும் அவற்றுக்குச் சுதந்திரத்தை வழங்கிவிட்டு விலகவேண்டும். இதுதான் மான்டேர்முறை என்க. இம் மான்டேர்முறைக்கிணங்க இங்கிலாந்து (ஒரு சில கட்டுப்பாட்டுக்களுடன்) எகிப்துக்கும், ஈராக்குக்கும் சுதந்திரத்தை உடனே வழங்கியது. சில காலத்தின் பின் ட்ரான்ஸ்ஜோர்டானியாவுக்கும் அது சுதந்திரத்தைக் கொடுத்து விலகியது. யுத்தத்துக்குப் பிறகு, பலஸ்தீனம், கிழக்கு ஆபிரிக்கா, மேற்கு ஆபிரிக்கா என்பவற்றில் இருந்த பிரதேசங்கள் இங்கிலாந்தின் மான்டேர் நாடுகளாக்கப்பட்டன. ஸிரியாவும், மேற்கு ஆபிரிக்காவில் உள்ள சில நாடுகளும் பிரான்சிய மான்டேர் நாடுகளாயின. முந்தி ஜெர்மன் தென்மேற்கு ஆபிரிக்கா என வழங்கப்பட்ட பிரதேசம் தென் ஆபிரிக்க யூனியனுக்குக் கையளிக்கப்பட்டது. பசிபிக் சமுத்திரத்தில் இருந்த ஜெர்மன் தீவுகள் ஐக்கிய அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, நியூஸீலந்து, ஜப்பான், என்னும் நாடுகளுக்காயின. மான்டேர் அதிகாரம் பெற்ற நாடுகள் தாம் பரிபாலிக்கும் மான்டேர் நாடுகளின் பரிபாலனத்தைப் பற்றி ஆண்டுதோறும் சர்வதேச சங்கத்துக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்கவேண்டும் எனவும் விதிக்கப்பட்டது.

3. சர்வதேச சங்கம்

சர்வதேச சங்கம் என்ற ஓர் தாபனத்தை அமைக்கவேண்டும் என்ற ஆலோசனையை முதன்முதலாக வெளியிட்டவர் அமெரிக்க சனாதிபதி வூட்ரோ வில்சனேயாவர். உலக நாடுகள் ஒன்றுகூடி தம் பரஸ்பர அரசியல், பிரதேச பாதுகாப்புக்களின் பொருட்டுக் கருமம் ஆற்றும் தாபனமே இச்சர்வதேச சங்கம். சமாதான உடன்படிக்கைகளின் பிரகாரம் வகுக்கப்பட்ட பிரதேச எல்லைகளை, பரஸ்பரம் ஒற்றுமைகொண்டு மாற்றி யமைக்கலாமே ஒழிய எந்த ஒரு நாடும் யதேச்சாதிகாரமாக மாற்றிக் கொள்ளக்கூடாது; தேசங்களுக்கிடையே நேரும் பிணக்குகளை இச்சங்கத்தில் சமர்ப்பிக்கவேண்டும்; இதற்கென

வுள்ள சர்வதேச நீதிமன்றம் இப்பிணக்குகளை ஆராய்ந்து தீர்ப்புக்கூற அத்தீர்ப்பை அங்கத்துவ நாடுகள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்றெல்லாம் சர்வதேச சங்கவிதிகளிற் குறிப்பிடப்பட்டன. இச்சங்கத்தைவிட சர்வதேசத் தொழிற் சங்கம் என ஒரு தாபனமும் அமைக்கப்பட்டது. உலகத்திலேயுள்ள தொழிலாளர்களின் தொழில் நிலைமைகளை அபிவிருத்தி செய்யவும், முதலாளி மார்—தொழிலாளர் என்பவர்களுக்கிடையே பரஸ்பரம் நல்லெண்ணம் நல்லுறவு ஏற்படுத்தவுமே இத்தாபனம் அமைக்கப்பட்டது என்க. சர்வதேச சங்கம், சர்வதேசத் தொழிற் சங்கம் என்ற இரண்டுக்கும் தக்க அமைப்பு விதிகளும், அவற்றை ஒழுங்கான முறையில் நடத்துவிக்க நிரந்தரமான உத்தியோகத்தார்களும் இருக்கவேண்டும் எனவும் செய்யப்பட்டது. இவ்விரு சங்கங்களதும் தலைமைத்தானங்கள் சுவிட்சர்லாந்தில் உள்ள ஜெனீவாவில் இருந்தன. சர்வதேச நீதிமன்றம் ஹாலந்தில் உள்ள ஹேக்கில் இருந்தது. தோல்வியுற்ற நாடுகளையும் ருஷ்யாவையும் ஆரம்பத்தில் சர்வதேச சங்கத்திற் சேர்க்கவில்லை. அங்கத்துவம் வகிப்பதற்கேற்ற தகைமையை அவை கொண்டிருக்கின்றன என்று ஏனைய அங்கத்துவ நாடுகள் கருதும் காலத்திலேயே அவற்றைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

சனாதிபதி வூட்ரோ வில்சன் அகால மரணமடைய, அமெரிக்காவிலே பல அரசியல் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. அவற்றின் பயனாக அப்பெரிய தேசம் சர்வதேச சங்கத்திற்சேர மறுத்தது. ஜெர்மனியிலே ஓர் சனநாயகக் குடியரசு ஏற்பட்டு, 1926-ம் ஆண்டில் சர்வதேச சங்கத்து அங்கத்துவ நாடாக்கப்பட்டது. 1934-ம் ஆண்டில் ருஷ்யா அங்கத்துவம் பெற்றது. துருக்கி, பிரேஸில், மெக்ஸிக்கோ என்பன ஒருபோதும் அங்கத்துவம் பெறவில்லை. ஆனால் ஏனைய பரிபூரண சுதந்திர நாடுகள் அனைத்தும் அங்கத்துவ நாடுகளாயின. சர்வதேச சங்கம் ஆரம்பமான காலத்தில் அது சில அற்ப

யுத்தங்கள் மூள்வதைத் தடுப்பதிலும், சில சர்வதேசப் பிரச்சினைகளும், பிணக்குகளையும், சமரசமாகத் தீர்த்துவைப்பதிலும் அநுகூலமடைந்தது. ஆனால் அது தனது நோக்கப் பூர்த்தியில் கடைசியில் பிரதிகூலமே யடைந்தது. இதுதான் அது செய்த நல்ல வேலைகள் கூட மதிப்பற்றன. உலகிலே சமாதானத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டும், போர்கள் மூள்வதைத் தடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் அதன் பிரதான நோக்கம். இந்நோக்கத்தைப் பூர்த்தியாக்கற்கு வேண்டிய பலம் அதற்கு இருக்கவில்லை. அதன் அங்கத்துவ நாடுகள் தமது உரிமைகளை விட்டுக்கொடுக்க மனமில்லாதிருந்தமையே இதற்குக் காரணம் என்க. உலகிலே நிரந்தரமான சமாதானம் நிலவவேண்டுமானால், தன்னிலும்பார்க்கச் சக்திவாய்ந்த ஓர் தாபனத்தை அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பதைச் சர்வதேச சங்கம் உலகுக்கு நன்கு காட்டியது. இச்சங்கம் விட்ட பிழைகளை அவதானித்து அப்பிழைகளைத் தவிர்த்துத் தன்னை முன்னேற்றித் தக்க ஓர் தாபனமாக அமைத்துக் கொள்ள ஐக்கியநாடுகள் தாபனம்* கருமம் ஆற்றும் என நம்புகிறேன். இவ்விடயத்தில் ஐக்கியநாடுகள் தாபனத்து அங்கத்துவ நாடுகள் சுயநலமற்ற தன்மையில் கருமம் ஆற்றவேண்டும். பழைய சர்வதேச சங்கம் பிரதிகூலம் அடைந்தமைக்கு முக்கிய காரணம் ஒன்று இருந்தது. அதன் அங்கத்துவ நாடுகளாக விருந்த ஜெர்மனி, இற்றலி, ஜப்பான் என்பன 1933-ம் ஆண்டுக்கும், 1938-ம் ஆண்டுக்குமிடையில் அதனைவிட்டு விலகின. அவை தம் அயல் நாடுகளை ஆக்கிரமிக்கும் கொள்கையைப் பூண்டதோடு நில்லாது அக்கொள்கையை நிறைவேற்றப் பொல்லாத ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களையும் தொடுக்கக் கங்கணம் கட்டி நின்றன. இப்படியான நிலைமையே சர்வதேச சங்கத்தின் அழிவுக்கு முக்கிய காரணமாக இருந்தது என்க.

*United Nations Organisation. இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தின் பின் இது அமைக்கப்பட்டது.

4. ருஷ்ய அரசியற்புரட்சி

1914-ம் ஆண்டில் யுத்தம் தொடங்கியதாலேயே உள்நாட்டுப் புரட்சியில் இருந்து ருஷ்ய சக்கராதிபத்தியம் அக்காலத்தில் தப்பியதென்பதை 17-ம் அத்தியாயத்திலும், மூன்று வருடங்களின் பின் அப்புரட்சி உண்மையாகவே அங்கு தோன்றி உலக மகாயுத்தத்தின் போக்கை வெகுவாகப் பாதித்தது என்பதை 23-ம் அத்தியாயத்திலும் நாம் படித்தோம். ருஷ்ய ஸாரின் அரசாங்கம் யுத்தத்திலிருந்தும் விலகி ஜெர்மனியுடன் தனியாகச் சமாதானம் செய்யப்போகிறது என்று லிபரல் கொள்கை பூண்டுள்ள தேசாபிமான ருஷ்யர் அஞ்சியமைதான் இப்புரட்சிக்கு உடன்காரணம் என்க. இப்படியாக ஜெர்மனியுடன் சமாதானம் செய்வது அவர்களுக்கு விருப்பம் இல்லை. புரட்சி ஆரம்பமாகி வெற்றியடைந்ததும் அவர்கள்—சனநாயக முறையில் நம்பிக்கைகொண்ட அந்த ருஷ்யத் தலைவர்கள்—ருஷ்யாவின் யுத்த முயற்சிகளை மிகவும் துரிதப்படுத்தி நேசக்கட்சியினர்க்கு இன்னும் அதிகம் உதவிபுரியத் துடிதுடித்தனர். ஆனால் அவர்களுடைய எண்ணம் ஈடேறவில்லை. இராணுவத்தினரும், பொதுமக்களும் யுத்தத்தில் களைப்புற்று இருந்தனர். 'தொழிலாளரதும், இராணுவ வீரரதும் நிருவாக சபைகள்'* என்பவற்றின் அங்கத்தவர்கள் இராணுவத்து ஒவ்வொரு பகுதியிலும் இருந்து இரகசியமாகச் சதிசெய்து, வீரரின் கட்டுப்பாட்டு முறைகளைச் சிதைத்து இராணுவத் தளபதிகளையும் கொன்றனர். இப்படியான நேரத்தில் சுவிட்சர்லாந்திலே லெனின் என்னும் புரட்சிவாதி ருஷ்யச் சக்கரவர்த்திகளால் தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டுப் பல்லாண்டுகளாக இருந்தார். தமக்குச் சாதகமாக யுத்தத்தை வெகு சீக்கிரத்தில் முடித்துவிட வேண்டும் என்று சூழ்ச்சிசெய்த ஜெர்மனியர் சுவிட்சர்லாந்தில் இருந்த லெனனை ஜெர்மனிக்குக் கொண்டுவந்து அங்கிருந்து இரகசியமாக ருஷ்யாவுக்கு அனுப்பினர். லெனின் அங்கே போனதும் போல்ஷெவிக்கர் எனப்பெயர்

*Committee of Workmen and Soldiers.

கொண்ட தீவிரப் புரட்சிவாதிகளின் தலைவரானார். போல்ஷெவிக்கர் தம் கருமங்களைச் சாதிப்பதில் ஈவிரக்கமற்ற முறைகளைக் கையாண்டு, வெகு சீக்கிரமே சனநாயகக் கொள்கை பூண்ட தலைவர்களின் அதிகாரத்தைக் கவிழ்த்து விட்டனர். இதன்பின் லெனின் சில நிபந்தனைகளுடன் ஜெர்மனியுடன் சமாதானத்தை விழைந்தார். இந்த நிபந்தனைகளை ஜெர்மனி ஏற்றுக்கொள்ளாது தானே சில நிபந்தனைகளை விதித்தது. அவை மிகக் கடுமையானவை. அப்படியிருந்தும் ருஷ்யா அவற்றை ஏற்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட பிறெஸ்த்-லிற்றோவ்ஸ்க்* உடன்படிக்கை ஏற்பட்டது. இதனால் ருஷ்யா தனக்கிருந்த பல பிரதேசங்களை இழந்தது.

இதன்பின் போல்ஷெவிக்கர், 'பாட்டாளிகளின் சர்வாதிகார அரசியன்முறை'யை வெகு சீக்கிரமே ஏற்படுத்தினர். பழைய இராச குடும்பத்தவர்களும் புதிதாகத்தோன்றிய சனநாயகவாதிகளும் இச்சர்வாதிகார முறையைக் கவிழ்க்கப் பல முயற்சிகள் செய்தனர். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் போல்ஷெவிக்கர் கொடிய பலாத்கார முறைகளைக் கையாண்டு அடக்கினர். பிரான்சிய அரசியற் புரட்சிக் காலத்திலே கொடிய ஓர் பயங்கர ஆட்சி நிலவியமாதிரி போல்ஷெவிக்கரின் ஆட்சி ஆரம்ப காலத்திலும் பயங்கரமான கொடுமைகள் நடந்தன. பழைய பிரபுக் குடும்பத்தவர்களும், சிறு தொகையில் இருந்த மத்திய வகுப்பினரும் ஈவிரக்கமின்றிக் கொலை செய்யப்பட்டனர். பலர் தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப் பட்டனர். இன்னும் பலரின் சொத்துக்கள் பறிக்கப் பட்டன. இப்படியான பயங்கர முறைகளைக் கைக் கொண்டு போல்ஷெவிக்கர் தாம் தாபித்த சர்வாதிகார முறையை உறுதிப்படுத்தினர். ஸாரும் அவரின் குடும்பத்தவரும் ஈவிரக்கமின்றிக் கொலைசெய்யப்பட்டனர். *

உலகில் தோன்றிய பெரியார்களில் லெனினும் ஒருவர் என்பதற்குச் சந்தேகம் இல்லை. 19-ம் நூற்றாண்டில்

*Treaty of Brest-Litovsk.

கார்ள் மார்க்ஸ்* என்ற ஜெர்மனியக் கொமியூனித்தர் தனது நூல்களில் வகுத்த முறைப்படியான ஓர் புதுவித அரசாங்கத்தை லெனினும் அவருடைய நெருங்கிய கூட்டாளிகளான ட்ராற்ஸ்கி,† ஸ்ராலின் முதலியவர்களும் அமைத்தனர். மார்க்ஸின் கொள்கைகள் முழுவதையும் அப்படியே அநுட்டிக்கமுடியாது என்பதை லெனின் கண்டார். மார்க்ஸின் தூய கொமியூனித்த கொள்கைப்படி அவர் அரசாங்கத்தை அமைக்கத்தான் முதலில் முயன்று தேசத்தையே ஏறக்குறைய நாசமாக்கினார். ஆனால் கடைசியே நேரத்தில் அவர் தூய கொமியூனித்த முறை அநுபவசாத்தியமற்றது என்பதைக் கண்டு கொண்டார். 'சமதர்ம சோவியத் குடியரசுகளின் சமாலம்'‡. என்று வழங்கப்படும் ஓர் சமதர்ம அரசாங்கத்தை அவர் அமைத்தார். இவ்வரசியன் முறையின்படி அரசாங்கமே சகல பொதுவேலைகளையும், போக்குவரத்து, ஏற்றுமதி இறக்குமதிக் கருமங்களையும், தொழிற்சாலைகளையும், ஆலைகளையும் தேச விவசாயத்தின் பெரும் பகுதியையும் நடத்துகிறது. மிகக்கொஞ்ச விடயங்கள் தான் தனிப்பட்டவர் பொறுப்பில் இருந்தன. அவை வரவர சுருங்கிக்கொண்டு வந்தன. 1924-ம் ஆண்டில் லெனின் இறக்கும்போது ருஷ்யாவின் புதிய அரசியன் முறை விருத்தியாகிவந்தது. லெனினுக்குப் பின் சர்வாதிகாரியாக வந்த ஸ்ராலின், தனக்குப் போட்டியாக இருந்த ட்ராற்ஸ்கியை அதிகாரப் பதவிகளிலிருந்தும் நீக்கித் தேசப்பிரஷ்டம் செய்தார். ட்ராற்ஸ்கி தேசப்பிரஷ்டராயிருந்த காலத்தில் கொலைசெய்யப்பட்டார். உலகம் எங்கும் புரட்சியை ஏற்படுத்தவேண்டும்; அதற்கான ஊக்கத்தையும், உதவியையும் உடனே ருஷ்யா அளிக்க வேண்டும் என்பது ட்ராற்ஸ்கியின் சித்தாந்தம். இது அநுபவ சாத்தியமல்ல என்பது ஸ்ராலினின் கொள்கை. ட்ராற்ஸ்கி வாய்ப்பேச்சு வீரரன்றிக் காரியவாதியல்ல வென்பதும் ஸ்ராலினின் எண்ணம். 1939 ஆண்டுவரை

*Karl Marx.

†Trotsky.

‡Union of Socialist Soviet Republics.

ருஷ்யாவில் பல பாரிய பொருளாதாரத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டன. நாட்டின்வளங்களைப் பொது உடைமையாக்கும் விடயத்தில் இத்திட்டங்கள் ஓரளவுக்கு வெற்றி கொடுத்துத்தான் இருக்கின்றன என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. ஆனால் ருஷ்ய மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் அமெரிக்க மக்கள் அல்லது மேற்கு ஐரோப்பிய மக்களது வாழ்க்கைத்தரத்திலும் பார்க்க குறைவாகவே இருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. ஜெர்மனியுடன் எப்போதோ ஒரு காலத்தில் யுத்தம் செய்யத்தான் வேண்டி வரப்போகிறது என்பதை ஏற்கெனவே உணர்ந்து அதற்கு ஆயத்தமாக ஓர் பாரிய, சிறந்த தரைப்படையினையும் ஆகாசப்படையினையும் அமைத்துக்கொண்டவர் ஸ்ராலினே என்பது ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் விடயமாகும்.

5. இற்றலியில் பாசிஸ்தா புரட்சி

முதலாவது உலக மகா யுத்தத்துக்குப்பின் இற்றலி மிகவும் குழப்பமான நிலையில் இருந்தது. இதன்பயனாக கொமியூனித்தரின் புரட்சி ஒன்று அங்கே தோன்றிவிடுமோ என்றுகூடச் சில காலம் அஞ்சப்பட்டது. உண்மையில் புரட்சி ஏற்பட்டதுதான்; ஆனால் அதனைப் கொமியூனித்தர்களுக்கு நேர் விரோதமானவர்களே செய்தனர். இப்புரட்சியினர்க்கு பழைய சமதர்மவாதியாக இருந்த முசோலினி என்பவன் தலைவனாக இருந்தான். முசோலினியின் கட்சிக்கு பாசிஸ்த கட்சி என்பது பெயர். அவனும் அவனுடைய பாசிஸ்தரும் ஓர் புது முறையான அரசாங்கத்தை நிறுவினர். இவ்வரசியலிலே மன்னர் இருந்தாலும் சனநாயக தாபனங்களுக்கு இடம் இருக்கவில்லை. சனநாயக தாபனங்களைப் பெறுதற்கு இற்றலியர் 19-ம் நூற்றாண்டில் பட்ட கஷ்டங்கள் கொஞ்சமல்ல. முசோலினி சனநாயக தாபனங்களை ஒழித்துவிட்டு அவற்றுக்குப்பதிலாக சமதர்ம முறையில் யதேச்சாதிகார அரசாங்கம் ஒன்றை நிறுவினான். இவ்வரசாங்கம். திறமைவாய்ந்தது என்பதற்குச்

சந்தேகம் இல்லை. இத்தகைய அரசாங்கத்தின் மூலம் முசோலினி பல பொது வேலைகளை ஆரம்பித்தான். அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கிடையே யிருந்த தகாக் கருமங்களை ஒழிக்கப் பாடுபட்டான். ஒரு சில சமுதாய சீர்திருத்தங்களையும் கொண்டுவந்தான். ஆனால் அவன் சனநாயகப் பாராளுமன்ற முறையை ஒழித்து அதனிடத்துக்குத் தான் காலாலிடும் பணியைத் தலையாற் சுமந்து செய்யும் பாசிஸ்தரைக்கொண்ட ஓர் சபையை அமைத்தான். பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், எண்ணச் சுதந்திரம் என்னும் யாவற்றையும் பலாத்காரமுறை கொண்டு ஒழித்தான். பலவிதமான சீர்திருத்தங்கள்—அவற்றிலும் விசேடமாகப் பரிபாலனம் சம்பந்தமான சீர்திருத்தங்கள்—அக்கால இற்றலிக்கு இன்றியமையாதனவாக இருந்தன. தாம் தெரிவுசெய்து அனுப்பும் தலைவர்களும் அரசாங்க உத்தியோகத்தரும் தத்தம் கடமைகளைச் சரிவரச்செய்து வருகின்றனரா என்பதைத் தக்கவாறு அவதானித்துக்கொள்ளவேண்டியது சனநாயக முறை ஆட்சியில் இருந்து அதன் நன்மைகளை அநுபவிப்பவரது பெரும் கடமை. இக்கடமையை அவர்கள் செய்யாவிட்டால் சனநாயகச் சுதந்திரத்தால் அவர்களுக்கு என்ன பயன்? இற்றலிய மக்கள் தம் சனநாயக உரிமைகளைச் சரிவர உபயோகிக்காமல் விட்டபடியினாலேயே முசோலினியும் அவனைப் பின்பற்றி ஜெர்மனி முதலாம் நாடுகளில் ஏனைய சர்வாதிகாரிகளும் தோன்றி மக்கட் சுதந்திரத்தைக் கெடுத்து, உலகத்தையே அடக்கியாளக் கனவுகண்டு முன்பின் கேட்டிராத கோரமான இன்னோர் யுத்தத்துக்கு வழி கோலினர்.

6. 1920-ம் ஆண்டுக்கும் 1930-ம் ஆண்டுக்கு மிடையில் ஏற்பட்ட சமாதான முயற்சி

சர்வதேச சங்கம் என்ற தாபனம் உறுதியாக அமைக்கப்பட்டுத் தன் கருமங்களை நடாத்தத் தொடங்கியதால் இனி உலகிலே யுத்தபயமே கிடையாது, சமாதானம் ஏற்பட்டுவிடும் என்று மக்கள் நம்பவும் தொடங்கினர்.

தேசங்கள் தங்களுக்கிடையே எழுந்த பிணக்குகளைச் சங்கத்தில் அல்லது சர்வதேச நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கவும் தொடங்கின. நாசமடைந்த பல இடங்களில் செல்வ நிலை மீண்டும் வரத்தொடங்கியது. தோல்வியடைந்த நாடுகளின் பொருளாதார நிலை அபிவிருத்தியடைந்தது. ஆயுதப்பரிகரணமும் ஒரு அளவுக்கு நிகழ்ந்தது. ஹைன் லாந்தில் இருந்த பிரான்சிய பாதுகாப்புப்படை வரையறுக்கப்பட்ட காலத்துக்கு முன்னே அகற்றப்பட்டது. சர்வதேச சங்கத்தில் ஜெர்மனியும் ஓர் அங்கத்துவ நாடாகி அதன் நிருவாக சபையிலும் இடம் பெற்றது. 1925-ம் ஆண்டில் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் லொக் கார்கோ உடன்படிக்கை* என்ற ஒரு உடன்படிக்கையைச் செய்துகொண்டன. ஜெர்மனியின் மேற்கெல்லை இப்போது வகுத்தபடியே என்றும் இருக்கவேண்டும், அதனையிட்டு இனி யுத்தம் செய்யக்கூடாது என்பதே இவ்வுடன்படிக்கை விதி. கெல்லாக்† என்ற அமெரிக்க அரசியல் வாதியும், பிரான்சிய அரசியல்வாதியான பிரியன்ட்‡ என்பவரும் வகுத்த ஆலோசனையின்பேரில், 3 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் உலக இராச்சியங்களில் ஏறக்குறைய எல்லாம் இன்னோர் உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டன. எக்காரணம் கொண்டேனும் இனி தாம் பரஸ்பரம் யுத்தம் செய்வதில்லை, யுத்தத்தைத் தேசியக் கொள்கையாகக் கொள்வதில்லை என்று இந்நாடுகள் உறுதி கூறின.

ஜெர்மனியின் சனநாயகக் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த ஈபேர்ட்§ என்பவர் 1925-ம் ஆண்டு தேச வியோகமானார். அவருக்குப்பின் வொன் ஹின்டன்பர்க்° என்ற பிரபல சேனாதிபதி தலைவரானார். ஜெர்மனியின் யுத்த உணர்ச்சி மெல்ல மெல்லவாக மீண்டும் தோன்றுகிறது என்பதற்கான அறிகுறியே ஹின்டன்பர்க்கின் தெரிவு

*Locarno Pact.

†Kellog.

‡Briand.

§Ebert.

°von Hindenburg.

என்க. ஆனால் இந்த உண்மையை ஜெர்மனிக்கு வெளியில் இருந்தவர்கள் உணரவில்லை. வெர்ஸெயில்ஸ் உடன் படிக்கையினால் ஒரு சிறிய தரைப்படையையும், கடற்படையையும் மாத்திரமே வைத்திருக்க ஜெர்மனி அது மதிக்கப்பட்டது, இவற்றை ஜெர்மனிய அதிகாரிகள் நல்ல முறையில் அமைத்து, காலம் வரும்போது அதிலிருந்து பராக்கிரமம் வாய்ந்த ஓர் படையை உண்டாக்க எண்ணியிருந்தனர். இப்படியிருக்கச் சில தீவிர தேசியவாதிகள் தோன்றி, வெளித்தோற்றத்தளவிலேனும் சனநாயக முறையில் இருந்த அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்கப் பகிரங்கமாக முயற்சி செய்தனர். இம்முயற்சிகளை ஜெர்மன் அரசாங்கம் கடுமையான நடைவடிக்கைகளைக் கொண்டு அடக்கியது. இவ்வாறாக அடக்கப்பட்ட முயற்சிகளில் ஒன்று ஹிட்லர் என்பவரால் 1923-ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆடல்ப் ஹிட்லர் பழைய ஜெர்மன் இராணுவத்தில் கோர்ப்போறல் பதவி வகித்திருந்தவர் ; அரசாங்கத்துக்கு விரோதமாக முயற்சிகள் செய்த குற்றத்தின் பேரில் அவர் சில காலம் சிறைவாசமும் பெற்றார். இப்படியாகச் சிறைவாசம் புரியும் காலத்திலேயே அவர் 'எனது போராட்டம்'* எனப்பெரிய நூலை எழுதினார். இதனைப் பற்றிப் பின்னர் விளக்கப்படும்.

7. தென்கிழக்கு ஐரோப்பா ; மேற்கு ஆசியா

ஜெர்மனியின் கிழக்கு எல்லைப்பக்கத்திலும், பால்கன் குடாநாட்டிலும் இருந்து, யுத்தத்தால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட நாடுகளில், யுத்தம் முடிந்த சில காலத்தின் பின் நிலைமைகள் அபிவிருத்தியாகி வெளித்தோற்றத்தளவில் சமாதானம் நிலவியதேனும் உண்மையான சமாதானம் ஏற்படவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். ருஷ்ய எல்லைப்புற ஓரமாக, இயன்ற அளவுக்கு ஓரின, ஒரு மத மக்களைக்கொண்ட குடியரசுகளைத் தனித்தனி அமைத்துக் கொள்ளுவதே யுத்தத்தில் வெற்றிகொண்ட நாடுகளின் இலக்காக இருந்தது. பழைய ஜெர்மன் ஆஸ்திரியச்

*Mein Kampf.

சக்கராதிபத்தியங்களில் அடங்கியிருந்த நாடுகளே இவ்வாறு சுவாதீனமடைந்து ஒவ்வொரு குடியரசாயின. ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா என்பவற்றின் பிரதேசம் மிகவாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஜெர்மன் மக்கள் வாழ் பிரதேசமாகவே அது இருந்தது. வடக்கே ருஷ்யாவுக்கிருந்த பிரதேசங்கள் எஸ்தோனியா, லத்வியா, லிதுவானியா என்னும் மூன்றும் குடியரசுகளாயின. இவற்றுக்கு அடுத்ததாக போலந்து என்ற குடியரசும், அதன் மேற்கே செக்கோஸிலாவாக்கியாவும் பெரும் குடியரசுகளாக அமைக்கப்பட்டன. ஹங்கேரிக்கு இருந்த பிரதேசங்களிற் பல ஹாமேனியாவுக்கும் ஜுகோஸிலேவியாவுக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டன. ஹங்கேரியிலே கொமியூனித்தர் புரட்சிசெய்ய முயற்சித்தனர். ஆனால் அம் முயற்சி பிரதிகூலமாக, பெருங்குடிமக்களைக்கொண்ட ஓர் விதக் குடியரசு தாபிக்கப்பட்டது. பால்கன் குடாநாட்டில் அல்பானியா சுதந்திரத்துடன் இருந்தது. ஆனால் பல்கேரியா தன் பிரதேசங்கள் பலவற்றை இழந்து மனம் மிகப் புழுங்கியிருந்தது. யுத்தத்தில் ஜெர்மனி பக்கமாக பங்குபற்றியதன் பயனாக சின்ன ஆசியாவில் தமக்கிருந்த சில பிரதேசங்களை துருக்கர் கிரேக்கருக்கு இழக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. ஆனால் சிறந்த அரசியல்வாதியும் நல்ல முற்போக்குடையவருமான முஸ்தபா கெமால் பாஷா என்பவர் தோன்றி துருக்கருக்குத் தலைமைப்பதவி பூண்டு கிரேக்கரைத் துருக்க பிரதேசங்களில் இருந்து கலைத்தார். முஸ்தபா கெமால் பாஷா, முந்தியெல்லாம் பிற்போக்கான முறையில் இருந்து கேவலமாகப் பரிபாலிக்கப்பட்ட துருக்கியை காலத்துக்கேற்றவிதமாக அமைத்து நல்ல நிலையில் வைத்தார். இன்னும், கருங்கடலுக்கு வாசல்போல விளங்கும் டார்டனல்ஸ் தொடுவாயையும், பழைய தலைநகரமான கான்ஸ்தாந்தினோப்பிலையும் தன்னகத்தே கொள்ளக்கூடியதாகத் துருக்கியின் தேசிய எல்லைகளை அவர் வகுத்து வைத்தார்.

மேற்கு ஆசியாவில் இருந்த இராச்சியங்கள் யுத்தம் முடிந்த பின் குழப்பநிலையில் இருந்தன. ஆனால் சில காலத்தின் பின் அவை படிப்படியாக நிலைகொண்டன. இபின்ஸாது என்ற சிறந்த அரசன், ஹெஜாஸ் பிரதேசம் ஒன்றைவிட ஏனைய அராபிய நாடுகளை ஒன்றுக்கினர். ஈராக், ட்ரான்ஸ்ஜோர்டானியா என்பன தத்தம் மன்னரின் பரிபாலனத்தில் விடப்பட்டன. ஆனால் அவற்றை இங்கிலாந்து பாதுகாத்து நல்லழிப்படுத்தவேண்டும் என விதிக்கப்பட்டது. இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இங்கிலாந்து தானாகவே சுவாதீனத்தை வழங்கியது என்பது ஈண்டுக்குறிப்பிடத்தக்க ஓர் விடயம் என்க. பிரான்சின் மாண்டேர் நாடாக விடப்பட்ட ஸீரியாவில் பிரான்சுக்கு விரோதமான தேசியக்கிளர்ச்சி ஒன்று உருவானது. பலஸ்தீனத்திலே பல சிக்கலான பிரச்சினைகள் எழுந்தன. பலஸ்தீனத்திலே யூதர்க்கென ஓர் பிரதேசம் அமைத்துத் தருவதாக பிரித்தானிய அரசாங்கம் வாக்குறுதி செய்திருந்தது. அதன்பயனாக, ஏறக்குறைய 2,000 வருட காலமாகத் தமக்கென ஓர் ஊர் இல்லாது உலகெங்கும் விரவியிருந்த யூதர் பல்லாயிரக் கணக்கில் தம் புராதன பூமியான பலஸ்தீனத்துக்கு மீண்டனர். ஆனால் பல தலைமுறைகளாக அங்குவாழ்ந்த அராபியர்க்கு யூதரின் வருகை பிடிக்கவில்லை. இதன் காரணமாக பலஸ்தீனத்திலே சில காலமாகப் பெரும் கலவரம் நிலவியது. யூதர் தமக்கென ஓர் பிரதேசத்தை அங்கே அமைப்பதில் சலியா ஊக்கம்கொண்டு உழைத்துத் தம் முயற்சியால் ஓர் படையையும் நிறுவினர். ஈற்றில் மான்டேர் அதிகாரம் வகித்த இங்கிலாந்து பலஸ்தீனத்தைவிட்டு நீங்க, யூதர் இஸ்ரவேல் என்னும் நாமத்துடன் தமக்கெனப் புதிய ஓர் இராச்சியத்தை அமைத்துக்கொண்டனர். அப்படியிருந்தும் யூத—அராபியப் பிணக்கு இன்னும் முற்றாக நீங்கவில்லை.

25-ம் அத்தியாயம்

சமாதான முயற்சிகளும் அவற்றின்
தோல்வியும் (2)

1. பொருளாதார வீழ்ச்சி

யுத்தத்தின் பயனாகச் செல்வம் யாவற்றையும் இழந்த உலகக் கைத்தொழில் நாடுகள், சில காலத்தின் பின் தம் செல்வ நிலையைப் படிப்படியாக விருத்தி செய்துவந்தன. ஆனால், இப்படியான அபிவிருத்தியை நிரந்தரமாக்கும் முயற்சியில் பல நாடுகள் ஈடுபடவில்லை. பொருளாதார நிபுணர்கள், இன்ன இன்ன வழியில்தான் நடக்கவேண்டும் என்று இந்நாடுகளுக்கு எவ்வளவோ எச்சரிக்கைகள் செய்தும் அவை, அவ் வெச்சரிக்கைகளைச் செவிமடுக்கவில்லை. உதாரணமாக, சில நாடுகள் தம்மைத் தற்பாதுகாப்புடையனவாக்கு தற்கு பல தடைகளை ஏனைய நாடுகள்மீது விதித்தன. யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்த நாடுகள் கொஞ்சக்காலம் மிகவும் இடைஞ்சற்பட்டன. ஆனால் ஏனைய சில நாடுகள் அவற்றுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து உதவின. தோல்வியடைந்த நாடுகள் வெற்றியுற்ற நாடுகளுக்கு நட்ட ஈடாகப் பெருந்தொகைப் பணமும் பொருளும் கொடுக்கவேண்டுமெனவும் வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கையில் விதிக்கப்பட்டதல்லவா? இந்த முறையில் ஜெர்மனி பிரான்சுக்குப் பெருந்தொகைப் பணம் இறுக்கவேண்டி யிருந்தது. ஆனால் சில காலத்தின்பின் ஓர் அபிவிருத்திநிலை ஏற்பட்டது. வியாபாரம் கைத் தொழில் என்பன செழித்தன. பல நாடுகள் மூலப் பொருள்களையும், உற்பத்திப் பொருள்களையும் ஆக்கி மானத்துடன் விற்பனையாக்கின. இவ்விடயத்தில் ஐக்கிய அமெரிக்கா அதி துரிதமாக முன்னேறியது.

ஆனால் இப்படியான முன்னேற்றமும், அபிவிருத்தியும் மிதமிஞ்சின என்றே கூறவேண்டும். எல்லா நாடுகளும் கடன்பட்டன. வங்கிகளில் இருந்தும், ஏனைய இடங்களில் இருந்தும் பணத்தைக் கடனாகப் பெற்று மிதமிஞ்சிய மூலப்பொருள்களையும், உற்பத்திப் பொருள்களையும் முன்பின் யோசிக்காது ஆக்கின. இப்படியாக ஆக்கப்பட்ட பொருள்களை விற்க வகை தெரியாது இருந்தன. இதன் காரணமாக, வாங்கிய கடனைத் திருப்பி இறுக்க அவற்றால் முடியவில்லை. இவற்றின் பலன் உலகெங்கணும் பரவிப் பாதித்தது. கைத் தொழில் நாடுகளில் லட்சக்கணக்கானவர்கள் தொழில் இழந்தனர். உலக வர்த்தகம் முன்னரிலும் பார்க்க அரைப்பாகமாகக் குறைந்தது. வறுமையும் துன்பமும் எங்கும் நிலவின. விசேடமாக ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா என்னும் நாடுகளிலே பல வங்கிகள் மூடப்பட்டன. தம் வாணாள் முழுவதும் உழைத்து இவ்வங்கிகளிற் சேமித்த மக்கள் நிராதரவாகினர். இங்கிலாந்திலே யுள்ள உலகப் பிரசித்திவாய்ந்த இங்கிலாந்து வங்கிகூட முறியும் நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆனால் அங்கே இருந்த சகல அரசியல்வாதிகளும் தங்கள் கட்சி பேதங்களைத் தற்காலிகமாக ஒழித்துக்கொண்டு தம் நாட்டுக்கு நேர்ந்த நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதில் ஒற்றுமைகொண்டுகருமம் ஆற்றி வெற்றிகொண்டனர். யுத்தகாலத்திலும் பிரித்தானியர் தம் கட்சி பேதங்களைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி ஒற்றுமைகொண்டு ஒரே முகமாகப் போராடி வெற்றிகொண்டனர் அல்லவா? கட்டுப்பாடின்றி உலகப் பொருள்கள் இங்கிலாந்திற்கு வந்து மலிந்த விலைக்கு விற்கப்பட்டதால் பிரித்தானிய பொருள்கள் அவற்றுடன் போட்டியிட முடியாமற் போகவே பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டன. ஆகவே இனியும் கட்டுப்பாடற்ற முறையில் அந்நியப் பொருள்கள் இங்கிலாந்தில் இறக்குமதியாவதைத் தடுக்கவேண்டும் என்று இங்கிலாந்து எண்ணிக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. அமெரிக்காவில்

ஏற்பட்ட வியாபார வீழ்ச்சியைத் தடுப்பதற்கு அந்நாட்டின் சனாதிபதியாக இருந்த பிராங்க்லின் ரூஸ்வெல்ட்* புதுப்பொருத்த முறை† என்ற ஒரு முறையை வகுத்துக் கண்டிப்பான நடைவடிக்கைகள் எடுத்தார். 4 ஆண்டுகளின் பின் இப்பொருளாதார வீழ்ச்சி ஒரு வாராக அகலத் தொடங்கியது. ஆனால் இந்நீக்கம் தாமதமாகவே ஏற்பட்டுவிட்டது. அதற்கிடையில் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்துக்கென ஏதுக்கள் சில வற்றை இந்தப் பொருளாதார நெருக்கடி உண்டாக்கி விட்டது.

2. ஜப்பானும் சீனமும்

ஜப்பானில் நெசவுத்தொழில் உட்படப் பல பாரிய தொழில்கள் யுத்தத்துக்குப் பின் மிகக் கேவல நிலையடைந்தன. உலகினைப்பாதித்த பொருளாதார நெருக்கடியும், வியாபார வீழ்ச்சியும் ஜப்பானையும் பாதித்தன. இதனால் அந்நாட்டிலே எண்ணற்றோர் வேலையற்று அதிருப்தி கொண்டிருந்தனர். இப்படியான நிலைமையைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக்கொண்ட ஜப்பானிய இராணுவக்கட்சி அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி சதா குழப்பம் நிறைந்ததும் பலமற்றிருந்ததுமான அயல் நாடாகிய சீனத்தின்மீது தனது ஆக்கிரமிப்புத் திட்டங்களைக் கையாண்டது. ஆக்கிரமிப்புச்செய்தே ஜப்பானுக்கு முன்னேற்றம் அளிக்கவேண்டும் என்பது இக்கட்சியின் கொள்கை. ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்பை நிருவகிக்க மாட்டாத சீனம் சர்வதேச சங்கத்துக்கு முறையிட்டது. ஜப்பான் செய்தது பிழை என்று அச்சங்கம் தீர்ப்பளித்ததும், அந்நாடு சங்கத்திலிருந்து விலகியது. ஆனால் அக்காலத்திலே உலக நாடுகள் அனைத்தும் தம்மைப் பீடித்த வியாபார நெருக்கடியில் இருந்து தப்புகற்கான மார்க்கங்களைத் தேடுவதிலேயே கவனம் முழுவதையும் செலுத்தியபடியால், ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பைத் தடுப்பதற்கான கூட்டு நடைவடிக்கையை எடுக்க அவற்றால்

*Franklin Roosevelt.

†New Deal.

முடியவில்லை. ஆகவே ஜப்பான் 'தட்டிப்பேச ஆளில்லா விட்டால் தம்பி சண்டப்பிரசண்டன்' என்றாங்கு தன் ஆக்கிரமிப்பைத் தொடர்ந்து நடாத்தியது.

3. ஜெர்மனியில் நாளியரின் எழுச்சி

வியாபாரவீழ்ச்சி ஜெர்மனியை மிகவும் பாதித்தது. இப்படியான ஓர் நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவர்களுக்கு சனநாயக ஆட்சிமுறை வழங்கப்பட்டது. இதில் அவர்களுக்கு முன் எப்போதாவது பரிச்சியம் இருந்திருக்கவில்லை. தம்மைத்தாமே பரிபாலிப்பதிலும் பார்க்க. அதிகாரம் பூண்டார் தம்மைப் பரிபாலிப்பதே மேல் என்பது அவர்களின் கொள்கை. ஆகவே அவர்கள் தமக்கு வழங்கப்பட்ட புதிய அரசியல் முறையில் அவ்வளவு சிரத்தை கொள்ளவில்லை. இன்னும், தொழிலின்மை, பட்டினி, பஞ்சம் என்பவற்றுடன் சனநாயக ஆட்சி இருப்பதால் ஆம்பயன் என்ன என்று அவர்கள் எண்ணி அந்த சனநாயகத்தின்மீது வெறுப்புக்கொள்ளவும் தொடங்கினர். பராக்கிரமம் வாய்ந்த ஓர் தனி மனிதன் யதேச்சாதிகாரியாக இருப்ப அவனுக்கடங்கி வாழ்வதுதான் ஜெர்மன் மக்களது சம்பிரதாயம். இன்னும், உலக மகாயுத்தத்திலே தம்மை முறியடித்தவர்கள் மீது பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும் அவர்களிடையே பலமாக இருந்தது. மிகச்செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இராணுவக்கட்சி இவ்வித எண்ணத்தை நன்கு பரப்பிவந்ததுடன் நிற்காது மீண்டும் யுத்த ஆயத்தம் செய்யப் பெரிய ஒரு திட்டமும் வகுத்தது. இக்கட்சியினரின் நடைவடிக்கைகளைத் தடுக்க ஒன்றில் அரசாங்கத்துக்கு வலி போதாதிருந்தது, அல்லது விருப்பமற்றிருந்தது. இவ்வாறு சனநாயகக் கொள்கைகளில் வெறுப்புற்றிருந்த ஜெர்மனியர் சனநாயகத் தலைவர்கள்மீது நம்பிக்கையற்றிருந்த காலத்தில் ஆடல்ப ஹிட்லர் என்பவரின் தலைமையில் தேசிய சோஷலிஸ்ட் கட்சி* என்ற ஓர் கட்சி உருவாகி மிக வலுப்பெற்றது.

*National Socialist Party.

ஹிட்லர் ஓர் ஆஸ்திரியர். கீழ் நடுத்தரவகுப்பில் உள்ளவர். இக்கட்சியினை அங்கத்தவர்கள் நாளியர் என வழங்கப்பட்டு கபில நிறச் சட்டைகளை அணிந்திருந்தனர். ஹிட்லர் சிறைவாசத்தில் இருந்த காலத்தில் எழுதிய 'எனது போராட்டம்' என்னும் நூலின் பிரதிகள் நாடெங்கும் பரப்பப்பட்டன. சனங்கள் அதனை வாசித்து அதிர் காட்டிய கொள்கைகளை அங்கீகரித்தனர். சனநாயகச் சுதந்திரம் இருக்கக்கூடாது. ஓர் சர்வாதிகாரியே அரசாங்கத்தை நடத்தவேண்டும்; ஜெர்மனியர் உலகிலேயே அதி சிறந்த சாகியத்தவர். அவர்கள் தங்கள் இராணுவப் பராக்கிரமத்தால் அகிலத்தை அடக்கியாவேண்டும்; ஜெர்மனியின் இடைஞ்சல்கள் பலவற்றுக்குக் காரணர் யூதர். எனவே அவர்களை ஒறுத்து விரட்டிக் கலைத்தல்வேண்டும்; ஜெர்மனியின் பொருளாதார வாழ்வின் சகல துறைகளிலும் அரசாங்கம் அடிக்கடி தலையிடவேண்டும்; இந்த லட்சியங்களைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு மிகக்கொடிய முறைகளை ஈவிரக்கமின்றி அநுட்டிக்கத் தயங்கவொண்ணாது என்னும் இன்னோரன்னவைதான் ஹிட்லர் தனது நூலில் காட்டிய கொள்கைகள் இவ்விடயமாக ஹிட்லரைப் பெருங் கைத்தொழில் முதலாளிமாரும், மத்திய வகுப்பினரும், வேலையற்றுத் தவித்த லட்சக்கணக்கான தொழிலாளரும், பழைய இராணுவக் கட்சியினரும் ஒவ்வோர் காரணத்தின் பொருட்டு ஆதரித்தனர். ஹிட்லரால் தாம் குபேர சம்பத்துப் படைக்கலாம் எனக் கைத்தொழில் முதலாளிமார் கருதினர். மத்திய வகுப்பினர் பொருளாதார நெருக்கடியினால் தம் கைப்பணம் முழுவதையும் இழந்து வருமானமும் குறைந்திருந்தனர். ஹிட்லரின் கொள்கைகள் நிறைவேறினால் தாம் முன்னுக்கு வரலாம் என அவர்கள் எண்ணினர். தமக்குஹிட்லரால் பிழைப்புவரும் என தொழிலாளர் நம்பினர். ஹிட்லரை ஓர் ஏணியாக வைத்துக்கொண்டு தாம் இழந்த செல்வாக்கு, அதிகாரம் என்பவற்றுடன் மேலதிகமான செல்வாக்கையும், அதிகாரத்தையும் பெறலாம் எனப் பழைய இராணுவக் கட்சியினர் நினைத்தனர். கொம்மியூனித்தர்

மாத்திரமே இப்போது ஹிட்லருக்கு விரோதமாக இருந்தார்கள். ஜெர்மன்யுவர்களுக்குப் பிடிக்கக்கூடிய கொள்கையை அவர்களும் ஹிட்லரைப்போலக் கொண்டிருந்தனர். இன்னும், அவர்களுடைய முறைகள், கொள்கைகளிற் பல நாளியரின் முறைகள் கொள்கைகளை ஓரளவுக்கு ஒத்துமிருந்தன.

1933-ம் ஆண்டு நிகழ்ந்த பொதுத்தேர்தலில் நாளிக் கட்சியினரே பெரும்பான்மைத் தானங்களைப் பெற்றனர். எனவே ஹின்டன்பேர்க் என்னும் தலைவர் ஹிட்லரையே ஜெர்மனியின் முதன்மந்திரியாக்கினார். உடனே ஹிட்லர் தான் தன் நூலில் காட்டிய கொள்கைகளை அநுட்டானத்துக்குக் கொண்டுவரத் தலைப்பட்டார். இப்படியிருக்க, அடுத்த ஆண்டில் ஹின்டன்பேர்க் மரணமானார். ஹிட்லர் ஹின்டன்பேர்க் வகித்த தலைமைப் பதவியையும் தானே ஏற்று யூதர்கள், கொம்மியூனித்தர்களைத் தாக்கித் தன் பரிபாலனத்தை நடாத்தத் தொடங்கினார். யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமாக யுத்த தளபாடங்கள் ஆக்கும் தொழில்களில் ஜெர்மனியரை ஈடுபடுத்தி அவர்களுக்கிடையே இருந்த வேலையின்மையைப் போக்கினார். ஜெர்மனியை உறுதியாக்கி ஜெர்மன் மக்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்தக் கருமம் ஆற்றினார். * சர்வதேச சமாதான உடன்படிக்கைகளுக்குக் கௌரவம், மதிப்பு கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருக்குக் கிஞ்சித்தும் இருக்கவில்லை. எனவே வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கையில் இருந்த ஆயுதப்பரிகரண விதிகளை அவர் மீறி கட்டாய இராணுவசேவை முறையை ஜெர்மனி முழுவதிலும் ஏற்படுத்தினார். அத்துடன் ஜெர்மனியைச் சர்வதேச சங்கத்திலிருந்தும் விலகவும் செய்தார். தொழிற் சமாஜங்கள் உட்படச் சகலவிதமான சனநாயகத்தாபனங்களையும் ஒழித்தார். அவர் தன் சொந்த உபயோகத்துக்கென கபில நிறச்சட்டை வீரரைக்கொண்ட ஓர் சேனையை வைத்திருந்தார். இச்சேனாவீரரில் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்ட இன்னோர் படையினர் கருஞ்சட்டை அணிந்து அவருக்குப் பக்கப்பலமாக இருந்

தனர். இவர்களைவிட கெஸ்ரப்போ* என்று வழங்கப் பட்ட இரகசியப் பொலிசுப்படையும் இருந்தது. இந்த மூன்று சாராரும் ஜெர்மனியிலே தம் கட்சிக்கு விரோதமாக இருந்தவர்கள்மீதும் யூதர்கள்மீதும் செலுத்திய அக்கிரமங்கள் அவ்வளவு இவ்வளவு அல்ல. ருஷ்யப் புரட்சிக் காலத்தில் போல்ஷெவிக்கரும் இப்படியான அக்கிரமங் களையே புரிந்தனர். கொடிய இக்கிராதகச் செயல்கள் இனி ஐரோப்பாவிலே தலையெடுக்கமாட்டா என்று முதலாவது உலக மகாயுத்தத்தின் பின் சீர்திருந்திய மக்கள் எண்ணியும், போல்ஷெவிக்கரும், நாளியரும் அவ்வெண் ணத்தை நிறைவேறாமல் தடுத்தனர்.

4. இற்றலியும் அபிசீனியாவும்

தன்னுடைய முறைகளை ஹிட்லர் ஜெர்மனியில் அநுட் டித்து அநுகூலம் அடைந்து வருவதைக்கண்ட முசோலினி அவ்வளவாகச் சந்தோஷப்படவில்லை. ஹிட்லர் ஆஸ்திரியாவை ஜெர்மனியுடன் சேர்த்துப் பாரிய ஓர் ஜெர் மனியைச் சிருட்டிக்கத் திட்டம் இட்டு வருவதையும் முசோலினி கண்டார். ஆஸ்திரியாவும், ஜெர்மனியும் ஒன்றாகிவிட்டால் தனது இற்றலிக்கருகே ஓர் பராக் கிரமம்வாய்ந்த இராச்சியமாக ஜெர்மனி விளங்கும்; அப்படி விளங்குவது இற்றலிக்கே ஒரு சமயம் ஆபத்தாக முடியும் என்று முசோலினி உணர்ந்தார். ஆனால் 1934-ம் ஆண்டில் அவர், சர்வாதிகாரிகள் அனைவரும் கைக்கொள் றும் முறையைப் பின்பற்றி அந்நிய நாடுகளை ஆக்கிர மிக்கும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தார். இங்கிலாந் தானது பராக்கிரமம் பாரிய செல்வமும் படைத்தது உஷ்ண வலையத்திலே பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி அவற் றின் செல்வத்தைப் பெற்றதாலேயே என்ற பேய்த்தன மான எண்ணத்தைக்கொண்ட முசோலினி தானும் குடியேற்ற நாடுகளைக் கைப்பற்றத் திட்டம் இட்டார். முதலில் அவருடைய நாட்டம் ஆபிரிக்காக் கண்டத்தில்

*Gestapo.

சுவாதீனத்துடன் இருந்த அபிசீனியாமிது சென்றது. இதற்கு 40 ஆண்டுகளின் முன்னரும் இற்றலி அபிசீனியா மீது படை எடுத்துப் படுதோல்வி யடைந்தமை இந் நூலில் ஏற்கெனவே கூறப்பட்டிருக்கிறது. முசோலினி அபிசீனியாமிது படை எடுத்தார். காலத்துக்கேற்ற யுத்தக் கருவிகளுடனும் ஆகாசவிமானங்களுடனும் சென்ற இற்றலியப் படைகளுடன் அபிசீனியர் நிருவகிக்க முடியாது சில காலத்தில் சரண்புகுந்தனர். முசோலினி அபிசீனியாவை வெற்றிகொண்டு அதனைத் தனது இற்றலிய குடியேற்ற நாடுகளுடன் சேர்த்துக்கொண்டார். அபிசீனியா இற்றலியின் இச்செயலை ஆட்சேபித்து சர்வ தேச சங்கத்துக்குச் முறையிட்டது. மேற்குச் சனநாயக நாடுகளான இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்பன அபிசீனியா வின் கட்சியை ஆதரித்துச் சர்வதேச சங்கத்தில் பேசின. ஆனால் இற்றலிக்கு விரோதமாக உருப்படியான கருமம் எதனையும் சர்வதேச சங்கம் செய்யவில்லை. சர்வதேச சங்க அங்கத்துவநாடுகள் கொண்ட விரோத மனப்பான் மையைக் கண்ட இற்றலி அச்சங்கத்திலிருந்து நீங்கிக் கொண்டது. பிரான்ஸ் இற்றலியைப் பகைக்க அவ் வளவாக விரும்பவில்லை. முதலாவது உலக மகாயுத்தத் துக்கு முன்னர் வட ஆபிரிக்காவில் இருந்த திரிப்போலிற் றுனியா என்னும் பிரதேசத்தை இற்றலி துருக்கியிடம் இருந்து பறித்துக்கொண்டது. இத்திரிப்போலிற் றுனியா வின் எல்லையில்தான் ரியூனிஸ் என்ற பிரான்சியப் பிரதேசம் இருந்தது. இந்தச் சமயத்திலே இற்றலியைப் பகைத்தால், ரியூனிஸ் பிரதேசத்துக்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்ற பயத்தாலேயே பிரான்ஸ் இற்றலி விடயத்தில் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கத்தயங்கியது.

5. ஸ்பெயினில் உள்நாட்டுச் சண்டை

ஸ்பெயின் அன்றுதொட்டின்றுவரை பழமைக் கொள்கைகளையே அதிகமாகக் கைக்கொள்ளும் தேச மாகும். அப்படியிருந்தும் புரட்சிக் கொள்கைகளும் அங்கே பலமாக இருந்தன. புரட்சிக் கொள்கையாளர்

1931-ம் ஆண்டில் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப் பற்றிப் புராதன காலம் தொடக்கம் இருந்த முடியாட்சி முறையை ஒழிப்பதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். 1931-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 5 ஆண்டுகாலமாக அங்கே புரட்சி வாதிகளுக்கும் பழமையாளர்க்குமிடையே யிருந்த பிணக்கும் சச்சரவும் காரணமாக அந்நாடு மிகவும் சீரழிந்தது. 1936-ம் ஆண்டு நிகழ்ந்த பொதுத் தேர்தலில் புரட்சிக் கொள்கையாளர் வெற்றிபெற்றனர். இதனைக்கண்ட பழமையாளர் பிராங்கோ* என்னும் சேனாதிபதியின் தலைமையில் ஆயுதமேந்திக் கலகம் புரிந்தனர். இதன்பயனாகப் பயங்கரமான கொடிய ஓர் உள்நாட்டு யுத்தம் ஸ்பெயினில் மூண்டது: இதில் இற்றலியும், ஜெர்மனியும் பிராங்கோவுக்கு வேண்டிய ஆயுத உதவியும் இராணுவ உதவியும் புரிந்தன. ஹிட்லர், முசோலினி என்பவர்களைப்போலத் தானும் ஓர் சர்வாதிகார முறையை ஏற்படுத்த பிராங்கோ நின்றமையினால் இவ்வுதவி அவருக்குக் கிடைத்தது. புரட்சிவாதிகளுக்கு உதவிசெய்ய ருஷ்யா முயற்சித்தது. ஆனால் ஏனைய நாடுகள் நடுவுநிலைமையை வகித்து இவ்வுள்நாட்டு யுத்தத்தில் தாம் ஈடுபடக்கூடாது என்று இருந்தன. ஏன்? ஜெர்மனி, இற்றலி என்பவையும் ருஷ்யாவும் இந்நடுவு நிலைமைக் கொள்கையை வாய்ப்பேச்சளவில் ஆதரித்து கருமத்தளவில் வேறுவிதமாக நடந்தன. ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் இவ்வாறு நடுவு நிலைமை வகிக்க, ஜெர்மனி, இற்றலி என்பன இரகசியமாக உதவி செய்ததன்பயனாக 1938-ம் ஆண்டிலே பிராங்கோ வெற்றிகொண்டு ஓர் சர்வாதிகார முறையை ஸ்பெயினில் ஏற்படுத்தினார்.

6. அச்ச நாடுகள்

தம்மிடம் இருந்த தாங்களின், வெடிகுண்டு விமானங்கள் ஆகிய புதிய யுத்த தளபாடங்களைப் பரீட்சை செய்வதற்கு இற்றலியரும், ஜெர்மனியரும் ஸ்பெயின் உள்

*General Franco.

நாட்டு யுத்தத்தை நன்கு பயன்படுத்தினர். யுத்தத்திற்குக் கிரியை முறையில் செய்து பார்ப்பதற்கும் அந்த யுத்தம் அவர்களுக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது. இவ்விரு தேசத்தவர்க்குமிடையே பல ஒற்றுமைப் பாடுகள் காணப்பட்டன. அவர்களுடைய நோக்கங்களும் கொள்கைகளும் ஒன்றாக இருந்தன. இதனாலும் இற்றலியின் அபிசீனிய ஆக்கிரமிப்பு விடயமாக மற்ற நாடுகள் அதன்மீது ஒருவித சந்தேக மனப்பான்மை கொண்டதாலும் இவ்விரு தேசத்துச் சர்வாதிகாரிகளும் அதிக மதிகமாக ஒற்றுமைகொள்ளத் தொடங்கி 1936-ம் ஆண்டில் 'ரோம்—பெர்லின் அச்ச'* என்ற ஓர் உடன்படிக்கையைச் செய்துகொண்டனர். சில காலத்தின் பின்னர் ஜப்பானும் இவ்வுடன்படிக்கையில் இரகசியமாகச் சேர, முந்திய ஒப்பந்தம் 'ரோம்—பெர்லின்—டோக்கியோ அச்ச'† ஆகியது. ருஷ்யப் கொம்மியூனித்தக் கொள்கை தங்கள் நாட்டில் பரவுவதைத் தடுப்பதற்காகவே இவ்வச்ச உடன்படிக்கை செய்யப்பட்டது என இத்தேசத்துச் சர்வாதிகாரிகள் வாயாற் கூறினர். ஆனால் உண்மையில் அது பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து என்னும் இரு நாடுகளுக்கும் விரோதமாகவே செய்யப்பட்டது. வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கை ஏற்பட்ட நாள் தொடக்கம் இவ்விரு நாடுகளும் உலக அரசியலிலே பெரும் செல்வாக்கைப் பெற்றன. இதனைக் கெடுக்கும் நோக்கமாகத்தான் அச்ச உடன்படிக்கைகள் ஏற்பட்டன என்பது பலருமறிந்த ஓர் இரகசியம்.

ஐரோப்பாவிலே ஜெர்மன் மொழியைப் பேசும் சகல மக்களையும் ஒன்றாக்கி அவற்றை ஜெர்மனியின் ஆணையில் வைத்திருக்கவேண்டும்: இதனை எதிர்க்கும் நாடுகளை வெருட்டி இணங்கச் செய்யவேண்டும், அல்லது உண்மையில் படையெடுத்து போரில் வெற்றிகொண்டு பணியச் செய்யவேண்டும் என்பதுதான் ஹிட்லரின் நோக்கம் என்பது நன்கு தெளிவானது. ஆனால் அக்காலத்திலே

*Rome—Berlin Axis.

†Rome—Berlin Tokyo Axis.

ஐரோப்பிய அரசியல்வாதிகள் இதனைச் சரிவர உணரவில்லை என்றே தோற்றுகிறது. சமாதானமாகப் பேசியே ஜெர்மனியின் பழைய குடியேற்ற நாடுகளை இங்கிலாந்திடம் இருந்து பெற ஹிட்லர் எண்ணினார் அன்றி அந்நாட்டைப் போருக்கிழுக்கும் எண்ணம் அவருக்கு இருக்கவில்லை என்றும் தோற்றுகிறது. ஆனால் இங்கிலாந்துடன் யுத்தம் நேரமாட்டாது என்றும் அவர் இருக்கவில்லை. ஏற்கெனவே நாம் கூறியபடி ஜெர்மன் மக்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக்குவதுதான் தன் முதற்கடமை என அவர் நிச்சயித்து அதற்கான கருமங்களில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். ஜெர்மனியர் ஓரளவுக்குக் குடியிருந்த இடங்களில் ஜெர்மனியரல்லாதவர்கள் இருந்தால் அவர்களை அடக்கி ஒடுக்கித் தகுதியற்ற குறைத்தார். உலகிலே ஜெர்மனியர்தான் மற்றவர்களை அடக்கியாளக் கூடிய சாகியத்தவர் என்பது அவரது சித்தாந்தம். எனவே ஜெர்மனியரல்லாதார் ஜெர்மனியருக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும் என்று அவர் விரும்பி இவ்வாறு செய்தார். ஜெர்மனியரல்லாதவர்களில் யூதரும், யூதக் கலப்புள்ள ஜெர்மனியரும் தான் அவரது புதிய கொள்கைக்கு இலக்காகினர். துர் அதிர்ஷ்டசாலிகளான இவர்களில் ஆயிரக்கணக்கானோர் இதற்கெனவுள்ள முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டனர். எத்தனையோ பேர் தாம் அநுபவித்துவந்த உரிமைகளை இழந்தனர். பலர் சொத்துக்களை இழந்தனர். இன்னும் பலர் தமது ஆருயிரையே இழந்தனர். பல்கலைக்கழகங்களில் இருந்த எத்தனையோ சிறந்த விஞ்ஞானிகள்தாமும் யூதர் என்ற காரணத்துக்காக தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டனர்.

வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கை விதிகளை ஹிட்லர் ஆரம்பத்தில் இருந்தே புறக்கணித்து நடக்கத் தொடங்கினார். ஓர் பெரிய தரைப்படையினையும், பராக்கிரமம் வாய்ந்த ஆகாயப்படையினையும் அவர் நிருமாணிக்கத் தொடங்கினார். ஆகாயப்படை நிர்மாணவேலை அவரது கையாளாக இருந்த ஹேர்மன் கோயரிங் என்பவரிடம் பொறுப்பிக்கப்பட்டது. அநேக வருடங்களுக்கு முன்ன

ரேயே ஜெர்மன் இராணுவ அதிகாரிகள் தம் தரைப்படையை அதிகரிப்பதற்கான திட்டங்களை இரகசியமாகத் தயாரித்து வைத்திருந்தபடியினால் இவ்விடயத்தில் ஹிட்லருக்கு அதிக கஷ்டம் ஏற்படவில்லை. வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கையில் விதிக்கப்பட்ட தொகைக்கு மேலாக யுத்தக்கப்பல்களைக் கட்டவும் அவர் தொடங்கினார். ஹைன்லாந்துப் பிரதேசம் யுத்தத்துக்கு முந்தி ஜெர்மனிக்குத்தான் இருந்தபோதிலும், யுத்தத்தின் பின் ஏற்பட்ட வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கைப் பிரகாரம் அது பிரான்சின் இராணுவப் பாதுகாப்பில் விடப்பட்டது. அதனை ஜெர்மனி கைப்பற்றக்கூடாது எனக் கண்டிப்பாக விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் ஹிட்லர் இந்த விதியை மீறி 1936-ம் ஆண்டில் ஹைன்லாந்துக்குத் தன் படைகளை அனுப்பினார். அந்த நேரத்தில் அவர் செய்தது ஒரு பெரிய சூதாட்டம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். 'வெருட்டிப் பார்ப்போம்; வாய்த்தால் சரி, இல்லையெல் திரும்பிவிடலாம்' என்ற எண்ணத்துடன் தான் ஹைன்லாந்துக்கு அவர் படைகளை அனுப்பினார். அந்தக்காலத்திலே இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் இவரது நடவடிக்கையை எதிர்த்திருந்தால் அவர் பின்வாங்கி யிருந்திருப்பார். அதன்பயகைத் தன் செல்வாக்கும் குன்றிப் பதவியுமிழந்திருப்பார். உண்மையைக் கூறுமிடத்து அக்காலத்திலே யுத்த ஆயத்த விடயமாக அவர் அவ்வளவு முன்னேறவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும். ஆனால் இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் பேய்த்தனமாக நின்று ஹிட்லரின் யுத்த முனைப்பை அப்போதே கிள்ளிவிடத் தவறின. இந்நாடுகளின் இராஜதந்திரிகள் தான் சமாதானமே விரும்புவர் என்று ஹிட்லர் உத்தரவாதம் செய்ததை அப்படியே நம்பினர் அன்றி அவருடைய உண்மையான நோக்கங்களை அறியவில்லை.

7. ஆஸ்திரியா இணைக்கப்படல்

மேலே சொல்லிய சம்பவம் நடந்த இரண்டு ஆண்டு களுக்குப் பின்னர் ஹிட்லர் துணிவுகொண்டு இன்னோர் கருமத்தில் இறங்கினார். வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கை

யின்படி ஆஸ்திரியா ஓர் சிறு குடியரசானது. அதன் குடிசனங்களில் ஏறக்குறைய எல்லாரும் ஜெர்மன் இனத்தவர்கள். அவர்கள் பேசுவதும் ஜெர்மன் மொழி. ஆனால் அவர்களின் பெரும்பான்மையினர் ஜெர்மன் குடியரசிற் சேர அவ்வளவு விருப்பமில்லாதிருந்தபடியாலேயே அந்நாடு தனியான குடியரசாக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் சோஷலிச்ட்சியே அங்கே அதிகாரத்தில் இருந்தது. ஆனால் 1934-ம் ஆண்டிலே ஆஸ்திரிய முதன் மந்திரியாக இருந்த டக்ரர் டோல்பஸ்* என்பவர் சோஷலிச்ட்சியைப் பலாத்கார முறைகளினால் அடக்கி ஓர் சர்வாதிகார ஆட்சி முறையை ஏற்படுத்தினார். அவர் நாஸிக் கொள்கையினையும் வெறுத்தவர். ஆகவே அங்கே ஹிட்லரின் ஆட்கள் அமைக்க எத்தனித்த சிறிய நாஸிக்கட்சியையும் அடக்க அவர் முயற்சிகள் செய்தார். இதன்பயனாக இந்த நாஸியர் சிலரால் அவர் 1936-ம் ஆண்டில் படுகொலை செய்யப்பட்டார். உடனே ஹிட்லர் தன் படைகளை அங்கு அனுப்பியிருப்பார் : ஆனால் அதற்கிடையில் முசோலினியின் ஆதரவைப்பெற்ற டக்ரர் ஷுஸ்னிக்† என்பவர் முதன்மந்திரியாய்விட்டார். தன்னைப்போன்ற இன்னோர் சர்வாதிகாரி அதிக அதிகாரத்தைப் பெறுவதும், ஆஸ்திரியாவை உள் அடக்கிய ஜெர்மனி தனக்கு அயல்தேசமாக இருப்பதும் முசோலினிக்கு முதல் விருப்பமாக இருக்கவில்லை. எனவேதான் அவர் ஷுஸ்னிக்கை ஆதரித்தார். ஆனால் ரோம்—பெர்லின் அச்ச உடன்படிக்கை செய்யப்பட்ட இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பின் ஆஸ்திரியா விடயமான எதிர்ப்பைக் கைவிடவேண்டும் என்று ஹிட்லர் முசோலினியைக்கேட்டு இணங்கச் செய்தார். 1938-ம் ஆண்டில் ஹிட்லர் ஷுஸ்னிக்கைக் கூப்பிடுவித்து முதன்மந்திரிப் பதவியிலிருந்தும் விலகும்படி அவரை நிர்ப்பந்தம் செய்தார். இதன் பின் ஜெர்மன் படைகள் புறநீசல் என ஆஸ்திரியாவுக்குள் நுழைந்தன. ஆஸ்திரியர் ஜெர்மனி

*Dr. Dolfuss.

†Schusnigg.

யரை எதிர்க்கவில்லை. பின்னர் ஆஸ்திரியா ஜெர்மனி யுடன் சேர்ந்து விட்டது என்ற செய்தியை ஹிட்லர் உலகத்துக்கு அறிவித்தார். பிரான்சும், இங்கிலாந்தும் வாளா தம் ஆட்சேபத்தினைத் தெரிவித்தனவேயன்றி உருப்படியான கருமம் எதனையும் சாதிக்கவில்லை. ஆனால் தாம் ஆஸ்திரியாவின் சுதந்திரத்தைக் காப்பாற்ற ஏதும் கருமம் ஆற்றினால் நிச்சயமாக யுத்தம் மூண்டேதிரும்; அதற்குத் தாம் ஆயத்தமாக இருக்கவில்லை என்பதை பிரான்சும் இங்கிலாந்தும் நன்கு உணர்ந்திருந்தன. எனவே, இனித் தான் எந்நாட்டின் மீதும் ஆக்கிரமிப்பதில்லை என்று ஹிட்லர் கூறிய உத்தரவாதத்தைக் கேட்டு அவை திருப்தியடைய வேண்டி இருந்தது.

8. யுத்தம் அணுகல்

ஹிட்லர் செய்த உத்தரவாதம் நீர்மேல் எழுத்துக்கு நேர். அதற்குக் காரணங்களும் இருந்தன. ஜெர்மனியர், ஜெர்மனியரல்லாதவர்களால் பரிபாலிக்கப்பட்ட இரு பிரதேசங்கள் ஐரோப்பாவிலே இருந்தன. செக் கோஸிலேவாக்கியாவின் தென்மேற்கு மூலை ஒன்று; மத்தியகாலம் தொடக்கமாக இங்கே பெருந்தொகை ஜெர்மனியர் வசித்துவந்தனர். போலந்துப் பாதை* இன்னொன்று; இப்பாதைப் பிரதேசம் வழியாக போலந்து கடலை அடைய முடியும். இப்பாதை ஜெர்மன் கிழக்குப் பிரஷ்யாவுக்கும், ஜெர்மனிக்கும் இடையில் இருந்தது. போலந்துப்பாதைப் பிரதேசத்து வடகோடியில் டான்ஸிக் துறைமுகம் இருந்தது. இதிலே ஜெர்மனியரே பெரும்பான்மையினராக வசித்தாலும் சர்வதேச சங்கமே ஆட்சி செலுத்தியது. வடமேற்கு செக் கோஸிலேவாக்கியா, டான்ஸிக் என்னும் இரு பிரதேசங்களிலும் ஹிட்லரின் ஆட்கள் பலமான நாஸிக்கட்சிகளை நன்கு அமைத்து வைத்திருந்தனர். இப்படியிருக்க, இப்பிரதேசங்களில் வசிக்கும் ஜெர்மன் மக்களை அந்நியர் துன்புறுத்துகிறார்கள் என்று பொய்யும் புழகும் கலந்த

*Polish Corridor.

பின்சாரத்தை ஹிட்லர் உலகமெங்கும் பரப்ப குறித்த இரு பிரதேசங்களிலும் இருந்த நான்க்கட்சியினர் சட்டத்தை மீறிப் பல தகாக் கருமங்களை ஆற்றி வந்தனர்.

வடமேற்கு செக்கோஸிலேவாக்கியாவுக்குள்சரி, டான்ஸிக்குட்சரிஹிட்லர் தனது படைகளை அனுப்பினால், செக்கோஸிலேவாக்கியா, போலந்து என்னும் இரு ஸிலேவிய நாடுகளுடனும் நேராகப் பொருதவேண்டி ஏற்படும். இவ்விரு நாடுகளும் மேற்கு சனநாயக நாடுகளான இங்கிலாந்துடனும், பிரான்சுடனும் நேச உடன் படிக்கைகள் செய்திருந்தன. ஆகவே அவற்றின் உதவிக் காக இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் படை எடுக்கவும் கூடும் என்பதை ஹிட்லர் நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆனாலும் ஆஸ்திரியாவை இணைப்பதில்தான் அநுட்டித்த தந்திரங் களை இந்நாடுகள் விடயத்திலும் அநுட்டித்துப்பார்த்து வெற்றி அடையலாம் என அவர் எண்ணினார். இங்கி லாந்தோ, பிரான்சோ சண்டைக்கு வந்தால் அதற்கும் அவர் ஆயத்தமாகவே இருந்தார். எப்போது ஒரு காலத்தில் கிழக்குப் பக்கமாக முன்னேறி ஸிலேவியர்களை அடக்கி ஜெர்மன் சாதியினரை ஆளும் மக்களாக்கவே அவர் திட்டம் இட்டிருந்தார். ஆகவே எப்போதும் அவர் யுத்தத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார்.

ஜெர்மனியின் ஆக்கிரமிப்புக்கு செக்கோஸிலே வாக்கியாதான் முதலில் இரையானது. ஜெர்மனி மீண் டும் பராக்கிரமம் வாய்ந்து தன்னை ஆக்கிரமிக்கவரும் என்ற பயம் அதற்கு எப்போதும் இருந்தது. ஆகவே அது ஓர் சிறந்த தரைப்படையினையும், ஆகாயப்படை யினையும் அமைத்து வைத்திருந்ததுடன் நில்லாது ஜெர்மன் எல்லைப்புறத்தில் பல பாதுகாப்பு அரண்களையும் நிறுவிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் ஹிட்லர் ஆஸ்திரியா வைக் கைப்பற்றியபின், செக்கோஸிலேவாக்கியாவின் பாதுகாப்புநிலை மோசமானது. அதன் மூன்று திசை களில் ஜெர்மன் பிரதேசங்கள் இருந்து அதனைச்சுற்றி வளைத்தன. இனி, தான் தப்பவேண்டுமானால் பிரான்ஸ்

இங்கிலாந்து என்னும் நாடுகளின் உதவியையே டெவ் வேண்டும் என செக்கோஸிலேவாக்கியா நிச்சயித்தது. ஏற்கெனவே அது இந்நாடுகளுடன் ஓர் நேச உடன் படிக்கையைச் செய்திருந்தது. ஆனால் இவைஹிட்லரைப் பிரதிப்படுத்தி யுத்தம் வருவதைத் தடுக்கும் கருமங் களில் ஈடுபட்டு நின்றன. செக்கோஸிலேவாக்கியாவில் இருந்த ஜெர்மனியர் விடயமாக (இந்த ஜெர்மனியரை ஸுடெற்றூன் ஜெர்மனியர் எனவும் வழங்கினர்) ஒரு சமயம் பொல்லாத யுத்தம் ஒன்று மூண்டுவிடுமோ என்று அஞ்சிய பிரித்தானிய பிரதம மந்திரி திரு நெவில் சேம் பர்லேன் என்பவர் ஹிட்லரைக் காண்பதற்காக ஜெர் மனிக்கு விமானமார்க்கமாகச் சென்றார். அங்கே பிரான் சீயப் பிரதம மந்திரியுடன், சேர்ந்து ஹிட்லருடன் ஸுடெற்றூன் ஜெர்மனியர் விடயமாக ஓர் உடன் படிக்கை செய்தார். அதன் காரணமாக ஸுடெற்றூன் ஜெர்மனியர் வசித்த பிரதேசம் ஜெர்மனிக்குக் கையளிக் கப்பட்டது. நிர்ப்பாக்கியசாலிகளான செக்கோஸிலே வாக்கியரின் நிலைமை இதனால் மென்மேலும் பலவீன முற்றது. இப்படியாகத் தன் ஆசை நிறைவேறியதற் குப் பிரதியுபகாரமாக, தனது வழக்கமான நீர்மேல் எழுத்தனைய உத்தரவாதங்களைக் கொடுத்து, இதுவே தன் கடைசிப் பூமி விஸ்தரிப்பு என்றார் ஹிட்லர்.

ஆனால், அடுத்த 1939-ம் ஆண்டில் செக்கோஸிலே வாக்கியத் தலைவர்களுடன் ஹிட்லர் ஓர் பிணக்கை உண் டாக்கி அந்நாட்டின் மீது படையெடுத்து முழு நாட்டை யும் ஜெர்மனியுடன் இணைத்துக்கொண்டார். இதனைக் கண்ணூரக் கண்ட இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்னும் நாடு களின் தலைவர்கள் ஆத்திரம்கொண்டனர். எப்போதோ ஒரு காலத்தில் தம்மீதும் ஹிட்லர் யுத்தம் தொடுப்பார் என்பதை அவர்கள் நன்கு உணர்ந்து யுத்த ஆயத்தங் களில் மிகத்துரிதமாக ஈடுபட்டனர். செக்கோஸிலேவாக் கியாவை ஜெர்மனி ஆக்கிரமித்தமையின் பொருட்டு அவர்கள் நேரடியான நடைவடிக்கையை உடனே எடுக்காவிட்டாலும், இனி ஏதும் சிறிய ஐரோப்பிய

நாடுகளை ஹிட்லர் தாக்கினால் அவற்றுக்குத் தக்க பாதுகாப்புத்தரவாதம் செய்யப் பலவிதமான ஒழுங்குகளைச் செய்தனர். இந்த உத்தரவாதங்கள் விடயமாக ருஷ்யாவுடனும் அவர்கள் ஓர் ஒழுங்குக்கு வந்திருந்தால் அவர்களின் முயற்சி பயன் அளித்திருக்கும், ஆனால் அவர்கள் அப்படிச் செய்யத் தவறிவிட்டனர். இங்கிலாந்திலும் பிரான்சிலும் இருந்த கட்சிகளின் பல நாளி ஜெர்மனியை அஞ்சின, வெறுத்தன என்பது உண்மை தான். ஆனால் அவை ருஷ்யா விடயத்திலும் அத்தகைய பயத்தையும், வெறுப்பையும் கொண்டிருந்தன. பிரான்சிலே இருந்தவர்களின் பலர் எப்படியாவது சமாதானம் வந்தாற்போதும் என்று மனப்பான்மையுடன் இருந்தனர். ஆனால் வெர்ஸெயில்ஸ் உடன்படிக்கைப் பிரகாரம் ஜெர்மனி பிரான்சுக்கு இழந்த அல்ஸாஸ்-லொரெயின் மாகாணங்களைத் திரும்பிப் பெரும்வரை ஹிட்லர் திருப்திப்படமாட்டார் என்பதை இவர்கள் அறிந்திருக்கவேண்டும். அவர்கள் இந்த உண்மையை அறியாது சமாதானம் சமாதானம் என்று இருந்தமையே ஹிட்லர் அதி பராக்கிரமம் பெற்று இறுமாப்புக் கொண்டதற்குக் காரணம் என்றும் சொல்லலாம்.

போலந்தின்மீது ஹிட்லர் தனது நாட்டத்தை அடுத்ததாகத் திருப்பி தனது முந்திய கொள்கையினைக் கடைப்பிடித்தார். போலந்திலே பிரித்தானியர்க்கு நேரடியான நலவரிமைகள் இல்லை; ஆனபடியால் அவர்கள் அந்நாட்டுக்குச் செய்த உத்தரவாதத்தைப் புறக்கணித்து வாளாவிருப்பர் எனவும் இங்கிலாந்து, போலந்து விடயத்தில் பிரவேசிக்காமல் இருந்தால் பிரான்சும் வாளாவிருக்கும் எனவும் அவர் மனப்பூர்வமாக நம்பினார். ஆனால் அவர் நம்பிக்கை அவலமாயது. அப்படியிருந்தும், அவர் இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்பவற்றின் தலையீட்டைத் தடுக்க இன்னோர் திட்டத்தை வகுத்து வைத்திருந்தார். ருஷ்யாவைத் தம் பக்கம் இழுக்க இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் முயற்சி செய்வதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனால் இங்கிலாந்துடன்சரி பிரான்சுடன்சரி ஒத்துழைக்க

ருஷ்யச் சர்வாதிகாரி ஸ்ராலினுக்கு அவ்வளவு இடம் இல்லாதிருந்தது. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. போலிஷ்காரருக்கும் ருஷ்யர்க்குமிடையே சதா விரோத மனப்பான்மையே நிலவிவந்தது. ஆகவே போலிஷ்காரரைப் பாதுகாக்க ருஷ்யர் விரும்பவில்லை. இது ஒரு காரணம்; இன்னோர் காரணம் ருஷ்யாவின் ஆயத்தம் இன்மை, ஆனால் ஹிட்லர் தானும் எதிர்பார்க்காத அளவுக்கு ருஷ்யர் இரகசியமாக யுத்த ஆயத்தங்களில் ஈடுபட்டு இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் என்னும் நாடுகளிலும் பார்க்க அதிகம் முன்னேறியிருந்தனர். ஆனாலும் சரியான ஆயத்தம் இன்னும் இல்லை என்பதே ருஷ்யாவின் எண்ணம். இப்படியான நிலைமையில் 1939-ம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் ஹிட்லரும் ஸ்ராலினும் ஓர் அனுகூல மிப்பு ஒப்பந்தத்தைச்* செய்துகொண்டனர். என்ன தான் நேர்ந்தாலும் ருஷ்யாவும், ஜெர்மனியும் பரஸ்பரம் பகைமைகொண்டு ஒன்றுடன் ஒன்று இனிப் போர் தொடுப்பதில்லை என்பதே இந்த ஒப்பந்தவிதி. இதனைக் கேள்விப்பட்ட இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் திடுக்கிட்டன. பேரதிர்ச்சிகொண்டன. இப்படியான ஓர் ஒப்பந்தம் நிகழும் என அவை கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ருஷ்ய கொம்மியூனித்தத்துக்கு விரோதமாகவே அச்ச நாடுகள் உள்ளன. அப்படியிருக்க ஜெர்மனி கொம்மியூனித்தக் கொள்கையின் உற்பத்தித் தானமாய ருஷ்யாவுடன் எப்படிச் சமாதானம் செய்துகொண்டது? என்று உலகோர் அதிசயித்தனர். இதன்பின் தாமதமின்றி ஹிட்லர் போலந்தைத் தாக்கினார்; இதனால் ஐரோப்பிய மகாயுத்தம் ஒன்று மூளும் என்பது அவருக்கு நல்லாகத் தெரியும். ஆனால் வெளியார் தலையீடு இன்றியே தான் தனது லட்சியத்தைப் பூர்த்தியாக்கிக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. 1939-ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 1-ம் திகதி அவர் போலந்தின்மீது படை எடுத்தார். அடுத்த 3-ம் திகதி இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் ஜெர்மனிக்கு விரோதமாக யுத்தப் பிரகடனம் செய்தன.

*Non-Aggression Pact.

இவ்வாறு மூண்ட யுத்தம் அகில உலகிலும் பரவி இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் எனப் பெயர் பெற்றது. யுத்த முடிவிலே ஜெர்மனி, இற்றலி, ஜப்பான் என்னும் மூவச்சு நாடுகளும் முற்றாக முறியடிக்கப்பட்டன. ஐக்கிய அமெரிக்காவும், ருஷ்யாவும் உலகின் மிகப் பராக்கிரமம் வாய்ந்த நாடுகளாயின. இந்த யுத்தத்திலேதான் அணுக்குண்டு என்ற ஒரு பொல்லாத கருவியை அமெரிக்கா முதன் முதலாகப் பிரயோகித்து அதன் சர்வநாசத் தன்மையைக் காட்டியது. இவ்வணுக்குண்டை அமெரிக்கா இப்போதும் வைத்திருக்கிறது. இவற்றை எல்லாம் விரிவாக எழுத இந்நூல் இடந்தராது. யுத்த காலத்திலே, பேச்சுச்சுதந்திரம், வழிபாட்டுச் சுதந்திரம், பயமின்றி வாழச் சுதந்திரம், தேவைகளைப் பெற்று வாழச் சுதந்திரம் எனப்படும் நால்வகைச் சுதந்திரத்தினையும் மக்கட் சமுதாயத்துக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதே தமது லட்சியம் என இங்கிலாந்தும், அமெரிக்காவும் பிரகடனப் படுத்தின. ஆனால் இச்சுதந்திரங்களை மக்கள் இன்னும் பெறவில்லை. இவற்றை அவர்கள் சமீபகாலத்தில் பெறுவர்களோ என்பதும் சந்தேகமாகவே இருக்கிறது. இந்தச் சுதந்திரம் அனைத்தும் மனித சமுதாயத்துக்குக் கிடைக்கவேண்டும் ; தான்பெறும் செல்வத்தை, தான் பெறும் இன்பத்தைச் சகல நாடுகளும் பெறஒவ்வொரு நாடும் கருமம் ஆற்றவேண்டும். 'காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டிர்' என்ற ஓர் நிலை உலகில் ஏற்படவேண்டும் : அன்பு தழைக்கவேண்டும் : அருள் பரிணமிக்கவேண்டும். இவை எல்லாம் இல்லையேல் மூன்றாவது உலக மகாயுத்தத்தால் மனுக்குலமே நாசமாய் விடும்.